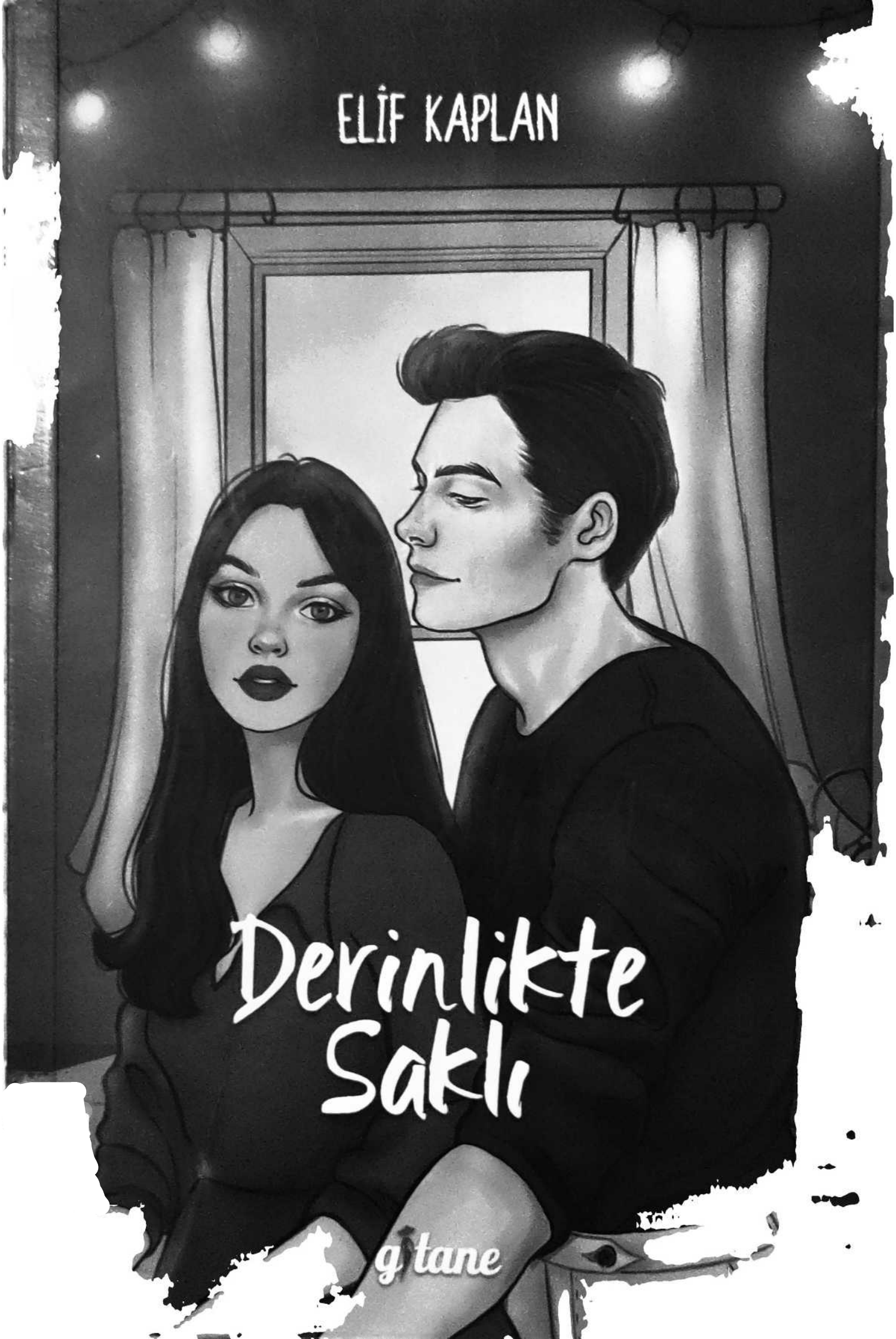
ELİF KAPLAN

Derinlikte Saklı

gitane

Nehir Hazinedar, hayatını geniş imkanlar dâhilinde yaşayan ve istediği çoğu şeye sahip olan bir kadındır. Hayatında engel olarak niteleyebileceği tek detay abisinin onu korumak adına inşa ettiği duvardır. Bu duvarın sınırları içine hayatına eşlik edecek eş adayı bile dahildir. Bu tutumdan oldukça rahatsız olan Nehir, özgürlüğe ulaşmak için abisi ile karşı karşıya gelirken hiç beklemediği bir anda bir erkek ile tanışır. Kelimenin tam anlamıyla hayatındaki erkekle tanıştığını sanan Nehir, genç adamın karanlık geçmişindeki sırları öğrenmeye çalışırken büyük bir dirençle karşılaşır. Bu direnç zamanla o kadar artar ki, artık olacaklara hiçbir şey engel olamayacaktır.

TEŞEKKÜR

Benim için farklı bir deneme oldu ***Derinlikte Saklı****. En sakin kurgum olabilir ama benim için her zaman yeri çok ayrı olacak. Öncelikle en başından beri kurgularıma güvenip bir şans veren yayınevi sahibimiz Nurettin Hacıkurtiş'e, genel yayın yönetmenimiz Gökay Türkyılmaz'a teşekkür ederim.*

İnternet ortamında yayınladığımda her zaman desteğini üzerimde hissettiğim okuyucum İpek Zemzem'e çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız sizin gibi bir okura sahip olduğum için çok şanslıyım.

Kurgunun en can alıcı noktasını yazacağım sırada kendimi büyük bir stres altında hissettim. Bununla başa çıkmak için yardım almam gerektiğini hissediyordum. Yardım almaktan çekinen biri olmadım bu zamana kadar ve ben de kitaplarını okumayı çok sevdiğim sevgili Ayşegül Çiçekoğlu'ndan yardım istedim. Bana olan sıcak yaklaşımınız, ilginiz ve yardımınız için çok minnettarım. Çok teşekkür ederim. Bana başka bir bakış açısı kazandırdınız ve içime sinen güzel bir sahne yazmış oldum.

Kitabın sonunu ilk paylaştığım kişi sevgili editörüm Ayşe Taşralı Erdoğan oldu. Çok hevesle ve merakla okudu internet ortamında. Bir yazar için kurgunuza önem verilerek okunması muhteşem bir his. Bu hissi bana yaşattığınız ve çokça destek olduğunuz için çok teşekkür ederim. Emeklerinize sağlık, sizinle tanıştığım için çok mutluyum.

En büyük dostluklar büyük tartışmalarla başlar denir, bizim tanışmamız da bunun gibi oldu. İyi ki o gün tartışmışız yoksa senin gibi bir dost kazanamayacaktım. Desteğini her zaman hissediyorum Nurhayat (Turna) abla ve çok teşekkür ederim yanımda olduğun için.

Biliyorum seni çok çileden çıkarttım. Evet, biraz da zorladım ama yeteneğin ile birleşince harika bir çizim ortaya çıktı. Kapağımın yetenekli çizeri Açelya Bazin'e çok teşekkür ederim. Nehir Hazinedar bundan daha güzel çizilemezdi.

Son olarak, ben her zaman kurgularımda araştırma yapıp en doğru bilgiye ulaşma çabasında oldum. İtiraf etmek gerekirse araştırma konusunda en zorlandığım kitabım oldu Derinlikte Saklı. Sabırla sorularımı cevapladığın ve bana yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim S.B. Tavsiye ettiğin kitaplar çok yardımcı oldu. Askerliğe karşı temel bakış açım bu şekilde oluştu. Bu da kitabın ana öğelerinden biriydi.

Her şeye rağmen travmalarını yenip,
sımsıkı hayata tutunanlara,

Bu kitapta geçen kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.

Genç adam neden burada olduğunu tekrardan sorgularken kapıdan içeriye girmişti. Hâlâ kabul ettiği için kendine kızıyordu çünkü kendini çok yorgun hissediyordu. Dün geceki uykusu onu dinlendirmekten uzaktı. Şu an evde rahatça bir koltuğa oturup bir şeyler okuyup dinlenmeyi çok isterdi ama abisini reddetmemeyi daha uygun bulmuştu.

Yürürken etrafa göz gezdirmeyi de ihmal etmedi. Salonun tam ortasında duran maketi hemen fark etmişti. Zaten fark edilmeyecek gibi değildi. Tek anlamadığı olay abisinin oldukça lüks görünen bu evi neden satın aldığıydı. Abisi lüksten kesinlikle hoşlanmayan her zaman sadelikten yana olan biriydi. Bu küçük detay onu daha da meraklandırdı ve kendini doğruca maketin önünde buldu. Küçük bir şaşkınlıkla kaşları havaya kalkarken maketin yanında duran bilgilendirici metni okumaya başladı. Tekrardan evin maketine baktı. Abisi bu modern tarzdaki evleri de sevmezdi aslında. Karşısında duran maketin yanında teknik özelliklerini anlatan yazıya tekrar döndü. Akıllı evlerden olduğu yazmaktaydı. Şehirdeki en sağlam bina olduğunu da iddia ediyorlardı. Olası bir depreme karşı oldukça titiz çalışıldığı yazıyordu. Hatta bünyelerinde Japon bir mühendis bile vardı.

Yazıyı tümüyle okuduktan sonra evi beğenenin yengesi olduğunu anladı. Maketi daha yakından incelerken güney cephede bir yamukluğun olduğunu gördü. Mekan hayli gösterişliydi çok özenilmiş olduğu belliydi ama maketteki bu hata görülmeyecek gibi değildi.

Neyse ki o sadece bir maketti ve burada maket incelemektense yapılacak çok daha iyi işleri vardı. Tüm hafta-

nın yorgunluğunu evde dinlenerek geçirmeyi planlamıştı abisinin telefon etmesine kadar. Bu ricayı reddetmeyi çok istemişti ama yapamadı. Etrafında dolaşan insanların heyecanına ortak olamasa da abisinin verdiği görevi yapmaya çalışıyordu. Bir köşeye yerleşti ve etrafında olup biteni incelemeye devam etti. Gözlerini insanların üzerinde gezdirirken maketin önünde bir çocuk fark etti. Aynı onun gibi inceliyordu ama yüzünde farklı bir ifade vardı. Sanki çekiniyor gibiydi. Çocuk onun tarafından gözetlendiğini anlayınca göz göze geldiler. Çocuğun yüzü kızardı ve o an neden onun kadar incelediğini anladı. Çünkü çocuğun maketin o yamulmuş tarafına dokunduğuna da şahit olmuştu. Küçük çocuğa göz kırptı yavaşça sırrının onda güvende olduğunu anlaması için. Çocuk da ona gülümsedi ve annesinin yanına döndü. Kendi kendine gülümserken bu kadar özenilmiş bir yerde böyle bir hata yapılmasının imkânsız olacağını düşündü. Çocuk merakına yenik düşüp biraz fazla incelemiş olmalıydı parmaklarıyla.

İnsanları izlerken, heyecanı tüm yüzüne yansıyan ve kendini sakinleştirmeye çalışan bir kadın gördü. Kadın bir şişe aldı ve suyu içmeye başladı. Karşısındaki başka bir kadın ona bir şeyler anlatırken bir anda kadının gülümsemesi ile Timuçin afalladı. Uzun zamandan beri ilk defa bir kadını bu denli derin inceliyordu. Sadece yan profilinden incelediği kadın, yüzünü onun durduğu tarafa çevirince gözünü kırpmadan onu izlemeye devam etti. Heyecandan parlayan mavi gözleri etrafı tararken eliyle düz, kumral saçlarını geriye attı. Üzerindeki lacivert resmi denilebilecek bir elbiseyi topuklu ayakkabılar tamamlıyordu. Timuçin'i etkileyen şeylerden biri de alımlı duruşuydu. Yüzü daha önce hiç görmediği duru bir güzellikteydi. Şu an heyecanlı olsa da kendine olan güvenini de görebiliyordu Timuçin. Burada durmuş kadını bu şekilde hayranlıkla izlemesi yanlış olsa da kendine engel olamadı. Acaba bu kadın kimdi?

Nehir derin bir nefes aldı. Aylardır bu projenin üstünde çalışıyordu ve bu kadar kısa sürede bütün dairelerin satılacağı aklından bile geçmemişti. Küçük lansman onun başarısını kutlayacağı bir etkinliğe dönüşmüştü. Satış aşamasında da bir lansman yapılmıştı ama Nehir ona katılamamıştı. Her detayında emeği olan bu projeyi asıl kendisi tanıtmak istese de bu dileği bugüne nasip olmuştu. Sunucudan kendi ismini duyunca sırtını dikleştirdi ve kendinden emin adımlarla misafirlerinin önünü geldi konuşmasını yapmak için.

"Öncelikle buraya kadar geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Hoş geldiniz!" Misafirleri onu alkışlayınca duraksadı ve sonra tekrar devam etti.

"Bu proje benim üniversite zamanımda hayalimdi. Her detayı şahsıma ait ve ilk defa bu kadar büyük bir projede yer alıyorum. O yüzden benim için yeri çok ayrı. Abim tüm dairelerin kısa bir sürede satıldığını söyleyince dürüst olmak gerekirse çok şaşırdım. Hayalimi bu şekilde ödüllendirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım mutlu ve huzur dolu günlerde oturursunuz evlerinizde. Hepimize hayırlı olsun."

Nehir misafirlerinin sorularını tek tek yanıtlarken onu sessizce izleyen adamdan habersizdi. İnsanların onun heyecanını paylaşması çok mutlu etmişti onu. Gece gündüz demeden çalıştığı işinin başarılı olmasının haklı gururunu yaşıyordu. Sahneden indikten sonra tanıdıklarıyla ve çalışanlarıyla kısa konuşmalar yaptı ve kendini eserinin bir kopyası olan maketin önünde buldu.

Genç kadın önünde bulunan makete bakarken halinden oldukça hoşnuttu. Şu ana kadar tek bir eleştiri bile olmamıştı olumsuz anlamda.

Nehir için bu proje önemliydi. Kendi çizgisini koruyan, tasarımın en ufak detayı bile kendisinin eseri olan yapı, abisinin ona tam olan güveni ve ona böyle büyük bir şans vermesiyle daha da değerli oluyordu. Kollarını kavuştur-

muş eserine bakarken yanına birinin geldiğini hissetti. Başını çevirmeden gelenin bir erkek olduğunu parfüm kokusundan anlamıştı. Uzun boylu olduğunu da göz ucundan görüyordu.

"Siz beğendiniz sanırım," dedi adam bir anda. Ses tonundaki tanıdık tını ona abisini hatırlattı. Kendine güveni tam olan erkeklerin ses tonu böyle olurdu.

"Neden sordunuz?" Nehir adamın sormaktaki amacını merak ediyordu. Sonuçta az önce konuşmayı yapan oydu ve doğal olarak kendi eserini çok beğeniyordu. Belki de yeni bir övgüyle karşılaşması bu soruyla olacaktı.

"Biraz açılardan anlarım. Mimar bu saçma girişi tasarlarken acaba aklında ne vardı?"

Nehir hızla kafasını çevirip adama baktı. Normal hayatında *tatlı* olarak lanse edilen biriyken, iş hayatında bir o kadar katı ve inatçıydı. Hele her detayı ona ait olan esere gelen bu 'saçma' eleştiri karşısında kendini savunmak zorunda hissetti. Alaycı bir şekilde adama bakarak *"Girişi saçma olarak nitelendirirken, bu evi satın almış olduğunuzu unuttunuz sanırım,"* dedi. Timuçin özgüven dolu bu cümleyi duyunca yavaşça gülümsedi. Resmen onunla konuşmak için fırsat kollamış ve istediği fırsat da ayağına gelince küçük bir yalan uydurmak zorunda kalmıştı.

Timuçin yavaşça Nehir'e doğru döndü. Daha yakından gördüğü yüz zeka ve aynı zamanda öfke saçıyordu. Belirgin elmacık kemikleri ve kadınsı hatlarını hızlıca taradı Timuçin.

"Ev benim değil, ben sadece elçiyim." Küçük çocuğa ihanet edecek olması onu biraz rahatsız etse de konuşabilecek en iyi konusu buydu. Bir kadınla flört etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. O yüzden bu yeteneğini kaybetmiş olabilirdi. Onu etkilemek istiyordu. Tam bir şey söylemek üzere ağzını açacağı sırada ona alayla bakan kadın konuşmuştu.

"Size şunu hatırlatmama izin verin. Elçiye zeval olmaz sözünü yanlış anlamışsınız."

"Nasıl?"

Nehir adamın mavi gözlerine baktı emin bir şekilde. Bu adam sesi ile benzese de yüz olarak abisine hiç benzemiyordu. Tabii bu yakışıklılığı bu küçük listeye katmıyordu. Aklına bir tanım geldi aniden. Bir mit olsa da kusursuzluk için kullanılması fazla olağandı. *'Yunan Tanrısı'* Şu zamana kadar sadece abilerini o kategoriye sokmuştu. Düzgün yüz hatlarını tamamlayan hafif kıvırcık saçlar onu biraz şaşırtmıştı.

"Şöyle ki, elçiler sadece iletmeleri gereken bilgiyi söylüyorlar, kendi düşüncelerini değil." Genç adam küçük bir kahkaha attı. Konuşmanın sonunun nereye gideceğini merak ediyordu. Onu fark ettiğinden beri izliyordu ve şimdi yanı başında ona öfke parıltıları saçan gözlerine bakmak hoşuna gitmişti.

"Haklısınız, belki de tanımım biraz yanlış oldu. Bir ata ve iletmem gereken mühürlü bir mektuba sahip olmadığım için kendimi o kategoriye koymamıştım."

"Onlar olsaydı da bir şey değişmezdi."

"Peki, düşüncelerini dile getiren sıradan bir vatandaş olsam, o zaman hatamı düzeltir miyim?"

"Sanırım." Adamla girdiği bu küçük diyalog hoşuna gitmişti. Kendisi onu alaya aldığı gibi adam da buna uyup devam ettirmişti.

"Mimar kesinlikle bu yorumu anlayışla karşılayacaktır. Eleştiriye açık olduğunu sanıyorum," dedi sanki Nehir'in proje sahibi olmadığını bilmiyormuş gibi. Kadın tekrar ona döndü. Onu sinirlendirdiğini rahatlıkla görebiliyordu Timuçin.

"O mimar bensem, gerçekleşme ihtimali çok yüksek değildir." Karşısında duran adam alayla gülümserken Nehir'in sinirleri bir kat daha bozuldu. Buraya geliş amacı projesini anlatmak içindi ama adam ona gelmiş mimarı

tanımadığını ima ediyordu. Buraya kadar gelip de nasıl proje sahibini tanımazdı!

"Buna alışmalısınız, benim gibi patavatsızlar hep olacaktır." Timuçin hafifçe eğildi ve kısık bir sesle *"Son olarak güney cephede bir sorun var sanırım. Bu kadar ihtişamlı bir yere bu küçük hata yakışmamış,"* dedi.

Nehir öfkenin damarlarında akmaya başladığını hissetti. Tam adama gereken cevabı verecekken bir boşlukla karşılaştı. Adam çoktan çıkış kapısına varmıştı bile.

Nehir odasında yere kadar uzanan camların önünde dışarıyı seyrederken buldu kendini. İnanamıyordu... Dün adamın yaptığı tespitin doğru çıkması onu çileden çıkarıyordu. Makette nasıl hata yapılırdı? Komik olan o ufacık minicik hatayı onu eleştiren adamın bulmasıydı. Makete biri dokunup bozmuş olmalıydı çünkü kendisi bizzat kontrol etmişti yapıldıktan sonra. Belki de hatayı bulan adam onunla meslektaş bile olabilirdi.

Dün gece didik didik çizdiği projeyi tekrar incelemişti. Bilgisayar ekranına bakmaktan gözü ağrımış, kullandığı program bile hata vermeye başlamıştı. Sonunda buldu genç kadın neden girişini eleştirdiğini. Çizimlerde hata yoktu makette ufacık bir yer yanlış yapılmış, cephe olduğundan daha eğimli görünmüştü. Bunu fark etmek için ise işin uzmanı olmak gerekiyordu. Derin bir nefes alıp giyinmek için giyinme odasına yöneldi.

O Nehir Hazinedar'dı. Meslektaşları tarafından yılın en iyi mimarı ödülünü bu genç yaşında kazanmıştı. Abisinin bu ufak hatadan dolayı ona kızmak için bir nedeni yoktu. Çok fazla çalışıyordu abisi adına. Bir ara babasının şirketine geçmek için büyük bir istek duydu genç kadın ama abisinin onu asla bırakmaya niyeti yoktu. Kendisini bu küçük detaylar yüzünden bile yıpratıyordu.

Akşamdan seçtiği siyah pantolonunu ve kırmızı şifon bluzunu giydi. Saçları ile uğraşmak istemediğinden hızlıca taradı ve bir toka ile at kuyruğu yaptı. Makyaj yapmak içinden gelmese de yüzünün yorgunluğunu ancak kozmetikler kapatabiliyordu. Uzun hem de çok uzun bir tatile ihtiyacı vardı.

Çantasını alıp odasından çıktı. Annesi ve babası çoktan masaya oturmuş olmalılardı. Deniz abisi ve eşi gittiğinden beri ev fazla boş görünüyordu gözüne. Tam merdivenin son basamağında iken dış kapının açılma sesini duydu. Derya abisinin büyük kızı Elçin onu görünce hızlıca kadının üzerine atıldı.

"Hala..." Sabah bulmak istediği o enerjiyi yeğeninden bulacaktı. Eğildi ve küçük kızı öptü. Artık ilkokul öğrencisi olmuştu. Ön dişleri yavaş yavaş dökülmeye başlamıştı. Garip bir şekilde onun büyümesini istemiyordu. Bu saçma isteğin kendisi de farkındaydı ama Elçin ilk yeğeni olduğu için yeri onda çok ayrıydı.

"Günaydın Nehir!" Açelya yengesi kapıyı kapatırken şöyle bir yüzüne baktı.

"Sadece yorgunum yenge," diyerek böldü bu bakışları Nehir. Yengesinin ne diyeceğini az çok tahmin edebiliyordu.

"Proje tam anlamıyla bittiğine göre artık biraz ara vermelisin. Sağlığın bozulacak yoksa. Zayıfladın..."

Haklıydı adamakıllı beslendiği söylenemezdi bu süreçte. Spor salonunu bile aksatmaya başlamıştı. Bir yerden başlamalıydı artık. Yetmezmiş gibi bir de abisinin ona ayarlamaya çalıştığı bir arkadaşı çıkmıştı. Hiçbir şekilde onu istemiyor abisinin ısrarlarını görmezden geliyordu. Anlamadığı olay ise önceki sevgililerine asla onay vermeyip o adama onay vermesiydi. Nehir'in aklına hiç hoş şeyler gelmiyordu. Abisinin bir iş ortaklığı kurmak istediğini düşünüyordu.

Aklına hatayı bulan adam geldi. Ona gülümseyerek attığı bakışı düşünmeden edemedi. Belki de kendini kandırıyordu. Adamı düşünmek için sadece kendine bahaneler üretiyordu. Keşke abisinin ona yakıştırdığı adam o olsaydı. Ona bir şans verebilirdi ama bu çok beyhude bir düşünceydi. Adamı tanımıyordu bile sadece gerçekten dış görünüş olarak çoğu kadının hoşuna giden bir görünüşü vardı. Düşüncelerden sıyrılmak istercesine yengesine döndü.

"Hayırdır," dedi göz kırparak.

"Senden bir şey istesem fazla olur muyum? Biliyorum Derya sana çok iş yüklüyor. Geldiğinde kulağını çekeceğimden emin olabilirsin. Fırat'ı sana nasıl yakıştırır aklım almıyor. Bu konuda ben senin yanındayım."

"Sağ ol yenge." Yanında yengesi gibi güçlü bir müttefikin olması onun için önemliydi. Yoksa her şeyi yıkıp atacaktı. İşini de abisini de silecek duruma gelmişti artık. Abisinin kölesi değildi, artık küçük bir genç kız da değildi.

"Elçin'in dişçi kontrolü var. Randevu falan da almadık ama doktoru bulacağınızdan eminim."

"Yeğenim asla iş kategorisinde değil. Ona her zaman zamanım var. Doktorun ismini biliyorsunuzdur herhalde."

"Timuçin..." dedi Elçin el çırparak. Dişçilerden ölesiye korktuğu bir gerçekti. Demek ki bu doktor direncini kırmıştı.

"Demek artık korkmuyorsun," dedi Nehir Elçin'e bakarak.

"O adamdan emin ol hiçbir kadın korkmaz," dedi Açelya ve Nehir ona uyarak güldü bu şakaya yavaşça. Açıkçası bu doktoru merak etmişti.

"Sana böyle biri çok yakışırdı." Nehir erkekler konusunda hiç şanslı değildi. Çünkü karşısına onu gerçekten etkileyebilecek bir erkek çıkmamıştı. İlişkileri de hep kısa süreli olmuştu çünkü genelde hayatındaki en önemli şey işi olmuştu. Yirmi sekiz yaşındaydı ve ailesi artık evlenmesi gerektiğini söylese de Nehir duymazlıktan gelmeye çalışıyordu.

"O konuda şanslı değilim." Birlikte yemek masasına yürüdüler. Canı bir şey yemek istemese de zorla bir şeyler yemeğe çalıştı.

"Merhaba, biz Doktor Timuçin Bey'i arıyorduk," dedi Nehir girişteki görevli kadına. Pedodonti bölümü çocuk-

larla doluydu. Birçoğu da Elçin gibi korkuyordu. Görevli kadın bir saniye izin isterken Nehir hızlıca içeriyi taradı. Kendi çocukluğu ve düşmek bilmeyen dişi geldi aklına. Abilerinin iple çekme fikrine delicesine karşı çıkınca soluğu bir klinikte almışlardı. Bu küçük anıyı görevli kadın noktaladı.

"Timuçin Bey bu katta çalışmıyor. Kendisi Ağız ve Çene Cerrahı..."

"Ama geçen hafta yeğenime dolgu yapmış." Genç kadının kaşları çatıldı. Yengesi plansız işi sevmeyen bir kadındı ama görülen o ki bu durum plansız davrandığını da gösteriyordu.

"Ara ara buraya yardıma geliyor. 4. kata çıkıp kendisi ile görüşebilirsiniz."

"Teşekkürler." Elçin ile birlikte tekrar merdivenlere yöneldiler. Doktoru bulabileceklerinden de şüpheliydi. Cerrah ise mutlaka bir ameliyatı olması gerekirdi. Pek umutlu olmasa da Cerrahi bölümüne gelince duraksadı. O kadar çok hasta vardı ki bir an şaşırdı.

"Merhaba, biz Timuçin Bey'i arıyorduk," dedi girişteki görevliye.

"Giriş karneniz var mı?" Nehir hemen çantasına koyduğu kartondan yapılma karneyi kadına uzattı.

"Pedodontide yapılmış işlem..."

"Evet ama doktoru oymuş. Kendisi ile görüşme imkânımız yok mu?"

"İçeriye bir sorayım." Kadını beklerken içeriden çıkan hastalara baktı. Neden kalabalık olduğunu anlamıştı. Diş çekimi de yapılıyor olmalıydı. Kapıdan gelen kadını görünce hızlıca yanına yaklaştı.

"Şu an ameliyatta on dakikaya kadar işi bitecekmiş. Yan bölümde beklemenizi rica etti."

"Peki, teşekkürler..." Yan bölüm bomboştu. Neyse ki burada da oturacak koltuklar vardı. Elçin çok rahat değildi. Saçlarıyla oynayıp duruyordu.

"Korkuyor musun?" Nehir korktuğunu görse de yine de sorma ihtiyacı hissetti. Küçük kızı rahatlatmak istiyordu.

"Şey... Biraz."

"Hadi şarkı söyleyelim." Etrafta kimsenin olmaması ve küçük kızın şarkı söylemeyi çok sevmesi korkuyu aklından uzaklaştırmak için iyi bir yöntemdi. Büyük bir Taylor Swift hayranı olduğu için yine ondan bir şarkı söylemeye başladı. Ufacık yaşında gayet iyi telaffuz edebiliyordu kelimeleri.

Stay out too late, got nothing in my brain
That's what people say, that's what people say

Onunla birlikte kendini şarkıya kaptırdı ve yine Elçin sayesinde öğrendiği şarkıyı söylemeye başladı ona uyarak.

Cause the players gonna play, play, play, play, play
And the haters gonna hate, hate, hate, hate, hate
Baby, I'm just gonna shake, shake, shake, shake, shake
I shake it off, I shake it off

Kendini o kadar kaptırmıştı ki bir an Elçin'in artık şarkıyı söylemediğini fark etti. Dalmış olduğu duvardan çekti gözlerini. Elçin ellerini ağzına kapatmış gülmemeye çalışıyordu. Yavaşça bakışlarını karşısında duran adama çevirdi. Yeşil ameliyat üniformasını taradı ve nihayet yüze ulaştı. Gözleri hem utançtan hem de şaşkınlıktan kocaman açılırken adamın eğlenmiş yüzüne baktı. Ayağa kalktı hemen. Dünya gerçekten küçüktü şu durum bunu kanıtlıyordu kesinlikle.

"Kusura bakmayın... Sadece korkusunu almaya çalışıyordum," dedi çaresizce. Bir diş hekimi nasıl olur da o minimal hatayı bulabilirdi ki? Yoksa dişlerde kazandıkları tecrübe küçük hataları görmelerini mi sağlıyordu?

"Sorun yok kesinlikle. Oldukça... Eğlenceliydi." Adam yine gülümsedi. Adam da değildi artık o. Bir adı vardı. *Timuçin...* Yengesini kesinlikle iyi anlıyordu. Çünkü dün o küçük eleştiriyi alırken bile bu adamı beğenmişti.

Nehir inanmak istemiyordu hâlâ. Resmen rezil olmuştu. Aklı neredeydi acaba? Dün gece o kadar çalıştıktan sonra yine aynı adamla karşılaşmak hayatın bir cezası mıydı? Hele ki o haklıyken ona boşuna kızmış olması... Şunu da unutuyordu, güney cepheyi biri bozmuştu ama giriş kesinlikle onun dizaynını yansıtıyordu. Öyle istemiş biraz kendini aşarak farklı görünmesini sağlamıştı.

"Hayat size cevap verebilmem için güzel bir olanak yarattı." Aklındaki diğer düşünce de buydu. En çok emek verdiği girişi ona karşı savunabilirdi.

"Abim kesinlikle sorun etmiyor," dedi adam kendini savunarak. Nehir başını salladı sakince ve neden buraya geldiklerini hatırladı hızlıca.

"Peki, cerrah olduğunuz söylendi ama Elçin ile siz ilgilenmişsiniz."

"Asıl doktoru hocamdı ama acil bir işi çıkınca benden yapmamı rica etti. Ben de kırmadım."

"Siz uzman değil misiniz?"

"Uzmanlık öğrencisiyim."

Aklından kısa bir hesap yapmaya başladı. On sekiz yaşında kazansa 23 yaşında mezun olacaktı ama 23'ten çok daha büyük görünüyordu. Nihal yengesi bile çoktan uzman olmuştu ki yengesinden iki yaş küçüktü Nehir. Hiç tanımadığı bir adamın neden yaşını merak ediyordu ki sanki? Karşısındaki adamın sesini duyması ile düşüncelerinden sıyrıldı.

"Dediklerimi yaptın mı?" Bir an duraksadı Timuçin. Kızın adını hatırlamaya çalışıyordu. "E... Elçin," dedi son anda hatırlayarak.

"Evet." Küçük kıza kapıyı gösterdi ve birlikte yürümeye başladılar. Nehir'in aklında o kadar fazla soru vardı ki ortamı tam olarak göremedi ve bir an Elçin'e çarptı. Küçük kız gördüğü manzara karşısında korkmuştu. Burası cerrahi bölümüydü ve tabii ki iğnelerden geçilmiyordu. Hele

ki ağlayan bir çocuk varken Elçin'in duraklaması oldukça normaldi. Timuçin dostça elini uzattı Elçin'e.

"Sana bir işlem yapılmayacak," dedi ve hafifçe göz kırptı. Nehir sanki bir büyüye kapılmış gibiydi. Adamın en ufak bir hareketini bile kaçırmıyordu. Bir eksik mi arıyordu yoksa ondan ciddi manada hoşlanmaya mı başlamıştı?

Elçin dişçi koltuğuna oturunca nihayet dikkatini kıza vermeyi başardı Nehir. Huzursuzca kıpırdanıyordu Elçin.

"Doktoru duydun bir şey olmayacak ki," deyip onu yüreklendirmeye çalıştı. Doktor elinde bir paketle geldi yanlarına ve hızlıca eldivenlerini giyip ışığı Elçin'e göre ayarladı. Paketi açıp muayene için gerekli olan ayna ve sondu çıkardı. Dişçi sandalyesine oturup "Ağzını kocaman açar mısın Elçin?" dedi.

"Aslında Elçin dişlerine iyi bakan çocuklardan öyle fırçalamamazlık falan yapmaz. Nasıl çürümüş olabilir?" Hele ki yengesi bu kadar kuralcıyken bunun olmasına anlam veremiyordu genç kadın. Elçin daha küçük yaşlarda öğrenmişti ve hoşuna bile gidiyordu ağzında diş macununun köpürüyor olması.

"Genetik unsurlar da devrede. Diğer dişleri gayet bakımlı. İleride sorun çıkarmaması adına yaptım dolguyu. Beş sene sonra dişi çıkacak zaten." Adam ona bakmadan konuştu. Muayeneyi bitirdikten sonra eldivenlerini çıkardı ve ayağa kalktı.

"Aferin!" dedi ve elini yumruk yaptı. Elçin de aynı şekilde cevap verince yumrukları birbirine değdirdiler. Cerrahi de bu adamın hiç işi yoktu Nehir'e göre. İyi bir Pedodontist olabilirdi.

"İşlem tamamdır. Tekrar gelmesine gerek yok. Dişlerini fırçalamaya devam etsin." Nehir nedense bakışlarını kaçırıyordu. Az önce adamı derinlemesine izleyen kadın gitmiş bakışlarını yakalayabilir diye korkan bir kadın gelmişti.

"Peki, teşekkürler," dedi Elçin'in saçını yalandan düzeltirken.

"Rica ederim. Hoşçakalın!" Adam arkasını döndü ve yürümeye başladı. Bilmiyordu Nehir, içinden onu bir şey dürtüyordu sanki.

"Haklıydın," dedi bir anda yüksek sesle. Adam duraksadıktan sonra Nehir'e döndü. Aralarında bir metre mesafeden bile kadının itiraf etmekte zorlandığını görebiliyordu Timuçin. Dünkü gibi değildi kadın bugün çok daha özensizdi ama ne var ki güzelliğinden asla bir şey kaybetmemişti. Güzeldi, her erkeğin dikkatini çekebilecek kadar alımlıydı. Timuçin içinden bir sesin bu kadında çok daha fazlasının olduğunu düşünüyordu. Ona hayranlıkla bakan kadınlar gibi değildi. Onunla yeğeniyle şarkı söylerken karşılaşmak oldukça ilginçti. Ne var ki, aynı dün gibi onu karşısında görünce gözlerini üzerinden almamıştı.

"Fark etmene sevindim." Sizlerin yerine sen diline geçtiklerini ikisi de fark etmemişti.

"O şekilde değil yani benim hatam değildi ayrıca hâlâ girişimi muhteşem buluyorum." Alaycılık ve kibri görebiliyordu Timuçin. İkilem arasında kaldı. Ona ne cevap vermeliydi?

"Bence hâlâ berbat..." Kadın ona kısa ama keskin bir bakış attı. Küçük bir elektrik kıvılcımı gibiydi. Başka bir şey demeden hızlı adımlarla ayrıldı muayenehaneden. Sinirliydi hem kendine hem de ona. Nefesi hızlanmıştı. Hayır, neden takıyordu ki sanki? Adamı tanımıyordu, arkadaşı bile değildi ki canını acıtsın. İki kere kendini aptal yerine koymuştu. Kesinlikle üçüncüsü olmayacaktı.

* * *

İştahsızlık ve stres bir araya gelmişti. Artık çalışmak istemiyordu Nehir. Onu yıldıran yorgunluk muydu yoksa üzerindeki baskı mıydı emin değildi. Neşeli büyük aile

yemeği yenilirken sohbete adapte olamamıştı. Kendi iç karartıcı dünyasında savrulup duruyordu. Bu karartıcı dünyasında o adam da vardı. Belirsizlikler ve tutarsızlık içinde gömülüydü adam. Nehir için birçok soru vardı.

"Nehir..." Dalmış olduğu dünyasından sıyrılıp ismini söyleyen yengesine baktı.

"Efendim..."

"Elçin şarkı söylerken yakalandığınızı anlatıyordu." Şu an alay konusu olmak umurunda bile değildi.

"Evet, öyle garip bir an yaşadık." Konuyu normalleştirmeye çalışıyordu ona merakla bakan bakışlardan kaçmak istercesine.

"Halam doktorumu tanıyormuş."

"Tanımıyorum." Bir anda saldırıya geçer gibi konuştu Nehir. Açelya yengesi gibi zeki bir kadın bu küçük zaafı anlayabilirdi. Hatta küçük yeğeni bile bu zekadan nasibini almıştı.

"Arkadaşın mı?" Başını olumsuz anlamda salladı ve sinirle su içmeye başladı Nehir hızlıca.

"İzninizle," diyerek meraklı bakışlar eşliğinde sandalyesinden kalktı.

"Nereye?" diyerek onu durdurdu Derya abisi.

"Yine ne isteyeceksin abi?" Bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi biliyordu. Yine onu yakıştırdığı arkadaşı ile ilgili bir şey söyleyecekti. Bu konuda taşma noktasına çoktan ulaşmıştı.

"Fırat seninle..." İsmi duyunca Nehir'in gözleri öfkeden parlamaya başladı. Bu Fırat mevzusu artık kapanmalıydı.

"Cehennemin dibinde ona eşlik edebilirsin ama ben yokum."

"Nehir!"

"Abi," diyerek onu durdurdu Deniz.

"İş arkadaşını bana yamamaya çalışıyorsun. Sırf aptal servetin artsın diye. Ben artık yeterince bunaldım. İzin istiyorum hatta ücretsiz izin istiyorum. Yeter artık!" Gözle-

ri doldu Nehir'in. Bu haksızlığa daha fazla katlanamazdı. Abisinin kölesi değildi. Her istediği şeyi yapamazdı. İş anlamında da çok yorulmuştu ama Fırat olayı onu çileden çıkaran asıl olaydı.

"Derya, kızıma karışmayı bırak. Ben burada sağ olarak dururken sana hiçbir şey düşmez." Babasının bu desteği genç kızı sevindirmişti.

"Baba ben sadece..."

"Bu son ikazım Derya. Her şeyini kaybetmek istemiyorsan artık kardeşini üzmeyi bırak. Bu hırs seni bitiriyor ve sen farkında bile değilsin." Bir aile meselesi haline gelmesini istemiyordu Nehir ama artık alttan alacak gücü de kalmamıştı. Yeni bir hayat düzeni istiyordu hatta bunu yapmaya yarın başlayacaktı.

* * *

Aynı üniversitedeki gibi en yakın arkadaşı Pınar ile spor salonunda buluştu. Yarın kendini her yeri deli gibi ağrırken bulacağını bilse de kendini oldukça zorlamak istiyordu.

"Baban arkanda olduğu sürece hiçbir şey seni durdurmamalı. Derya Abi çizmeyi aştığını görmeli artık. Şu haline bir bak!"

"Bunu değiştirmek için buradayım. Kendimi toplayana kadar işe gitmeyeceğim. Elemanlarımdan bile daha çok çalıştım emek verdim oraya." Koşu bandının ayarını yaptıktan sonra yavaşça yürümeye başladı. Kademeli olarak hızını arttırırken aklında birçok düşünce vardı. Spor bile düşüncelerinden kaçmasına yardım edemiyordu. Nefesinin hızlandığını terlediğini hissedebiliyordu. Bir an garip bir özgürlük hissetti. Kafesten kaçan bir kuş gibiydi. Hızı biraz daha arttırdı. Düşüncelerin bu özgürlük hissiyle uçup gittiğini düşünüyordu. Aslında yanılmıştı bir anlık dalgınlık ile ritmini kaybetti. Koşu bandının onu üzerin-

den atacağını hissettiği anda küçük bir çığlık attı. Tam yere düşmek üzereyken biri onu yakaladı.

Aynı onun gibi terlemiş biri olduğunu hissetti sırtına değen tenden.

"Bu kadar dalgınken bu aletin üstüne çıkmak pek iyi bir fikir değil." Ses bir yerden tanıdık geliyordu. Bu bariton sesi nasıl unutabilirdi ki? Şaşkınlıkla adamın kolları arasında döndü. Nefesi zaten hızlıydı hem korkmuştu da ama adamı görmek ona farklı bir heyecan vermişti. Saçları ve yüzü terden parlıyordu. İki mavi göz birbirine bakıyorken bu kadar yakın olmak doğru değildi. Hemen arkasına doğru hızlı bir adım atıp adamın kolları arasından çekildi. Fark etmediği tek şey, bakışlarını ondan çekememesiydi.

Pınar şaşkınlıkla arkadaşına ve karşısındaki adama bakıyordu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki anlamamıştı bile. Sadece adamın hızlı hareket ettiğini seçebilmişti. Sanki ağır çekimde birbirine bakıyorlar gibiydi. Nehir'i iyi tanırdı. Bu zamana kadar erkek arkadaşları olmuştu ama pek etkilendiği de söylenemezdi. Şimdi ise karşısındaki adama garip bir ilgiyle baktığını görüyordu. Bunu anlamak için dahi olmak gerekmezdi. Cevap oldukça aşikârdı. Adamın da ona karşı bir ilgisi olmalıydı ki o da aynı şekilde bakışlarına karşılık veriyordu Nehir'in.

Nehir hızlıca adamın kolları arasından sıyrıldı. Timuçin bir an onu gereğinden fazla sıkı tuttuğunu fark etti. Çekilmesini istemiyordu içten içe. Başka bir gerçek ile yüzleştirdi beyni onu. Terliydi ve bu durumda olmaktan pek hoşlanmazdı. Kendini kirli hissediyordu çünkü. Beyni kötü hatıraları tekrar gün yüzüne çıkarırken nefesi hızlandı. Duşta yaşadığı o korkunç an aklına geldi. Yer ayaklarının altında kayıyor gibi geldi. Flashbackler onu rahat bırakmıyordu ve şu an yeri de değildi. Düşüncelerini değiştirip bu iç bunaltıdan kurtulmak istercesine karşısındaki kadına odaklandı.

"İyi misin?" Nehir kendini şanslı sayıyordu. Çok kötü bir biçimde de düşebilirdi. Ne var ki tesadüfler hep ikiliyi bir araya getiriyordu. Bu durum oldukça olağandışıydı.

"Ben... İyiyim," dedi Nehir olayın şokunu üzerinden atmaya çalışırken. Pınar ise ikilinin ne yapacağını merak ederek öylece onları izliyordu.

"Çok dalgınsın bu durumda biraz tehlikeli olabilir bu aletler."

"Bir an rahatlattığını düşünmüştüm."

"Özgürlük hissi..." dedi adam ve Nehir hemen bakışlarını yine ona çevirdi. Bunu nereden biliyordu ki? Timuçin bakışlarından ne demek istediğini anladı ve hemen ona bir cevap verdi.

"Herkesin bunaltıcı bir zaman dilimi vardır. Yarım saattir düşmeni bekliyorum."

"Ne?" dedi Nehir şaşkınlıkla.

"Beni mi izliyordun? Sen sapık mısın?" Cümleler hızlı hızlı ağzından çıkarken adamın güldüğünü gördü.

"Tahmin etmek zor değildi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sadece teşekkür edebilirsin."

"Beni yarım saattir izlediğini söyleyen bir adama mı? Kesinlikle kalsın." Nehir adamın bu açık sözlülüğüne kızmış gözleri öfkeden parlarken bakışlarını hâlâ ondan çekemiyordu.

"En azından bunu itiraf edecek kadar dürüstüm." Göz kırptı ve oradan uzaklaştı Timuçin. İğrenç flashbackten sonra bu an ona iyi gelmişti. Eğlendiğini bile düşünüyordu. Aynı ortama girdiklerinde Timuçin onu izlemekten kendini yine alıkoymamıştı.

"Kimdi o çocuk?" Pınar detayları öğrenmek için Nehir'i konuşturmak istiyordu. Öncelikle bir şişe suyu vererek başladı işe.

"Gereksizin biri işte."

"Gereksiz, dünyada bu adamlardan daha fazlası olmalı. Ki sen de ondan gayet hoşlanmış gibisin."

"Beni gıcık etmekten başka bir şey yapmıyor."

"Bence senin şu Fırat Bey'den kat kat iyi gibi duruyor."

"Şu adamın adını ağzına alma." İsmi bile tüylerini diken diken yapıyordu. Aslında adamın bir suçu yoktu. On-

dan hoşlanan diğer adamlar gibiydi. Onu gıcık eden, abisinin onu onaylayan tavırlarıydı.

"Bisiklete geç daha tehlikesiz." Pınar haklıydı. Kafası hâlâ doluydu ve ayrıca çok dikkatsizdi. Arkadaşının tavsiyesine uydu. Biraz da olsa rahatladığını hissetti. Ter atmak ona iyi gelmişti. Bugünlük bu kadar yeterliydi onun için.

Pınar ile soyunma odasına geçerken Pınar bir an onu durdurdu.

"Seninki orada." Duvarın kenarından onu dikizlemek dünyanın en saçma şeyiydi. Merak etmişti ama... Adamın elinde ip vardı ve karşısındaki bir antrenörle konuşuyordu. Gri spor atletinin önü terden ıslanmıştı.

"Şu ıslaklık beni deli ediyor," dedi ve atleti bir hamlede çıkardı.

"Yuh... Sixpack değil eightpack'i var adamın!" Nehir doğru düzgün bile bakamamışken arkadaşının bu cüreti onu şaşırtmıştı. Gerçi her zamanki Pınar'dı.

"Merak etme seninkine göz koymuyorum sadece göz zevkimi ödüllendiriyorum." Nehir dehşete düştü. Tam bir şey diyecekken sustu. Gerçekten iyi ip atlıyordu. Kondisyon için çok iyi bir yöntem olduğunu biliyordu. Tekniği iyi öğrendiği belliydi ki çapraz yapıp da atlayabiliyordu. Terledikçe adamın saçları kıvırcıklaşmaya başladı. Aynı reklamlardaki seksi adamlar gibiydi. Özellikle ter damlaları göbeğine doğru akarken yutkundu bir anda.

"Gördü!" dedi Pınar ve bir anda yanından hızlıca geçti. Nehir'in kaçmaya bile vakti kalmamıştı. Ayakları yere çakılmış gibiydi. Deli gibi utanıyordu bu yaptıklarından. Spor ayakkabı gıcırtısının sesinin yaklaştığını duydu.

"Ödeştik," dedi adam bir anda. Nehir utançtan yüzüne bile bakamıyordu. Sadece başını sallamakla yetindi.

"Peki..." Timuçin birkaç adım attıktan sonra durdu. Başka bir adım daha atması gerektiğini düşündü. Arkasına döndüğünde kadının da ona baktığını fark etti.

"Tesadüfler bizi hep bir araya getiriyorsa tanışmanın vakti gelmiştir." Timuçin elini uzattı hemen cümlesini bitirdikten sonra.

"Timuçin..." dedi yavaşça. Nehir tereddüt etse de adamın elini sıktı yavaşça. Bunu bir iş anlaşması gibi de düşünebilirdi.

"Nehir... Nehir Hazinedar..."

"Tanıştığıma memnun oldum." Sanki kendini ilk defa İngilizce dersine girmiş gibi hissetti. İlk bunu öğretirlerdi çünkü. Aklı yine anılara kayıyordu. İyi bir anı bile kötü görünebiliyordu gözüne.

"Bende," dedi Nehir kısaca. Bir şey demeden hızlıca oradan uzaklaştı. Bu utanç ona yetip artmıştı bile.

Ertesi gün abisi ısrarla ofise gelmesini istiyordu. Ona danışacakları bir konudan söz ediyordu ama Nehir tam anlamıyla bir tatil istediği için reddetti abisini. Gün boyu arkadaşları ile dilediğince alışveriş yaptı, güzellik merkezinde aksattığı bakımlarını da yaptırmayı ihmal etmedi. Ne var ki, abisi beş dakika bile olsa gelmesini istiyordu. Mesai saatinin bitimine doğru kendini abisinin odasında buldu.

"Tatil sana iyi gelmiş," deyip bir yorumda bulundu abisi.

"Derya abi, buraya gelmesem emin ol daha iyi olacaktım."

"Nehir ben senin iyiliğini düşünüyorum. Evet, iş olarak seni hırpalamış olabilirim oradaki hatamı kesinlikle kabul ediyorum ama..."

"Ama Fırat Bey kesinlikle senin iyiliğin için diyorsun. Benim mi senin iyiliğin için mi?"

"Nehir, bu zamana kadar senin aşk hayatına karışmamaya çalıştım. Şimdi ise tam zamanı, geleceğe dönük ba-

kamıyorsun. Benim paraya mı ihtiyacım var sanki? Beni böyle iğrenç bir detayla itham ediyorsun!"

"Beni o adama mı yakıştırıyorsun?"

"Dış görünüş senin için ne zamandır önemli olmaya başladı?"

"Bana diyene bakın. Yengem top model gibi... Sen de zamanında babamın sana uygun gördüğü kadınlarla evlenebilirdin."

"Nehir..."

"Ben sığ bir adamla olmak istemiyorum. Belli bir derinliği olan adamlardan hoşlanıyorum. Anladın mı? Deniz abim gibi kültürlü olsun istiyorum. Senin gibi sürekli çalışsın istemiyorum."

"Şu an her şeye sahipsin."

"Ne yapacaksın kredi kartlarımı mı kapatacaksın! Hesabımı mı donduracaksın!" Bu tehditvari söylem Nehir'i çileden çıkartmıştı. Kendine hâkim olamadı ve sesini yükseltti.

"Sen benim sadece abimsin. Kendi kararlarımı sadece ben veririm. Sen de ağzını açamazsın. Bir daha da sakın beni buraya çağırma çünkü gelmeyeceğim." Etrafına bakındı hemen. Boş bir kâğıt ve abisinin önünde bulunan kalemi aldı. Hızlıca istifası için gereken cümleleri yazdı ve altını imzaladı.

"Abim olman dışında başka bir bağımız kalmadı." Sertçe kağıdı abisinin önüne koydu. Derya hiçbir şey demedi. Açelya'dan alışmıştı bu sinir ataklarına. Bir müddet onu kendi haline bırakmayı düşünüyordu. En azından yatışana kadar. Şu an Nehir'in gözünde dünyanın en kötü abisi olabilirdi ama Nehir günü geldiğinde onun haklı olduğunu kesinlikle görecekti.

Sinirden elleri titrerken hızlıca binadan ayrıldı Nehir. Hava çoktan kararmıştı ve eve gitmek istemiyordu. Kafasını dağıtacak bir şeyler yapmalıydı. Pınar gelemezdi erkek arkadaşı ile bir planı vardı. Öfkesini yatıştırmak için

hızlı adımlarla yürümeye başladı. Fırat Bey abisinin artık iyi arkadaşlarından biri olmuştu. Çünkü abisi ile benzer özellikleri vardı. İş hırsı ve güç elde etmek onlar için vazgeçilemez bir istekti. Nehir asla bu camiadan biri ile birlikte olmak istemiyordu. Kendi de zaten çok fazla girmemeye çalışıyordu. O, strese karşı dirençli biri değildi. Fırat Bey iyi bir insan olabilirdi. En azından Nehir'in dışarıdan gördüğü buydu. Ona karşı nazik ve ilgili dursa da Nehir onun kendisini sevdiğini düşünmüyordu. Sanki abisinin aklına soktuğu düşünceyi uygulamaya çalışıyor gibiydi. Artık özgürdü, istediğini yapacaktı. Düşüncelere dalmışken kafasını kaldırdı yavaşça. Bu kadar yürüdüğünden habersizdi. Düşüncelerine o kadar çok dalmıştı ki neredeyse Deniz abisinin çalıştığı hastaneye kadar gelmişti resmen. İnsanların işlerinden çıktığını görebiliyordu. Birden tanıdık bir sima dikkatini çekti. Evet, kesinlikle o adamdı. Spor salonunda onu kurtaran, girişini berbat bulan, Elçin'in dişini yapan Cerrah'ın ta kendisiydi. Doğru ya Diş Hekimliği Fakültesi de hastanenin karşısındaydı. İşten çıkmış olmalıydı.

Genç adam yorgun görünse de adımları güçlüydü. Nehir nedense onunla arkadaşlık edebileceğini düşündü. Dün onu kurtarırken hayli eğlenmişti ve tanışmaları gerektiğini söylerken de arkadaşça bir tavır içinde olmuştu. Zaten adam da kendine doğru yürüyordu. Yorgun ve kesinlikle dalgın bir hali vardı. Hızlı adımlarla Timuçin'in önünü kesti Nehir.

"Merhaba."

Timuçin karşısındaki kadını gördüğünde kendini şaşırmaktan alıkoyamadı. Bugün çok yorulmuştu. Tek isteği eve gidip dinlenmekti ama maalesef beklediği taksi onu bir türlü bulamamıştı. Bu yüzden de otobüs durağına kadar yürümeye karar vermişti kadın önünü kesene kadar. Aynı Nehir'in onu incelediği gibi o da genç kadını inceledi. Yüzünde farklı bir ifadenin olduğunu gördü. Biraz asabi ve aceleci bir hali vardı.

"Sen iyi misin?"

"Sadece sinirliyim. Kafamı dağıtmam gerek sen de gelmek ister misin?"

Timuçin asla böyle bir teklif beklemiyordu ondan. Kesinlikle onunla vakit geçirmek isterdi çünkü onu ilk gördüğü günden beri tesadüflerin de etkisiyle düşünmeye başlamıştı. Yıllardan beri ilk kez bir kadın için hayaller kurmaya, harekete geçmek için bahaneler uydurmayı düşünmeye başlamıştı. Hatta daha da ileriye gidip spor salonuna hangi günler geldiğini öğrenmeye çalışmıştı. Şimdi teklif ayağına kadar gelmiş olsa da bu şekilde olması pek doğru gelmedi genç adama. Onunla yorgun değilken kafası daha da tazeyken ve kesinlikle bu kılıkta olmadığında çıkmalıydı. Nehir ile vakit geçirmek mi yoksa evdeki sıcak koltuğa yayılmak mı diye geçirdi içinden. Genç kadının spor salonundaki tavrını hatırladı. *Nehir... Nehir Hazinedar* demişti soyadını da kullanarak. Doğru zaman bugün değildi ve ona başka şekilde kafasını dağıtmasını tavsiye edecekti.

"Sanki evine gidip sakinleşsen daha iyi gibi."

"Eve gidemem. Kimsenin soru sormasını istemiyorum ben sadece beynimi uyuşturmak istiyorum."

Karşısındaki kadının kararlı olduğunu görse de sanki başka bir şey daha elde etmek istediğini de düşündü. Onu sinirlendiren kişiden intikam almak gibi mesela. Yoksa... Bir erkek arkadaşı bile olabilirdi ve bu ihtimalin varlığı daha yeni aklına gelmişti. Belki de onu üzen ve öfkelendiren oydu. Bu ihtimalin varlığı onu son derece hayal kırıklığına uğrattı. Yeni hayatındaki bir numaralı kurallardan biri kendini gereksiz yere üzenlerden kaçmaktı. Her ne kadar bir ihtimal olsa da Timuçin bu riske girmek istemediğini biliyordu. Her ne kadar olayın başka bir boyutu olabileceğinin varlığının da ihtimaller arasında olduğunu bilse de...

"Gelemem desem."

"O zaman kendim giderim."

Nehir belli ki bu akşam içip onu sinirlendiren detayları unutmak istiyordu belli bir zaman için. Kızın sarhoş olup tek başına barlarda kaldığını düşündü Timuçin. Bu görüntü onu dehşete düşürdü. Evet, ondan bir erkek arkadaş muhabbeti dinleyebilirdi ve bu durum onu gerse de kızı tek başına bırakmak da istemiyordu. Onun başına bir şey gelmesi fikri, kararından vazgeçirdi. Her ne kadar yorgun ve ortama da çok uymasa da ona eşlik edecekti. İyi bir dinleyici olabilirdi, aynı zamanda onunla vakit geçirmeyi gerçekten çok istiyordu. Belki de erkek arkadaş muhabbeti fikrini de çürütebilirdi.

Timuçin onun için endişeli hissediyordu. Garip davranıyordu ayrıca adamakıllı tanımadığı bir adama güvenmesi de dikkatinden kaçmadı. Aklı başında da görünmüyordu. Ne kadar yorgun olsa da onu bırakıp gidemedi. Arkasından onu takip etti sadece. Bir otoparka girdiklerinde de ağzını açmadı Timuçin. Ta ki arabayı görene kadar. Aradaki bağlantıyı kurmak isterken bilgileri gözden geçirdi aklından. İlk başta inşaat şirketi ve soyadı aynıydı. İnşaat şirketinin bir varisi veya akrabası falan olmalıydı.

"Beğendin mi?" Nehir her erkek gibi onun da lüks bir araba gördüğündeki tepkiyi verdiğini gördü. Derin bir inceleme altındaydı arabası.

"Fena değil," dedi Timuçin onu şaşırtarak.

"Fena değil?" Kaşlarını kaldırdı Nehir inanamaz bir şekilde. Arabasına laf kondurmazdı.

"Daha iyi motora sahip olanları gördüm. Kategorisi farklı olabilir." Nehir arabanın kilitlerini kaldırdı. Aslında şu an yapmakta olduğu şey hakkında düşünmemişti. Her şey bir anda olmuştu. Nedense karşısına onun çıkması garip diye düşündü. Gerçi hastane çok yakındı şirkete. Birden merak etti. Diş Hekimleri de iyi kazanıyordu bildiği kadarıyla.

"Senin araban yok mu?" Nehir koltuğa yerleşirken Timuçin bir an duraksadı. Hayat felsefesini çoğu kişi anlamazdı.

"Genel toplum kurallarına uymayı sevmiyorum. Bence yollarda haddinden fazla araç var. Bu hem insanları sıkıntıya sokuyor hem de doğaya zarar veriyor. Onun yerine bisikleti tercih ediyorum. Hava biraz kapalı olduğu için toplu taşımayı kullandım sabah ve evime de otobüsle gitmeyi planlıyordum. Galiba sorunun cevabını aldın." Timuçin koltuğa yerleştikten sonra emniyet kemerini taktı. Kesinlikle kuralcı biriydi. Nehir bunu çıkarmıştı davranışından.

"Neden abimin şeytan tüyünden sende de var diye hissediyorum?"

"Ne?" dedi Timuçin ama Nehir kalakalmıştı. Aklından geçirdiğini söylediğine inanamıyordu.

"Sesli düşündüm." Onun yanındayken ikinci defa oluyordu. Başka soru sormasını istemiyordu. Bu yüzden hemen anahtarı çevirdi. Otoparktan çıktıktan sonra gideceği yeri düşündü. Onların otel asla olmazdı. Hemen abisine ispiyonlayacaklarını iyi biliyordu. Sessiz sakin bir yer geldi aklına.

"Abini sevmiyor musun?" Timuçin bu soruyu çok merak ediyordu. Onu iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi abisine benzetmişti.

"Şu sıralar nefret ettiğim bir gerçek. Ben sadece... O da kuralcı biri o yüzden öyle söyledim."

"Güvenliğe önem veriyorum sadece. Bir tür takıntı işte." O kötü gün onda böyle bir iz bırakmıştı. Gerçi o gün de tüm önlemleri almıştı Timuçin.

"Peki..." Nehir gitgide onun hakkında bir şeyler daha öğrenmek istediğini fark etti. Sadece üç kere karşılaştığı bir adamla içmeye gittiğine de anlam veremiyordu. Üç kere karşılaşmaları bile saçmaydı. Tesadüflere inanan biri değildi Nehir.

"Neden dağıtmak istiyorsun?" Nehir gülümseyerek bir an ona baktı.

"Bütün gece kafanı şişireceğim için şimdiden başlamak istemiyorum. Hatta istemezsen şimdi bile gidebilirsin."

"Ben başladığım işi bırakmam," dedi Timuçin. Bu cümle de aptalcaydı. Başladığı çok büyük bir işi kendi rızası ile bırakmışlığı vardı ki, hayatının dönüm noktasıydı o gün.

"O zaman işini bitir." Araba dar bir sokakta durunca Timuçin şaşırdı. Nehir abisine onu ne kadar sıktığını aykırı davranarak gösterecekti. Kapıyı açıp indi. Karşısındaki adamı şaşkın görünce açıklamak istedi hemen.

"Ön tarafta gazeteciler falan oluyor. Ne kadar abimi kızdırmak istesem de kendimi rezil etmek istemiyorum." Timuçin bu terime yabancı olsa da sesini çıkarmadan genç kadını takip etti. Nehir bar taburesine kurulurken istediğini barmene söyledi.

"Biraz ağır olmadı mı?" Yanında oturan adam endişelenmiş görünüyordu.

"Sen ne istersin?"

"Ben içmiyorum," dedi Timuçin. Barmen tekilayı Nehir'in önüne koyarken Timuçin onun ne kadar da kararlı olduğunu gördü. Hiç düşünmeden bir dikişte içişini izledi. Yüzünü buruştururken ikinciyi istemişti bile. Sarhoş olmayı kafasına koymuştu karşısındaki güzel kadın. Onu bu kadar sinirlendireni merak etti.

"Canını yakan kim bu kadar?" Bir erkek olduğu aşikârdı zaten ama Timuçin duymak da istiyordu. Şimdiden adama nefret duyarken aslında bunun kendisine vazife olmadığının da farkındaydı.

"Çok mu belli?"

"Yani... Erkek arkadaşından mı ayrıldın?" Genç kadın çok komik bulmuş olacak ki güldü hemen. Hatta sarhoşluk şimdiden etki etmeye başlamıştı gülüşünde.

"İnan bana dışarıdan hiçbir erkek beni bu denli üzemez çünkü izin vermem. Yamuk yaparsa da acımasızımdır. Tabii bu kural abime işlemiyor. Beni üzüyor bugün olduğu gibi..." Timuçin bir an rahatladı. En azından bir erkek ar-

kadaşa sahip olmadığını öğrenmişti. Onunla birlikte buraya geldiği için mutluydu artık.

Yeni doldurulan bardağı içerken öncekinin aksine daha yavaştı. İçkiye karşı dayanıksız olduğunu görüyordu Timuçin. Belki hayatında hiç bu kadar içmemişti.

"Kardeşin var mı?" Artık konuşması da değişmeye başlamıştı. Kelimeler yavaş yavaş dolanmaya meyilliydi.

"Abim var. Zaten daha önce de söylemiştim. Ev sahibi abim."

"Tam üstüne bastın işte. Benim iki tane abim var. Biri dünya iyisi diğeri her şeye burnunu sokan diktatör patron. Derya Hazinedar..." Baş ve işaret parmaklarını eğip koca bir başlık yaptı Nehir.

"Beni eşek gibi çalıştırmanın yanı sıra ayrı dünyaların insanı olan bir adama yamamaya çalışıyor. Benim kendi öz abim... Düşünebiliyor musun? Karlı bir iş anlaşması... Televizyon dizisi gibi..." Timuçin ne söyleyeceğini bilemiyordu. Abisini tanıması gerekirdi doğru bir kanıya varması için. İçini de rahatlatmıştı kızın adamı istememesi.

"Belki de onu yanlış anlıyorsundur."

"Hayır!" dedi Nehir ona çakmak çakmak olmuş gözleriyle bakarken.

"Peki..."

"İstifa ettim artık iş hayatımda da değil. Yüzünü bile görmek istemiyorum. Belki de Deniz abim haklıydı. En iyisini o yaptı. Altı sene istediği gibi yaşadı. Onun dediğini yapmalıydım. Seninle meslektaş bile olabilirdim." İki mesleği de yapabilecek gücü vardı. Mimari bir tık daha öncelikliydi onun için. Kararını bu yönde almıştı.

"Eğer sevmediğin bir meslekse geç kalmış değilsin. İstediğin mesleği yapabilirsin."

"Bu yaştan sonra sınavlara tekrar mı gireyim?"

"Yaşın ne önemi var ki! Sadece sayıları takıyoruz kafaya. Bu çok saçma." Timuçin bu algıdan nefret ettiği için hararetli konuşmuştu. Kendisine de yapılmıştı bu muamele

çünkü. Aldığı karardan dolayı çok mutlu ayrıca huzurluydu. Stresle örülmüş hayat artık uzağındaydı. Kafasındaki imgeleri atamıyordu belki ama yine de kaçmayı başarıyordu. Son bir yüzleşmeye ihtiyacı vardı. Doktoru hep böyle söylüyordu ama kendinde yapacak cesareti bulamıyordu. Düşününce bile tekerleklerin piste indiğinde çıkardığı o tiz çığlığı duyar gibi oluyordu. O rahatlama anı bile onda kötü bir iz olarak kalmıştı.

"Bilmiyorum mimariyi de seviyorum." Küçük bir kız gibi omzunu silkti. Gözlerini kapattı bir an. Uyku tatlı bir şekilde onu çağırıyordu. Burada uyuyamazdı. Gözlerini hemen açtı ama etraf dönüyordu.

"Senden iki üç dört tane var." Küçük bir kız gibi kıkırdadı. Tekrar adama baktı ve görüntünün bulanıklaşmaya başladığını gördü. Biraz kendine gelmek için ayağa kalktı ama dengesini hemen kaybetti. Timuçin hemen onu tuttu.

"Gitmek istiyorum." Timuçin ceketini kadının üzerine örttü geldiklerinde dışarıda yağmur yağdığını hatırlayarak. Cüzdanını çıkarıp hesabı öderken Nehir düşmemek için sıkıca ona yapışmıştı. Bu yakın temas genç adamı ürpertti. Yürümeye başlamadan önce kızın belini sıkıca kavradı. Nehir başını ona yaslayıp belli belirsiz şekillere baktı. Bir şekilde yürüyordu. Dışarıya çıktıklarında kendini biraz daha iyi hissettiğini zannederken düşeceği korkusuyla adamın elini tuttu.

"Anahtar... Çantamda..." Timuçin bir eliyle Nehir'i tutarken diğer eliyle de çantayı karıştırıyordu. Sonunda anahtarı buldu.

"Çok güçlüsün... Bir daha tişörtünü uluorta yerlerde çıkarma." Mırıldanma şeklinde söylenen sözler Timuçin'in hoşuna gitmişti.

"Neden?" Bir an Nehir gözünü açtı ama tekrar hemen kapattı. *Başı dönüyor olmalı* diye düşündü Timuçin.

"Yapma işte..."

Arabaya ulaşıp Nehir'i koltuğa oturttuktan sonra sürücü koltuğuna geçmesi biraz garip hissettirdi adama. Bir yabancının arabasıydı sonuçta. *Ayrıca onu nereye götürecekti?* Evini bilmiyordu. Mecbur onu kendi evine götürecekti. Belki tüm gece dert yandığı abisini arayabilirdi kızın telefonundan. Bu davranışı Nehir'i çok kızdırırdı. Belki de onu utandırmış bile olurdu. İçi hiç rahat değildi. Yanında uyuyan kıza baktı yavaşça. En azından yorucu bir gün güzel noktalanmıştı.

Böyle bir şeyi daha önceden yapmamıştı Timuçin. Hayatı belli bir dönem disiplin içinde geçmişti. Hatta hâlâ bazı konularda öyleydi. Belki o şekilde davranmasa toparlanacak gücü kendisinde bulamayabilirdi.

Asansörle yukarı kata çıkarken kucağında uyuyan kıza uzun uzun baktı. Sarıya kaçan kahverengi saçları gibi gözündeki kalem de dağılmıştı. Dudaklarında sürdüğü rujun yer yer izleri vardı. Onlar olmasa bile Timuçin onu yine çok güzel bulurdu. Yüzünde bir duruluk vardı içindeki isyankar kadının aksine. İlk karşılaştıkları gün de bunu düşünmüştü. Ona karşı çıkışı onu şaşırtsa da hoşuna da gitmişti. Geride bıraktığı yaşantısında uzun süreli bir ilişkisi olmuştu ama bir şekilde de bitmişti. Onu desteklemeyen insanlarla ilişiğini kesmek hayatında büyük bir adım olmuştu. O da onlardan biriydi sadece.

Asansör durduktan sonra kendi dairesine doğru yöneldi. Nehir'i tutarken anahtarı kapıya sokmak biraz zor olmuştu. Kapı açıldıktan sonra Nehir'in sarhoş sözleri aklına geldi. Doğru ya kendisi çok güçlüydü. O anı anımsamak gülümsemesine yol açmıştı. Kapıyı ardında bırakıp kapattıktan sonra onu nereye yatıracağını düşündü. Tek yatak kendisininkiydi koltuğa da yatırmak centilmenliğe hiç sığmazdı. Odasına doğru yürürken kedisi Narsil onu takip ediyordu. Maalesef diğer gözünü kurtaramamışlardı ama sevgi dolu bir sahibi vardı artık. Siyah kedinin uğursuzluk getirdiği gibi aptal bir inanışa asla inanmıyordu Timuçin, hatta şans bile getirdiğini düşünüyordu.

Yatağa yavaşça yatırdı Nehir'i. Çantasını aldı, ardından siyah topuklu ayakkabılarını çıkarıp yatağın alt tarafına koydu. Üzerini örtmek için dolaptan bir örtü aldı çünkü örtünün üstünde uyuyordu. Timuçin tam örteceği anda Nehir bacaklarını karnına doğru çekerek cenin pozisyonu alınca gülümsemeden edemedi. Bazı kişilerin böyle uyuduğunu duymuştu. Karşısındaki kanıtın üzerini örttükten sonra yanına oturdu. İçinde dayanılmaz bir şekilde ona dokunma isteği vardı. Yüzüne düşen bir tutam saçı çekmek istedi ama hemen elini kapatarak geri çekildi.

Ona karşı bir şeyler hissettiği açıktı. Yeğeniyle şarkı söylerken gördüğü anı sürekli beyninde başa sarıp oynatmıştı. Düşüncelerinde hep o an vardı. Onun ne kadar doğal, ne kadar da tatlı olduğunu düşünmüştü. Hele düşüncesi üzerine *basılınca* yüzünün aldığı o hafif pembelik Timuçin'in gözünden kaçmamıştı.

"İyi geceler güzel kız..." diye mırıldandı kendi kendine kapıdan çıkmadan önce. Aklına bir şey takılınca odaya tekrar döndü. Nehir'in çantasından telefonunu aldı sessizce.

Ailesi onu merak etmiş olmalıydı. Bir şekilde haber vermek istedi. En son bu gecenin mimarı olan Derya abisi ile konuşmuştu. Nedense onu aramak geçti içinden. Belki onu ne kadar üzdüğünü görüp kızın üzerine gitmekten vazgeçerdi.

Cesaretini toplayıp arama tuşuna bastı. Uzun uzun çaldı tam kapatmak üzereyken bir kadın sesi duydu.

"Ben Derya Bey'i aramıştım," dedi hemen.

"Sen kimsin? Nehir nerede?" Kadının telaşlı sesini duyunca hemen açıklama yapma gereği duydu.

"Sizi telaşlandırmak istemem. Nehir şu an uyuyor. Ben onun bir arkadaşıyım sadece haber vermek için aramıştım." Karşıdaki kadının yavaşça söylediği sözler çalındı kulağına. *İyi ki ben açtım...*

"Ben Açelya, yengesiyim ama seni çıkaramadım." Küçük Elçin'in annesini hatırladı hemen. Doğru ya haberleşmek için o gün onun numarasını da almıştı.

"Ben... Diş hekimi Timuçin, Elçin ile ilgilenmiştim," dedi hatırlaması için.

"Aaaa..." Kısa bir şaşkınlık anından sonra kadın hemen toparladı.

"Nerede şimdi?"

"Biraz içti tüm gece abisinden bahsedince onu aramayı doğru buldum. Benim evimde, şu an uyuyor."

"Tamam, onu rahatsız etmeyelim zaten Derya duyarsa kıyamet kopar." Kadının ona hemen güvenmesi garibine gitti Timuçin'in.

"Peki, iyi geceler."

"Görüşmek üzere..." Telefonu kapattı ve derin bir nefes aldı. Şimdi içi daha rahattı.

Nehir sabah olduğunda yatağında döndü. Uyku hiç bu kadar tatlı gelmemişti. Tek gözünü açtı ama bir tuhaflık vardı yatağında. Bu renk bir takımı olduğunu sanmıyordu. Birden dün geceyi hatırladı. Nefesini tutarak kalkarken üzerindeki örtüyü üzerine çekerek sıkı sıkı sarıldı. Bir hata yapmış bile olabilirdi. Çünkü buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. *Ya sarhoşken onunla yatmışsam* diye düşünürken sutyenin verdiği rahatsızlığı hissetti. Örtüyü çektiğinde elbiselerinin üzerinde olduğunu gördü. Sadece ayakkabıları çıkarılmıştı. Çantası da başucunda duruyordu. Doğrulup ayağa kalktığında başının çatladığını hissetti. Ayakkabılarını ve çantasını eline aldı. Yavaş adımlarla yürürken yattığı adamı soyan hırsızlar gibi hissetti. Neyse ki o da uyanmıştı çünkü yoğun bir çay kokusu sarmıştı etrafı.

"Günaydın." sesini duyunca arkasında irkildi. Çoktan yeşil formasını giymişti bile.

"Şey... Günaydın." Dün gece sarhoş olmak kötü bir fikir gibi gelmiyordu ama şimdi utanıyordu yaptığından dolayı.

"Umarım rahat etmişsindir." Yan yana salona yürürken çekimser davranmayı ihmal etmiyordu Nehir.

"Pek bir şey hatırlamıyorum."

"Peki, eğer unutmamı istersen unutabilirim."

"Lütfen..."

Salona geçtiğinde etrafı incelemeye başladı genç kız. Klasik bir bekar evi diye düşündü. Fotoğrafların ve çerçeveye alınmış belgelerin olduğu bir köşe yanında da garip bir kask vardı. Büyük harflerle üzerinde bir şey yazıyordu. Gözlerini kısıp baktığında harfleri gördü. ***TİMUÇİN*** yazıyordu. Gidip incelemek istedi ama kendini durdurdu. Her şeyden önce bir yabancının evindeydi. Onu tanımıyordu bile. Göz ucuyla onu süzerken kaç erkeğin sabah bu kadar güzel görünebileceğini düşündü. Burada daha fazla dikilip onu izleyemezdi.

"Ben gitsem iyi olacak." Arkasını dönüp bu utançtan kurtulmak istercesine kapıya doğru hızla adımlarla yürümeye başladı.

"Nehir..." İsmini ondan duyunca yerinde kalakaldı. Acaba ona bir şey mi söyleyecekti? Niyeyse garip bir beklentiye girdi. Bir yemek sözü veya sinema... Böyle düşünmek aptallığın ta kendisiydi. Sadece ona eşlik etmişti işte başka bir şey yoktu. Yutkundu ve yavaşça arkasına döndü.

"Lavaboya gitmek istersin belki." Kirpiklerindeki yapışıklığı hissetmişti ama pek üstünde durmamıştı. Eli hemen gözüne gitti ve parmağına bulaşan siyahlığı gördü. Dehşet içinde "Lavabo ne tarafta?" diye sordu.

"Göstereyim." Timuçin önden yürürken onu takip etti Nehir. Asıl şimdi utanıyordu. Muhtemelen görünüşü bir cadıdan farksızdı. Saçlarına bakmak aklından bile geçmemişti. Sinirden elleri titriyordu. Kendini bu duruma düşürdüğü için deli gibi kızıyordu. Timuçin kapıyı onun için

açtı. Aynada kendini gören Nehir nefesini tutup karşısındaki dağılmış kıza bakınca, kendine daha da kızdı. Rimeli akmış ve gözlerinin altında simsiyah bir çizgi oluşmuş saçları tiftik tiftik olmuştu.

"İyi misin?" Aynadan kendisine bakan adama baktı hemen. Başını salladı ve hemen çantasından pamuk ve minik şişede duran gül suyunu çıkardı. Elleri sinirden titrerken şişeyi düşürdü ve içindeki su yere döküldü.

"Sakin ol, bu kadar telaş yapacak bir durum yok." Yavaşça söylenen bu söze çocuksu bir göz kırpma da eklenince rahatlatmaktan çok, daha da heyecanlanmasına sebep oldu. Timuçin elinden tutup kendisine doğru çevirdi Nehir'i. Pamuğu hafifçe ıslattı ve Nehir'e daha da yaklaştı. Gözleri gözlerine değince nefesini tuttuğunu fark etti Nehir. Gözünün altını nazikçe sildi Timuçin. Pamuğu tekrar ıslatıp kirpiklerine değdirdiğinde biraz fazla ıslattığını fark etti. Siyah bir damla yanağından aşağıya süzüldü Nehir'in. Pamuk yerine parmağını kullandı bu damlayı silmek için Timuçin. Onda da garip bir şey olduğunu fark etti Nehir. Sanki oyalanıyordu. Birbirlerine bakarlarken Timuçin'in işini yapması zorlaşıyordu. Tenine dokunduğu an eli karıncalanmıştı. Neredeyse hiç tanımadığı bir kızdan bu kadar etkilenmesi aptalcaydı. Kendine kızarak işlemini hızlı ama nazik biçimde yapmaya başladı.

"Sanırım daha iyi..." Gözlerini kaçırdı Timuçin ama sanki o kısa sürede özlemiş olacak ki tekrar bakışlarını ona çevirdi. Nehir yutkundu ve sadece başını sallamakla yetindi. Etraftaki gerilimi sonlandıran çalan kapının sesi oldu. İkisi de bir an irkildi ve birlikte tekrar salona geçtiler. Nehir ayakkabılarını giyip çantasını tekrar eline aldı. Buradan gitmeliydi artık. Timuçin kapıyı açmadan yetişti Nehir.

"Ben gitsem iyi olur."

"Tabii..." Timuçin kapıyı açınca direkt abisinin şaşkın bakışlarına tanık oldu. Nehir'i süzen abisi hemen cevap arar gibi Timuçin'e baktı.

"Arkadaşım Nehir," dedi abisine açıklamak istercesine.

"Abim..."

"Memnun oldum ama gitmem gerek," dedi Nehir ve bakışlara aldırış etmeden dimdik bir şekilde koridora doğru yürüyüp hızlıca asansöre bindi.

"İnsan bir haber verir," dedi Timuçin kapıyı kapatırken abisine kızarak.

"Misafirin olduğunu bilmiyordum tabii senin böyle huyların yoktur diye biliyordum. Tek gecelik aşk yaşayacağını düşünmemiştim." Abisinin imalı bakışlarına aldırmadı ama Nehir'den böyle bahsetmesi hoşuna gitmemişti.

"O sıradan biri değil," dedi savunmaya geçerek.

"Daha ciddi diyorsun." Tevfik kardeşinin bu tutumuna çok şaşırmıştı. Timuçin eski sevgilisinden sonra kadınlara büyük bir mesafe koymuştu. Anladığı kadarıyla bu mesafe az önce gördüğü kız ile aşılıyor gibiydi.

"Abi... Aramızda bir şey yok işte. Sadece... Yeni aldığın evin mimarı kendisi." Bu duraksamalar bile az önceki düşüncesini kanıtlar nitelikteydi. Özellikle son cümleyi sorgulamadan bir kurtuluş gibi söylemişti.

"Asla aklıma gelmezdi. Evimin mimarının evinde ne işi var?"

"Bende kalması gerekti sadece, bir şey olmadı."

"Öyle diyorsan öyledir." Abisi şüpheci bir şekilde bakıyordu. Banyodaki o garip gerilimden sonra abisinin böyle düşünmesi normal olabilirdi. Timuçin o aradaki santimleri aşıp dudaklarını tenine değdirmemek için kendini zor tutmuştu. Kendine inanamıyordu ve kendini sapık gibi hissetmeye başladı. Sadece... Bir şey gördü onda, sanki o da istiyor gibiydi.

* * *

Arabası tam evin önüne park edilmişti. Kilidi açıp kapıyı açtı. Koltuğa oturduktan sonra kapıyı kapatıp derin

düşüncelere daldı. Sonucunun ne olacağını düşünmeden davranmıştı. Bu sorumsuzca bir hareketti. O rezil hallerinin basına yansımaması büyük bir şanstı. Belki de çoktan yansımıştı sadece o bilmiyordu. Korkarak telefonundan magazin sitelerine göz attı Nehir. Şimdilik bir şey yoktu. Yine aklına banyodaki bakışı geldi. Kalbini hızlandıran iradesinin uyuşmasına sebebiyet veren o bakış... Nehir neler olduğunu artık kestiremiyordu. Sadece farklı olduğundan emindi. Umut ettiği bir randevu daveti olmamış, üstüne bir de abisine yakalanıp başka bir utanç daha oluşmuştu. Yanlış anlaşılmaya kesinlikle müsait bir andı.

Telefon elinde çalarken irkildi. Açelya yengesi arıyordu.

"Uyanmışsın," diye açması garibine gitti.

"Evet," dedi tedirgince. Çünkü yengesinin sesinde bir ima da vardı.

"Elçin'in söylediği günden beri aranızda bir şey olacağını biliyordum." Yengesinin alaycı bir şekilde gülümsediğinden adı gibi emindi. Ama nasıl öğrenmişti onda kaldığını?

"Aramızda bir şey yok," dedi savunmaya geçerek. Gerçekten de bir şey yoktu. Sadece bir çekim vardı ama bu da ad koymaya yeterli değildi.

"Sarhoş olmak için neden yanında onu götürdün peki?"

"Yenge bunları sen nereden biliyorsun?" dedi merak ve sinirle. Gerçekten olanlara inanamıyordu. Bu hata ona pahalıya patlayacak gibiydi. En basitinden yengesinin o alaycı ve imali bakışlarını listeye hemen ekleyebilirdi.

"Korkusuz çocuk, içi rahat etmemiş olacak ki dün sen uyurken Derya'yı aradı haber vermek için ama şanslısın ki telefonu ben açtım." İnanamıyordu, dün abisinden ona dert yanmışken resmen ona ispiyonlamak için zaman mı kollamıştı!

"Aptal!" dedi sinirle.

"Bence gayet düzgün bir davranıştı. Şu an yetişen erkekleri düşünürsek çok fazla düzgün bir hareket hem de."

"Yenge inan konuşmak istemiyorum. Başım felaket ağrıyor."

"Tabii ki konuşacağız. Hadi otelde seni bekliyorum." Seni sorguya çekeceğimin başka bir versiyonuydu bu cümle. Yengesinin ne kadar inatçı olduğunu biliyordu. Aynı zamanda çöpçatanlığa oldukça meraklıydı da. Kafasını toplaması gerekiyordu. Belki de o basınçtan kurtulması için birine açılması şarttı.

Açelya kahvesini yavaş yavaş yudumlarken nihayet Nehir'in kabuğunu kırmasından oldukça memnundu. Derya'nın davranışlarını irrite edici bulsa da başka bir açıdan faydalı olduğunu da düşünüyordu. Karşıdan gelen ayakkabı sesi ile birlikte bakışlarını gelen kişiye çevirdi. Gözlüğünü takmıştı genç kadın.

"Hoş geldin," dedi Nehir sandalyesini çekerken. Nehir sesini çıkarmadan yavaşça oturduktan sonra gözlüğünü çıkarttı. Yengesinin o derin bakışlarını izlemek zorunda kalmıştı.

"Baya dağıtmışsın ha?" Açelya yengesi ima ile ona baktıktan sonra kahvesinden bir yudum aldı.

"Sadece tekila içtim, demek ki kafası böyle oluyormuş." Espriye vurmak istiyordu sorulardan kaçmak için ama pek başarılı olacak gibi de görünmüyordu.

"O zaman ilk önce rimelini değiştirerek işe başlayabilirsin. Akmış gördüğüm kadarıyla."

"O silerken oldu."

"Gözünü ona mı sildirttin?" Açelya eğlenir bir tonda konuşurken Nehir yavaş yavaş gerilmeye başladı.

"Hayır, ellerim titriyordu şişeyi düşürdüm sadece yardım etti." Kaçamak cevaplar vermek istese de dili sanki ona ihanet ediyordu.

"İstifa ettim." Konuyu hızlıca değiştirip abisi ile olan kısa gerginliğe getirmek istiyordu Nehir.

"Biliyorum ama benden kaçamazsın. O kadar sert çıkmanın sebeplerinden biri de bu çocuk mu?"

"Alakası yok küçük lansmanda karşılaştık ilk." Açelya yengesinin bilmediği bir gücü olmalıydı. Kelimeleri saklayamıyor, gerçekleri gün yüzüne çıkarıyordu.

"Nehir kendinden başka kimseyi kandıramazsın. Düpedüz bu çocuk seni etkilemiş işte."

"Of... Sadece fiziksel işte. Zaten etkilememesi de imkânsız gibi. Pınar'ı da etkiledi." Lise muhabbetine dönen bu konuya gülmek istedi Açelya.

"Sorun şu ki sen de onu etkilemişsin gibi." Açelya buna adı gibi emindi. İkiliyi bir arada görmesine gerek yoktu. Şimdiden o elektriği hissedebiliyordu.

Derya, rahat koltuğunda sıkıcı olan belgeleri inceliyordu. Dün Nehir'in istifası canını sıksa da bir şey dememeyi daha uygun buldu. Belki de içi onu izlemesi için tuttuğu dedektif yüzünden rahattı. Nereye gidip ne yaptığından haberdar olmak istemişti onu gözetmek için. Tek kız kardeşiydi ve üzerine titremediği her an kendini rahatsız hissediyordu. Günlük raporunu dinlemek için dedektifi de bekliyordu. Nihayet o sıkıcı belgeden kaldırdı başını. Kapı çalındı ve dedektif içeriye girdi.

"İyi günler Derya Bey," diyerek bir zarf uzattı.

"Seni dinliyorum."

"İsteğiniz üzere dün Nehir Hanım'ı izlemeye aldım. Sizin yanınızdan ayrıldıktan sonra yolda genç bir adamla karşılaştı. Bir süre konuştular." Genç adam sözü Derya'yı oturduğu koltukta dikleştirdi. Tüm dikkatini karşısındaki adama vermişti. Derya Bey'in kaşlarını çattığını gören dedektif hızla anlatmaya devam etti.

"Birlikte Nehir Hanım'ın arabası ile bir gece kulübüne gittiler."

"Sonra..." Karşısında gerginleşen adamı gören dedektif biraz ürktü.

"Nehir Hanım bir şeyler içti ve karşısındaki adama bir şeyler anlattı. Nehir Hanım'ın aksine adam bir şeyler içmedi. Birlikte ayrıldılar. Nehir Hanım sarhoştu ve bu Bey ona yardım etti." Derya'nın gözleri kısılmıştı. Tüm bunlara inanamıyordu. Nehir asla kendini bu durumlara düşürmezdi. Sandığından daha fazla kızıyor olmalıydı ona.

"Aralarında bir yakınlaşma oldu mu?" Bu soruyu sorarken Derya'nın elleri titriyordu.

"Nehir Hanım ayakta duramadığı için adama sarılmıştı. Gittikleri yeri takip ettim. Nehir Hanım tüm geceyi orada geçirdi." Derya durması için adamı eliyle susturdu. Daha fazla şey duymak istemiyordu. Kendine ihanet edilmiş gibi hissetti. Nehir'in yetiştiriliş tarzında onun da bir payı vardı.

"Teşekkürler, gidebilirsin." Adam kısa bir baş selamından sonra odadan ayrıldı. Derya hızlıca önünde duran zarfı açtı. İçindeki fotoğrafları tek tek inceledi. Kardeşinin bu kadar sorumsuz davranmasına inanamadı. Dahası birbirlerine olan bakışlarını hiç beğenmemişti. Fotoğrafların altında bir kâğıt vardı. Adamın adresi ve kısa bir özgeçmişi.

TİMUÇİN TÜRKDOĞAN

-Geçmiş-

Doğum: 20 Mart 1990 İzmir/ Karşıyaka

Emekli sivil Pilot olan bir baba ve Pedodontist bir annenin ikinci çocuğu.

Eğitim-

İzmir Fen Lisesi

Hava Harp Okulu

Teğmen rütbesi ile savaş pilotu olmak için eğitim uçuşlarına katılmış ama tamamlamasına iki ay kalarak kendi isteğiyle askerlikten ayrılmış. (İzmir)

Aynı zamanda abisi olan Tevfik Türkdoğan akrobasi pilotu olarak Türk Yıldızları filosunda görev yapmaktadır.

2009-2010

Özel Sağlık Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

2015'te Mezun olma ve aynı sene DUS'ta başarılı olup Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi alanında Araştırma Görevlisi olarak yaşamını devam ettirmektedir.

Kısa kısa alınan notlardaki şaşırtıcı bilgiler Derya'nın dişli bir rakiple uğraşacağını gösteriyordu. Sadece merak etti. Savaş pilotu olacakken neden Diş Hekimliği eğitimi almaya başladığını...

Telefonu eline alıp dedektifi aradı.

"Bu adamın tüm geçmişini istiyorum," dedi karşısındaki adamın konuşmasına fırsat vermeden. Merak ettiği çok şey vardı.

Aradan bir hafta geçmişti ama henüz bir gelişme olmamıştı. Timuçin lavaboda yaşanan o garip anı sürekli düşünerek geçirmişti. Bir adım atmak istedi ama onu nerede bulacağını da bilmiyordu. Spor salonunda ve mimarlık ofisinde de yoktu. Açelya Hanım'ı arayıp sormayı düşündü ama elinde hiçbir neden yoktu. Tek yapabildiği şey onu internetten araştırmak olmuştu. Sandığından daha ünlü gibiydi. Sosyal medya hesabını bulmuş hayalet gibi onu izliyordu. Genelde yeğenleriyle fotoğraflar koyuyordu. Elçin'i hemen tanımıştı zaten. Gözü hep gülücükler saçan kadının üzerindeydi. Keşke ona ulaşabilmek için bir nedeni olsaydı. Küpesini veya bileziğini falan evde düşürseydi geri vermek için bir nedeni olurdu.

Sanki düşüncelerini duymuş gibi zil çalmaya başladı. İçinde bir heyecan kıpırtısı oluştu. Belki de öyle bir şey olmuştu ve Nehir almak için geri gelmişti. Zaman kaybetmeden hemen kapıya yöneldi. Yüzünde aptal bir sırıtış varken hemen kapıyı açtı. Ne var ki, o sırıtış yüzünde dondu kaldı.

Sezin beş yıl önce nasılsa şimdi de aynıydı. Önceden birlikte olduğu kadını karşısında görmek onu sadece şaşırttı. Ne bir özlem ne de bir sevgi hissetti. Sıradan biri gibiydi karşısında. Neden bu zamanı seçtiği hakkında da bir fikri yoktu.

"Beni beklemediğin açık," dedi karşısındaki esmer kadın dürüstçe. Eskiden çok güzel bulduğu kahverengi gözler aynıydı ama bir şeyler çok eksikti artık.

"Biliyorum aslında birçok kez sana ulaşmayı denedim ama olmadı. Komutanım izin vermedi desek daha doğru

olur." Abisinin böyle bir tutum içinde olduğunu bilmiyordu. Zaten hiç bu konu açılmamıştı ve açılmaması Timuçin için daha iyiydi.

"Bilmiyordum."

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" Timuçin geçmesi için ona yol verdi ve kapıyı kapattı. Ne beklerken ne bulduğuna inanamıyordu.

"Dediğin gibi uzun zaman oldu ama beni tanırsın ben yalan söylemem. Cidden sana ulaşmayı çok istedim." Sezin yüzüne ciddiyetle bakarken bakışlarını kaçırdı Timuçin çabucak. Varlığının burada bulunmasına bile tahammül edemeyecek gibi duruyordu. Bir an onu eve aldığı için kendine çok kızdı. Eski anıları açıp canını sıkması olasıydı.

"Fikrimi değiştirmek için mi?"

"Hâlâ fikrimin doğru olduğuna inanıyorum." Timuçin çoktan düşüncesinin doğrulandığını görmüştü. Sezin'in değişeceğini düşünmek kesinlikle aptalcaydı.

"Eğer eski defterleri açmak için geldiysen lütfen evimden git."

"Ben sadece eski Timuçin'e döndüğünü görmek istedim." Eski korkusuz gözü kara Timuçin değildi kesinlikle. Kusursuz olduğuna inanmayı bırakalı çok olmuştu.

"Dönmediğimi gördün." Sezin hemen anılarla dolu o köşeyi keşfedince oraya doğru yürüdü ve incelemeye başladı.

"Özlüyor musun?"

"Hayır, sadece doktorumun bir önerisi..." Kaskı eline aldı Sezin.

"Bunu ne kadar da kıskanmıştım hatırlıyor musun?"

"İstersen senin olabilir." Timuçin'in bu tutumu Sezin'i çok şaşırttı. Zamanında bu kaskın ne kadar da değerli olduğunu Timuçin'in kimseye vermediğini biliyordu.

"Gerçekten Diş Hekimi olmuşsun sen." Sezin bunun doğru olduğunu görmeye dayanamadı bir an. İçinde gömülü olan meslek aşkını tekrar gün yüzüne çıkarmak isti-

yordu ama biliyordu ki geri dönüşü yoktu. En çokta eski aşkını geri istiyordu. Kaskı yerine tekrar koydu.

"Peki, senden bir şey istesem?"

"Muayene olmak istiyorsan randevu alabilirsin telefonla." Soğuk ses tonu içini yaksa da Sezin vazgeçmeyecekti.

"Havacılık kulübünde bir etkinlik düzenliyorum. G kuvvetini anlatmamı istediler benden. Tanıdığım en dayanıklı kişilerden biri sensin. Yani tecrübe sayısı ve dayanıklılık anlamında. Hem artık bir yönden hekim de olduğuna göre bize biraz daha derin bilgi verebilirsin diye düşündüm."

"Komutanın benden daha fazla G kuvveti yemiş biridir. Ondan rica edebilirsin. Ne de olsa o bir Türk Yıldızı. Benden daha çok ilgi çekeceği ortada. Abimi ikna etmeye çalışırım."

"Ben Harbiyeli Timuçin'i istiyorum." Sezin Timuçin'e yaklaşınca genç adam arkasına doğru hemen bir adım atarak ondan kaçtı.

"Harbiyeli değilim artık," dedi ciddiyetle üstüne basarak sözcüklerin.

"Senin ne kadar da yetenekli olduğunu en iyi ben biliyorum. Teknik bilgin en üst düzeyde. Havacılık ve araç bilgini söylemiyorum bile."

"Lütfen git." Timuçin geçmişi ile ilgili tek bir kelime dahi duymak istemiyordu artık. O söylediği gibi biri değildi. Söylediği gibi biri olsaydı şimdi burada olmazdı.

"Tek bir şartla giderim. Teklifimi kabul edeceksin."

Sezin'in inatçılığını çok iyi bildiğinden ve bir an önce gitmesini istediğinden kısaca kabul ettiğini bildiren bir baş sallaması ile karşılık verdi. Olduğu yerde kalırken Sezin'in gittiğini gördü. Bu gece uyuyup uyuyamayacağı meçhuldü. Keşke o beş yılı tümüyle kafasından silebilseydi. Doktoruna göre sürekli yüzleşmeli ve iyi anıları öne geçirmeliydi ama Timuçin her bir flashbacki acı verici buluyordu. Korkusunu iliklerine kadar hissediyordu. O kusursuz de-

ğildi çünkü bir savaş pilotu her yönüyle kusursuz olmak zorundaydı.

* * *

Nehir yemek masasındaki sohbete pek dâhil olamıyordu. Canı yemek bile istemiyordu. Sabahtan beri çenesine vuran güçlü bir ağrı hissediyordu. Ağrı eşiği fazla olduğu için şu ana kadar katlanılabilirdi onun için.

"Kesinlikle çok iyi yatırım olacak. Şu anda hayvancılığın durumu malum zaten. Gitgide azalırken bir çiftlik kurmak gayet kârlı. Ayrıca istihdam sağlamak işin artı yönü." Derya yeni iş atılımını anlatırken oldukça emindi kendinden. Nehir'in aklına nedense Fırat Bey geldi. Adamın alakası yoktu bu işlerle. Nehir üzerinden bir iş anlaşması yapılacağını düşünmüştü ama abisinin bu yeni yatırımı onu baya şaşırtmıştı.

"Artık mimarımı da kaybettiğime göre inşaat işi o kadar da kâr getirmeyebilir." Nehir çenesini tutarken cevap vermeyi ihmal etmedi.

"Paraya kıyarsan benden iyilerini bile bulabilirsin. Yabancılardan bahsediyorum. Tabii onlar benim gibi çalışır mı orası ayrı konu."

"Haklı olabilirsin de sen neden çeneni tutuyorsun?" Kardeşinin bu garip hali masaya oturduklarından beri Derya'nın dikkatinden kaçmamıştı. Ayrıca yemek yediği de söylenemezdi. Bu moral bozukluğunun nedeni kendisi olabilir mi diye de düşünmeden edememişti.

"Dişi ağrıyor. Hastaneye gitmek istemedi." Annesinin önerisini dikkate almamıştı. Dayanabileceğini [illegible]üyordu. Acillerden nefret eder bir hale gelmişti Nehir miyalji yüzünden. Aslında miyalji ataklarının tam zamanıyken garip bir şekilde sessizdi. Morali yerdeydi kafası da başka bir yerlerdeydi. Resmi olarak bir işi de yoktu ayrıca.

"Neden? Belki Diş Hekimi arkadaşını arayabilirsin. Bende numarası var." Açelya yengesinin konuyu buraya getireceğini bildiğinden ne derdi olduğunu söylememişti. Korktuğu da tam anlamıyla başına gelmiş olacaktı çünkü Derya abisinin eşine olan o küçük bakışı hemen yakalamıştı. O bakışta bir yaşanmışlık var gibiydi.

"Arkadaşı ama numarası yok. Garip..." Deniz abisinin yorumu kesinlikle doğruydu. Evinde bir gece kalmış olduğu arkadaşının numarası yoktu. Hep bir adım beklemişti Nehir ama artık sinyalleri yanlış değerlendirdiğini düşünüyordu.

Lavaboda geçirdikleri o anlar kafasını karıştırmıştı. Hatta emindi bile ama geçen şu bir haftada ufacık bir gelişme olmayınca yanıldığını düşünmeye başladı.

"Belki de arkadaşını daha hiç tanımamıştır." Derya abisinin bu imalı yaklaşımını duyunca hemen kafasını tabağından kaldırdı Nehir. Abisi ne demeye çalışıyordu? Sanki ondan haberi var gibi konuşmuştu ve bu durum Nehir'i çok rahatsız etti.

"Kız zaten acı çekiyor neden üstüne bu kadar düştünüz anlamıyorum." Nihal yengesi onun yanında olunca içinden *aslan yengem* diye geçirdi.

"Nehir, Diş Fakültesi'nin acil bölümü var. Kendini bu kadar zorlama. Belki yirmiliğini falan çıkarıyorsundur." Nehir hiç bu yönden düşünmemişti. Görünür yüzeyde bir çürük ve apse görememişti. Nihal haklı olabilirdi.

"Olabilir yenge çünkü başka bir neden yok gibi. Biraz daha beklemek istiyorum." Suyunu içerken yüzünü buruşturdu. Cidden bu ağrı başka bir şeye benzemiyordu.

Deniz abisinin sabah erkenden ameliyatı olduğu için erken ayrıldılar. İkizler ile de yeterince ilgilenmemişti. Umut bu duruma gönül koyabilecek garip bir çocuktu. İlgi manyağı bile denilebilirdi. Nehir daha sonra telafi edebilirdi bu durumu.

Derya abisi ile daha fazla vakit geçirmek istemediğinden odasına kapandı ama ne var ki bu ağrı onu uyutmuyordu. Ateşi varmış gibi üşümeye bile başlamıştı. Hiç istemese de Nihal yengesinin dediği gibi acile gitmek zorundaydı. Üzerini giyindi ve aşağıya indi.

"Dayanamıyorum," dediğinde Derya abisi hemen ayağa kalktı. Onu deli etse bile Derya abisi bu gibi konularda asla ona dayanamazdı.

"Ben götürürüm seni," dedi hemen. İtiraz etmedi Nehir ve çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. Arabaya bindikten sonra başını soğuk cama dayadı. Yengesinin telefonda biri ile konuştuğunu gördü ama pek önemseyecek hali yoktu.

Açelya bu fırsatı iyi kullanmayı düşünüyordu. Derya'nın olaydan nasıl haberi olduğunu bilmiyordu ama açık bir şekilde onunla olmasını istemediğinin farkındaydı. Hatta bu konuda evde kavga bile etmişlerdi. Derya'nın kafasındaki plan ne olursa olsun eğer gerçek bir aşk olduğu takdirde kimsenin onları ayıramayacağını biliyordu Açelya. Planını devreye sokmak, ikiliyi bir araya getirmek için tereddüt etmeden Timuçin'i aradı.

Telefonu çalarken okuduğu kitabını yan tarafa koyup yattığı yerden doğruldu Timuçin. Saat geç olmuştu bu saatte arayanın kim olduğunu merak etti. Gördüğü isim ile bir an kalakaldı. Nefesi bir miktar hızlandı. Nehir ile bir iletişimin sinyali olabilirdi bu telefon. Hemen açtı beklentiye girerek.

"Timuçin Bey, merhaba... Bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Yardım edebileceğinizi düşündüm."

"Tabii ne konuda."

"Nehir, feci bir diş ağrısı çekiyor. Kendine işkence etmeye bayılır bu saate kadar bekledi. Acile geçeceğiz. Ben yardım edebileceğinizi düşündüm arkadaşı olarak." Timuçin onun hastası olup görüşeceklerini asla hesaba katmamıştı.

Onunla hasta değilken görüşmeyi isterdi ama yardım etmekten de geri kalmayacaktı.

"Hemen geliyorum," dedi sadece ve kapattı telefonu.

Diş kliniğinin acil bölümüne geldiğinde Nehir'i köşede otururken gördü. Yanında ise sarışın bir kadın vardı. Elçin'in annesi olduğunu hatırladı sonradan.

"Merhaba, geçmiş olsun," diyerek söze girdi. Nehir hemen başını kaldırıp ona bakmıştı şaşkınlıkla. Belli ki geleceğini bilmiyordu.

"Teşekkürler," dedi Nehir ama pekiyi görünmüyordu.

"İstersen bir de ben bakayım."

"Zaten seni bu yüzden çağırdım. Sağ olsun beni kırmadı," dedi Açelya Nehir'e bakarak. Timuçin muayenehaneye şöyle bir baktı. Garip bir biçimde bugün boştu.

"Film çekildi mi?" Nehir yavaşça başını salladı.

"İçeriye geçebilirsin." Nehir dişçi koltuğuna geçerken Timuçin monitör kolundan çekilen filmi açtı.

"Büyük ihtimalle yirmi yaş dişi," dedi nöbetçi hekim. Timuçin filmi incelediğinde her şey gayet açıktı. Diş yukarı yerine yan tarafa büyümüştü dolayısıyla azılara baskı uyguluyordu.

"Yirmi yaş dişin yanlış bir yönde büyüyor, yanındaki dişlere baskı uyguluyor." Nehir pek onu dinliyor gibi değildi. Timuçin'in eli kendiliğinden genç kızın alnına gitti. Tahmin ettiği gibi ateşi vardı. Emin olmak için ateş ölçeri alnına tutunca yanılmadığını anladı.

"Ateşin var."

"Küçük çocuklar gibi diş çıkarırken ateşi mi çıkmış?" Açelya şaşırmıştı, çok ağrı verdiğini duymuştu ama ateşin çıktığını duymamıştı.

"Normal bir durum, bu tarz vakalarda olur. Zaten ağrıyı kesmek için ağrı kesici ve ilave ateş düşürücü veririz. Problemin tek çözümü dişin alınması. Çene kemiğine gömülü olduğu için ameliyat ile alınması gerek."

"Ameliyat?" Timuçin Açelya Hanım'ın yanındaki adamı gördü sesin kaynağını ararken. Derya abisi o muydu acaba?

"Tek çaresi budur. Normal bir çekim yapmak imkânsız çünkü diş gömülü."

"Ne zaman olabilir peki?"

"Yarın tüm günüm dolu ama öğle yemeği saatimi kullanabilirim."

"Sen mi yapacaksın yani hocalar dururken?" Adamın küçümseyici bakışlarını hissetmişti Timuçin.

"Tabii karar sizin ben sadece..."

"Derya bilmediğin işlere neden karışıyorsun ki! Hocalara kalsak eminim çok bekleriz. Nehir'in arkadaşı aynı zamanda daha anlayışlı ve nazik olacağına eminim." Açelya'nın bu sert tutumu Derya'yı kızdırsa da bir şey demedi.

"Bir an önce kurtulmak istiyorum. Yarın benim için zaman ayırırsan sana minnettar kalırım."

"Öğle arası 12'de o zaman. Nerede olduğumu biliyorsun. Ağrı kesici seni rahatlatacaktır. Geçmiş olsun." Kısa bir vedalaşmadan sonra Timuçin emin adımlarla odadan çıktı. Derya da arkasından onu takip etti. Dedektifin hazırladığı rapordaki genç çocuk değildi artık. Daha yapılı ve olgun görünüyordu.

"Teğmen Timuçin Türkdoğan." Timuçin eski unvanını duyunca olduğu yerde durdu. Arkasını döndüğünde pahalı takım elbise içindeki sert duruşlu adama baktı.

"Başarılı bir eğitim hayatı. Geleceğin F-16 pilotuyken neden burada olduğunu açıkçası çok merak ediyorum."

"Özel hayatımı hasta yakınlarıyla paylaşmıyorum Derya Bey." Yeri geldiğinde Timuçin askeri yeteneklerini kullanmayı da biliyordu. Özgüven, kararlılık, korkusuz olma gibi...

"Paylaşmana gerek yok zaten ulaşması gayet kolay oldu. Dediğim gibi Harbiyeliler arasında bir zamanlar çok

ünlüymüşsün." Timuçin yutkundu geçmişini tanımadığı bir adamdan dinlemek sinir bozucuydu.

"Geçmişte yaşamamayı da iyi öğretirler Derya Bey. Bu yüzden takılmıyorum."

"Karşımdaki adam hiç de öyle söylemiyor." Timuçin öfkelenmeye başlamıştı artık. Bu adamın derdi neydi?

"Ne istiyorsunuz?"

"İşte şimdi dilimden konuşmaya başladın. Konu gayet açık, kardeşimden uzak dur." Timuçin gıcık bir şekilde güldü. Bunu baştan tahmin etmeliydi oysaki. Derya karşısındaki genç adamın cesur olduğunu görüyordu, takdir etmiyor da değildi ama bazı konularda Nehir'i tatmin edemezdi. Özellikle Nehir'in alışverişte bir maaşını gözünü kırpmadan harcayabileceğini görse.

"Bu kararı siz veremezsiniz. Gayet olgun ve ne istediğini bilen bir kardeşe sahipsiniz. Düzgün bir ailede özgüvenle büyütüldüğünü gördüm. Bu durumda sizin müdahaleniz ona pek işlemez."

"Seni gerçekten takdir ediyorum ama inan bana onu taşımak hiç kolay değil."

"Haklısınız, sizin de taşıyamadığınızı görüyorum. Hatta onu kontrol altında tutmak için belirlediğiniz bir adamla evlendirmeye çalıştığınızı da biliyorum ama şunu asla unutmayın Derya Bey; ben konu aşk(vatan) olunca seve seve canımı verebileceğimi öğrendim. Eğer konu sevdiğim bir insansa bir saniye bile ne olacağını düşünmem önüme ne çıkarsa hepsini yakarım!" Derya çocuğun bu kadar korkusuzca karşısına dikilebileceğini düşünmemişti.

"Son olarak cümlemdeki mecazı anlayacağınızı ümit ediyorum." Derya önünden geçip giden çocuğa baktı. Sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Sabah her zamankinden biraz daha erken kalktı Timuçin. Hem liseden arkadaşı hem de Psikiyatristi olan Eren ile kahvaltı yapacaklardı. Ona Sezin'in emrivaki yaptığı olayı da danışacaktı. Hâlâ istekli değildi. Hâlbuki olay orada bile gerçekleşmemişti ama görünce ne hissedeceğini kestiremiyordu.

Bir diğer önemli konu ise Nehir'di. Bugün onu ameliyat edecekti hatta yemeğini bile feda etmişti. Dün gece çok ağrı çektiğini kendi gözleriyle görmüştü zaten. Sinir bozucu abisinin tıpkı Nehir'in dediği gibi despot olduğunu da görmüştü. Ucuz tehditlere kulak asacak biri değildi. Abisi onu ince hatlarına kadar araştırmışsa ne gibi yetenekleri olduğunu da öğrenmiş olmalıydı.

İstekleri için savaşmayı çok iyi biliyordu Timuçin. O yüzden yoluna çıkan engelleri aşmayı öğrenmişti. Bu bir abi, bir kız arkadaş bile olabilirdi. Formasını iş yerinde değiştirmeyi sevmiyordu ama bugün mecburdu. Rahat bir beyaz tişört ve siyah kot pantolon giyip, her ne kadar eski mesleğini geride bırakmış olsa da pilot ceketi ve pilot gözlüğünü geride bırakamamıştı. Şık ve özgüvenli görünmesine yardım ediyordu. Bahar sezonu açılmışken hassas olan gözleri de nasibini alabilirdi alerjiden.

Hazırlığını bitirip kliniğe yakın olan kafeye geldi. Arkadaşının ondan önce gelmiş olduğunu gördü. Hızlı adımlarla yürürken saatine baktı. Masaya yaklaştığında Eren ona gülümsedi.

"Şu yürüyüşü de becerebilsen Tom Cruise'dan daha havalı olacaksın." Timuçin bu sözlere güldü. İnsanların aklı-

na pilot deyince Top Gun filmi ve dolayısıyla Tom Cruise geliyordu. Bu şakalara alışmıştı artık.

"O aşamayı aştığımı düşünmüştüm."

"Kesinlikle aştın. İlk geldiğin gün ve şimdi arasında çok fark var. Anlat bakalım nasıl gidiyor hayat?" Timuçin sandalyesini çekip oturdu ve söze girmeden önce çay istedi garsondan.

"Garip ama güzel." Birine açılmanın rahatlığına ihtiyacı vardı. Bu kişinin Eren olması da ilk tercihiydi.

"Nasıl garip ve güzel?"

"Yeni biri diyelim." Eren arkadaşını heyecanlı görünce meraklandı. Beş senedir ilişkisi olmamıştı. Çok büyük bir hayal kırklığını geride bırakmak kolay değildi.

"Aslında çok spontane gelişti. Tesadüflere inanmayan ben artık evrenin bir amacı olduğunu düşünmeye başladım. " Timuçin yaşadığı tesadüfleri anlatırken uzun süredir bu kadar rahat olmadığını hissetti. Taze bir nefesin varlığını özlemişti.

"Valla senin bir yolunu bulup iletişime geçeceğini düşünürdüm. Ne zaman bu kadar utangaç oldun?"

"İnan ben de bilmiyorum. O işin içine girince kitleniyorum. Nehir, değişik bir kız."

"Ne diyeyim Allah tamamına erdirsin."

"Sağ ol... Aslında sana danışmam gereken bir şey var."

"Dinliyorum."

"Sezin, tam hayatımı düzene sokmuşken çıkıp geldi. Hâlâ aynı çok bilmişlik üzerinde. Dersine girmemi istedi."

"Harp Okulu'nda mı?" Timuçin başını salladı.

"Sen ne dedin peki?"

"İstemediğimi söyledim ama kabul etmezsem gitmeyeceğini söyledi ve kabul etmek zorunda kaldım. Ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Sadece çok garipti; tanıdığım biriydi ama eskisi gibi değildi yani, sevgim tükenmiş gibiydi. Sokaktan geçen herhangi biri gibiydi."

"Anlam açık Timuçin, sevgin de aşkın da bitmiş. Bana kalırsa sana her zaman dediğim gibi yüzleşmelerle kendi-

ne kanıtlaman elini güçlendirir. Beynin tehlikede olmadığına ikna olmaya daha yatkın olur."

"G kuvveti anlatmamı istiyor. En iyi yaptığım şey en korktuğum anın içindeydi."

"İçindeydi ama o an bayılmak yerine o kuvveti aştın. Ne kadar panik olsan bile. Yüzleş ve git o derse. Hem senin için hem öğrenciler için faydalı olur. "

"Bilmiyorum, bir taraftan Sezin'in yapışkanlık göstereceğini de biliyorum."

"Susmayı tercih et kendi kendine konuşup dursun. En iyi yöntem ilgilenmemektir. Daha çok acı verir ki bunu sen çok iyi biliyorsun." Timuçin bunu çok iyi biliyordu bizzat Sezin'in kendisi o yöntemi üzerinde kullanmıştı çünkü. Biraz rahatlamıştı ve önüne gelen dumanı üstünde olan çaydan bir yudum içti.

Nehir, kliniğe girdiği andan beri korktuğunu hissediyordu. Sonuçta bir ameliyattı ve sonrasının ağrılı geçtiğini de biliyordu. Ayakları adım atsa da bir tarafı ters yöne sapıp koşup kaçmak istiyordu. Dün geceki ağrı kâbus gibiydi ve aldığı ağrı kesicinin faydası olmuştu. Kendini daha iyi hissediyordu. Yengesinin hoşlandığı çocuğu gecenin bir vakti çağırmasına kafa yoracak kadar da rahat değildi. Neyse ki Nihal yengesi yanındaydı şimdi.

Otomatik kapının önüne geldiklerinde Nihal ona güç vermek adına konuşmaya başladı.

"İnan bana dünya varmış diyeceksin sadece bir iki gün sabretmen gerek ki sen büyük ağrılara karşı dayanıklısın."

"Haklısın yenge ben korkak değilim." Derin bir nefes aldı ve adımını attığı an kapı açıldı. İçerisi bomboş görünüyordu. Başını sağ tarafa çevirdiğinde Timuçin'in geldiğini gördü.

"Hoş geldin," dedi adam gülümseyerek.

"Ne kadar sürer?"

"Yarım saat falan en kötü ihtimalle."

"Kolay gelsin, Nehir ben dışarıdayım." Nehir başını salladı sadece. Dışarıdaki güç konuşması etkisini yitirmişti. Yoğun batikon kokusu midesini bulandırmaya yetmişti.

"İyi misin?"

"Biraz korkuyorum."

"En rahat aşamadır ameliyat. Sadece anestezik verilirken doğal olarak acı hissedilir ama bunu 3 sefer geçirmiş biri olarak söyleyebilirim ki işin en rahat kısmı ameliyattı."

"3 kere mi ameliyat oldun?"

"On sekiz yaşındayken iki alt yirmi yaş dişi aynı anda alındı. Üstler iki ayrı zamanda oldu." Timuçin yürürken Nehir de onu takip etti.

"Şuraya oturabilirsin." Nehir Timuçin'in işaret ettiği dişçi koltuğuna oturdu. Biraz sonra Timuçin elinde bir kâğıt ve kalem ile geldi.

"Normal prosedürleri yerine getirelim. Kronik bir hastalığın var mı? Diyabet, kalp hastalığı gibi."

"Hayır ama miyalji var. Kronik sayılır mı?" Bu sorular biraz rahatlamasını sağlamıştı.

"Teşhisi kim koydu?" Kâğıttan ayrılan gözleri bir anda kendisine odaklandığını gördüğünde kısa bir heyecan hissetti Nehir.

"Romatoloji uzmanı. Neden sordun?"

"Çünkü başka romatolojik hastalıklarla karışma olasılığı var. Sen doğru adrese gitmişsin." Tekrar gözleri kağıda indiğinde rahatladı Nehir.

"Düzenli kullandığın bir ilaç var mı?"

"Hayır..."

"İlaçlara karşı bildiğin bir alerjin var mı?"

"Yok."

"Organ nakli geçirmedin."

"Evet."

"Kan grubun?"

"AB rh+"

"Tamamdır." Timuçin kısa süre yanından ayrıldıktan sonra iki minik şırınga ve bir ilaç ile geldi. Eldivenlerini eline geçirdi ve küçük şişedeki ilacı şırıngalara çekmeye başladı. Nehir bacaklarının yavaştan titrediğini hissedebiliyordu. Kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

"Şarkı söylemek ister misin?" O kadar dalmıştı ki ayaklarını salladığını bile bilmiyordu.

"Ne?"

"Fazla gerginsin, yeğeninde uyguladığın yöntem senin için de geçerli olabilir diye düşündüm."

"Bir an önce olup bitsin diyorum."

"Ben olsam öyle düşünmezdim çünkü ameliyat sonrası biraz daha zor. Ağzını açar mısın?" Nehir gözlerini sımsıkı kapatıp ağzını açtı. Üzerine doğru eğildiğini hissedebiliyordu. Soğuk metalin yanağına değdiğini hissetti. Damağında küçük bir yanma hissettiğinde iğnenin dokusuna girdiğini anlamıştı. Aynı şekilde dün gece ağrının ele geçirdiği bölgede de aynı yanmayı hissetti.

"Bu kadar işte, şimdi rahatına bak." Gözlerini açtı ve adama baktı.

"Birazdan uyuşmaya başlayacaktır. Ben hazırlanayım buraya bir asistan göndereceğim o seni ameliyathaneye alacak." Nehir derin bir nefes aldı ve başını arakaya yasladı.

Timuçin steril olmak için ameliyathanenin yanındaki odaya girdi. Bir grup öğrenci ve bir hocanın olduğunu gördüğünde şaşırdı.

"Timuçin ameliyatın mı var?"

"Evet Hocam."

"Steril olmayı anlatacaktım, senden rica etsem uygulamalı olarak görmüş olurlar."

"Tabii..." Üzerinde desenler olan lacivert bonesini kafasına geçirdikten sonra öğrencilere döndü.

"Steril olmadan hastanın lokal anestezisini yaptık. Aynı şekilde yüz dezenfeksiyonu da yapıldı. Burada da temel cerrahi kuralları geçerli. Elime bir miktar dezenfektan alıp dirseğime kadar güzelce köpüğü yayıyorum. Elimi değdirmemeye özen gösterip duruluyorum. Asistan arkadaşımızdan mendil alıp güzelce kuruluyorum. Temel cerrahi ilkesi olarak ellerimi belimden aşağıya indirmiyorum. Aynı şekilde asistan arkadaşımız önlüğü giymemize yardım ediyor. Bu aşamadan sonra bilmemiz gereken diğer ilke ise ameliyat masasına arkamızı dönmememiz gerektiği. Steril eldivenlerin kol kısmı kıvrıktır. Elim steril olduğu için sağ eli giyerken kıvrık olan kısmı içe doğru geleceği için buradan tutuyorum parmağımla ve koluma doğru çekiyorum. Sağ elim artık steril olduğundan sol elimin kıvrık kısımlı olan iç kısmından tutabilirim aynı şekilde tutup çekiyorum. " Timuçin bir yandan anlatırken diğer yandan da hazırlanmıştı.

"Teşekkürler Timuçin, kolay gelsin."

"Teşekkürler."

Hoşlandığı kıza operasyon yapacağı fikri ilk başta garip gelmişti Timuçin'e. Ona hasta gözüyle bakmamıştı çünkü. Şimdi ameliyata girince düşüncesinin değiştiğini biliyordu.

"Merhaba, nasıl hissediyorsun?" dedi ameliyat koltuğunda oturan Nehir'e.

"Dilimin yarısı yok hatta kafamın yarısı bile." Konuşmasının bozukluğuna güldü Nehir.

"Anestezik biraz ağır. Anormal şeyler söyleyebilirsin o yüzden." Timuçin ayna ve sont ile son kez kontrol etti uyuşmayı ve sonra ameliyat örtüsünü açtı malzemeleri almak için. Aspiratör ucunu takıp yanında duran asistana verdi.

"Güzelim sen yemek yedin mi?" Nehir güzelim sözcüğünü duyunca şaşırdı. Hatta mutlu bile oldu.

"Beni güzel mi buluyorsun?" Nehir'in yanında olduğunu fark etmediği bir kadın güldü bir anda. Nehir bakışlarını örtünün el verdiği şekilde kadına odakladı. Sonra söylediği şeyin saçmalığı aklına dank etti.

"Evet, seni güzel buluyorum ama soruyu asistan arkadaşıma sordum." diye cevap verdiğinde Timuçin, asistan şaşırmıştı. Hiçbir hastayla bu kadar yakınlık kurmadığını biliyordu Timuçin Bey'in. Normalde şakaya vurup cevap vermesine alışıktı çünkü anestezik ağır olduğu için biraz kafayı karıştırıyordu. Bu durumlara alışıktı ama ne var ki Timuçin Bey şaka yollu değil de çok ciddi söylemişti bunu.

"Her şey yolunda, kendini sıkmamaya çalış. Ağzı açalım." Nehir kadının gülmesine bozulmuştu ama Timuçin ciddi bir cevap vermişti ona. Ağzını açtığında yanağında bir gerginlik hissetti. Çok garipti bir alet yardımıyla yanağının çekildiğini görüyordu ama hissetmiyordu bunu. Dilinin diğer yarısında o metalik kan tadını hissetti. Tat fazlalaşmadan kanın çekildiğini anladı vakum sesinden. Bir yerden kısık sesle müzik sesi geliyordu. Timuçin geri çekildiğinde uyuşuk ağzıyla konuşmak istedi.

"Metallica..."

"Sever misin?" Nehir başını salladığında Timuçin gülümsedi ve tekrar işleme döndü. İşi sandığından daha kolaydı çünkü diş yüzeye yakındı. Hem işini kolaylaştırmak hem de dokuya zarar vermemek adına dişi parçalayarak alacaktı.

"Ekartörü biraz daha gerdir," dedi asistana ve aeratöre güç vermek için ayağının altında duran yuvarlak güç düğmesine bastı ayağıyla.

"Dişini parçalayıp alacağım duyduğun sesten korkma." diye bilgi verip işleme başladı. Nehir su sıçradığını hissetti dilinin diğer tarafına dağılan su damlalarından.

Kökü yerinden oynattı ve pens ile sıkıca tutarak kökün alt tarafını aldı Timuçin. Diğer taraftan da parçalayıp üç parça daha çıkardı. Kanamayı durdurmak için tampon

kullanıp yarayı kapatmaya geçti. Üç dikişi attıktan sonra tekrar tampon koydu.

"Nehir, ağzını kapat ve tamponu biraz ısır." Nehir denileni yaparken bu kadar kısa sürede bittiğine inanamıyordu. Beklediğinden çok daha kolaydı ve korktuğu gibi de olmamıştı. Çıkarılan dişe baktıktan sonra tekrar Timuçin'e baktı. Ameliyat gereçlerini topluyordu.

"Bitti mi?" demeye çalıştı ama pek istediği gibi çıkmamıştı sesi.

"Evet bitti, geçmiş olsun." Ayağa kalkmaya çalıştığında Timuçin onu durdurdu.

"Birazcık otur."

"Burası çok basık, dışarıya çıksam." Timuçin ne demek istediğini zor da olsa anladı ve üzerindeki koruyucu örtüyü alıp onu özgür bırakmadan kendi önlüğünü de çıkardı. Dışarıya çıktıklarında onu bir koltuğa oturttu.

"Burada dinlen," dedi Timuçin ve karşıda duran bilgisayarların yanına gitti. Bir şeyler yaptı bilgisayarda ve sonra bir çıktı aldı. Altını imzaladıktan sonra Nehir'in yanına geldi. Kağıdı Nehir'e uzattı ve sonra küçük bir buz torbası getirdi. Yanağına bastırırken çaktırmadan kıza baktı.

"Biraz şişecek orası buz önlemeye yardımcı." Nehir küçük bir çocuk gibi gözlerini kırpıştırınca Timuçin bakışlarını hemen ondan uzaklaştırdı. Şu hareketten etkilenmek bile garipti. Kapı açıldı ve bir öğrenci Timuçin'in yanına geldi.

"Hocam hastanız gelmiş, bekliyor."

"Beş dakikaya geliyorum." Nehir buzu Timuçin'in elinden almak isterken elleri birbirine değdi. O kısa duraksamanın ardından Nehir ayağa kalktı ve Timuçin ile birlikte dışarıya çıktılar. Bekleme salonunda oturan yengesini gördü. Nihal onları fark edince hemen yanlarına gitti. Timuçin elindeki reçeteyi Nihal'e uzattı.

"Antibiyotik, ağrı kesici, gargara," dedi Nihal reçeteye bakıp.

"Ağrı kesiciler biraz ağır bu yüzden... "

"Mide koruyucu ile almasını tavsiye edersin." Timuçin merakla karışık bir şaşkınlıkla bakınca Nihal hemen açıklamak istedi.

"Dâhiliye uzmanıyım."

"Siz benden daha iyi bilirsiniz etkilerini," dedikten sonra diğer bilinmesi gerekenleri anlattı.

"Tampon 20-30 dakika daha dursun. Pıhtı oluşacak ve iyileşmesi için düzgün yerleşimi önemli. Yara yerinde sızıntı şeklinde kanama olabilir bu normaldir. Buzu 5-10 dakikada 1 dakikalık aralıklarla uygulayalım. Buz yanığı olmamasına dikkat etsin çünkü şu an hissedemiyor. İlk 48 saat sıcak yemek yasak. Sıvı ve yumuşak beslenmesi gerek. İlk iki gün şişlik olacak ve tabii ağrı zirve yapacak. Şişlik gün geçtikçe inmeye başlayacaktır. Bir hafta sonra da dikişleri alalım."

"Bir şey olursa ulaşabileceğimiz numaranız var mı?" Nihal Nehir'in çantasından telefonunu bulup Timuçin'e uzattı. Memnuniyetle numarasını yazdı genç adam.

"İstediği zaman arayabilir." Nehir'in kendinde olmadığını biliyordu ama bu fırsatı da kaçıramazdı. Nihal telefonu alıp kaydetmesi için çaldırdı.

"Bu da Nehir'in numarası..."

"Peki, geçmiş olsun. Hastamı bekletmeyeyim."

"Teşekkürler, kolay gelsin."

Timuçin arkasını dönmüş giderken telefonundaki cevapsız aramaya gülümseyerek baktı. Hiç vakit kaybetmeden, Nehir olarak kaydetti. Bir ameliyat çıkışında hiç bu kadar mutlu olduğunu da hatırlamıyordu.

Altıncı Bölüm

Nehir yengesiyle birlikte eve geldiğinde hâlâ kendini tuhaf hissediyordu. Uyuşukluk geçmemişti ayrıca sürekli yanağında buz tutmak bir müddet sonra kolunun ağrımasına yol açmıştı. Bir an önce bir hafta sonraya gitmek istedi. İyileşmiş olacak ve bu dönemi de atlatacaktı. Annesi yüzüne pek bakamadı. Kendini bildiğinden beri diş ile alakalı konularda annesinin çekindiğini biliyordu. Küçükken annesini sinir etmek için sallanan dişini gösterirdi ve annesi de tiksinti korku karışımı bir edayla bakardı.

"Nasıldı?" diye sordu annesi ama Nehir pek konuşmak istemiyordu. Şimdiden o yerin şişmeye başladığını, dilini oradan çekmek için büyük bir savaş verdiğini hissedebiliyordu.

"Bir şey hissetmedim." Bozuk bir dille konuşsa da annesi anlamıştı ve hâlâ o garip ifadeyle bakıyordu.

"Ağzımı göstereyim mi?" Nehir çocukluğuna dönmek istercesine yara yerini annesine göstermek istedi ve aynı çocukluğundaki gibi tepkiyle karşılaştı.

"Nehir, sakın!" Annesi hemen yüzünü başka yere çevirdiğinde Nehir gülmek istedi.

"Anne çorbayı sıcak içmeyecek iki gün. İlaçları burada bir de buzu mümkün olduğunca orada tutun." Nihal yengesi annesine talimat verirken ciddileşmişti. Saatine baktıktan sonra Nehir'e döndü.

"Mide koruyucuyu aç alman gerekiyor. Uyuşukluk geçince hemen ağrı kesiciyi iç fazla acı çektirme kendine."

Nehir başını salladı ve yengesine el salladıktan sonra odasına çıktı. Daha fazla ayakta dikilmek istemiyordu.

Odasına girdi ve elindeki buzu başucuna koydu. Uyumak istiyordu o kadar stres onu yorgun düşürmüştü. Üzerindeki ceketi çıkarırken üşengeçlik yapmak istiyordu. Kıyafetleri ile yatsa ne olacaktı sanki? Pantolon biraz dardı ve ayrıca sutyen de sıkıyordu. Pek rahat edeceği söylenemezdi. Üşengeçliğe karşı nedenleri olduğuna karar verip üzerini değiştirmeye başladı. Rahat bir şeyler giydikten sonra aynanın karşısında yüzünü incelemeye başladı. Ağzını biraz açtı ve dikiş iplerini gördü. Uyuşukluk daha geçmemişti ama geçeceği an vereceği ağrıdan biraz korkuyordu.

Yıllardır nedensiz kasılmaların verdiği ağrıya alışıktı ama bu kez farklı olacaktı. Gözlerini kapattı rahatlamak için. Aklına üşüşen görüntüler hep onunla ilgiliydi. Soru sorarken gözlerinin içine bakması, onu güzel bulduğunu söylemesi, buzu nazikçe yanağına bastırması bile Nehir'e güzel görünmüştü. Başka bir şeyi daha fark etmişti. Gözleri sandığı gibi tam olarak mavi değildi biraz daha koyu, laciverte yakındı. Nedense onun yanındayken her zaman övündüğü o özgüveni yoktu. Uçup gidiyordu sanki, aptal şeyler yapmaya teşvik edildiğini hissediyordu.

Daha fazla utangaç hissetmemek için düşünmemeye çalışarak sağlıklı olan yanağının üstüne yattı. Gözlerini kapatıp uyumayı diledi. Maalesef kafasını koyar koymaz uyuyan tiplerden değildi.

* * *

Soğuğu hissedebiliyordu. Ansızın geri çekildi soğuk ve yerine garip bir ağrı geldi. Elini istemsizce oraya götürdü ve gözlerini açtı Nehir. Deniz abisi elindeki küçük buz torbası ile ona bakıyordu.

"Buzu bırakmaman ve uyumaman gerekiyordu. Şişecek orası..." Nehir uyuşukluğun geçtiğini hissetti ve başına vuran ağrıyı da tabii.

"Uyuşukluk geçmiş ve ağrı gelmiş." Abisi başını okşadı ve komodine koyulan tepsiyi gösterdi.

"İlk önce mide koruyucu sonra yemek ve sonra antibiyotik ve ağrı kesici. Bakabilir miyim yaraya?" Ağzını açtığında yanağının esnetildiğini bile artık hissedebiliyordu.

"Dikiş ehil biri tarafından atılmış belli. Garip, bir senelik uzmanlıkta, çocuk yetenekli olmalı."

"Bir senelik uzmanlık?"

"Geçen sene bitirmiş fakülteyi..."

"Otuzuna yaklaşmış biri gibi görünüyordu."

"Orasını bilmiyorum ben sadece ismini duyduğumda fakültede araştırdım."

"Bir de Derya abime kızıyordun." Nehir gözlerini devirdi ama hissettiği acıyı da gizleyemiyordu.

"Küçük bir araştırma sadece..." Deniz elini uzatıp Nehir'in doğrulmasına yardım etti. Nehir ilaçları ve ılık çorbasını içtikten sonra bir an önce ağrının dinmesini diledi ama kademe kademe artıyor gibiydi.

"Bu çok farklı..."

"Biliyorum ama sen güçlü kızsın." Deniz kız kardeşine göz kırptı. Derya abisi bir şeyler anlatmıştı ama Deniz hiçbir zaman kardeşinin aşk hayatına karışan biri olmamıştı. Yetişkin olmuştu ve kendi kararlarını doğru ya da yanlış kendi vermeliydi. Abisinin korkularını da anlayabiliyordu ama bunu bunaltarak değil de daha anlayışlı bir tavırla yaklaşıp söylemeliydi. Derya abisi söz dinletmeye alışkın biriydi ve en iyi yaptığı şey de baskı kurmaktı zaten. Konu Nehir olunca iki kat daha hassas davranıyordu. Deniz cebinde duran telefonu hatırladı ve Nehir'e uzattı. Nihal geri vermeyi unutmuştu çünkü.

"Nihal geri vermeyi unutmuş." Nehir anlayışlı bir şekilde başını salladı. Deniz kız kardeşini başından öptükten sonra odadan çıktı. Nehir ağrıyı savuşturmanın en iyi yolunun dikkati başka bir yere vermek olduğunu çok iyi bi-

liyordu. Bir şeyler okumayı düşündü ama dikkatini toplamak kolay değildi. Tam vazgeçeceği sırada bir mesaj geldi.

'Nasılsın?' yazıyordu mesajda. Gönderen kişiyi görünce ani basan heyecanla elleri titremeye başladı. *Dt. Timuçin* diye kaydedilmişti numara. Ne yazacağını düşünürken profiline koyduğu fotoğrafa baktı. Kucağında kıvırcık saçlı oğlan çocuğu vardı ve ikisi de kameraya gülümseyerek poz vermişlerdi. Fotoğraf o kadar tatlıydı ki Nehir kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Nehir'in kendi profilinde de yeğenleriyle olan bir fotoğrafı vardı çünkü. Birden elleri buz kesti belki kendi çocuğunun resmiydi. Bu ihtimalden çok korktu çünkü adam evli de olabilirdi. Sonra daha birkaç hafta önce evinde kaldığını hatırladı hızla. Belki evlenip boşanmış bile olabilirdi. Çaktırmadan öğrenmek için bir şeyler yazmak istedi.

'Uyuşukluk geçmeye başladı ve ağrı artıyor.'

Ne yazacağını bilemediği için böyle bir yola başvurdu.

'Ağrı kesici aldın mı?'

'Evet...'

'Fotoğraftaki çocuk çok tatlı...' Nefesini tutup mesajın gelmesini bekledi. Yukarıdaki imleçte her yazıyor kelimesini gördüğünde kalbi tekliyordu.

'Yeğenim... Sizin aile kadar kalabalık değiliz :)' Nehir bir an rahatladı ve sondaki gülen yüze takılmışken birden onun da kendi resmine baktığını fark etti.

'Sanırım sarhoşken iki abim olduğunu söylemiştim.'

'Hatırlıyorum...'

'Abi demişken o gün abin gelmişti umarım benim yüzümden mahcup olmamışsındır.' Nehir bu konuyu evden çıktıktan sonra çok düşünmüştü. Adamın ona garip bir ifadeyle baktığını görmüştü çünkü.

'Abileri bilirsin, her zaman yanlış anlamaya meyillidirler.' Nehir kendini *çok doğru* derken buldu. Onunla ortak noktalarının olmasına sevinmişti.

'Haklısın, abim sana klinikte pekiyi davranmadı o biraz...'

'Küçük görmeye bayılır mı? Benim abim de öyle çünkü...' Nehir onunla liseli gibi mesajlaştığına inanamıyordu. O eski heyecanı ne kadar da özlediğini fark etti.

'Yoksa senin abin de mi patron?' Yazdı ve sonuna gülücük eklemeyi ihmal etmedi.

'Patron olsa nasıl olurdu bilmiyorum ama üstleri var. Kendisi savaş pilotu, gerçi konumunda olmak isteyen çok kişi var.'

'Vay canına ciddi misin?' Nehir şaşırmıştı hiç böyle bir meslek beklemiyordu.

'Evet, Türk Yıldızları filosunda...'

'Bayramlarda gösteri yapan jetlerde mi?'

'Evet...' Timuçin mesajı yazarken pek mutlu değildi. Bu kadar hayranlık duyması normaldi aslında ama birden kendisinin de o pozisyonda olabileceğini düşündü. İçinde garip bir burukluk hissetti.

'Benim abim öyle olsaydı çok gurur duyardım.'

'Ben de duyuyorum.' Timuçin abisinin de onunla gurur duyduğu zamanı hatırlıyordu. Mezuniyet günü ondan daha heyecanlı bile denilebilirdi.

Silah arkadaşım, Hava Harp Okulu öğrenci alay sancağının mukaddes nöbet sırası sende,

Rengi mübarek ecdat kanının rengidir,

Kumaşı şehit tenidir,

Parıltısını zaferlerin ışığıdır,

Ay yıldızı hürriyet ve istiklaldir...

Altı sene öncesini bu kadar net hatırlamak Timuçin'e kesinlikle iyi gelmiyordu. Konuyu değiştirmek istedi.

'Buzu uygulamışsındır umarım.'

'Bir ara bıraktım maalesef.'

'Dur sana resmimi göstereyim.' yazdı ve hemen odasındaki çekmecedeki metal kutuyu çıkardı. Annesinin çektiği fotoğrafı çok net hatırlıyordu. Yanağının her iki yanı balon gibi şişmişti. Hızlıca resimleri tek tek geçti ve sonunda o komik resmi buldu. Telefonu ile eski resmi çekip Nehir'e gönderdi. Nehir resmi gördüğünde hemen elini yanağına

götürdü. Umarım bu kadar fazla şişmezdi onunki. Genç Timuçin'e bakarken yüzü aydınlanmıştı. Ergenken bile güzel görünebiliyordu.

'Resmi çeken acımasız kim? :)'

'Annem... İnsanın akademisyen bir annesi olunca böyle oluyor. O tercihi cerraha bıraktı benim mesleki görüşüm ise tek tek almak her zaman.'

'Akademisyen abim var yengem var çok yakın iki aile dostumuz var. Bu arada abim dikişlere baktı ve senin yetenekli olduğunu söyledi.'

'Dikişten kolay ne var ki! Abartmış bence...'

'Kendisi kalp cerrahıdır iyi işçilikten anlar :)'

'İyi işçilik ha ! :)'

'Aslında uzun süredir merak ettiğim başka bir şey var. Sen o hatayı nasıl buldun çok milimetrik bir şey.' Nehir bunu yaşından bile daha fazla merak ediyordu.

'Fizik dersim iyi diyelim.'

'Normal bir fizik dersiyle bulunmaz o ayrıntı.'

'Zamanı gelince açıklasam.'

'Peki... O zaman ben biraz dinleneyim. İyi geceler Timuçin.' Bu kadar saklamasına anlam veremiyordu Nehir. Ağrısı biraz daha artarken uyumak istiyordu artık. Yine de son mesaja şiş yanağıyla gülümseyerek bakmayı ihmal etmedi.

'İyi geceler Nehir...'

Timuçin bu kapıdan ilk girdiği günü hatırladı. Öğrenci olarak kabul edileceğini simgeleyen damganın basıldığı anı ve içinde büyüyen heyecanı da iyi hatırlıyordu. İlk planörle uçuşunu, G kuvveti testini... İçinde korku yoktu sadece anılarına gülümsedi ve Sezin'i bulmak için derslik binasına girdi. Sezin zahmet etmesini istememiş olacaktı ki onu kapıda bekliyordu.

"Evine hoş geldin!" Timuçin cevap vermedi ve anılarla dolu olan koridorda yürümeye başladı. Arkasından Sezin de gelmişti.

"Bu taraftan." deyip onu yönlendirdi.

"Açıkçası gelmeyeceğini düşünmüştüm. Teşekkür ederim."

"Kendim için geldim senin için değil." Timuçin şu an bile kararın yanlış olduğunu düşünüyordu. Sezin onu deli etmeye yemin etmiş gibi gibiydi. Nihayet sınıfa girdiler. Öğrenci üniformaları içinde oturan öğrencilere baktı. Bir zamanlar o da bu sıralarda eğitim almıştı. Birinci sınıf olduklarını fark etti.

"İşte, bana sorup durduğunuz o adamı getirdim. Son on yılın en başarılılarından kendisi, Tevfik Üsteğmeninizin kardeşi, Timuçin Türkdoğan..."

"Ünlü olduğumu bilmiyordum," dedi Timuçin ve güldü.

"Pekala, G kuvvetini anlatacak size," deyip sözü Timuçin'e bıraktı. Ders vermek gerçekten garip hissettirmişti Timuçin'e.

"G kuvveti aslında Fizik derslerinden aşina olduğunuz bir terim. Adını kütle çekim anlamına gelen *gravitational* kelimesinden almaktadır. Bir kütleye belirli bir durumda etki eden hızlanma olarak tanımlanır. Akselerometre ile ölçülür. Klasik bir örnek verecek olursak çaycıların tepsideki bardakları dökmeden tepsiyi döndürebildiklerini eminim görmüşsünüzdür. İşte onun nedeni g kuvvetidir. Asansörde çıkarken tuhaf gelen o his de g kuvveti örneğidir. Hepiniz zamanı geldiğinde deneyimleyeceksiniz. Bu kulüpte olduğunuza göre çoğunuz pilot olmak istiyor diye düşünüyorum," dedi ve öğrencilerin yüzlerine baktı biraz ara vermek istercesine.

"9g'ye kadar dayanmamız gerekir çünkü havada sizi neler beklediğini her zaman öngöremezsiniz. Her türlü basınç değişimine hazırlıklı olmanız gerekir. Şu anda 1g kuvvetine maruz kalıyoruz yani kendi ağırlığımız. Basınç

değişimi sırasında vücudumuz 9g ye kadar hissedebilir. Yani kendi ağırlığımızın dokuz katını hissedebiliriz bu pozitif g kuvvetidir. Kan basınçtan dolayı beyinden aşağıya doğru hareket eder. Buna bağlı olarak oksijen yetersizliği, görmede bozukluklara, diğer aşamalarda ise bayılmaya neden olur ki ben bayılanların olduğunu gördüm. Zaten bu beklenen de bir durum. Açıkçası bu kötü bir şey değil. Sizin yeteneksiz olduğunuzu da göstermez. Eminim hepiniz buraya girdiğinizde kendinizi muhteşem hissettiniz elenen arkadaşlardan biraz daha üstün gördünüz kendinizi. Ben bir pilotun her zaman kusursuz olması gerektiğini düşünmüştüm ama hesaba katmadığım bir şey vardı. İnsandım ve her insanın hata yapabileceğini unutmuştum. O ilk hayal kırıklığı her şeyi mahvedebiliyor. İçinizdeki aşk ve şevk devam et diyorsa hiçbir şeye fazla takmayın ve çalışmaya devam edin." Bir an duraksadıktan sonra devam etti Timuçin. Kendi deneyimini aktarmak ona zor gelmişti ama kendinde böyle bir sorumluluk da hissetmişti.

"Bayılmanın yaşanmaması için öncelikle doğru nefes tekniğini öğrenmemiz gerekir. Karın ve bacak kaslarındaki doğru kasılmaları da bilmemiz gerekir. Yardımcı ekipman olarak vazgeçilmezimiz g suittir. G suit yapılırken zürafaların anatomik yapısından faydalanılmış. Boyunları çok uzun ve tabii kalbin o kadar mesafeye kan pompalaması için basıncının yüksek olması lazım. O kadar uzun boya karşılık su içerken başını aşağıya eğmek zorunda ve kalbin aşağısında kalıyor baş ama zürafa basınç değişiminden etkilenmiyor. Mükemmel bir yaradılışa sahip. Bilim insanları bunu incelediğinde kan damarlarının kasılmaları esnasında damarlarda açılıp kapanabilen kapakçıkları olduğunu bu şekilde kanın kontrollü aktığını keşfetmişler. Kıyafetlerde de bu bilgiden yararlanılmış. Yukarıya doğru çıktığınızda yer çekimi kademeli olarak artar. 2g de pilot nefes almakta güçlük çeker. 3g de görme bozuklukları başlar ve renkleri ayırt edemez. 4g ve üstünde şuur kaybı ve

bayılma başlar. Kıyafet bunu önler sistemik kasılma hareketi yaparak pilotun vücudunda aşağıdan yukarıya doğru masaj etkisi yapar. Bu şekilde 9g ye kadar dayanabiliyoruz. Tabii pozitif g gibi negatif g kuvveti de var. O da tam tersi olarak kan beyne doğru akmaya başlar. Aynı şekilde göz kararması bayılma yaşanabilir ama daha tehlikelidir ölüme götürebilir. Küçük etki olarak kılcal damarlar çatlayabilir ama vücut bu küçük etkileri tolere edebilir."

"Bu kadar bilginin ardından çocuklara küçük bir gösteri yap simülasyonla." Timuçin bir anda Sezin'e doğru döndü. Baskıyı hissediyordu ve bu kadar baskının kötü bir şekilde bitebileceğini de biliyordu.

"Maalesef kalamam hastalarımı bekletmek istemiyorum."

"Sonra..."

"Olabilir." Çocuklara döndü Timuçin sonra. Buradan bir an önce çıkmak istiyordu.

"Hepinize başarılar diliyorum," dedi ve sınıftan hızlı adımlarla çıktı. Bu davranışı korkaklığa yorumlanabilirdi belki ama şu an bunun için hazır değildi çünkü en güçlü manevraları o gün yapmıştı ve simülasyona nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Yedinci Bölüm

Nehir için bugün büyük bir gün gibiydi. Ağzındaki dikişlerden nihayet kurtuluyordu. İlk iki gün şiş bir yanak ile gezmişti. Günden güne iyileşme ile birlikte şişlik azalmış ve yüzü eski haline gelmişti. Bugün ise son noktayı koyup diş sayfasını kapatacaktı. Bir an artık onunla iletişim kuramayabileceğini düşündü. Daha doğrusu bir bahanesi olmayacaktı. Belki de tam tersi bir şekilde onunla daha da yakınlaşabilirdi. Sonuçta yirmilik dişi de plana dâhil değildi.

Duş aldıktan sonra yarım saat bornozla giyinme odasındaki kocaman gardırobuyla bakışmıştı. Ne giyeceğine bir türlü karar veremedi. Genelde resmi iş kıyafetleri ile doluydu dolabı çünkü uzun bir süreçten beri özel hayatında çok etkin değildi. İyi bir alışverişe ihtiyacı vardı aslında. Son bir umutla tekrar dolabı karıştırdı ve kıyıda kalmış bir elbiseyi fark etti. Elbise siyahtı ama üzerinde kırmızı çiçek desenleri vardı. Baharın ruhuna uygundu. Elbiseyi aldı, sonunda karar verdiği için mutlu olmuştu. Saçlarını kurutttu hızlıca ve uçlarına hacim vermek için maşa ile büyük dalgalar yaptı. Abartıya kaçmadan günlük bir makyajla devam etti. Ruj sürecekken duraksadı bir an. Pembe, gül kurusu, şeftali rengi, sürekli elbisenin hakkının bu rujlar olamayacağını düşündü.

Açelya yengesinin öve öve bitiremediği kırmızı mat ruj gözüne takıldı. Yurtdışına çıktığında Açelya yengesi hediye olarak almıştı ona. Abartı olacağını biliyordu ama nedense diğerlerine eli gitmeyince cesaret edip kırmızı ruju sürdü. Yengesi kesinlikle haklıydı efsane bir rengi olmasının yanı sıra kadife gibi de duruşu vardı. Elbiseye de çok yakışmıştı. Chanel parfümünü elini korkak alıştırmadan

kullandı. Bu kadar hazırlığın küçük bir dişçi randevusuna fazla olduğunu düşünürken asıl amacının onu etkilemek olduğunu adı gibi biliyordu Nehir. Sadece kendisine itiraf etmesi biraz zordu.

Son kez aynadan kendine baktıktan sonra aşağıya indi. Annesini salonda otururken buldu. Nur Hanım zeki bir kadındı ve kızındaki bu değişimi hemen anlamıştı.

"Bir randevun mu var Nehir?" Herhangi bir yere gider gibi görünmüyordu. Nehir karşısında gerginleşti.

"Dikişlerimi aldıracağım."

"Ben de sandım ki bir Bey ile buluşacaksın. Abin başardı mı yoksa?" Cümleyi duyunca Nehir'in gözleri öfkeyle açıldı.

"Anne sakın sen de abim..."

"Hayır, abin gibi düşünmüyorum sadece..."

"Başka biri var!" Hızlıca ağzından fırladı cümle. Bu işe bir dur demenin vakti kesinlikle gelmişti. İçi rahatladı garip bir şekilde. Annesinin şaşkınlığını görebiliyordu ama gerçek buydu sonuçta.

"Bizimle ne zaman tanıştıracaksın?" Annesi işi resmileştirmek istiyordu ki bunu çok iyi biliyordu Nehir. Artık evlenme vakti gelmişti onlara göre.

"Biraz daha zamana ihtiyaç var. Çok yeni..." diyebildi. Gözlerini kaçırdı hemen. Yeni bile değildi aslında ortada hiçbir şey yoktu ama Nehir'in içinde bir umut da vardı.

"Peki, her zaman senin yanında olduğumu bil. Biliyorsun ki ben de babanla ailemi karşıma alarak evlendim. Abininki sadece gereksiz bir kuruntu."

"Teşekkür ederim anne." Nehir arkasını dönmüş gidecekken annesinin lafı ile durdu.

"O gün onunla mı birlikteydin?" Hızlıca annesine döndü. Açelya yengesi saklayacağını söylemişti oysaki.

"Anne..."

"Açelya ne kadar zeki olursa olsun bazı şeyler benim gözümden kaçmaz biliyorsun ki!" Biliyordu çünkü Nehir

de annesine çekmişti. Saklamanın da bir anlamı kalmamıştı artık.

"Evet," dedi sadece.

"Başka bir şey oldu mu?"

"Hayır!" Nehir utanmış ve yüzü kızarmıştı.

"Bu konuda ne düşündüğümüzü çok iyi biliyorsun kızım."

"Anne gerçekten bir şey olmadı. O abimi arayacak kadar düzgün biri. Ayrıca abimler o haklarını evlenmeden önce gerçekleştirdiler. Benim böyle bir hakkım yok mu?"

"Nehir..."

"Ne yani bir gün karşınıza çıksam ve hamileyim desem beni evlatlıktan ret mi edersiniz?"

"Tabii ki hayır ama kızım olmamalı bu durum. Sen hâlâ babanın küçük ve tek kızısın." Nur, Nehir'in ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Derya'nın bu sert tavrını tek yıkabilecek konunun bu olduğunu da biliyordu. Kızı böyle bir blöfü kendi lehine kullanabilecek kadar akıllıydı.

"Akşam görüşürüz." Nehir giderken parfüm kokusu hâlâ salonda duruyordu. Kendi kendine gülümsedi Nur Hanım. Gençlik böyle bir şeydi.

* * *

Timuçin böyle olacağını kesinlikle biliyordu. Ona musallat olmaya başlayan kadına baktı. Abisi ile adamakıllı konuşmanın zamanı gelmişti. Sezin kesinlikle bu gücü abisinden alıyordu. Bundan emindi Timuçin hele bu zamanlamaya asla anlam veremiyordu.

"İş yerimde de mi beni taciz edeceksin?" Hastaların önünde kesinlikle onunla tartışmak istemiyordu ama o öfke eşiğinin de kıyısındaydı.

"Ben sadece sözünü ne zaman tutacağını sormaya gelmiştim. Telefonla da sorabilirdim ama numaran bende yok."

"Olmayacak da."

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

"Hayır, açıkçası sana karşı kötü bir duygu bile hissetmiyorum sadece beş yıl önce hayatımdan nasıl çıkıp gittiysen aynı şekilde çıkmanı istiyorum."

"O bir hataydı."

"Evime geldiğinde hâlâ bu hatayı onayladığını söyledin. Güvenimi geri kazanamazsın. Lütfen uğraşma artık." İçindekileri dökmüştü ama hâlâ vazgeçecek gibi durmuyordu Sezin. Bahaneleri çok iyi kullanıyordu ki ders de ona çok iyi bir bahane olmuştu.

"Abimle haber yollarım." Arkasını dönmüş kliniğe girecekken Sezin ansızın kolunu tuttu. Timuçin hızlıca kolunu çekerken garip bir ana denk geldiğini hissetti Nehir. Timuçin'in hararetli konuştuğunu görmüştü. Kızdan kaçmak ister gibi bir hali vardı. Elini öyle hızlı çekince daha da emin oldu Nehir. Yavaşça yürümeye başladı ama topuklu ayakkabının gürültüsüne engel olamazdı. Zaten bekleme salonundaki herkes gibi onlar da bakmıştı Nehir'e. Birkaç adım daha attı ve Timuçin'in bir anda değişen yüz ifadesine baktı.

"Yanlış bir zamanda geldim sanırım," dedi masum bir şekilde. Timuçin az önceki öfkeli halini geride bıraktı ve hafifçe gülümsedi.

"Bitmişti zaten." Sezin bir veda bile etmeden yanından geçip giden eski erkek arkadaşına baktı. O kıza olan bakışlarını hiç beğenmemişti. Bu işin peşini de bırakmaya niyeti yoktu. Timuçin avutulmak istiyorsa Sezin ona bunu verecekti.

Timuçin yanında duran güzel kızın buram buram kokan parfümünün kokusunu içine çekti. Sabah erken saatte evlerinin bahçesinde olan o yumuşak çiçek kokusuna benzetti bu kokuyu.

"Nasılsın?" dedi aklına üşüşen pek de hoş olmayan görüntüleri uzaklaştırmak istercesine.

"İyiyim, kurtuluyorum artık dikişlerden." Timuçin köşedeki dişçi koltuğuna yönlendirdi onu. Eldivenlerini giydi ve bistüri ve pens getirdi. Yaraya bakmak için ayna ve sondu eline alınca Nehir ağzını açtı hemen.

"Dilini sakın o tarafa getirme kesebilirim," diye uyardıktan sonra bistüri ile dikiş ipliklerini düğüm yerinden kesti.

"Biraz canın yanabilir," dedi ve ipleri pens ile tek tek çekti. Nehir'in canının acımış olduğunu yüzünü buruşturmasından anlamıştı.

"Biraz sızlayabilir. İşlem bu kadar." Nehir ondan bir adım bekliyordu çünkü bir daha onunla bu kadar samimi olamayabilirdi. Şu gördüğü kız da kafasını karıştırmıştı zaten.

"İyileştiğine göre..." Timuçin o aptal utangaçlığı yenmek istiyordu. Arkadaşları şu halini görseler kesinlikle gülerlerdi.

"Evet," dedi Nehir beklentiyle.

"Benimle akşam yemeği yer misin?" Ona beklentiyle bakan gözlere baktı Nehir. Biraz ağırdan alması gerektiğini düşündü.

"Olur ama bir şartla."

"Nedir şartın?"

"O gün barda hesabı sen ödedin. Ucuz şeyler de içmedim. Yemeği ben ısmarlamak istiyorum."

"Bu hoş olmaz zaten ben..." Cümlesini tamamlayamadı Timuçin duyduğu cümle ile.

"O zaman gelmem," dedi Nehir kararlı bir şekilde.

"Peki," demek zorunda kaldı Timuçin çünkü elindeki tek şansı da kaçırmak istemiyordu.

"Bu akşam uygun mu?"

"Şu an işsizim bunu biliyorsun. Boş vaktim fazla adresi sana atarım."

Timuçin gülümsedi ve koltuktan kalkan kıza baktı. Beş yıl sonra nihayet o kişiyi buldum diye düşündü. Bunu kimsenin mahvetmesine izin vermeyecekti.

Timuçin, kendinden memnun bir şekilde kapıya yürüyen Nehir'e bakıyordu. Topuklu ayakkabıları ve dizlerinin üstünde biten elbisesiyle oldukça feminen duruyordu ki, bu Timuçin'in çok hoşuna gitmişti. Otomatik kapı açılmadan önce bir an duraksadı Nehir ve Timuçin'e bir bakış attı. Timuçin bu bakışa gülümseyerek cevap verdi. Uzun bir süre de yüzünden silinmedi bu gülümseyiş. Garip hissediyordu açıkçası bu hissi manevra yaparken yaşadığı heyecana benzetti. Bir an nefesinin kesilmesi ve arkasından gelen adrenalinin vermiş olduğu coşku... Aynı böyleydi sadece daha kontrolsüzdü. Nehir çoktan gitmiş olsa da bakışlarının kapıda kalmasına engel değildi. Dalgınlığını cebinde titreyen telefon bozdu. Annesi arıyordu ve Timuçin konuşmanın sonunun nereye varacağını çok iyi biliyordu. Eve gitmeyi çok istiyordu ama bir türlü o cesareti kendinde bulamıyordu.

"Efendim," diyerek açtı telefonu. Az önceki coşkusu, artan korkuya bırakmıştı yerini. Nefes aldı yavaşça ve kendine ayaklarının yere bastığını hatırlattı.

"Ben aramasam hiç arayacağın yok Timuçin." Annesi her zamanki gibi sitem doluydu ki Timuçin haklı olduğunu da düşünüyordu.

"Biliyorum ama anne sen de biliyorsun." Yüzünü buruştururken pencere tarafına döndü. Tam karşısında Tıp Fakültesi binası vardı. Ellerinde notlarla koşuşturan öğrencileri izledi düşüncelerini uzaklaştırmak için.

"Her şeyin üstesinden geldin. Galiba bu son adım ve gelmezsen o adım hiç gerçekleşmeyecek." Timuçin bir şey

demedi çünkü düşünmeye başlarsa flashbacklerin onu eline alacağını biliyordu.

"Konuşmak istemiyorsun her zamanki gibi. Neyse geçen isteğimi gerçekleştirdin mi?" Annesi düşüncelerden uzaklaşmak için ona iyi bir neden vermişti. Pededontist olan hocası Elçin ile ilgilenmesini rica etmişti çünkü annesinin bir arkadaşıydı.

"Evet, hatta güzel bir şey oldu." Aradaki bağlantıyı kurmak bile bir an içinin mutlulukla dolmasını sağlamıştı.

"Nasıl güzel bir şey?"

"Biri ile tanışmamı sağladı."

"Seni etkileyen genç bir hanım mı yoksa?" Timuçin ellerini saçlarına götürürken annesinin bu tanımı onu gülümsetti. Aslında güzel bir başa çıkma yöntemi olacağını düşündü. Nehir'i düşünmek kötü anıların yerini çabucak doldurabiliyordu.

"Öyle de denilebilir."

"Peki, buna hazır mısın? Biliyorsun diğerinde biraz yara aldın."

"Anne yara bile kalmamış desem. Abim sayesinde tekrar karşılaşmak zorunda kaldım. Gitmiş ona evimin adresini vermiş."

"Sezin'e mi?"

"Beni şimdiden deli etmeye başladı. Aklı başına yeni gelmiş gibi sanki ama hâlâ yaptığının doğru olduğunu savunma gereği bile duyuyor. Abimin el attığı da açık. Onunla konuşurken çizmeyi aşmaktan korkuyorum. Siz konuşabilirseniz mutlu olurum. Ondan kurtulmak istiyorum çünkü." Bugün Nehir'i görmesi hiç iyi olmamıştı. Sezin'i tanıyorsa kesinlikle bir şeyler yapacaktı.

"Gösteriye gidecek, Timuçin moralini bozacak bir şey söylemek istemem. Görevi bittiğinde konuşacağım. Onu şu süreçte üzmezsen iyi olur oğlum. Biliyorsun..." Bunun anlamı gidip de dönememek vardı ki annesi bu olaya ba-

bası sayesinde bir nebze alışmış olsa da her gösteri öncesi her anne gibi endişeleniyordu.

"Sen de abimin ne kadar da iyi bir pilot olduğunu biliyorsun." Aslında iyi kötü pilot ayrımı bile yapılamazdı çünkü her birinin ne kadar da kusursuz olduğunu biliyordu.

"Neyse, en kısa zamanda kız arkadaşınla seni bekliyorum."

"Hazır olduğumda geleceğim."

"Güzel gözlerinden öpüyorum, dikkat et kendine."

"Ben de anne, babama selam söyle." Telefonu kapatırken yarım saattir küçük çocukla uğraşan dönem beşlerden iki öğrenciyi gördü. Çığlık atan çocuk izin vermiyordu ki, normal bir korkuydu. Ayrıca çocukları, şişirilen eldivenler de kandırmıyordu. Onların dilinden konuşmak lazımdı.

"Sorun nedir?" dedi öğrencilere bakarak.

"20 numara diş çekimi abi."

"Böyle olmaz ki," dedi çünkü annesinden bazı şeyler kapmıştı. Ağlayan çocuğa baktı. Çocuğun iğneden korktuğu açıktı. Ona güven vermek istedi.

"Şunları götürür müsünüz?" dedi öğrencilere iğneleri işaret ederek. Sonra dişçi sandalyesine oturup yüz yüze konuşmak için yüzünü ona doğru eğdi.

"Adın ne senin?" Erkek çocuğun gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu.

"İğne istemiyorum," dedi çocuk ve ayaklarını dişçi koltuğuna vururken bir yandan da kaçmak için fırsat kolluyordu. Timuçin onu kaçmadan yakalayıp yerinde tutmayı başardı. Peçete istedi ve çocuğun gözlerini sildi sessizce. Bu davranışı çocuğu şaşırtmıştı.

"Ben sadece arkadaş olmak istiyordum. İğneleri de gönderttim ayrıca." Küçük çocuk hâlâ kızgındı ama ona farklı gelen sıcaklığı da hissetmişti.

"Adım Yusuf..." dedi sessizce.

"Ben de Timuçin." Küçük çocuğun elini sıkmak için elini uzattı ona doğru. Çocuk şaşırsa da küçük elleriyle Timuçin'in davetini geri çevirmedi.

"Süper kahramanları severim ben. Sen en çok kimi seviyorsun Yusuf?" Her çocuk gibi onun da bayıldığını tahmin edebiliyordu Timuçin.

"Demir Adam."

"Ben de Kaptan Amerika'yı seviyorum. Zırhı çok güçlü."

"Hayır, Demir Adam daha güçlü o uçabiliyor ayrıca elinden ateş çıkartabiliyor." Çocuğun savunması hoşuna gitti.

"Ama... Ortak bir özellikleri var. Kötüleri durduruyorlar." Çocuk başını sallayınca devam etti.

"Vücudumuzda da bu kötülüklerden olabilir. Dişin ağrıyor ki buradasın."

"Ama iğne istemiyorum."

"İğneden konuşmuyoruz ki! Vücudumuzdaki kötülüklerle kendimiz de savaşabiliriz. Bazen de dışarıdan yardım almak gerekir. En yakın arkadaş gibi düşünebilirsin. Şu an ben de seninle arkadaş olup sana yardım etmek istiyorum. Ağzındaki kötülüğü çıkarmak için buradayım."

"Ama canım acır."

"Demir Adam'ın da canı acımıştı ama pes etmedi. Bence sen de etmeyeceksin çünkü ben senin güçlü olduğunu görüyorum."

"Ama..."

"Ben senin arkadaşınım sana kötülük değil yardım etmek istiyorum. Dişini bana gösterir misin?" Küçük çocuk korksa da ağzını açıp dişini göstermeyi kabul etmişti.

"İğneye gerek yok aslında. Oraya sprey sıksam. İzin verir misin?"

"Eğer acırsa arkadaşım olmazsın!" Küçük çocuk oldukça kararlıydı.

"Anlaştık." Timuçin anestezik sprey istedi ve doğru noktaya sıkarak biraz uyuşmasını bekledi. Uyuştuktan

sonra ise kolayca dişi aldı çünkü çürük, dişi fazlasıyla yıpratmıştı. Oluşan boşluğa tampon koyup çocuğun ısırmasını istedi.

"İşte bu kadar. Baya kötü bir düşmanmış baksana kapkara olmuş." Dişin yüzeyini çocuğa gösterdikten sonra tıbbi atığa dişi attı. Çocuk giderken arkasından el salladı. Timuçin ise stajyer öğrencilere döndü ve onlara küçük bir bilgi verdi.

"Eğer korkutmak istemiyorsanız onların dilinden konuşmayı öğrenin yoksa alacağınız şey dişi değil tüm koridoru inleten ağlama ve bağırış sesi olur."

* * *

Nehir sabahki gardırop savaşını unutmadığı için elbise seçmek için Nihal yengesinden yardım istemişti. Açelya yengesi ondan daha uzun boyluydu, yakın arkadaşı Pınar ise ondan biraz daha kiloluydu. Nihal yengesi ile yakın ölçülerde giyindiklerini biliyordu. Ayrıca şu an üçüncü çocuğuna hamile olduğu için muhtemelen modası geçip gidecekti aldığı kıyafetlerin.

"Şu lacivert olanı çok severek almıştım. Ona bakabilirsin," deyip elbiseyi gösterdi Nihal. Nehir elbiseyi eline alınca yengesinin klasik zevkine tekrar şahit oldu. Üst kısmı dantel ile işlenmişti ve oldukça zarif duruyordu. Kafasını daha fazla karıştırmamak için bu elbiseyi seçmeye karar verdi.

"Bunu alıyorum o zaman."

"Umarım sana uğur getirir," dedi Nihal gülümseyerek.

"Uğura ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Gördüğüm kadarıyla öyle bir adamın eskileri kesinlikle vardır. Boş bırakmaları hata..." Nehir yengesinin bu yorumuna güldü. Açelya yengesi ve Pınar da aynı görüşteydi nedense.

"Ki sen benim eskilerden ne çektiğimi biliyorsun." Haklıydı Deniz abisinin eskisi ile bir dönem uğraşmak zorunda kalmıştı. Nehir, yengesi gibi değildi ama daha atak ve rahat davranırdı.

"Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bugün bütün sorularıma cevap alırım umarım."

"Nehir, biliyorsun bazen çok baskıcı olabiliyorsun. Sadece akışına bırak fazla sorgulama ve peşin hüküm verme." Bir şey demedi çünkü daha önceki ilişkileri bu gibi nedenlerden dolayı bitmişti. Baş parmağını tamam anlamında kaldırdı ve elbiseyi alıp yengesinin yanağına bir öpücük bıraktı. Şimdiden çok heyecanlıydı, en iyisi hazırlanmaya başlamak olacaktı onun için.

Timuçin klinikten çıkarken ilk randevusuna geç kalacağını aklından dahi geçirmemişti ama olmuştu işte. Uzmanlık öğrencileri bir anlamda hocaların yardımcıları gibiydiler. Bu yüzden bir şey demeden onların isteklerini yerine getirip hastalarına bakmıştı. Geç olmadan Nehir'e haber vermek istedi. Cebinden telefonunu çıkardı ve onu aradı. Nehir hemen ilk çalışta açtı telefonu.

"Merhaba, ben biraz gecikeceğim. Cidden özür dilerim bunun için ama elimde olmayan sebepler oldu. Daha yeni çıkabildim klinikten." Bisikletin kilidini açarken bir yandan da telefonla konuşmayı tercih etmişti çabuk olmak için.

"Sorun değil ben de evden yeni çıktım. "

"Görüşürüz," dedi ve telefonunu kapattı. *İyi ki şu bisiklet yolları var* diye düşündü eve daha hızlı gideceğini biliyordu. Olabildiğince hızlı şekilde eve varmayı başarmıştı. Nefes nefese kalmış olsa da onu bekletmeye niyeti yoktu.

Ne var ki, asansörden indiğinde onu bir sürpriz bekliyordu. Sezin kollarını göğsünde kavuşturmuş onu bekli-

yordu. Umursamaz bir biçimde anahtarını çıkardı ve kapıyı açtı. *Bir bu eksikti zaten* dedi içinden. Onun yavaşlaması değil aksine hızlı olması gerekiyordu. Tam kapıyı onun yüzüne kapatacakken Sezin ayağını koyup onu durdurdu.

"Bu ne acele?" dedi alaycı bir şekilde bakarak. *Sadece eski devresi olmasının hatırına onunla konuşuyorsun sadece...* Yoksa Timuçin kolundan tuttuğu gibi onu dışarıya çıkarmayı da bilirdi.

"Beş dakikan var," dedi Timuçin kaşlarını çatıp.

"Neden, bir randevun mu var?"

"Bu seni ilgilendirmez." Sezin bu kararlı ve sinirli ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. Tahminin doğru çıkmasından korkarken şu an gerçekle yüz yüze olduğunu da görebiliyordu.

"Dur tahmin edeyim. Artık seni zengin kızlar etkiliyor sanırım."

"Sen ne diyorsun?" Artık Timuçin için kendini tutması açısından bir sebep yoktu. Klinikte Nehir ile olan samimiyetini gördüğü için böyle bir kanıya varması olasıydı ama Timuçin bu kanıdan oldukça memnundu. Ayrılır ayrılmaz kendini başka bir erkeğin kollarına atan Sezin'di. Her şeyi affedebilirdi belki ama bu konuyu affetmeyi asla düşünmüyordu. O kendini çaresiz hissederken onun desteğini ararken Timuçin ile dalga bile geçmişti üstelik.

"Bugünkü kızı diyorum. Elindeki çantanın fiyatını biliyor musun? Ben söyleyeyim; on bin lira. Sen ufacık bir çantaya bu kadar para veren aptal kızlardan mı hoşlanıyorsun?"

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor. İsterse yüz bin lira olsun, o öyle güzel taşıyor ki ücreti umurumda bile değil. Ayrıca bu seni niye ilgilendirir ki! Süren de doldu." Timuçin bozulduğunu gördüğü an kollarından tuttu dışarı çıkarmak için. Ne kadar çevik olduğunu ise unutmuştu. Küçük bir numara ile kolları arkasında tutulurken kendisini Sezin'e sırtı dönük bir şekilde sıkıca tutulurken bulmuştu.

Düştüğü duruma gülmek istedi ama bunun için bile vakti yoktu.

"Bu kadar aciz olduğunu bilmiyordum." Neyse ki eğitimde gördüğü basit adımları unutmamıştı. Bacağı ile onun dengesini bozmaya çalıştı ve başarılı da oldu. Sezin'in bileklerini birleştirip başının üstüne kaldırdı çünkü direnmemişti. Bu bir miktar yakınlaşmalarını da sağlamıştı. Timuçin fark edince hemen bıraktı.

"Sen ne kadar istesen de geçmişinden kaçamazsın. O geçmişte ben de varım. Hatta başrolüm... Bodrumda geçirdiğimiz geceyi unuttuğunu da sanmıyorum."

"Unutmadım," dedi Timuçin ve Sezin'i iterek duvar ile kendi arasında bir miktar sıkıştırdı. Başını eğdi yavaşça...

* * *

Nehir otellerinin restoranında ayırttığı yerde sıkıntıyla oturuyordu. Evet, geç kalacağını söylemişti ama bu kadarını da beklemiyordu. Neredeyse bir buçuk saattir tek başına oturuyordu. Sırf abisinin haberi olsun diye burayı seçmişti. Kuşların haber uçuracağını biliyordu çünkü. Şu an için abisinin istediği oluyordu, kendi tuzağına düşmüştü Nehir. Sadece beş dakika daha bekleyecekti. Stres ve hayal kırıklığı ile vücudu sarmalanmıştı. Ekilmiş gibiydi ve dokunsalar ağlayacaktı. Derin bir nefes aldı ve suyundan bir yudum daha içti. O kadar dalmıştı ki, garsonun ona seslendiğini bir müddet sonra duydu.

"Nehir Hanım, bir şeyler ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, şimdilik hayır." Yüzünü gülümseme ile maskelemeye çalışmıştı. Ne kadar başarılı olduğunu ise bilmiyordu. Saatine baktı tekrardan. *Bir dakika daha* dedi içinden. *Sadece bir dakika daha...* Gözleri hep kapıdaydı ama bir türlü onun geldiğini göremiyordu. Kendini hiç bu kadar hayal kırıklığı içinde hissetmemişti. Bir yandan güçlü durmaya çalışıyor diğer yandan ise yıkılan hayallerine

ağlamak istiyordu. *Önemli bir nedeni vardır* diye kendini rahatlatmaya çalışsa da ona tekrar haber verebileceğini de biliyordu.

Kararlı bir şekilde sandalyeyi iterek ayağa kalktı. Bir dakika değil tam beş dakika daha beklemişti. Bu kapıdan çıktığı an bazı kavramlar değişecekti onun için. Belki de abisi onu gerçekten korumaya çalışıyordu. Şu an abisi bile gözüne masum geliyordu. Yavaş adımlarla çıkışa doğru yürüdü. Hâlâ bir umudu vardı. Yengesi haklıydı, bu gece uğura da ihtiyacı olmuştu. Kapıyı itti ve dışarıya adımını attı. Hava serinlemişti ve içeride stresten dolayı fazlaca terlediği için soğuk hava içini titretmişti. Valeye arabasını getirmesini rica etti.

"Nehir bekle!" diye bir ses duydu. Başını çevirdiğinde onun koşarak geldiğini fark etti. İçi o kadar rahatladı ki, geldiği gibi ona sıkıca sarıldı. Çok geç kalmış olabilirdi ama nihayetinde gelmişti. Timuçin ona bakmak için geri çekildi. Özenle hazırlandığı belliydi, kendisi bir duş bile alamamıştı. Saçları da koştuğundan dolayı bozulmuştu ki alnına değen tutamı hissedebiliyordu. Keşke zamanı geri sarabilseydi.

"Özür dilerim," diyebildi sadece Timuçin.

"Önemli bir sebebin vardır değil mi?" Nehir ona beklentiyle bakarken Timuçin bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Planlamadığım şeyler oldu, vaktinde gelebilirdim ama eski sevgilim..." Nehir eski sevgilim lafını duyunca şaşırdı. Peşin hüküm vermemeyi isterdi ama bu kadar bekletildikten sonra o cümleyi duymak Nehir'i çileden çıkarmaya yetmişti. Önce hayal kırıklığı sonra rahatlama ve yine hayal kırıklığı derken duyguları altüst olmuştu.

"Eski sevgilin ne? Gelip eski işleri yoluna mı koydu?" Nehir ona öfkeyle bakarken cümleye böyle aptalca girdiği için kendine deli gibi kızdı Timuçin ama gerçek de buydu.

"Hayır, lütfen beni dinle!" Nehir'i yerinde tutmak için kollarını tutmaya çalıştı Timuçin ama Nehir hışımla kolunu genç adamdan kurtarmıştı.

"Bir buçuk saattir bekliyorum ve sen bana eski sevgilim diyorsun!" Sesini yükseltmesine engel olamadı. Elleri titriyordu çünkü bu gece bir kâbus olmalıydı. Hiç bu kadar küçük düştüğünü de hatırlamıyordu.

"Çünkü asıl neden o... Lütfen işin iç yüzünü açıklamak istiyorum."

"Kesinlikle açıkla ama ben burada olmayacağım." Timuçin Nehir'e yaklaşmak istedi ama Nehir kuvvetlice itti onu. Bu durumu gören dışarıdaki güvenlik hemen yanına geldi. Nehir bir şey demeden çoktan gelen arabasına doğru yürüdü.

"Nehir!" dedi Timuçin, arkasından gitmek istedi ama güvenlik onu durdurmuştu. Arkasına bakmadı Nehir ve açtığı gibi arabasına binip hemen çalıştırdı ve araba hareket etti. Tüm gece tuttuğu gözyaşlarını nihayet serbest bıraktı. Beklediğinden daha şiddetliydi ki önünü bulanık görmeye başladığı an sert bir frenle arabayı kenara çekip durdurdu. Başlangıç utanç dolu bir son ile bitmişti.

Timuçin arabanın ardından bakakalırken onu tutmaya çalışan güvenlik görevlisinden hışımla kurtuldu. Şunu kesinlikle anlayabiliyordu; dürüstlük ekstra bir şey kazandırmıyordu. Açıkça öğretilen bu değil mi? Gerçekler er ya da geç ortaya çıkıyordu. Bir yerlere yumruk atıp içindeki hınçtan bir an önce kurtulmak istiyordu. Kendini sakinleştirmek için derin derin nefes aldı ve yürümeye başladı. Yeniyetme bir genç değildi artık, sorunları böyle çözemezdi. Sezin'i uzun bir süre görmeyeceğini biliyordu çünkü çok kötü bir şekilde onu alaşağı etmeyi başarmıştı. Yıllardır bir gün bunu yapacağım dediği şey kesinlikle bugün gerçekleşmişti. En azından bunun için mutluydu.

Yılların verdiği ne varsa söyleyip kurtulmuştu kaçmak yerine. Çünkü beş sene önce ona karşı duyguları vardı, incinir diye içindeki gerçek kırgınlığı doğru kelimelerle anlatamamıştı. Bu sefer ise nefretle kusması için bir imkânı varken bunu güzel bir şekilde kullanmıştı.

"Unutmadım," dedi Timuçin ve Sezin'i iterek duvar ile kendi arasında bir miktar sıkıştırdı. Başını eğdi yavaşça... Timuçin onun bir an nefesini tuttuğunu gördü. Yirmi yaşında arzularına yenilen o çocuk da değildi artık. Sezin bunun olacağını düşünmüştü anlaşılan.

"Başka durumları da unutmadım mesela... Acınası durumdayken sana çok ihtiyacım varken güçsüz olduğumla dalga geçip bu aptal ilişkiyi bitirdiğin gün başka bir adamla gönül eğlendirdiğini de unutmadım." Geri çekildi ve yüzüne baktı Timuçin.

"Hâlâ yüzüme bakmaya cesaret ediyorsun ya inanamıyorum. Büyük konuşmak istemem ama bu dünyada bir sen bir ben kal-

sak yine seninle olmam. Sen sokakta gördüğüm herhangi birisin sadece. Şimdi, yüzünü tekrar görmemek üzere güle güle!" İşte bu sefer yüzüne bakamadığını gördü Timuçin. Demek ki utanma duygusu hâlâ vardı. Arkasını döndü ve umursamadan odasına gitti. Bazı şeyleri bilmediğini sanıyordu Sezin. Oysa o bunalımlı zamandayken her şey bizzat kulağına kadar gelmişti. En son kapının kapandığını duydu.

Nehir'e yeteri kadar süre vermeyi düşündü yürürken. Sakinleşmeliydi ayrıca bu kadar beklemeyi de kesinlikle hak etmemişti ama Timuçin'in elinde olan bir şey değildi. Bu bölge trafik yönünden oldukça kötüydü. Sıkışınca mecbur taksiden inerek koşmuştu. Üzerindeki gömleğin sırılsıklam olduğunu hissedebiliyordu. Keşke onun yanında doğru cümleleri kurabilseydi. Hep bir tıkanma yaşıyordu ve bugün de onlardan biri olmuştu. Konuya çok yanlış yerden girdiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu.

Telefonunu cebinden çıkardığında neden bu kadar çok terlediğini anlıyordu. Beş kilometreyi çoktan geçmişti telefonundaki uygulamaya göre. Nehir'i aramadan önce konuya nasıl giriş yapacağının planını yaptı kafasında. Ne var ki buna gerek kalmamıştı. Telefonu kapalı sanıyordu Timuçin bu yüzden mesaj atmak istedi ama artık Nehir'in resmi yoktu. O an onu her yerden engellediğini anladı. *Çocuk musun sen?*

Bu durumda Nehir'e ulaşmanın yolları tekrar tıkanmıştı. Nerede oturduğunu bilmiyordu, işyerinde artık çalışmıyordu. Belki spor salonunda –şanslıysa- görebilirdi onu.

* * *

Ertesi gün abisini görmek için evine gitti. Ona hâlâ kızgın olsa da Sezin faktörünü ekarte ettiğini düşünüyordu artık. Kapıyı abisi açtığında huysuzca bakmayı ihmal etmedi tabii.

"Hoş geldin," dedi abisi ve içeriye geçtiler birlikte.

"Hadi ama beni üzme, babaannene söyleyeceğim seni Serdar!" Timuçin bu manzarayı görmeye alışıktı. Küçük yeğeni her zamanki gibi yemek yerken sıkıntı çıkarıyordu. Timuçin ses çıkarmadan yengesi ve yeğeninin yanına yaklaştı. Masaya oturmadan önce selam verdi.

"Merhaba yenge," dediğinde kıvırcık saçlı küçük kafa hemen ona döndü.

"Amcaaaaa!" dedi çocuk ve Timuçin gülümsedi.

"Hoş geldin Timuçin. Görevi sana devrediyorum," dedi yengesi gülerek ve kaşığı Timuçin'e verdi.

"Sözünü tutmuyorsun." Timuçin hafifçe kaşlarını çatarak uyarır bir şekilde baktı.

"Kocaman çocuk oldun artık kendin yemelisin." Kaşığı ona uzattı ama küçük çocuk yüzünü buruşturdu ve kaşığı almadı.

"Sefmiyorum bunu," dedi kaseyi göstererek.

"Güçlü olmak için yemelisin ama yoksa baban gibi olamazsın." Timuçin küçük çocuğu ikna etmeye çalışırken abisi ondaki o yorgunluğu ve moral bozukluğunu fark etti.

"Demek o kızla olmak için elini çabuk tutuyorsun." Bu cümleyi duyunca Timuçin başını kaldırıp abisine baktı. Nedense her gösteriye gidişinde sanki son defa görecekmiş gibi incelemeye başlıyordu abisini. Onu oradan ayıran olaydan sonra gelişmişti bu davranışı. Boyları neredeyse eşitti onunla. Saçlarını fazla uzatmazdı abisi. Kıvırcık oluşundan nefret ettiği için hep kısa kullanırdı. Bugün de öyleydi karşısında. Kararlı kahverengi gözlerine baktı.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Annem söyledi. Açıkçası ben buna açıkça karşıyım Timuçin."

"Neden?" Timuçin şaşırmıştı çünkü abisi aşk hayatına karışmamıştı bu zamana kadar.

"Sebep belli değil mi?"

"Gerçek şu ki Timuçin siz..." Yengesi konuşmaya başlayınca abisi hemen onu susturmak için hamle yaptı ama abisinin katılığı yengesine pek işlemiyordu.

"Sizin haberiniz olmadan abileriniz çoktan anlaştı!"

"Ne?" dedi Timuçin kaşları çatılırken. Bunun olduğuna inanamıyordu. Ortaçağda değillerdi ve bunu yapmaya hakları yoktu.

"Ne yapmamı bekliyordun ki! Kardeşimin gururunu kırmasına izin vermem. Gayet makul bir görüşmeydi ki ikimiz de aynı fikirdeydik."

"O adam mı benim gururumu kıracak! Çoktan ağzının payını vermiştim oysaki!" Derya Bey'in bunu yapmasına şaşırmamalıydı. Çünkü kardeşine düşündüğü başka biri vardı sonuçta.

"Verdiğine eminim. Timuçin öngöremeyeceğin şeyler var. O kızın ailesi çok zengin. Zamanla aranızda bu da bir problem teşkil edecek."

"Sırf bu yüzden mi Sezin'e adresimi verdin?"

"En azından huyunu suyunu biliyoruz gözümün önünde."

"Her şeyi kontrol edemezsin Tevfik. Bu huyundan nefret ediyorum," dedi yengesi. Belki Sezin'in dün evine gelmesi bile bir plandı.

"Sezin'i evime dün sen mi yolladın?"

"Ne? Hayır, benim haberim yok. Biraz daha konuşursam geç kalacağım." Timuçin karışık duygular içerisindeydi. Oğluna sımsıkı sarılan abisine baktı. Sonra eşine sarıldı. Yengesi alışmıştı artık eskisi kadar kaygılanmıyordu. Abisi kapıya yürürken el işareti yaparak onu çağırdı. Annesi haklıydı moralini bozmamalıydı abisinin ama arkasından iş çevirmesi de feci derecede sinirini bozmuştu.

"Zamanı gelince ne dediğimi anlayacaksın."

"Yengem ve siz de birbiriniz için çok imkânsızdınız. Şimdi ne oldu? Çok mutlusun..."

"Bu olay ve o çok ayrı." Abisi ona sarılırken Timuçin de ona sıkıca sarıldı.

"Allah'a emanet ol," dedi usulca.

"Ailemiz de sana emanet," dedi abisi. Abisi asla duygularını belli etmezdi. Bu konuda da çok katıydı. Zaten hiçbir zaman onlarla aynı duyguları paylaşmıyordu. O pilot olmak için doğmuştu ve işini de çok severek yapıyordu. O yüzden her gösteriye gittiğinde ailesinin bu duygusal tutumuna kızardı. Abisi en yakın arkadaşını bir uçak kazasında kaybetmişti. O gün bile vakur tavrını bozmamıştı.

12 Sene Önce

Timuçin başındaki resmi tören şapkasını çıkartırken içeride abisinin olduğu odanın önündeydi. Altı aydır abisini görmüyordu ve gördüğü an onu bir asker olarak değil de bir kardeş olarak nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Okuldan özel bir izinle abisinin yanına gönderilmişti. Abisine destek olması gerekiyordu.

Abisinin ne tepki verdiğini ne halde olduğunu kestiremiyordu. Bir an için Eren'in hayatta olmadığını düşündü, abisi ile empati yapmak istercesine. Kafasındaki o görüntü hemen silindi çünkü bunu düşünmeye bile dayanamadı. Düşünce ile abisinin acısını anlayamazdı. Kendini hazırlamak istercesine derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Abisi ona doğru dönerken Timuçin merakla ona baktı. Abisi son derece yorgun görünüyordu göz altları uyumamaktan dolayı çökmüştü.

"Timuçin, senin burada ne işin var?" dedi bir anlık şaşkınlıkla Tevfik.

"Öğrenciler komutanlarına olan son göreve katılamazlar mı?" Abisi yavaşça başını sallarken ona doğru yaklaştı ve baştan aşağıya süzdü. Sanki asıl konudan uzaklaşmak ister gibi bir hali vardı.

"Seni ilk defa tören üniforması ile görüyorum. Çok yakışmış." Timuçin söyleyeceklerini düşünerek bir nefes almaya çalıştı. Sandığından daha zor olacaktı abisine teselli vermek.

"Abi... Ben, duyunca gerçekten çok üzüldüm. Başımız sağ olsun." Abisinin yüzü bir anda sertleşti. Timuçin'i omuzlarından kavradığı gibi kendine çekti.

"Asla üzülmeyeceksin! İnsanlara üzgün olduğunu asla göstermeyeceksin. Bugün o tabutta yatan ben de olabilirdim. Keşke ben olsaydım..." Abisi bir an için kendini bırakacak gibi olsa da hemen kendini topladı. O bir iki saniyede abisinin içinde olan o acıyı görmüştü Timuçin. O vakur tavrın altında fırtınalar kopsa da abisi bunu kapatmayı başarıyla yapacak gibiydi.

"Eğer bir gün ben de o şerefe ulaşırsam asla üzgün olmayacaksın. Bunu gururla karşılayacaksın. Az önce karşımda duran Timuçin gibi davranırsan üzerinde hakkım varsa asla helal etmem. Anladın mı beni!" Timuçin yavaşça başını salladı.

"Anladım abi ama..."

"Aması yok! Biz tüm detayları bilerek asker olduk. Bir gün birbirimizin omuzlarında taşınacağımızı da biliyorduk. Bunu mutlulukla kabul ettik. Serdar'la başından beri bunun bilincindeydik. On dört yaşımızdan beri... Birbirimize bir söz verdik pilot brövemizi takınca. Her kim şehit olursa diğer arkadaşı onu alacaktı ve ben onu almaya gittim. Gördüklerim hakkında bir bok bildiğin yok." Abisi sesini yükseltince duraksadı.

"Buna hazır olmalısın Timuçin. Her zaman... O senin abin de olabilir, kız arkadaşın da... Karşımda böyle omuzları çökmüş bir kardeş görmek istemiyorum. Zayıflığa asla tahammülüm yoktur. Senin de olmamalı. İşte gerçek bir asker böyle olur."

"Geldiğimde tekrar konuşuruz," dedi ve gitti abisi. Timuçin düşünceli bir şekilde tekrar işine döndü. Neyse ki yeğeni sözünü tutmuştu. Biraz da olsa çorbasından içmiş, üzerine de dökmeyi ihmal etmemişti.

"Abine takılma ben sadece bilmeni istedim." Yengesi yeğeninin yanına oturdu ve batırmış olduğu küçük suratını hızlıca temizlemeye başladı.

"Sağ ol yenge." Timuçin düşünceli bir şekilde karşıya bakmaya başladı. Bu büyük problemi Nehir'e ulaşamadan nasıl çözebileceğini bilmiyordu. Genç kadının onu dinlemeden yargılaması çok sinir bozucuydu. Başka bir kadın olsa belki Timuçin o an o kadını bırakabilirdi ama söz ko-

nusu Nehir olunca mantığı devreye girmiyordu. Ona ulaşması ve düzgün bir şekilde o gün neden geç kaldığını anlatması gerekiyordu ama nasıl yapacağını da bilmiyordu.

"Başarılı mı oluyorlar yoksa?" dedi yengesi düşüncelerini bölerek. Şu an için cevap kesinlikle evetti ama Timuçin bir yol bulacağına inanıyordu.

"Sayılır, dün kötü bir başlangıç yaşadık ve ona ulaşamıyorum." Birden Timuçin'in aklına bir fikir geldi. Yengesinin telefonunu kullanabilirdi.

"Telefonunu kullanabilir miyim? Beni engellemiş anlatmama da izin vermiyor." Yengesi masanın üzerinde duran telefonunu ona uzattı.

"Dene bakalım şansını." Timuçin numarayı yazdı ve hemen aradı. Telefon çalıyordu, kısa süre sonra da cevap almıştı.

"Efendim," demişti ses.

"Nehir merhaba, bana çok kızgınsın biliyorum ama dün sandığın gibi değildi. Ben sadece yanlış bir cümle ile başladım. Gerçekten..." Telefon çoktan yüzüne kapanmıştı bile. Sesli bir şekilde nefes aldı. Böyle olacağı belliydi bu kadar beklentiye girmek aptallıktı.

"Keşke nerede olduğunu bilsem?" diye sesli düşündü.

"İstersen..." dedi yengesi ve Timuçin yengesinin ne düşündüğünü o an anladı. Çok iyi bir bilişim uzmanıydı. Üst düzey bir şirkette çalışıyordu. Onun yerini bulması yengesi için çocuk oyuncağıydı.

"Gerçekten çok sevinirim çünkü başka çarem yok."

"Peki..." dedi ve yengesi sehpanın üzerinde duran bilgisayarına giriş yaptı. On beş dakika sonra ise Timuçin'in eline bir adres tutuşturdu. Deniz kenarında bir yerdi.

"Burası acaba bir kafe falan mı?"

"Sanmıyorum, zenginlerin oturduğu bir yer. Villalar falan var diye hatırlıyorum. Muhtemelen ev adresi."

"Yenge çok çok teşekkür ederim." Artık bulabileceği bir adresi olması Timuçin'in elini güçlendirdi. Hemen evden

çıktı ve bir taksiye bindi. Mesafe çok uzundu ve Timuçin yaklaştıklarında içindeki heyecana engel olamadı. Ne olursa olsun onu yanında tutup açıklamayı yapmalıydı.

Taksiden indikten sonra yengesinin haklı olduğunu gördü. Binalar hep lükstü ve Nehir'in evi ise onların içinde inci gibi parlıyordu. Denizin tuzlu esintisini hissedebiliyordu. Rahatlamak için derin derin nefes aldı. Kendini her şeyin iyi olacağına inandırmaya çalışıyordu. Yavaş adımlarla bahçe kapısından girdi ve ana giriş kapısına yöneldi. Sağ tarafında duran zili çaldı. Çok geçmeden kapıyı orta yaşlarda gibi görünen bir kadın açtı.

"Merhaba, ben Nehir Hanım ile görüşmek istiyordum," dedi heyecanla.

"Maalesef az önce çıktı." Kadın onu incelerken Timuçin'in omuzları hayal kırıklığı ile çöktü.

"Peki, teşekkür ederim." Tam arkasını dönecekken kadının sesini duydu aniden.

"Gelince haber veririm. İsminiz nedir?" Belki ismini duyunca Nehir çılgına dönüp içeriye almayın diye talimat bile verebilirdi. Bu yüzden söylememeyi tercih etti Timuçin.

"Ben tekrar uğrarım. İyi günler." Sıkıntıyla geldiği yoldan geri döndü. Bir şeyler yapmak istiyordu. Yengesinden tekrar onu izlemesini isteyemezdi bu görevi kötüye kullanmak olurdu artık. Yapabileceği bir şey yoktu. Delice gelse de burada gelene kadar bekleyebilirdi. Etrafına bakarak evi gören kuytu bir köşe aradı. Evin karşısında böyle bir yer vardı ve ağacın altında otururken buldu kendini. Bekledi bekledi ama bir türlü istediği kişi gelmemişti. Hava kararkdığında artık gelmeyeceğini düşünüp evine gitti.

Uyku tutmayan gecelerden birindeydi ve gözleri acıyana kadar kitap okumayı tercih etti. Ne yazık ki artık okuduğunu da anlayamıyordu. Bulunduğu sayfayı tam beşinci kez okuyuşuydu ama bir türlü kafasını veremiyordu. Saat sabahın üçü olmuştu. Uykusu gelsin diye yaptığı bin

bir çaba yetersiz oldu. Geçmişte çok fazla uyku problemi çekmişti. Bazı günler ilaçlarla uyumuştu ama artık iyileşmişti. Eskisi gibi olmasa da başka sorunlar aklını meşgul edip uyumasına izin vermiyordu.

Telefonu yanı başında titrerken yattığı yerden bir miktar doğrularak telefonu eline aldı. Abisi arıyordu. Gösteriden dönmüş olduğunu düşündü.

"Efendim," dedi sakin bir sesle.

"Sen hâlâ uyumadın mı?" Abisi sesinin ne kadar dinç olduğunu fark etmişti hemen.

"Uyuyamadım. Hem bu saatte beni arayan da sensin. Uyuyor da olabilirdim. Neredesin?"

"Az önce eve girdim. Kardeşimi çok iyi tanıyor olabilir miyim acaba!" Timuçin gülümsedi bu yoruma. Abisi bu konuda haklıydı.

"Nasıldı bir aksilik olmadı umarım."

"Yok olmadı güzeldi."

"O kız yüzünden moralin bozuk değil mi?"

"Evet," dedi Timuçin itiraf ederek.

"Senin için uykularını kaçıracak kadar önemli mi?"

"O farklı bir kız, onun yanında aptal gibi konuşuyorum. Cümlelerim birbirine giriyor ve heyecanlanıyorum. Sanki ilk kez uçuşa çıktığımdaki hissettiğim heyecan gibi." Tevfik kardeşinin bu tanımına güldü. Ne kadar onaylamasa da kardeşi bu kıza âşık olmaya başlamıştı çoktan. Ne yaparsa yapsın onu durduramayacağını da biliyordu çünkü kendisi de aşkı için durmamıştı.

"Miden de bulanıyor mu?" Timuçin kendini gülerken buldu. Çünkü ilk defa uçuşa çıkan kişilerin genelde mideleri bulanırdı ve bu durumu Timuçin de yaşamıştı.

"Sen de kendi asumanını buldun mu yani?"

"İçimde çok kuvvetli bir his var."

"Seçimlerin bir bedeli olur eğer o bedeli ödemeye hazırım diyorsan kimse seni alıkoyamaz. Ben uyarımı yaptım. Neyse çok yorgunum bir an önce uyumak istiyorum."

"İyi geceler abi..." Nedense abisine itiraf etmesi bir parça Timuçin'i rahatlatmıştı. Tekrar denemek için yatağına gitti. Birkaç hafta önce yattığı yatakta onun uyuduğunu hatırladı. Belki yarın istediği şansı elde edebilecekti. Kafasında hemen bir canlandırma yaptı. Olayı uzatmadan, cümlelere daha yerinde bir giriş yapmalıydı yoksa Nehir onu yine dinlemezdi. Bu yüzden dikkatli konuşmak zorundaydı. Onun için bunu yapmak da zordu çünkü karşısında Nehir olunca hiç kendi gibi olamıyordu. Ne özgüveni kalıyordu ne de cesareti. Küçük bir ergen gibi heyecanına teslim oluyordu. Timuçin heyecana kapıldıktan sonra nasıl yatıştırıldığını iyi öğrenmiş biriydi ama o yöntem Nehir için işe yaramıyordu. Keşke birazcık eski Timuçin gibi olabilseydi. Onu değiştiren o günden sonra, o kimliğinden hızla sıyrılmıştı ve geriye dönüp baktığında o kişi ile çok gurur duyduğu söylenemezdi ama o haline yarın çok ihtiyaç duyacaktı.

Neyse ki biraz uyuyabilmişti. Sabah erkenden kalktı ve Nehir'in evinin önünde buldu kendini. İçeri girip girmemek hakkında tereddüt içindeydi. Tam kararını vermişken arkasından gelen bir ses duydu.

"Hangi rüzgar attı seni buraya?" Arkasını döndüğünde Açelya ile karşılaştı. Elinde kartondan torbalar vardı ve taşımakta zorlanıyor gibiydi.

"Merhaba, isterseniz yardım edeyim," dedi torbaları göstererek.

"Hallettim zaten, Nehir'i arıyorsun sanırım." Açelya torbaları yere koydu ve genç adama baktı.

"Evet..."

"Maalesef Türkiye sınırları içinde değil. Beş günlük kafa tatiline Paris'e gitti. Ne yaptıysan üzmüşsün kızı."

"Ben bir şey yapmadım, sadece o beni dinlemedi. Hem de hiç dinlemeden yargıladı beni ve ben cümleye yanlış girmemin suçunu zaten çekiyorum. Beni engellemiş ona ulaşamıyorum. Zaten dinlemek istemiyor." Açelya gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Nehir her zamanki bildiği Nehir idi. Bu çocuğu harcamasına izin vermeyecekti. Açelya, Nehir için onun diğer erkeklerden daha farklı olduğunu görebiliyordu. Onları bir araya getirmek için bir şey yapmalıydı. Bir an yere koyduğu torbalara kaydı gözü.

"Klasik Hazinedar tutumu. Madem öyle sana bir şans verebilirim o halde." Tuttuğu torbalardan birine elini daldırdı ve ona bir davetiye uzattı.

"Bu ne?" Timuçin davetiyeyi aldı ve kısaca bir göz gezdirdi.

"Küçük bir kutlama diyebilirsin. Nehir orada olacak ve kendini rezil etmek istemiyorsa seni orada dinlemek zorunda kalacak. Bu şansını iyi kullan yoksa bu son olabilir. Resmi bir kıyafet seçsen iyi olur." Torbaları tekrar eline aldı ve bahçeye girip girişe doğru yürümeye başladı Açelya. Timuçin elindeki davetiyenin tarihine baktı. Hazır olması için yeteri kadar süre vardı. Bu sefer kesinlikle kendini daha iyi ifade edecekti.

Nehir, oldukça keyifsiz olduğu için tatilini yarıda kesmişti. Her şey aynı ve sıradan gelmişti. Pek bir değişiklik yoktu ve zaten moralinin bir tatille düzelmeyeceğini giderken de biliyordu. Sadece babasını kırmak istememişti. O yıkıcı gece eve, kendine çeki düzen vermeden gitmişti. Saklanarak sadece kendini kandıracağını iyi biliyordu. Açıklama yapmamıştı. Annesi nasıl olsa anlayacaktı.

Tatilin tek güzelliği alışveriş yapmak olmuştu. Davet gecesi için seçtiği elbiseyi çok severek almıştı. Abisi kendi şirketinin kuruluş yıldönümü için veriyordu bu daveti. Artık o şirketin bir üyesi değildi. Şu aralar çalışmanın ne kadar da iyi geleceğini düşündü. Onu beyninden çıkarmak için güzel bir yöntem olabilirdi. Çünkü her dakika aklında o vardı. Bilmediği bir numaradan arayarak tekrar şansını denemiş olması onu bir miktar mantıklı düşünmeye teşvik etmişti. Belki her zamanki gibi sadece abartıyordu ama yine de onu eski sevgilisi yüzünden bekletmiş olduğuna anlam veremiyordu. Nehir, abisine kızsa da abisindeki özelliklerden bazılarına sahip olduğunun bilincinde olmuyordu öfkelendiğinde.

Odasındaki cam kenarından denizi seyrederken engeli kaldırıp ona bir şans daha vermeyi düşündü. Telefonu eline aldı, yapmak istedi ama bir türlü parmakları ufacık hareketi yerine getiremedi. Gururuna yediremiyordu Nehir. Sertçe telefonunu yatağının üzerine attı. Cama arkasını döndü ve askıda duran davet elbisesine baktı. Bir gram dahi gitme isteği yoktu içinde. Asık ve düşünceli bir suratla olduğu yerde çakılmak istemiyordu. Neşeli insan-

ların sesini duymak, yapmacık sohbetlere girmek de istemiyordu. Gitmemek onun için bir seçenek değildi. Her ne kadar abisi ile arası bozuk olsa da gitmek zorundaydı. Telefonu titrerken iç geçirdi. Açelya yengesinin bu ısrarı onu deli ediyordu. Açtı telefonu ve kızgınlıkla söylenen sözleri duydu.

"Nehir hemen aşağıya inmezsen saçından sürükleyerek indiririm seni!"

* * *

Timuçin ilk kez bir kızın onu dayanılmaz bulmasını istiyordu. Bu amaç için smokin bile almıştı. Yakıştığını düşünmüştü satın alırken. Çünkü ona yardımcı olan satış danışmanı kızın bakışlarını görmüştü. Hızlı bir duş aldıktan sonra dişlerini fırçaladı. Saçlarını özenle yapmaya çalıştı, kendini sanki ilk kez randevuya gidiyormuş gibi hissediyordu. Üzerini giydikten sonra parfümünü her zamankinden biraz daha fazla sıktı. Onu etkilemek istiyordu. Keşke beş sene önceki *küçük dağları ben yarattım* havasında olan Timuçin olabilseydi. Bu gece çok fazla özgüvene ihtiyacı vardı. Son kez aynada kendine baktı. Derin bir nefes aldı, her şeyin güzel olmasını dileyip hızlı adımlarla evinden ayrıldı.

Nehir tahmin ettiği gibi sıkıcı bir davetin içindeydi. Zorla gülümsemekten dolayı yanakları ağrımıştı. Keşke yanımda o olsaydı diye düşünmeden edemedi ona her ne kadar kızgın olsa da. Her şey daha farklı olabilirdi. Onu takım elbisenin içinde hayal etti. O yeşil cerrahi üniformayla bile çok yakışıklıydı. Takım elbise pırlanta gibi parlamasını sağlayıp yakışıklılığını daha da vurgulardı sadece. Hayallerinde daha da ileriye gitti. Bu salona herkesin gözü önünde el ele girdiklerini, herkesin çok şaşırdığını kafasında canlandırmak hiç zor olmadı. Durmaksızın konuştuklarını birlikte gülümsediklerini hatta dakikalarca dans ettikleri-

ni düşünüp bir nebze kendini mutlu etmeye çalıştı. Peki, neden o inadını kırıp ona bir şans daha vermiyordu? Onu bu kadar isterken nasıl bu kadar kızgın olabilirdi? Hiçbir soruya mantıklı bir cevap bulamıyordu Nehir. Tek yaptığı saçlarının uçları ile oynayıp durmak olmuştu.

"Abi lütfen şu adama söyle bana bakıp durmasın! Zaten asabiyim inan yanına gider yumruğumun tadına bakmasına izin veririm." Abisinin nadir boş kaldığı bir anı kolladıktan sonra yanlarına gelir gelmez söyledikleri bu olmuştu Nehir'in. Artık dayanamıyordu, zaten şu ortamda durmak bile bu kadar zorken katlanamıyordu.

"Sana bakmıyor bana bakıyor ve sen de yanı başımda olduğundan dolayı öyle sanıyorsun çünkü benimle konuşmak istiyor." Derya, Fırat ile bu konuyu konuşmuştu. İlk başta onların çok yakışacaklarını düşünse de ikisinin de ilgilendiği başka insanlar vardı. Özellikle Fırat'ın zamansız bir zamanda çıkıp gelen eski sevgilisini çok merak etmişti.

"O zaman neden istediğini yapmıyorsun?" Abisi telefonunu çıkardı ve hızlıca bir şeyler yazdı.

"Çünkü şu an iyi bir zaman değil ve ona da bunu iletim."

"Nehir, merak ediyorum da benden aldığın davetiyeyi kime verdin?" Açelya konuyu değiştirmek istemişti. Planının işlemesi için küçük bir adımdı bu. Gözünü kapıya dikmişken biraz sabrı zorlanıyordu çünkü şimdiye kadar gelmesi lazımdı Timuçin'in.

"Ne davetiyesi yenge?" Nehir davetiyeleri bile görmemişti ki, yengesinden davetiye de istememişti. Gözlerini kıstı ve yengesinin ne ima ettiğini anlamaya çalıştı boş bakışlarla.

"İstedin ya, özel birini çağırmak istiyorum dedin." Nehir anlayamıyordu yengesinin ne yapmaya çalıştığını. Açelya içinden zamanlaması ile gurur duydu genç adamı kapıdan içeriye girerken görünce. Bu iş şimdiden tamamdı onun için.

"Ah tabii, erkek arkadaşını gizli çağırdığını unuttum kusura bakma." Derya'nın bakışları direkt eşine döndü. Bunun olmaması gerekiyordu çünkü restorandaki personel onların kavga ettiklerini gördüklerini söylemişlerdi.

"Bu ortamlara yabancı olduğu belli yardım etmek istersin değil mi?" dedi Nihal Açelya'ya uyarak. Nehir bir şeyler döndüğünü seziyordu. Bakışlarını yengesinin baktığı noktaya götürdü. Aynı onun gibi çoğu kişi gelen yabancıya bakıyordu. Nehir hem içten içe öfkelendiğini hissediyor hem de adamın külkedisi girişine kahkahalar atmak istiyordu. Tabii tüm bunları içinde yaşadı. Yüzündeki maske düşmesin diye gayret ederken bu hamle onu şaşırtsa da asık suratı öfkeli bir tona bürünmüştü. Yengesi şeytanca bir bakış atarken bir şey demeden kendini yürürken buldu.

Her adımda hayalinde canlandırdığından daha yakışıklı göründüğüne şahit oluyordu. Timuçin Nehir'in yüzünden bir şey anlamadı. Tek gördüğü ne kadar da göz kamaştırıcı olduğuydu. Üzerinde gümüş rengi bir elbise vardı. Saçları dalgalar halinde omuzlarından sarkıyordu. Kliniğe geldiği gün gibi yine kırmızı ruju vardı dudağında. Uzun bir süreden sonra ilk kez kendini gerçekten erkek gibi hissediyordu. Beş yıldır tek yaptığı şey sadece çalışmak olmuştu. Gece gündüz sürekli çalışmıştı ve bir kıza ayıracak vakti yoktu. Ayrıca biraz da kırgındı kadınlara karşı.

Genç kadın karşısında durduğu an tek yaptığı gözleriyle onu yiyip bitirmek olmuştu. Tam şu anda o eski deli cesareti gelmişti. Herkesin içinde onu öpmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Nehir konuşmadan önce genç kadının geldiği yere baktı. Ailesi buradayken bu davranışı belki de onu utandırabilirdi.

"Senin burada ne işin var? Ne yüzle geliyorsun?" Karşısındaki kadın oldukça öfkeli görünse de onu ikna edecekti. Kararlı bir şekilde Nehir'in gözlerinin içine baktı.

"Herkesin içinde tartışmak istemiyorsan lütfen mahremiyet sağlayabileceğimiz bir yere gidelim."

"Seninle konuşacağımın garantisini kim verdi?" Timuçin bir adım attı ve aralarında çok az bir mesafe kaldı.

"Gözlerin," dedi Timuçin genç kızın gözlerinin içine bakarak. Nehir bu yakınlık ile birlikte nefes almakta zorlanmıştı. Herkes onları izliyor hissine kapıldı hatta bundan adı gibi emindi.

"Sen..." dedi ve yutkundu. Daha sonra onu kollarından tutarak çekiştirmek istedi ama Timuçin parmaklarını kasıtlı bir şekilde Nehir'in kollarına değdirerek sımsıkı bir şekilde parmaklarını Nehir'in parmaklarının arasına geçirdi. Nehir bir kez daha nefesi kesilirken bulmuştu kendini. İstediği bu değil miydi? O gelmeden önce bu görüntüyü hayal etmemiş miydi?

Yüzüne sıcak basmıştı ki yüzünün de kızardığından emindi. Daha fazla malzeme vermeden yürümeye başladı. Giriş salonunu geçip sağ tarafta duran balkona yöneldi. Timuçin ise şimdiden onu ikna ettiğini düşünmeye başlamıştı onunla birlikte yürürken. Sonunda dışarı çıktıklarında Nehir elini gevşetip sert bir şekilde çekti. Yüzüne bakamıyordu çünkü gerçekten mükemmel görünüyordu. Beyaz gömlek özellikle gözlerinin rengini çok güzel bir şekilde vurguluyordu.

"Beş dakikan var," dedi bakmamaya çalışarak.

"Ben o gün yanlış giriş yaptım sadece. Eskilerle beş yıldır işim yok. Onunla da yoktu, düşündüğün gibi değil. Beş senedir yüzünü görmüyorum ama maalesef abimin küçük bir müdahalesi ile yine onunla muhatap olmak zorunda kaldım. Geç çıktığımı sana haber vermiştim. Bir an önce varmak için o gün bisikletimle en iyi hız denememi yaptım diyebilirim ama evime geldiğimde onunla karşılaştım, beni bekliyordu."

"Bunu anlatmak için mi geldin?" dedi Nehir öfkeyle ona bakarak.

"Nehir, ben sadece dürüstçe tüm ayrıntıları bilmeni istiyorum."

"Onu gönderebilirdin! Bu bir sebep değil." Nehir'in bu hızlı çıkışı Timuçin'i şaşırttı.

"Bir sebep..."

"Dinlemek istemiyorum, istemiyorum..." diyerek sözünü böldü Nehir. Sebepler istemiyordu. Eğer onu gönderebilecek cesareti yoksa demek ki o ilişki tam anlamıyla bitmemişti. Nehir gitmek için bir adım attı ama Timuçin hemen önüne geçti.

"Beni dinleyeceksin!" dedi kararlı bir ses tonuyla.

"Çekil önümden."

"Çekilmiyorum."

"Bağırırım yoksa."

"İstediğin kadar bağır seni susturabilirim."

"Nasıl?"

"Böyle..."

Timuçin onu gördüğü andan beri yapmak istediği şeyi yaptı. Nehir afalladı ve ne yapacağını bilemedi. Bir öpücüğü asla düşünmemişti. Kendini geri çekti hemen ama ondan kaçamadı. Elleri ile belini sımsıkı kavramıştı Timuçin. Gecenin karanlığında gözlerinin ışıl ışıl parladığını görebiliyordu Nehir çünkü bakışlarını ondan alamamıştı tıpkı onun gibi. İçinde koca bir savaş vardı. Avuç içleri ve saçlarının dipleri terden sırılsıklam olmuştu. Nefes alamıyordu sanki başka bir şeye ihtiyacı vardı. İçindeki gerilime bir isim koyamıyordu. Nefes alışı tekrar değişti, ona baktığı her saniye içinde başka bir şeyler kıpırdanıyordu. Timuçin ona küçük bir adım attı ve kibritin bir anda alev alması gibi tutuşurken buldular kendilerini. Nehir bu sefer öpücüğe coşkuyla karşılık verdi. Kollarını boynuna doladı ve ellerini genç adamın saçlarında gezdirirken Timuçin belindeki ellerini daha da sıkıştırıp onu kendisine yasladı. Nehir inadını kırmıştı ve ona böyle karşılık verirken daha fazlasını isteyerek dudaklarını daha fazla bastırdı. Nehir hayatında hiç böyle öpüşmemişti. Dudaklarının daha fazlasını isteyerek ona izin vermişti. Yumuşak dili alt duda-

ğında gezinirken ona uymuştu. Davet, ailesi, hiçbir şey umurunda değildi. Sadece anın büyüsü içinde kaybolup gitmişti. Kendini küçük sesler çıkarırken de engelleyememişti. Timuçin son kez alt dudağını çekiştirdikten sonra ansızın durdu. Alnını alnına dayadığında nefesleri birbirinin yüzüne çarpıyordu.

"Bir sebebi... Vardı. Ondan intikam almak için bana bir neden verdi ve kullandım. Yine de yetişebilirdim ama o bölgenin trafiği çok felç. Taksi de ilerlemeyen kalabalığa daldığında indim ve seni daha fazla bekletmemek için koştum. Beş kilometre koşmuşum ama nasıl koştuğumu gerçekten bilmiyorum. Beklettiğim için özür dilerim. Senin kadar hazırlanmamıştım hatta duş bile almamıştım seni daha fazla bekletmek istememiştim." Nehir trafiği hesaba katmamıştı. Açıklamasının detaylarını düşünürken içindeki öfke de yok olmuştu. Genç adama güveniyordu çünkü eski sevgilisini söylemesi bile büyük cesaret diye düşündü. Belki de o kadar beklemenin verdiği sıkıntıyla kırılmış, ekilmiş gibi hissetmiş ve mantıklı düşünememişti.

"Bir şey olmazdı," dedi yavaşça. Timuçin hafifçe geri çekilip ona baktı.

"O kadar terledikten sonra güzel kokacağımı düşünmüyorum."

"Kötü değildi. Spor salonunda beni tuttuğunda da terliydin." Nehir'in bu yorumunu duyunca kendini gülmekten alamadı Timuçin. O kadar gerildikten sonra gevşemenin verdiği rahatlığa bıraktı kendini.

"Ne?" dedi Nehir ve sonra Timuçin yüzünü kaldırdığında aldığı rujun aslında çokta kaliteli olmadığını düşündü. Çok kalıcı olup dudağında kalmalıydı ama çoktan Timuçin'in dudaklarına yayılmıştı. Bu görüntü aklına bir fotoğrafı getirdi ve Nehir de gülmeye başladı.

"Basılmadan lavaboya gitsek iyi olur." Nehir eliyle silmeye çalışsa da başarılı olmadı çünkü çıkmıyordu. Makyaj temizleme suyu ancak çıkarırdı. Koridora bakıp boşaldığı

an Timuçin'i sürükleyerek lavaboya soktuktan sonra kapıyı kilitledi.

"Abin bizi böyle görse kararından vazgeçer miydi?"

"Sinir küpü olup bizi evlendirmeye bile kalkardı," dedi Nehir şakaya vurarak.

"Tek yol bu diyorsun yani?"

"Neden soruyorsun?" Nehir çantasını karıştırıp suyu buldu bu sefer elinden düşürmemeye dikkat ederek dikkatlice silmeye çalıştı ama az önceki yaşadığı anlar sürekli aklında dolaşıp duruyordu. Ruj ile ilgili tezini de çürüttü. Ruj gayet de dayanıklıydı. O kadar öpülmeden sonra yerinde kalması saçmalık olurdu.

"Abin abimle ikili bir zirve yapmış." Nehir pamuğu çöpe atarken abisinin bunu yapmış olmasına şaşırmadı.

"Eski sevgilimin peşime takılmasının nedeni de bu zaten."

"Bunu düşünmem gerekirdi. Resmen tuzağa düşmüş oldum." Nehir kendisine çok kızmıştı. Abisinin bir parmağı olduğunu düşünmesi gerekirdi. Ona asla o adamla olmayacağını karşısındaki yakışıklıyı sevdiğini göstermeliydi. Rujunu sildi ve düzgünce tekrar sürdü.

"Ailemle tanışmak ister misin? Yoksa erken mi olur?" Nehir biraz resmiyet katmak istiyordu. Ailesinin desteğini arkasına alırsa abisi üzerine fazla gelemezdi.

"Benim için sorun yok." Hem bu kadar korkusuz olup nasıl da yanlış kelimeleri bir araya getirmeyi başarabiliyordu anlayamamıştı. Diğer erkek arkadaşları Derya ismini duyduklarında bile titrerken Timuçin aksine cesurca karşısına çıkıyordu.

"Özür dilerim," dedi ve yavaşça sarıldı genç adama. Kendini cidden suçlu hissetmeye başlamıştı.

"İnsanlara her zaman savunma hakkı ver çünkü bu en temel haklardan biridir." Başını salladı Nehir yavaşça ama onda da böyle kötü bir huy vardı işte.

"Ayrıca, çok güzel kokuyorsun," dedi Nehir takılarak.

"Seni etkilemek için elimden geleni yaptım."

"Girişimi beğenmemekle beni çoktan etkiledin bile ama ben girişimi seviyorum." Karşısındaki adam gülümserken Nehir yüzleşme için çoktan hazırdı. Abisi kazanamayacağını artık anlamalıydı. Fırat Bey'e çok güzel bir ders verecekti peşini bırakması için.

Salona el ele girdiklerinde tüm gözlerin onlara çevrildiğini görebiliyordu Nehir. Yengesinin alttan alta güzel bir şekilde ortam hazırladığına minnettardı. Gözü abisini aradı yavaşça ama ailesinin yanında değildi. Nasıl olsa abisi er ya da geç yanlarına gelecekti. Açıkçası biraz gerilmişti çünkü bu sık yaptığı bir şey değildi. Bu zamana kadar çok ciddi olmadığı için ailesi ile tanıştırmamıştı eski sevgililerini.

"İyi misin?" dedi yanında duran Timuçin. Şimdiye kadar elini sıktığını hissetmemişti. Hemen elini gevşetti.

"Bunu ilk defa yapacağım o yüzden. Sen korkmuyor musun?" dedi Timuçin'e bakarak.

"Korkacak bir neden göremiyorum. Seninki de korku değil biraz utangaçlık o kadar." Başını sallarken gülümsedi Nehir. Tespiti oldukça yerindeydi. Aynı zamanda başka bir şey daha hissetti. Ok gibi atılan bakışları görmemek imkânsızdı. Abisi ve Fırat Bey yan yana duruyorlardı. Abisinin keskin bakışları arasında adama bir şeyler söylediğini gördü. O an sanki abisine karşı üstün geldiğini hissetti. Onun garip inadına bir balta indirmişti. Adımlarını hızlandırdı ve tam anne ve babasının karşısında durdu.

"Yengemin de dediği gibi gizli misafirim erkek arkadaşımdı." Açelya yengesi yavaşça gülümsedi. Planı işlemiş ve sonuç elde edilmişti çoktan.

"Anne, baba sizinle Timuçin'i tanıştırmak istiyorum," dedi Nehir ve tam arkasında duran Timuçin'in önünden çekildi. Nehir'in annesi Nur, çocuğun gözü pek olduğunu bakışlarından anlamıştı.

"Adım Nur, Nehir'in annesiyim," dedi elini Timuçin'e uzatırken. Eşine kısa bir bakış attı ama Haluk biraz daha çekimser duruyordu. Er ya da geç kızının büyüdüğünü kabullenmesi gerekiyordu.

"Memnun oldum efendim," dedi gülümseyerek. Nur'un sert bakışlarına maruz kalan Haluk yumuşadı ve o da elini uzattı tanışmak için.

"Nerelisin, ne iş yaparsın?"

"Karşıyakalıyım orada doğup büyüdüm. Annem İzmirli babam Trabzonlu... Ağız ve Çene Cerrahıyım, aynı zamanda akademik olarak yükselmek istiyorum." Karşıyakalıyım deyince Açelya yengesinin gözlerinin nasıl parladığını görünce Nehir kendini gülümsemekten alamadı. Belki de aynı yerden geldikleri için bu kadar iyi anlaşmışlardı.

"Ameliyatı yapan sen miydin?" Deniz aradaki bağlantıları takip edip sonuca varmış olsa bile yine de sorma gereği duydu.

"Nehir'in operasyonunu ben yaptım, bunu soruyorsunuz sanırım."

"Evet, onu kastetmiştim. Tebrik ederim dikişlerin muntazamdı." Timuçin'in bakışları mütevazı bir hal aldı. Dikiş için hiç övgü almamıştı şimdiye kadar.

"Nehir söz etmişti ama büyütülecek bir şey değil. Siz de bilirsiniz ki dikişlerden pek cerrahi yetenek görülmez."

"Bence görülebilir çünkü düz bir alanda çalışmıyorsun. Düz dikiş atmaktan daha zor." Haluk araya girilmesinden hiç hoşlanmazdı ki Deniz de biliyordu babasının bu huyunu.

"Araya girdim, özür dilerim baba," deyip çekilmeyi tercih etti.

"Ailen de burada mı?" diye olağan sorular sormaya devam etti Haluk Bey.

"Onlar İzmir'de yaşıyorlar. İkisi de emekli. Burada ben tek başıma yaşıyorum." Nehir bu konuların konuşma

yerinin ev olduğunu düşünüyordu. Sadece tanıştırmak istemişti ama babasının onu yakından tanımak isteyebileceğini hesaba katmamıştı. Araya girmek için bir neden aramaya çalışırken Derya abisinin yanlarına gelmesi havayı bir anda gerginleştirdi. Abisinin ona olan bakışlarını hiç beğenmemişti. Aklına güzel bir fikir geldi ve uygulamak için hemen harekete geçti.

"Kârlı bir iş olacak galiba," dedi sahte bir dalgınlıkla. Yorumun muhatabı olduğunu bilen Derya soğuk bir ses tonuyla cevap verdi.

"İş konuşmuyorduk. Her zamanki nezaket kuralları ve tebrik mesajları..." Nehir yavaşça gülümsedi ve kasten elini Timuçin'in elinin üzerine koydu. Abisi niyetinin ciddi olduğunu artık anlamalıydı.

"Öyle mi? Umarım kendisi iyidir az önceki neşesi yerinde değil gibi duruyor. Bende senin onu uyardığını düşünmüştüm." Abisinin gerginleştiğini elini yumruk yapıp sıktığını gördü. Karşısında gevrekçe sırıtmayı çok istese bile yapmadı. Onun yerine uslu bir kız rolü oynamak daha münasipti. Abisinin küçük masadaki su bardağını alıp içmesini izledi.

"Galiba Timuçin hızlı yükselen kariyerini anlatıyordu size." Derya da kendi kozunu kullanmaktan geri kalmayacaktı. Bazı sırların ortaya çıkması için belki uygun bir anı kollayabilirdi.

"Siz tanışıyor musunuz?" dedi Deniz abisine bakarak.

"Çok yakından," dedi Derya, Timuçin'i sindirmeye çalışarak ama Timuçin'de işe yarıyor görünmüyordu. Aksine genç adam sadece gülümsedi.

"Açıkçası ben Nehir'in anlattığı kadarıyla sizi tanıyorum."

"Yakında tanırsın... Yakında biz de seni çok yakından tanırız. İzninizle..." dedi ve kasten Timuçin'in yanından geçti. Deniz her iki adamdaki bariz erkek egosunu fark etmişti. Abisinin sadece küçük kardeşini korumaya çalıştığı-

nı düşünmüştü hep ama başka bir şeyler daha olmalıydı. Vals müziğini duyunca düşüncelerine bir son vererek eşi ile dans etmek için bir adım attı. Nihal klasik şeylere bayılıyordu ki vals de bunlardan biriydi.

"Benimle dans eder misin?" Nehir küçük çaplı zaferini içinde kutlarken Timuçin'in sesini duyunca ona doğru döndü.

"Tabii..." dedi içten gülümseyerek. Yıllardır bu şekilde birçok davete katılmıştı ama dans etmek için hiç bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Piste geldiklerinde Timuçin tam karşısında durup eğilip selam verince büyük bir şaşkınlık yaşadı. *Vals yapmayı biliyor* diye düşünürken o da selamına karşılık verdi. İnanamıyordu, sadece Deniz abisi ile bu dansı yapmıştı. Elleri buluştuğunda ise heyecanını saklayamadı.

"Vals biliyorsun!" dedi coşkuyla. Göründüğünden daha zarifti ve adımları gayet iyi biliyordu.

"Lise mezuniyeti, annemin aşırı zorlaması..." Timuçin gülümserken Nehir'i döndürdü ve Nehir tüm mutluluğunu dışa vurarak güldü. Etrafındaki insanların ona nasıl baktıklarını görüyordu ve aşırı mutluydu bu halinden. Sonunda bir davette hoşlandığı adamla dans ederken ilk defa eğlendiğini hissediyordu. Öyle ki sonraki tüm müziklerde de durmaksızın onunla dans etti.

Timuçin saatine baktığında artık gitme vaktinin geldiğini görüp üzüldü. Keşke biraz daha kalabilseydi ama işi gereği bunu yapamazdı.

"Üzgünüm, gitmem gerek." Saatine baktığı Nehir'in gözünden kaçmamıştı.

"Külkedisine mi dönüşeceksin yoksa?" diyerek takıldı Nehir.

"Sabah erkenden çene ameliyatım var. Uykusuz olunca huysuz, tahammül edemeyen bir adama dönüşüyorum."

"Peki..." Nehir onu anlayışla karşıladı ve birlikte çıkış kapısına doğru yürümeye başladılar.

"Yarın öğlen istersen yemek yiyebiliriz." Timuçin onu daha fazla bekletmek istemiyordu.

"Tamam, aynı yerde o halde ama bu defa hiçbir bahane geçerli olmaz." Timuçin güldü ve ona sarıldı yavaşça. Dışarısı soğuktu ve Nehir'in kollarının üşümeye başladığını anladı dokunduğunda. Hemen elleriyle ısıtmak istercesine okşadı kollarını.

"İyi ki geldin," dedi ve uzandı. Timuçin'in yanağına bir öpücük bıraktı Nehir. Tehlikeli bir bölgede olduğunu bilse de umursamadı. Yarın gazete manşetini görmek onu mutlu bile ederdi. Timuçin karşılık olarak gözlerinin içine bakıp çenesini kavradı. Baş parmağı yanağını okşarken eğildi ve kısa bir öpücük bıraktı genç kızın dudağına.

Timuçin sabah erkenden kalktığında abisinden birçok cevapsız çağrı olduğunu gördü. Tam geri arayacakken abisi erken davranmıştı. Önemli olduğunu düşünerek açtı hemen.

"Sana gazetelere çık diye mi smokin aldık?" Abisinin sesini daha az duymak için telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Sana da günaydın abi," dedi sitem dolu bir sesle.

"Al işte olacağı buydu. Kardeşim magazin sayfalarını süslüyor. Milletin diline de mi düşecektim bu saatten sonra!" Konuyu bilmese bile az çok tahmin edebiliyordu.

"Sen asker olabilirsin ama ben artık sivilim. Sivil bir vatandaşım! İstediğimi yapma özgürlüğüm var."

"Timuçin seni uyarmıştım. Ne olacağını bekliyordum ki!"

"Daha ne olduğunu bile bilmiyorum ama delicesine suçlanıyorum. Merak etme rütbene asla bir zarar gelmeyecek."

"Bir daha sakın malzeme olma. Yoksa yemin ederim sonu iyi bitmez."

Abisi telefonu yüzüne kapatırken derin bir nefes aldı Timuçin. İstemediği bir savaşa sürükleniyordu. Telefon elindeyken abisinden mesaj geldi. İki tane resim atılmıştı. Resimleri açıp büyüttü. Dün gece Nehir ile vedalaşırken fotoğrafları çekilmişti. Öpüşürken ve el ele salondan ayrılırken her hareketleri gazetedeydi. Kocaman bir başlık atılmıştı.

NEHİR HAZİNEDAR'IN GİZLİ AŞKI

Bu durumlara hiç maruz kalmamıştı. Nehir yanındayken de sınıf farkı varmış gibi hissetmiyordu abisinin aksine. Belki de onunla olmanın bedeli de böyle bir şeydi. Sürekli gözetlenmek hoş değildi. Şimdilik bir sorun yoktu ve genç adam biliyordu ki, sorunlar geldiğinde çözülmeliydi.

Nehir kahvaltı masasında gazetede çıkan fotoğrafına bakıyordu. Halinden gayet memnundu. Abisine karşı eli bir kez daha güçlenmiş gibiydi. Bu haberi saklamak istiyordu. Bu yüzden dikkatlice haberin olduğu kısmı yırtmaya başladı.

"Nehir, eğer bu kadar ciddiyseniz bu işe bir isim koyalım." Babasının bu tavrı Nehir'in yararınaydı. Nişan abisinin hareketlerine de bir son verirdi ama her şey için oldukça erkendi. Daha birlikte vakit geçirmemişlerdi elle tutulan. Sadece gerçekten cesur olduğunu düşünüyordu. Abisine meydan okuyabiliyordu hatta ailesi merak eder diye yine abisini arama cesaretini bile gösteriyordu.

"Baba açıkçası çok yeni, tanıma aşamasındayım." Gazeteyi katlayıp yanına koydu ve kahvesinden bir yudum aldı. Babasına göre en iyi yöntem tam olarak tanımadan evlenmekti. Yani eski görücü usulünü savunuyordu. Ona göre insanlar süreyi uzattıkça en ufak bir sorunda her şeyi

silip atıyorlardı. Evli olsalar en azından sorunu çözmeye daha istekli olacaklardı. Nitekim Deniz abisinin sekiz sene bir kadın ile beraber olup onun ihaneti ile sarsılması babası için ideal bir örnekti. Öyle ki Deniz abisini birkaç kez gördüğü kadın ile evlendirmiş ve belli oranda da başarılı olmuştu.

"Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun."

"Biliyorum ama biraz zaman istiyorum." Babası onaylar bir biçimde başını sallayınca rahatladı genç kız. Babası saatine baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Geç kaldı Derya." deyince genç kız dikkat kesildi. Şu an abisini burada görmek istemiyordu. Güne bu kadar pozitif başlamışken bir çift alaycı söz duymak gölge düşürürdü mutluluğuna.

"Abim neden geliyor?" demesine kalmadan dış kapının açılma sesi duyuldu. Abisinin tanıdık parfüm kokusu odayı doldururken yemeğine odaklanmaya çalıştı.

"Günaydın," dedi enerjik bir sesle abisi. Çaktırmadan Nehir abisine baktı. Her zamanki ulaşılmaz tavrı üstündeydi yine. Takım elbisesi gücüne güç katıyordu sanki. Abisi ile bütünleşmiş bir şey olmuştu artık. Ceketinin düğmelerini çözüp masaya oturdu Derya.

"Geldiğine göre uzatmadan konuya giriyorum. Nehir'in tatili artık bitmeli diye düşünüyorum. İstifa ettiğine göre..."

"Etti ama ben daha kabul etmedim." Abisi kararlı gözlerle Nehir'e bakış attı.

"İşe devamlılığım yok."

"Tatil verdim sayarım."

"Kendine ihanet etmiş olursun. Çalışanların diline düşersin, unutma sen kimseye imtiyaz tanımazsın." Derya kardeşine alaycı bir gülüş attıktan sonra ciddileşti. Şu an için Nehir'i ikna edemeyeceğinin farkında olsa da sınırları zorlayacaktı.

"Canım sana imtiyaz tanımak istiyorsa. Ayrıca kim sorgulayacak ki kardeşimsin sonuçta."

"Ben seninle çalışmak istemiyorum!" dedi Nehir sesini yükselterek. Abisinin bir şeyler planladığından emindi.

"İsteksiz çalışan kadar kötü bir şey yoktur. Bu yüzden Nehir'i kendi bünyeme alıp genel merkeze çekiyorum. Biraz iç mimari ile ilgilenmek ona iyi gelecektir eminim ki." Nehir bu teklife hayır diyemezdi kesinlikle. Babasına minnettar bir şekilde gülümsedi.

"Çok isterim," dedi heyecan dolu bir sesle.

"O zaman sen de yeni bir mimar aramaya başlayabilirsin."

"Çoktan buldum bile." Derya masadan kalktı hızlıca. Abisinin her zaman ileriye dönük ekstra acil durum planları olurdu. Acil butonuna basıp çoktan çözüm bulmuştu bile.

"Hayırlı olsun," dedi iş adamı sesiyle. Abisi yeri geldiğinde akrabalık ilişkilerinden hızla sıyrılabiliyordu.

"Teşekkür ederim. Bu arada konuşamadık, Fırat Bey dans teklifini reddettiğim için çok kızmamıştır umarım."

"Bilmem," dedi abisi umursamaz bir tavırla. Abisinin tavrı hoşuna gitmişti. Sanki bir yılmışlık hissetti.

"Timuçin'in erkek arkadaşım olduğunu söylemişsindir sanırım."

"Söylemedim, kendi gözleriyle gördü zaten." Nehir sanki yanılıyor gibi hissetti. Abisi yenilgiyi kolay kolay kabullenecek bir adam değildi kesinlikle. Acaba bu da başka bir taktik miydi?

"Peşimi bırakır umarım."

"Geçmişte sevdiği bir kadın aniden tekrar önüne çıktı." Nehir delice kahkaha atmak istiyordu. Bugün duyduğu en güzel haber bu olmalıydı.

"Çok sevindim düğünlerinde cumhuriyet altını takacağım," dedi gülerek. Ne var ki, abisi pek oralı olmadı. Derya çok yakında ona güzel bir ders verecekti. Sadece sustu ve doğru zamanın gelmesini dört gözle beklemeye başladı.

★ ★ ★

Timuçin bu sefer erkenden ayrıldı klinikten. Zaten oldukça yorucu bir ameliyattan çıkmıştı. İmplant için yapay çene kemiği yapmıştı. İlk deneyimiydi ve birazda olsa ilk defa denediği için heyecanlıydı. Neyse ki hiçbir komplikasyonla karşılaşmadı.

Restorana girmeden önce şöyle bir baktı. İçerisi oldukça dolu görünüyordu. Kapıyı açtı ve içeriye girerken tekrardan göz gezdirdi.

"Hoş geldiniz," diyen güler yüzlü bir çalışan karşıladı onu.

"Merhaba, acaba boş yeriniz var mı?" Gündüz gözüyle bu soruyu sormak oldukça şaşırtıcıydı.

"Siz Nehir Hanım'ın misafiri misiniz?"

"Evet," dedi Timuçin şaşırarak.

"Bu taraftan," deyip çalışan ona yol gösterince onu takip etmeye başladı. Dışarıdan görülmeyen köşede bir masa vardı.

"Nehir Hanım burayı ayırmamızı söyledi. Bir isteğiniz var mı?" Timuçin şık sandalyeyi çekip otururken beklenmedik ilgi onu bir hayli şaşırtmıştı.

"Nehir Hanım'ı bekleyeceğim. Teşekkür ederim," dedi kararlı bir tonda. Kendi aptallığına bir kez daha şaşırarak kocaman harflerle yazan kelimeye baktı. Doğru ya burası babasının işlettiği restoranlardan biri olmalıydı. Geldiğini bildiren bir mesaj attıktan sonra incelemelerini sürdürmeye devam etti. Yalnız bu kısa sürdü çünkü on dakika sonra Nehir yanına gelmişti.

"Erkencisin," derken üzerindeki etek ceket takıma baktı.

"Çalışma hayatına geri dönmüşsün."

"Babam sabah sürpriz yaptı ve bana harika bir pozisyon verdi. Kabul etmemek aptallık olurdu." Ayağa kalktı ve genç kıza sarıldı. Çok güzel kokuyordu, daha dün gece görmüş olsa da özlediğini hissetti. Nehir yanağına bir öpücük kondurduktan sonra enerjik bir şekilde sandalyesine oturdu.

"Nasıl geçti ameliyatın?"

"İyiydi ilk defa yaptığım için biraz heyecanlandım."

"Ne tesadüf ben de üniversiteden beri şimdiki işimi yapmıyorum. Özlemişim aslında."

"Özlemekten fazlası var bence ışık saçıyorsun." Nehir iltifatı kanıtlar nitelikte kocaman gülümsedi.

"Aslında özgür de hissediyorum. Abimin damat adayının eski sevgilisi gelmiş ve galiba abim de vazgeçti."

"Abinle rekabet etmek oldukça keyifliydi." Timuçin bunu söylese de aslında onun vazgeçmeyeceğinden adı gibi emindi. Adamın dün akşamki hal ve tavırları bile bunu kanıtlar nitelikteydi zaten.

"Bunu söyleyen ilk erkek sensin. Abim iş dünyasında çok acımasızdır. Rezil etmekten çekinmez bu yüzden karşısında birisinin durmasına alışkın değil."

"Başarılı olmak için bazen buna ihtiyaç duyuyorsun ama o adam olsaydı da bir şey değişmezdi. Seni kimse benden ayıramaz, güçleri yetmez." Nehir gözlerinde pırıldayan cesareti görebiliyordu. Elini genç adamın elini tutmak için kaydırdı. Timuçin Nehir'in elini kavradıktan sonra öpmek için dudaklarına götürdü. Kalbi heyecanla yerinden fırlayacak gibi olan Nehir, olduğu yerde ilanı aşk etmek istedi. Seni seviyorum diye herkesin ortasında haykırmak...

Yıllar önce buz tutmaya direnen kalbinin tekrar ısındığını hissediyordu Timuçin. Bazı kavramları kabullenmesi çok zor olmuştu. Ailesinin şımarık çocuğuna terkedilmek ağır gelmişti. Üstelik yaptığı tercih yüzünden olması genç adamın daha da canını acıtmıştı. Kendine inşa ettiği yeni hayatı bu yüzden seviyordu. Kimse onu tercihleri yüzünden asla sorgulamıyordu. Çünkü yeni hayatını geçmişini sansürleyerek yaşıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça. Nehir şaşırmıştı teşekkür edilecek somut bir şey yapmamıştı.

"Neden?"

"Tekrar aşka inandırdığın için..."

Nehir mutlulukla gülümserken duyduğu cümlenin anlamındaki ağırlığı düşünüyordu. İlk aklına gelen abisi olmuştu elbette. Deniz abisi de geçmişte kadınlara ve aşka küskün bir adamdı. Geçirdiği bunalım dolu iki seneyi gözünün önünde yaşamıştı. Bir insanın nasıl kendisinden uzaklaştığını iyi biliyordu. Timuçin'in de buna benzer bir şey yaşadığını düşünmeye başladı.

"Ne oldu?" dedi bir an Timuçin. Karşısındaki kadın düşünceli bir şekilde dalmıştı çünkü. Neyse ki Nehir elini yavaşça sıktı ve güven verdi genç adama.

"Galiba iyi şeyler yaşamadın. Deniz abim aklıma geldi sadece. Bundan yedi sene önce o da bu düşüncedeydi. Nişanlısı onu aldattı." Timuçin acı acı gülmek istedi. Bir bakımdan biraz da olsa benziyordu sanki.

"Çok zor olmalı."

"Mesleğini bıraktı, playboyluğa falan soyundu ki abim çok daha zıt biriydi önceden. Neyse ki yengem ile eski haline döndü."

"Şanslıymış..."

"Evlendiği gün sorsaydın çok başka bir cevap alırdın," dedi Nehir gülerek. Bir müddet söyleyeceği cümleyi düşünmeyi istedi ve yemeğin gelmesi ile düşünecek vakti buldu. Çünkü utanıyordu garip bir şekilde. Yaralı tarafını kesinlikle çok merak ediyordu ama belki de Timuçin bunu anlatmaya hazır değildi. Onun hakkındaki bilgileri tek tek öğrenirken hep bulmaca çözüyormuş gibi hissediyordu. Karşıdaki adamın geçmişinin derinliğinde bir şeyler saklıydı.

"Şey... Eğer öyle hissettirdiysem... Ben gerçekten... Mutlu oldum." Duraksayarak söyleyebilmişti ancak. Timuçin

aynı kendinde oluşan semptomu Nehir'de de görünce içi rahatlamıştı bir nebze. Onun utangaçlığını çok iyi anlıyordu. Nehir su içerken konuyu değiştirmek istedi. Heyecan ve utançtan yüzü kızarmıştı. Liseli bir kız değildi ki yirmi sekiz yaşındaydı tamı tamına.

"Gazetedeki haberi gördün mü? Aslında seni uyarmam gerekirdi."

"Abim ile haberim oldu ama sorun değil."

"Kızdı mı?" Nedense söyleyiş tarzından böyle bir şey olmuş olabileceğini çıkardı. Timuçin başını umursamazca sallayınca ise teyit etmiş oldu.

"Üzgünüm keşke..."

"Önemli değil. Ne olursa olsun zaten bir kulp bulacaklar. Ben takmıyorum sen de takmamaya çalış." Derya abisi her ne kadar vazgeçmiş gibi görünse de altından bir şey çıkacağını iyice düşünmeye başladı Nehir. Bir işbirliği vardı ve arkalarından kuyu kazmalarından nefret ediyordu. Eğer bu bir sınavsa her türlü geçecekti. Kendinden çok emindi çünkü Timuçin'in yanında güçlü hissediyordu.

Bu tatsız detay ile ikisi de susmuş sessizce yemeklerini yemişlerdi. İşe dönme vakti gelmişti. Nehir Timuçin'i uğurlamak için onunla birlikte dışarıya çıktı.

"Neden canın sıkılmış gibi?"

"Hayır, sadece işe yeni başladım ya o yüzden sanırım." Nehir onun canını sıkmamak için yalana başvurmuştu. Dalgın dalgın çantasını tutarken arkadan biri tarafından kuvvetlice çekildiğini hissetti. Dengesini kaybetti ve kendini dizlerinin üstünde yere bakarken buldu. Çantası elinde değildi.

"Nehir..." dedi Timuçin ve Nehir'i kaldırıp iyi olduğunu gördükten sonra hızlı hareket etmesi gerektiğini düşünüp onu bıraktı. Hırsızı durdurmak için bir şeye ihtiyacı vardı. Cebindeki anahtarın ağırlığını hissederken içinden eskisi kadar kondisyonunun ve isabet yeteneğinin olması için dua etti. Metal anahtarı bumerang gibi tutup elinden

geldiğince kuvvetlice adamın bacağını isabet alacak şekilde fırlattığı gibi koşmaya başladı. Ona yetişmeye çalışırken sert metalin adamı sendelettiğini gördü.

Nehir yaşadıklarını idrak etmekte zorlanıyordu. Güvenliğin Timuçin'in peşinden fırladığını gördü. Adamı yakalamayı başarmıştı ama güneşin çarptığı pırıltıyı gördüğünde nefesi kesildi.

"Timuçin!" diyerek çığlık attı. Hırsızın elinde bıçak vardı ve can havliyle Timuçin'e sallamayı ihmal etmiyordu. Timuçin adama teslim olur gibi ellerini kaldırdı. Dikkatinin dağıldığı anı bekliyordu. O an geldiğinde hızlıca adamın eline bir tekme savurdu ve hırsızın elinden bıçak fırladı ve yere düştü. Adamın diyaframına yumruk attıktan sonra iki büklüm yere doğru eğilmesini izledi. Yanına gelen güvenliğin kelepçesini alıp adamın kollarını arkadan kelepçeledi ve hırsızı güvenliğe bıraktı. Önce anahtarını sonra Nehir'in yere düşmüş olan çantasını aldı. Nehir'in yanına geldiğinde onun ağladığını gördü. Sakinleştirmek istercesine ona sımsıkı sarıldı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bir çanta için hayatını riske etmeye değer mi?" diye bağırdı genç kadın sinir ve korkuyla.

"Beni çok hafife alıyorsun alınıyorum ama..." dedi Timuçin şakaya vurmaya çalışarak.

"Aptal..."

"Yerinde olsam spor salonunda nasıl çalıştığımı hatırlarım." Sonunda genç kadını gülümsetmeyi başardığını anladı hıçkırık arasından duyduğu küçük kıkırtı ile. Bakışları hızlı adımlarla onlara doğru gelen adama kayarken Derya Bey'in burada ne aradığını düşünüyordu. İlk defa adamı endişeli gördü.

"İyi misin?" derken abisinin gerçekten onun üzerine titrediğini hissetti. Ondan Nehir'e ne zarar gelebilirdi ki diye kendi ile bağdaştırdı konuyu.

"Korktum." Abisinin de endişelendiğini görüyordu. Öyle ki Timuçin'e de kızmakta geri kalmadı.

"Kahramanlık yapmana gerek yoktu. O çanta ve içindekiler Nehir'in elinin kiri," dedi ezici bir şekilde. Timuçin onu gıcık etmek için kasten dişlerini de gösteren alaycı bir gülüşle karşılık verdi.

"Doğrudur ama onu korumaya çalışmak için demek ki paradan daha fazla şeye ihtiyacınız var," dedi Derya'yı sinir ederek. Derya Nehir'in yanından ayrılırken Timuçin'in kolundan tutup Nehir'in onları duyamayacağı kadar mesafe bıraktı aralarında. Timuçin'in karşısına geçip yavaşça gömleğinin yakasını düzeltme numarası yaptı ve dişlerini sıkarak konuşmaya başladı.

"Tabii senin eğitimli bir asker olduğunu da unuttum affedersin."

"Aynen öyle efendim." İşaret parmağını kafasına götürüp kısa bir asker selamı verdi. Bir çeşit meydan okumaydı bu.

Nehir'in yanına giden çocuğa baktı Derya. Ona çok güzel bir ders verecekti yakında ama önce kardeşinin anlamasını sağlamalıydı. Yemekli toplantısına fazla mola verdiğini düşünüp içeriye girmek için hamle yaptı.

* * *

Nehir kendisini fazla kaptırdığını biliyordu ama yeni işini sevmişti. Babasını az önce uğurlamıştı. Annesi ile taşradaki evlerine gidip kafa dinleyeceklerdi iki gün. Ev sessiz olacağı için eve pek gitmek istemiyordu bu yüzden oyalanıp durmuştu ofisinde. Timuçin ile dışarıya çıkmak istedi bir an ama sonra öğlen konuşmalarını hatırladı. Çok yorgundu arada hocalarının da ayak işlerini yapıyordu. Öğlen *bir an önce akşam olsa da eve gitsem* gibi bir cümle söylemişti. En iyisi eve gidip dinlenmesiydi. Yarın için güzel bir plan yapabilirdi sonuçta. Hem Timuçin de dinlenmiş olurdu.

Çantasını toplarken kapı açıldı ansızın. Abisini karşısında gördüğünde şaşırmadı Nehir. Açıkçası artık onun bir çalışanı olmadığı için çok memnundu.

"Bakıyorum da çok çalışıyorsun."

"İşimi seviyorum," dedi Nehir ve ayağa kalkıp çantasını aldı. Abisi karşısına geçerken ona anlamaz bir bakış attı. Abisi sağ elini uzatıp çantasını almak istercesine parmaklarını hareket ettirdi.

"Çantamı ne yapacaksın?"

"Peki, çantan kalsın o zaman." Nehir abisinin ne yapmaya çalıştığını anlamıyor şaşkınlıkla abisinin yüzüne bakıyordu.

"Araba anahtarı..."

"Ne?"

"Arabanın anahtarını istiyorum. Tüm kartlarını, cüzdanındaki parayı." Nehir dehşete düşmüş bir şekilde abisine baktı. Ne yani ona ambargo mu uygulayacaktı babasının yokluğunda? Sonra aklına iğrenç bir düşünce geldi. Hatta inanamaz bir şekilde kafasını salladı. Öğrenmenin tek yolu abisine sormaktı.

"Yoksa o hırsızı sen mi tuttun?" Bir hafta önceki olayı hatırlamak tüylerini ürpertmeye yetmişti.

"Kardeşine saldırtacak, adam tutacak kadar şerefsiz biri değilim!" dedi sertçe. Nehir bir an rahatlasa da hâlâ gözlerindeki kararlılığı görüyordu.

"Hâlâ seni bekliyorum... Unuttum telefonu da alayım." Nehir içine dolan öfkeye engel olamadı ve kasten abisinin üzerine yürüdü.

"Sen kendini ne sanıyorsun?"

"Abin ve eski patronun. Arabanın ve kartların da asıl sahibiyim aynı zamanda." Elleri titriyordu Nehir'in. Guruna yediremiyordu bir türlü.

"Sen..." İçinden bin bir türlü hakaret çıkmak için beklerken durdu Nehir sadece. Abisinin bu zevkini daha fazla uzatmak istemiyordu. Ağladığı için gözlerinin önü buğu-

luydu. Titreyen ellerle çantasını açtı anahtarı ve telefonu abisinin eline tutuşturdu. Cüzdanını aldı ve kartları tek tek abisine doğru fırlattı en sonda cüzdanı sertçe abisinin göğsüne attıktan sonra tek kelime etmeden odasından çıktı. Kimse görmeden kendini lavaboya atmayı başardı. İçeriye girdikten sonra kapıyı kilitledi ve bir nebze sakinleştirmeye çalıştı kendini. Ne var ki başarılı olamıyordu. Abisinin yaptığı bu zalimlik karşısında asla sakin kalamazdı. Eve gidecek arabası yoktu, taksiye binecek parası da yoktu. Deniz abisinden yardım isteyebilecek telefonu da artık yoktu.

Abisi aklı sıra ona ders vermeye çalışıyordu ama ona bu zevki yaşatmayacaktı. Ondan asla yardım istemeyecekti. Yüzünü yıkadı ve bir nebze yüzündeki öfkenin izlerini silmeye çalıştı. Nasıl olsa bu otelde bir odası vardı. Geceyi burada geçirebilirdi. Bir şeyi unutmuştu, odanın kartı cüzdanın içindeydi ve cüzdanını da abisine fırlatmıştı.

Lobiye inip yedek kartı alabilirdi. Aşağıya indi ve yüzünü maskelemeye çalışarak kartını istedi.

"Üzgünüm Nehir Hanım ama Derya Bey'in kesin talimatı var. Yedek kartı veremem." Şaşkınlıkla gözleri açılırken hem abisine deli gibi kızıyor hem de çalışanının karşısında rezil olduğunu düşünüyordu. Bütün gece ne yapacaktı? Resmen dışarıda kalmıştı.

"İsterseniz Derya Bey'e haber vereyim," dedi çalışan onu düşünceli görünce. Abisinin planı bu olmalıydı. Nehir'i aciz duruma düşürüp bundan zevk almak...

"Yok, teşekkür ederim." Hanımefendi tavrını korumaya çalışıyordu ama abisinin ona uygun gördüğü bu çaresizlik dakikalar geçtikçe ağır gelmeye başlamıştı. İçerisi boğucu gelmeye başlayınca kendisini dışarıya attı. Yağmur yağıyordu, düştüğü hale sinirden gülmeye başladı. Kapana kısılmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Üşüyordu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve gidecek bir yeri var mı diye düşünmeye başladı. Evi buraya çok uzaktı, keşke buralara yakın bir dairem olsaydı diye düşünürken aklına bir fikir geldi.

En fazla yarım saat yürümesi gerekiyordu. Başka yapacak bir şey düşünemedi ve yağmura inat dimdik bir şekilde yürümeye başladı. Gecenin bu vaktinde abisinin onu dışarıda bırakmasına inanamıyordu. Kenardan gitmeye çalışsa da ayakları çoktan ıslanmıştı tüm vücudu gibi. Sırılsıklam olmuştu, yürürken kendini daha fazla tutamadı ve ağlamaya başladı.

Sırf bir adamı sevdi diye abisi tarafından verilen bu cezaya isyan etti. Hem ağladı hem de hızlı yürümeye çalıştı. Üzerindeki kıyafetler sırılsıklam olduğu için bir ağırlıkta yapmıştı. Kollarını ne kadar sıkıştırsa da soğuğa pek işlemiyordu. Düşmek pahasına topuklu ayakkabılarla yağan yağmurda koşmaya başladı. Nefesi kesilene kadar durmadı. Hafızasının onu yanıltmasından çok korkuyordu. Araba ile bu yoldan geldim diye düşündü ve karşısına çıkan eve baktı. Kapının üstündeki eski çinili işlemeyi görünce rahat bir nefes aldı.

Timuçin Nehir'i üç kez aramıştı ama ona ulaşamamıştı. Telefonu kapalıydı, belki de şarjı bitmiştir diye kendini rahatlatmaya çalıştı ve okuduğu kitaba odaklanmaya çalıştı. O bu şekilde dinlenmeyi seviyordu. Birkaç sayfa okuduktan sonra zil çalmaya başladı. Ayağa kalkıp kimin geldiğini merak ederken kapıya hızlıca vuruldu.

Merakı daha da arttı ve çabucak kapıya ulaşıp açtı. Daha kimin geldiğini göremeden üzerine biri atıldı ve sımsıkı sarıldı. Kokusundan kimin geldiğini anladı. O da ona sımsıkı sarılırken elleri ve bedeninde ıslaklık hissetti. Nehir şiddetli bir şekilde titriyordu da ayrıca. Hemen geri çekildi ve karşısında duran kıza baktı. Saçları başına yapışmış elbisesinden ve saçlarından sular damlıyordu. Çok şaşkındı onu karşısında böyle görmeyi asla beklemiyordu.

"Sırılsıklamsın!" diyebildi ve sonra Nehir'in ağlamaktan kızarmış olan gözlerine baktı.

"Hemen, hemen üzerini çıkar titriyorsun." Timuçin onu rahatlatmak istiyordu. Nehir bu yağan yağmurda nasıl dı-

şarıda kalabilirdi? Bir an ne yapacağını şaşırsa da hemen odasına koşup temiz bir havlu aldı ve Nehir'in üzerine sardı. Bir an önce bu ıslak kıyafetlerden kurtarması gerekiyordu. Ne var ki Nehir hiç kendinde de görünmüyordu. Şoka girmiş gibi bir hali vardı.

"Nehir ne oldu?" Genç kadın cevabını ona sarılarak verdi. Hıçkıra hıçkıra ağlarken Timuçin hem onu ısıtmak, hem de rahatlatıp eskiye dönmesini istiyordu. Saçları çok ıslaktı kurutmaları lazımdı yoksa Nehir hasta olabilirdi. Geri çekildi ve Nehir'in yüzüne yapışan saçlarını geriye çekti. Elleriyle çenesini kavrayıp kendisini dinlemesini istedi. Ona neyin iyi geleceğini biliyordu.

"Hadi bir duşa gir, ısınırsın ve rahatlarsın. Sonra bana her şeyi anlatırsın önce seni ısıtalım." Nehir güvende olduğunu anlamayacak kadar kendinde değildi. Çok korkmuştu ayrıca sindirilmiş hissediyordu. Abisinin böyle bir şey yapacağı asla aklına gelmezdi. Hayatında hiç bu kadar üşümemiş ve gecenin bu vaktinde tek başına sokakta kalmamıştı.

"Tamam," dedi zorlukla. Karşısındaki adamın endişeli gözlerini görebiliyordu. Kendini toplamaya çalıştı. Artık sokakta olmadığını ıslanmadığını ve güvende olduğunu kendine hatırlattı.

"Gel hadi," dedi Timuçin ve ona banyoyu gösterdi.

"Üzerindekileri de çıkart ben sana kıyafet ayarlarım." Nehir yavaşça başını salladı. Timuçin çıkmak üzereyken bir an duraksadı.

"Bir şey olursa bana seslen."

"Ben iyiyim." dedi onu rahatlatmak istercesine. Timuçin banyodan çıktıktan sonra odasına gitti. Kafasında birçok soru işareti vardı. Nehir'i bu hale getiren kişiyi kesinlikle cezasız bırakmayacaktı.

Nehir ilk defa başka birinin evinde yıkanıyordu. Su üzerinden akıp giderken Timuçin'in dediklerini hatırladı. Rahatlamaya ihtiyacı vardı her şeyden önce. Abisinin o zalim tarafını nasıl sindireceğini de bilmiyordu ayrıca. Sakinleşmek pek kolay değildi çünkü bu şekilde haksızlığa uğramamıştı. Abisinin istediği kartlardan birinde kendi çalışıp kazandığı para da vardı. Şimdi ise salak gibi kendi parasını ona bırakıp gittiği için kızıyordu kendisine. Sinirden gözü dönmüştü ve o an bunu da düşünememişti. Abisinin istediğini vermeyecekti. Aklı sıra onu parasız bırakıp kendisinden daha az varlığa sahip biri ile ilgilendiğini ima etmeye çalışıyordu. Asla meselenin para olduğunu düşünmemişti Nehir. Sanki Yeşilçam filmlerinde yaşıyordu abisi. Gözlerini kapattı ve suyun içindeki üzüntüyü de alıp gitmesini istedi çaresizce. Tam kendini tekrar hüzne bırakacakken bu kadar yıpranmanın ona bir fayda sağlamayacağını düşündü. Şu an abisinin istediğini yapıyordu. Onu korkutmasına izin veriyor ve ona yaşattığı haksızlığın altında kendini bilerek ezdiriyordu. Gözlerini açtı ve kararlı bir şekilde ağlamanın ona fayda getirmeyeceğini hatırlattı kendine. Artık Timuçin'in yanındaydı ve abisinin bu büyük hatasını kendi lehine çevirecek ve tüm hafta sonunu Timuçin'le geçirip o kötü olayı sindirmeye çalışacaktı. Muhakkak Timuçin'in yanında kalması abisinin hiç hoşuna gitmeyecekti. Abisi kendi elleriyle onu Timuçin'e itmişti. Bunu daha yeni idrak ediyordu genç kız. Gerçeği kavradığında kendini çok daha iyi hissetti ve o üzüntüyü bir nebze de olsa üstünden atıp kafasını toplamayı başardı.

Yan tarafa baktı ve erkekler için olan şampuanı ve duş jelini gördü. Kafasında bir anı canlandı. Timuçin'in *yetişmek için bir duş bile almamıştım* deyişi aklına geldi. Acaba alsa nasıl kokardı diye düşünürken şampuana uzanıp kapağını açtı ve yavaşça kokladı. Güzel kokuyordu ve bu kokuyu hep hatırlamak istiyordu. Galiba duş etkisini gösteriyordu, kendini daha iyi hissediyordu.

Geçmişte yaşadığı bir olay yüzünden kendine bir takıntı yaratmıştı. İlk defa bu takıntıya şükretti. Çantasında iç çamaşırı bulundururdu her zaman. Şu an çok işe yaraycaktı. Timuçin'in koyduğu havluyu sarındı ve Timuçin'e seslenip duşakabinden çıktı. Çantasını istemişti ondan. Kısa sürede Timuçin istediğini yerine getirip çantayı getirdi.

"Daha iyi misin?" derken Timuçin'in ona bakmakta zorlandığını fark etti. Doğru ya şu an yarı çıplak sayılırdı.

"Evet, teşekkür ederim," dedi kıyafetleri göstererek.

"Aklına takılır belki ikisi de temiz. Ben biraz takıntılıyım temizlik konusunda."

"Teşekkür ederim," dedi tekrardan Nehir ve onu bu işkenceden kurtarmak istercesine gülümsedi. Timuçin banyodan çıkarken kendine çok kızmıştı. Nehir kesinlikle yakalamıştı bakışlarını. Asla ondan yardım isteyen kız arkadaşından faydalanmak gibi bir fikri yoktu ama gözlerini çıplak olan omuzlarından ve bacaklarından alamamıştı maalesef. Bir centilmenden çok serseri biri gibi davranmıştı. Önceden olsa bu panik haline kahkahalarla gülerdi. Eski Timuçin bunu cesurca gösterecek kadar cüretkârdı. Belki de o erkeksi egosunu sabuna diş şekli vermeye çalışırken kaybetmişti. Çünkü ona sabrı öğretmişti ki eski Timuçin son derece sabırsızdı.

Kapının açılma sesini duyduğunda hemen oturduğu yerden kalktı. Tahmin ettiği gibi olmuştu. Tayt biraz uzundu ve polar da bol gelmişti. Taytı yanlış takımı alarak sahip olmuştu. Acelesi vardı ve öylesine alıp geçmişti ve eve gel-

diğinde nefret ettiği spor taytı görünce büyük bir şaşkınlık yaşamış ve dolabının ücra bir köşesine fırlatmıştı. Onu yeni kız arkadaşına giydireceğini hiç düşünmemişti. Bakışları çıplak ayaklarına kayarken ona bir de çorap vermesi gerektiğini hatırladı. Başını da havluya sarmıştı. *Kurutma makinasını da salona getirmeliyim* diye düşündü.

"Sen otur ben geliyorum," deyip koltuğu gösterdi. Hızlıca odasına yürüdü ve çekmecesinden paketi açılmamış spor çorabı aldı. Giderken saç kurutma makinasını da yanına aldı ve tekrar salona döndü.

Nehir etrafını incelerken sehpanın üzerine bırakılmış kitabı fark etti. Abisinin okuduğu felsefe kitaplarına benziyordu sanki. Köşede duran kitaplığı da daha yeni fark ediyordu. Tekrar bakışlarını odada gezdirirken başka bir şeyi daha fark etti. Köşede küçük bir minderin üzerinde siyah bir kedi uyuyordu. Siyah deri koltuktan kalkıp kediye yakından bakmak için ayağa kalktı. Açıkçası biraz korkuyordu öyle ki yarı yolda vazgeçti ve tekrar koltuğa döndü. Klasik bir artı bir evdi ve Amerikan mutfak olması da şaşırtıcı değildi. Bir bekâr evine göre oldukça temizdi.

Timuçin'in geldiğini görünce incelemeyi bırakıp dikkatini ona verdi. Üzerindeki tişört ve eşofman altıyla bile hâlâ çok yakışıklı diye düşündü. Sadece dış görünüşü değildi onu çeken, farklı bir yaklaşımı ve sıcacık içini ısıtan bir merhamet görüyordu onda şu anda. Düşündükçe kendini kötü hissetti. Abisi tarafından gösterilmeyen merhameti hatırlattı ona. Elini yüzüne götürdü gizlemek istercesine. Bu durum Timuçin tarafından hemen fark edildi.

"Nehir ne oldu?" dedi ve elindekileri sehpaya koyup Nehir'in dizlerinin dibinde diz çöktü ve eğilen başını nazikçe kaldırdı.

"Sen..." diyebildi Nehir sadece ve başını Timuçin'in omzuna yaslayınca Timuçin yavaşça kalkarak onun yanına oturdu. Genç kıza sımsıkı sarıldı ve hıçkıra hıçkıra tekrardan ağlamaya başladı Nehir. İçinde ne varsa kusarken Ti-

muçin sadece ona sarılmaya devam etti. Avutulma isteğini çok iyi biliyordu. Bir zamanlar o da sevgi dolu bir omuz aramıştı.

Nehir sakinleşmeye başladığı anlarda sıkmaktan dolayı acıyan kollarını gevşetti. Bir müddet sonra ise geri çekildi. Timuçin'in merak dolu bakışlarını görebiliyordu. Açıklaması ise bir hayli utanç vericiydi. Timuçin ise geçen hafta kardeşi için endişelenen adamla onu gecenin bir saati dışarıda bırakan adamın aynı kişi olduğundan şüpheleniyordu. Kendi gözleriyle görmüştü kardeşini koruma dürtüsünü. Nehir'in bu hale gelmesi bu durum karşısında şaşılacak bir durum da değildi. Neden aynı konuyu kendi abisi de takıyordu ki? Her şey para mıydı bu hayatta?

"İnan bana bu tarz yakıştırmaları umurumda değil. Sana bu yaptığı da sadece gururunu kırmak. Ben bunu sormak zorundayım Nehir... Abin seni vazgeçirmek için belli ki başka şeyler de yapacak. Senin tutumun eğer onun yanında olursa... Bunu anlayışla karşılarım ne kadar canımı acıtsa da." Timuçin bakışlarını kaçırdı hemen. Çünkü kimse böyle bir muameleyi kabul etmeyebilirdi. Nehir abisinin baskılarına yenik de düşebilirdi. Çünkü insanın bazen yenilgiyi kabullenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu durumda asla onu sorumlu tutamazdı. Nehir'in çenesini kavrayıp ona bakmaya zorladığında içinde büyük bir umut oluştu.

"Hayır... Tabii ki hayır. Ben ilk defa ona karşı çıktım ciddi anlamda. Mutluyum senin yanında olduğum için gerçekten mutluyum. O kadar sorumluluk dolusun ki..." Timuçin bu tatlılık karşısında kayıtsız kalamadı ve dudaklarını onun dudakları ile birleştirdi. Telaşsız yavaşça öptü onu. İlk defa biri onun içindeki sorumluluk duygusunu fark etmişti. *Sonunda* diye düşünürken bunu fark edenin sevdiği kız olması Timuçin'i daha da mutlu etti. *Sen sorumsuz aptal herifin birisin!* Abisinin cümlesini tekrar başının içinde duymaya başladığında ansızın geri çekildi Timuçin.

"Şey... Saçlarını kurutsak iyi olur," dedi Timuçin ani geri çekilişini unutturmak istercesine. Zaten Nehir de oldukça utangaç görünüyordu. Bu yüzden eli hemen kafasındaki havluya gitti. Saçlarını havludan kurtardı ve çantasındaki küçük tarağını almak için sağ tarafına uzandı. Eline tarağı almışken Timuçin araya girdi.

"İstersen yardım edebilirim." Asıl mesele taramak değil de kurutmaktı Nehir'e göre. Saçlarında ıslak nokta bırakmak onu rahatsız ediyordu bu yüzden de fazla zaman geçiriyordu kurutma makinesiyle. Haliyle sıkıcı bir durumdu. Yine de tarağı Timuçin'e uzattı. Bu kadar yakın otursalar da birbirlerine, hâlâ bir çekimserlik vardı. Timuçin nazikçe saçını taramaya başlarken Nehir kendini küçük bir kız gibi hissetti. Neyse ki Timuçin ona işkence gibi gelen kurutma olayını da üstlenmişti. Nehir kendini daha iyi hissediyordu. Abisi bir nevi kendi tuzağına da düşmüş gibiydi. Sonuçta olay onları bir araya getirmişti. Yan yana otururlarken bir müddet sessizce durdular. Nehir başını çevirip ona baktığında kendini gülmemek için zor tuttu. Sanki ilk kez buluşan liseli âşıklar gibi hissetti kendini. Bu utangaçlığa anlam veremiyordu.

Timuçin onun bakışlarını hissetti ve o da dönüp Nehir'e baktı. Biraz da olsa Nehir'in kendini toparlamış olmasına sevinmişti Timuçin. Karşısındaki kıza gülümsedi ve sonra aklına bir şey geldi.

"Biraz tatlı bir şeyler ister misin? Moralini daha da yükseltir sanırım."

"Ne gibi?"

"Cheesecake mesela..." Timuçin yanıtı çoktan almıştı. Ayağa kalktı ve dün gece yaptığı pastayı dolaptan çıkarmak için mutfağa gitti. Aklından çıkmıştı ve akşam yemeğini yerken de aklına gelmemişti. Pasta yapmak hobi gibi olmuştu. İnsanların beğenmesi hoşuna gidiyordu. Bıçağı alıp dilimledi ve bir tabağa dikkatlice koydu dilimi. Bir bardak süt ile koltuğun karşısında duran sehpanın üzeri-

ne koydu. Kendine de aldıktan sonra tekrar salona döndü. Nehir çoktan birkaç parça yemişti bile.

"Nasıl beğendin mi?"

"Evet, ev yapımı gibi."

"Ben yaptım," dediğinde Nehir şaşırmıştı.

"Eline sağlık güzel olmuş. Beni ne kadar şaşırtabilirsin bilmiyorum. Aksiyon filmlerindeki gibi dövüşebiliyorsun ayrıca pasta yapmayı da biliyorsun. Evinde bir kedin var, abim gibi felsefik kitaplar okuyorsun. Kendine çok fazla yatırım yapmışsın demek oluyor tüm bunlar bir araya gelince." Nehir'in abisinin ona yakıştırdığı adamla olmak istememesinin bir numaralı sebebi sıkıcı sadece iş odaklı olup, sığ bir hayat yaşayıp belli bir derinliğe sahip olmayı istemeyen bir kişi gibi olmasaydı. Timuçin hakkında öğrendiği her bir bilgi ile karşısına çıkan şansa inanamıyordu. Her yönden tam istediği gibi bir adamdı Timuçin.

"Beni beş sene önce tanısaydın böyle düşünmezdin." Nehir şimdi olmasa bile bu evde durduğu sürece o anı köşesine er geç bakacaktı. Bu şekilde de ona beş sene önceki Timuçin'i anlatmak zorunda kalacaktı.

"Neden?" Timuçin elini boş ver dercesine salladı ve tabağındaki pastayı yemeğe odaklandı. Nehir ise kaçamak cevapları sevmese de bir gün ona anlatacağını düşünüyordu. Bir şeyler yemek iyi gelmiş ve biraz daha sakinleşmişti. Timuçin boş tabakları mutfağa götürdükten sonra Nehir'in düşüncelere dalmış yüzüne baktı uzaktan. Her ne kadar buraya geldiğinden daha iyi görünse de çok kırılgandı. Ona neyin iyi geleceğini çok iyi biliyordu.

"Uyumak ister misin? Eminim sabaha daha iyi hissedeceksin." Genç kadın ona bakarken yavaşça başını salladı. Nehir aynı zamanda kendini çok yorgun hissediyordu. Bu bir miktar vücut yorgunluğu da içerse da ağır olan taraf duygularının vermiş olduğu kafa yorgunluğuydu.

"Aslında iyi olur."

"Evde tek bir yatak var. Sen orada yat, ben burada yatarım."

"Olmaz," diyerek karşı çıktı Nehir. Koltuk çok rahatsız ediciydi. Ayrıca ikinci sefer onu yerinden etmek istemiyordu.

"Yorgunsun ve seni yatağından etmek istemiyorum."

"Ben de senin burada yatmana izin vermem."

"O zaman birlikte uyuyalım." Nehir sesli düşünmüştü ve düşündüğünü söylediğini duyunca biraz utanmıştı. İlklerin gecesi olacaktı bugün anlaşılan.

"Peki," dedi Timuçin düşünmeden. İkisi de bu kadar çekingenken nasıl olacaktı o da bilmiyordu.

Derya kucağında uyuyan kızı Sırma'nın saçlarını okşarken oldukça düşünceliydi. Nehir beklediğinden daha inatçı ve dayanıklı çıkmıştı. Derya bu planı düşünürken onun dışarı çıkacağını düşünmemişti. En fazla lobide kalır diye düşünmüştü. En azından aklı başına gelinceye kadar, ondan yardım isteyinceye kadar... Planı ters tepmiş ayrıca onu adamın kollarına kendi atmış gibi olmuştu. Şu an içi içini yese de sakin olmalıydı. Aklına gelen düşünceler sakinleştirmekten çok gerginleştiriyordu. Yan tarafında duran telefonunu aldı ve tek eliyle hızlıca mesaj yazdı.

"Az önce iki odanın ışığı yanıyordu şimdi ikisi de kapalı."

Anında gelen mesaj biraz da olsa onu rahatlatmıştı. *En azından sadece uyuyorlar* diye düşündü. Böyle düşünmekten başka çaresi de yoktu ayrıca. Eğer Nehir ona kızgınlığından o adamla beraber olursa suçlu kişi Derya olacaktı. Bu durumda Derya hatasını telafi etmek için elinden geleni de yapardı. *Umarım yapmak zorunda kalmam* diye düşünürken Açelya geldi ve yanına oturdu.

"Neyin var senin?"

"İş güç işte..." deyip sıyrılmak istedi Derya ama Açelya'nın inanmayacağını adı gibi biliyordu. Açelya da üstüne gidince Derya'dan laf alamayacağının bilincindeydi. Üstelemedi bu yüzden.

"Sen kıyamıyorsun ama bu duruma çözüm bulmamız gerek. Sen olmadığında çok zor uyuyor." Derya hafifçe gülümsedi ve kızının başını yavaşça öptü. Sırma onun kucağında uyumaya bayılıyordu.

"Bırak kızım nasıl mutluysa öyle uyusun." Sırma'yı yatağına yatırmak için ayağa kalktı. Kızına bu özgürlüğü za-

manı geldiğinde tanıyabilecek miydi? Kardeşine bunu tanımakta oldukça zorlanıyordu. Onun önünü bile kesmeye çalışıyordu. Acaba Nehir tek başına sokakta yürürken hakkında ne düşünmüştü? Abisinin onu gerçekten bir başına savunmasız bıraktığına inanmış mıydı? Nehir fark etmese de arkasından onu takip eden birini göndermişti. Adım adım da nereye gittiğini öğrenmişti Derya. Kardeşine güvenmekten başka seçeneği yoktu. Zorba gibi ev basıp kardeşini o evden çıkarmayacaktı. *İki gün ne isterse yapsın* diye düşündü. Sonuçta onu uyarmıştı, hayat onundu yapacağı her hatanın bedelini bizzat Nehir kendisi ödeyecekti.

Nehir daha önce bulunmuş olduğu yatak odasına bakarken garip bir utangaçlık duydu. Bu yataktan nasıl sıçrayarak uyandığını hatırladı. Tıpkı filmlerdeki gibi onunla sarhoşken beraber olduğunu düşünmüştü. Şimdi Timuçin'i biraz daha tanıyınca bu korkunun ne kadar da yersiz olduğunu anlamıştı. Kendi kendine gülümserken buldu kendini.

"Neden bekliyorsun?" Timuçin'in sorusunu duyunca yatağın üstünde uyuyan siyah kediyi işaret etti.

"Korkuyor musun kedilerden?"

"Biraz..." Çocukken merdivenlerde bir kedi ile karşılaşmıştı ve o zaman şimdikinden daha fazla korkuyordu kedilerden. Kedi ile karşı karşıya kalmış ikisi de birbirlerinden korkarken cesur adımı kedi yapmış Nehir'in bacaklarının arasından kaçmıştı. Nehir ise çok korkmuş çığlığı basmıştı.

"Hiç korkmana gerek yok. Uslu bir kedidir." Nehir onun sözüne güvenerek kendini aşan bir adım atıp yatağa yattı. Kedi hareketi algıladıktan sonra bir an gözünü açtı ama sonra tekrar uyumaya devam etti. Nehir yatağa yerleştikten sonra bacaklarının kasılmaktan dolayı ne kadar

da ağrımış olduğunu daha yeni fark ediyordu. Uzatması ile rahatlaması bir olmuştu. Biraz sonra Timuçin ışıkları kapattı ve gece lambasını yaktıktan sonra Nehir'in yanına uzandı.

"Bu çok garip ilk defa bir erkekle uyuyorum," dedi Nehir hem gülerek hem de çekinerek.

"Keşke benim için de ilk olsaydı," diye düşünürken birden bunu söylediğini duyunca dehşete düştü Timuçin. Nehir ile olmak yine sihrini konuşturuyor onu kontrol dışı bırakıyordu.

"Kim annen mi?" Timuçin küçük bir kahkaha attıktan sonra keşke diye düşünerek Nehir'in esprili sorusunu yanıtladı.

"Hayır..." Nehir kendi aptallığına bir an kızdıktan sonra onu tabii ki boş bırakmayacaklarını düşündü. Belli ki bir kadınla birlikte olmuştu. Belki bir bile değildi onlarca bile olabilirdi. Timuçin yakışıklı ve aynı zamanda çok nazik biriydi. Kıskanmıştı Nehir, ondan başka kimse Timuçin'in yanına yakışamazdı.

Timuçin Nehir'in saçlarından yayılan kokuyu daha fazla hissetmek istiyordu. Keşke biraz daha yakın olsa diye düşünürken Nehir yüzünü ona döndü. Karanlıkta gözleri ışıldıyordu.

"Aslında sormak istediğim bir şey var. Tamam, annen vals için baskı yapmış olabilir ama oldukça yatkındın."

"İnanamayacağın bir şey söylemek zorundayım."

"Ne?" dedi Nehir ve başını eline yaslayarak doğruldu.

"Çocukken bale yaptım. Yine annemin isteğiyle..."

"Seni taytla düşünemiyorum," diyen Nehir gülmesini bastıramadı. Timuçin de ona katıldı gülerken.

"Demi plie yapabiliyor musun?" Timuçin yavaşça başını salladı.

"Sen de pek uzak değilmişsin sanki."

"Yeğenim gidiyor da ondan duymuştum."

"Annem bir sanatçı olmamı çok isterdi. O biraz farklı biridir. Entelektüel denilen kesimden. Fazla sosyal biridir."

"Ne kadar güzel, hayat dolu birine benziyor."

"Evet öyledir..." Timuçin o an gerçekten annesini özlediğini hissetti. Beş senedir kendi evine gidemiyordu, hep ailesi gelmişti onun yanına. O garip korkuyu yenip gitmeyi çok istese de kendinde o cesareti bulamadı. Sürekli erteleye erteleye bu zamana kadar gelmişti. Nehir Timuçin'deki durgunluğu hemen hissetti.

"Ne oldu?"

"Onu özledim."

"Uzun zaman mı geçti? Aslında mesafe uzak değil." Nehir aralarının bozuk olabileceğini düşündü. Sonuçta İzmir uçakla bir saat falandı.

"İki ay falan ama büyüdüğüm eve gitmeyeli beş sene oluyor." Timuçin geçmişi açıklamaya kesinlikle hazır değildi ama bir şekilde işin içine girmek zorunda kalıyordu. Geçmiş hayatının bir parçasıydı ve kaçmak için artık bir nedeni de yoktu ama yine de korkutucuydu onun için.

"Özel değilse yani neden gitmiyorsun?"

"Şu an anlatmak istemediğim bir olay yüzünden." Timuçin bakışlarını karşıya dikti. Başka soru istemiyordu artık. Şimdiden gerildiğini hissedebiliyordu. Bu gerginliği Nehir de hissetti ve üzerine gitmedi. Etrafta sadece yağmurun cama çarpış sesi vardı. Nehir sesi dinledikçe korku dolu yürüyüşü canlandı hafızasında, iç geçirerek titredi ve üzerindeki polar üste sarındı. Bu davranışı Timuçin'in dikkatinden kaçmadı.

"Üşüdün mü?"

"Hayır, sadece buraya gelişim aklıma geldi."

"Buraya gel," dedi Timuçin ve ona yaklaştı. Nehir yatakta yavaşça kaydı ve başını Timuçin'in omzuna koydu. Timuçin kollarıyla onu sardı ve başına ufak bir öpücük bıraktı. Nehir gülümseyerek gözlerini kapattı ve atışını hızlandıran kalbini biraz sakinleştirmek isterken o da kolunu Timuçin'e sardı. Kendini güvende hissediyordu. Abisini

takamayacak kadar da mutluydu. Huzurla gözlerini kapadı ve saçlarına değen nefesin sesini dinleyerek uykuya daldı.

Timuçin gözüne giren güneş ışığı sayesinde uyanmıştı. Sağ tarafında Narsil, göğsünde ise Nehir uyuyordu. Başını çevirdi ve Nehir'in üzerine dağılmış olan saçlarının kokusunu içine çekti. Çok güzel kokuyordu ve aklına başka şeyleri de getiriyordu. Uygunsuz görüntüleri uzaklaştırmak istercesine gözlerini kırpıştırdı ve nazikçe Nehir'i yastığa yatırdıktan sonra yataktan kalktı.

Tatil bile olsa hafta içi uyandığı saatte uyanıyordu. Telefonunu aldı ve sessiz adımlarla odadan çıktı. Dün gece annesini özlediğini fark etmişti ve en azından sesini duymak adına annesini aradı. Gerçekten ait olduğu eve gitme isteği günden güne artıyordu. Nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. *Okula gittin işte* diyen beyni haklıydı ama olay orada gerçekleşmemişti.

"Timuçin," diyen annesinin sesini duyunca düşüncelerden sıyrıldı ve dikkatini annesine verdi.

"Merhaba anne, nasılsın?"

"İyi değilim tabii ki, kız arkadaşını gazetelerden mi öğrenecektik yani!" Annesi pek magazin okuyan biri değildi. Yüzde yüz abisi haber vermiş olmalıydı.

"Biliyorsun anne daha yeni her şey. Ayrıca gelirseniz tanıştırabilirim."

"Artık senin gelmeni bekliyoruz. Bak yepyeni bir hayatın var. Her şeyini geride bıraktın."

"Geçmişin hayaletleri peşimi bırakmıyor ama..." diyerek konuyu farklı bir olaya getirdi.

"Sen çoktan onların artık korkunç olmadığını anladın."

"Sezin yüzünden Nehir ile aram bozuldu. Daha başlamadan her şey bitiyordu."

"Aştığını gazetelerden öğrendiğimize göre..." Annesi gerçekten kırılmıştı. Ne yapıp edip konuyu oraya getirecekti.

"Peki, anne kendinize iyi bakın o halde."

"Sen kaçmaya devam et. Hiçbir yere varamayacaksın." O kapatamadan annesi çoktan kapatmıştı bile. Onun haklı olduğunu Timuçin de biliyordu ama bir türlü o cesareti bulamıyordu içinde. Sanki oraya gittiği zaman tüm hayatı eskiye dönecekmiş gibi geliyordu ve bu yüzden de o korku, evinden yıllarca ayrı kalmasına sebep olmuştu. Ne kadar düşünürse düşünsün işin içinden çıkamıyor ve kendini mutsuz hissediyordu. Bu yüzden üstüne düşmemeye karar verip kahvaltı hazırlamaya başladı. Gerçi Nehir'in ne tür kahvaltı sevdiğini de bilmiyordu. Öğrenene kadar kendi tarzında takılmayı seçti.

"Günaydın." Enerjik sesi duyunca irkildi Timuçin. Nehir'in geldiğini duymamıştı. Yalnız ilk onun yanına değil de anılarının olduğu köşeye gitti. Timuçin gözlerini kapadı ve yavaşça nefes almaya çalıştı. Nehir'e bilmediği noktaları anlatma zamanı gelmişti.

"Geçen sefer kaskı çok merak etmiştim. Motor kaskına benzemiyor."

"Pilot kaskı..." Timuçin bakışlarını kaçırdı sorulardan kaçmak istercesine. Oldukça gerilmişti ve ona ne kadar detay vereceğini de bilmiyordu.

"Abinin mi?" Timuçin yavaşça kafasını olumsuz anlamda salladı ve Nehir'in yanına geldi yavaş adımlarla.

"Bu sensin!" Nehir çerçeveyi eline alıp incelemeye başlarken. Fotoğrafta Hava Harp Okulu'ndan mezun oluyordu. Resimlere bakarak sadece yapbozun başlangıcını yapmıştı Nehir.

"Üniforma çok yakışmış."

"Teşekkür ederim." Nehir ona bakarken anlatması için bir adım bekliyordu ama Timuçin durumdan rahatsız gibiydi.

"Öğrenmek istiyorsun," dedi kendi kendine konuşarak Timuçin. Nehir başını salladı ve resimleri incelemeye devam etti. Bir diploma daha vardı.

"Havacılık ve Uzay Mühendisliği?" Nehir daha ne öğreneceğini artık bilemiyordu. Karşısında resmen iki diplomalı birisi vardı. Ona hayranlığı kat kat artarken merakı da tavan yapmıştı.

"En baştan alsam iyi olur. Sanırım... Liseden mezun olduktan sonra Hava Harp Okulu'na girdim. Zaten abim de oradan mezun olmuştu ve çok istiyordum. Gerekli şartlara uyduğum belirlendi ve okula kabul edildim. Askerlik eğitiminin yanı sıra bir Mühendislik disiplininde de eğitim alabiliyorsun."

"Sen de abin gibi aynı zamanda pilot muydun yani?" dedi Nehir gözlerini kocaman açarak. Böyle bir şey asla aklına gelmezdi.

"Hayır, eğitimi tamamlayamadım."

"Ama diploman var, tabii pek bir bilgim yok."

"Belli bir aşamayı geçmem gerekiyordu ama tamamlayamadım ve pilotluk brövesini alamadım doğal olarak. Hava Harp Okulu'ndan mezun oldum ve savaş pilotu olmak için eğitim almaya başladım ama tamamlayamadım." Nehir resimdeki Timuçin'i incelemeye devam etti.

"Tek yıldız var bu ne anlama geliyordu... Milli güvenlik dersinde rütbeleri öğrenmiştim."

"Teğmen..." diyerek yanıtladı Timuçin hemen.

"Peki neden ayrıldın? Şimdi bir cerrahsın. Çok keskin bir dönüş değil mi?"

"Öyle oldu ama bir seçim yapmam gerekiyordu. Ben de bıraktım ve Diş Hekimliği okudum." Nehir sürekli kaçtığını görebiliyordu ama yine de merakı daha üstün geldi.

"Neden bıraktın?" Tüm vücuduna endişe hâkim olurken kendini dizginlemeye çalıştı Timuçin. Bu zayıflığını Nehir'in görmemesi gerekiyordu.

"Şimdi konuşmak istemiyorum." Timuçin ona bir çırpıda karanlıkta kalan geçmişini anlatamazdı. Zaten buna hazır da değildi.

"Peki... Fotoğraflarda çok mutlu görünüyorsun."

"Mutluydum..."

"Abin gibi Türk Yıldızı da olabilir miydin?"

"Ben Solotürk olmak istiyordum."

"Seninle gurur duyuyorum, gerçekten beni çok şaşırttın." Nehir gözlerinin içine bakıp aniden söyleyince Timuçin şaşırdı. İlk defa bu denli özel bir takdirle karşılaşıyordu.

"Sen mükemmelliğin tanımı gibisin. Eminim ailen de gurur duymuştur. Bu kadar senede iki çok zor bölümde iki diploma mükemmel bir şey. Sana hayran olmamak elde değil. Beni her geçen gün daha da şaşırtıp kendine hayran bırakıyorsun." Nehir bir kez daha doğru yolda olduğunu hissetmişti. Timuçin belli ki hoş olmayan şeyler yaşamıştı. Nehir bunların acısını kapatmak için kesinlikle hazırdı. Çünkü onu günden güne daha çok sevmeye başlamıştı. Timuçin bir şey demeden Nehir uzandı ve yanağına küçük bir öpücük bıraktı.

O gerçekten farklı diye düşünürken Nehir yanından ayrıldı. Onu seçimleri için suçlamıyordu, geçmişini öğrenmek için de sıkıştırmıyordu. Her şeyi olduğu gibi bırakıyordu Nehir. Ayrıca onunla gerçekten gurur duyuyordu. Nehir ona kesinlikle farklı bir kapı açıyordu. Belki o kapı ile tamamen kötü anılardan arınabilirdi. Kendi kendine gülümsedi ve mutfağa giden Nehir'in yanında buldu kendini.

"Aslında ne seversin emin değilim. Bende bir şeyler hazırladım." Nehir'in sandalyesini çekip oturmasına yardım etti.

"Deniz kenarında oturuyor oluşum garip kahvaltılar yaptığım anlamına gelmez," diyerek takıldı Nehir.

"Çay mı içiyorsun?" Bardağını doldururken Nehir ona şaşkınlıkla baktı.

"Neden bir sorun mu var?"

"Bu zamana kadar tanıdığım tüm sağlıkçılar genelde sert kahve içerler. Şaşırdım."

"Babam Karadenizli, bizim evde çay konuşur."

"Öyle hep çay veya kahve gibi seçeneğim yoktur ama çay sevdiğini aklıma not ediyorum." Timuçin dolaptan yoğurdunu çıkardı ve kasesine koymaya başladı.

"İster misin?"

"Kahvaltıda yoğurt yemek pek adetim değildir." Yüzünü kırıştırmasını hayır olarak yorumladı Timuçin.

"Probiyotik yoğurt aslında. Sağlıklı beslenmeye geçtim, gerçi çayı da çok içmemem gerek ama yasaklar delmek içindir." Timuçin yoğurduna yulaf ekledikten sonra tekrar masaya oturdu.

"Diyetin olmalı yani spor salonunda gördüğüme göre..."

"Belli bir miktar protein almam lazım. Yumurta da onun için zaten." Nehir haşlanmış yumurta kokusundan nefret eden kişilerden değildi. Çocukken her kahvaltıda mutlaka yediği için şimdi de aynı geleneği devam ettiriyordu.

"Benimle yumurtanı paylaşmak ister misin?" dedi Timuçin'e göz kırparak.

"Elbette."

"O zaman uzat bakalım yumurtanı. Bakalım kiminki daha sağlam." Timuçin gülerken Nehir'in istediğini yaptı. Yumurtası maalesef çok sağlam çıkmamıştı. Nehir gülerken ona katıldı. Şimdiden enerjik bir gün başlamıştı bile.

"Havada olmak nasıl bir duygu? Yani tek başına..." Güzel bir film izlemişlerdi. İşin kötü yanı yarın Nehir gidiyordu. Genç adam onun varlığına iki günde çok alışmıştı. Nehir de yüzleşmekten kaçmak istiyordu. Bir aile kavgasından korkuyordu. Ailesi yarın taşradan döndüğünde onun eve gelmeyişini hemen anlayacaklardı. Nehir dizlerinin üzerine başını koymuş ve koltuğa uzanmıştı. Timuçin bu yastık görevini oldukça sevmişti.

"Bir yandan çok güzel ama bir yandan da oldukça sıkıntılı."

"Nasıl sıkıntılı?"

"Bin santigrat derece ısı üreten bir ya da iki motorun hemen üzerinde oturup 13-30 ton aralığında bir metal yığının saatte ortalama 700-800 km hızla giderken kontrol etmek olarak düşünürsek oldukça zor."

"Hiç böyle düşünmemiştim."

"Jetlerin yakıtları da kendileri de çok maliyetli. Büyük bir sorumluluk alarak uçuşa çıkıyorsun. Öte yandan düşünürsek özgürlük hissi bambaşka. Sevmeden asla yapamazsın." Nehir başını anladım der gibi salladı, yattığı yerden doğruldu ve tekrar düşüncelere daldı. Her ne kadar tadını çıkarmaya çalışsa da aklı hep ailesi ile olacak yüzleşmedeydi. Timuçin'in yanında kalmak ailesine ters bir durumdu. Bunun için sorguya çekileceğini de biliyordu ama en çok Derya abisinin sert tutumu ile birlikte bir aile kavgasına dönüşmesinden çok korkuyordu.

"Düşündüğün gibi olmayacak," dedi Timuçin ve güç vermek istercesine elini sıktı.

"Bilmiyorum ama bir aile faciası olmasından çok korkuyorum."

Derya kendisine sorgulayarak bakan babasına hesap vereceğini çok iyi biliyordu.

"Ne demek bu, kızım iki gündür eve gelmemiş. Abisi olarak onu sana emanet ettim ve gittim." Derya derin bir nefes aldı. Planını kurarken de babası tarafından bir yaptırıma uğratılacağını çok iyi biliyordu. Bu yüzden ne ceza verirse sakince kabul edip buradan gidecekti.

"Derya sana sorduğumda takılıyor işte demiştin." Açelya neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Derya'nın bir şeyler sakladığını biliyordu ama işin başka bir boyutu olduğunu bilmiyordu.

"Dedim çünkü sevgilisi ile takılıyordu." Açelya'nın gözleri şaşkınlıktan açılırken Derya'nın asla böyle bir şeye izin vermeyeceğini düşünüyordu aynı zamanda.

"Çünkü bunu yapmaya mahkûm edildim." Kimse Nehir'in kapıdan içeriye girdiğini görmemişti. Etraf gerginleşirken Nehir cesurca abisinin karşısına dikildi. Üzerinde cuma günü giydiği kıyafetler vardı. Babasının çok kızdığını görebiliyordu. Hele onun gibi toplumun uygun gördüğü ahlaki değerlerle büyümüş biri olarak verdiği tepki normaldi.

"Abim iş çıkışı odama geldi ve telefonumu, araba anahtarlarımı, banka kartlarımı, cüzdanımdaki parayı kısacası her şeyimi aldı. Eve gidecek param yoktu ben de otelde kalırım diye düşündüm ama kendi odama bile girmeme izin verilmedi. En yakın gidebileceğim kişi oydu ve ona gittim." Bakışlar Derya'ya yönelirken abisi her zamanki dik duruşundan ödün vermiyordu.

"Derya sen nasıl buna cüret edersin!" Babasının sesinin yükselmesi biraz Nehir'i ürküttü. Aile kavgasına yol açmak ve ayrışmaktan çok korkuyordu. Ne var ki, abisi kesinlikle bunu hak etmişti.

"Doğru, ona şımarık bir kızın nasıl alt edilebileceğini göstermiş oldum. O adamla olduğu takdirde aynı o gece gibi bir çıkmaza gireceğini sadece önceden göstermiş oldum. Bunu yapmam gerekiyordu."

"Beni deli gibi yağan yağmurun altında tek başıma sokaklara terk ederek mi vermeye çalışıyordun o dersi!" Nehir her ne kadar güçlü durmaya çalışsa da o gecenin korkutucu izleri zihnine kazınmıştı çoktan. Gözünün dolmasına engel olamadı.

"Derya canım isteyene kadar tüm imza yetkilerini ve haklarını elinden alıyorum. Madem kardeşini para ile terbiye ettin ben de seni makamın ile terbiye etmeyi seçtim. Senin canını en çok bu yakar. Bir daha da baba rolü oynamamayı öğrenirsin." Derya böyle bir cezayı beklediği için fazla bozulmadı. Sadece Açelya'dan çekeceği için biraz çekiniyordu. İnatçılıkta master yapmış eşini ikna etmek zordu.

"Nehir sen de bir erkekle iki gün aynı evde nasıl kalırsın? Madem gittin onun telefonunu kullanıp Deniz abine ulaşabilirdin. Büyük sorumsuzluk! Beni hayal kırıklığına uğrattın. Ben sana nasıl güveneceğim?"

"Baba asla aramızda bir şey olmadı. Ben senin yetiştirdiğin kızım." Babası bir kez yüzüne baktıktan sonra bir şey demeden dinlenmek için odasına gitti. Babasının gönlünü almak istiyordu Nehir ama önce biraz sakinleşmesini beklemek en mantıklısıydı.

"Bu kez sınırı çok aştın! Bu aşırı korumacılık seni bir canavara çeviriyor ve farkında değilsin!" Annesi abisine fırça çekmeye başlayınca biraz olsun babasının kırgınlığını unuttu Nehir.

"Ben ne yaptığımın farkındayım anne. Cezamı aldım ve gidiyorum." Derya arkasına bakmadan evden çıktı hemen.

Bahçeden geçerken onu sıkmaya başlayan kravatını çözmeye çalıştı. Tam arabasına doğru yürürken onu gördü. Yavaşça kravatını çekip boynundan kurtardı.

"Boşuna bekliyorsun Nehir evden çıkamaz bugün," dedi dalgınlıkla. Karşısındaki genç adam ondan başka bir cevap daha bekliyor gibi görünüyordu. Nehir'in cümlesi aklına gelince yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Onu evinde alıkoymak yerine evine getirmeliydin. Fırsatı güzel kullandın ama ben kardeşimi fazla hafife almışım."

"Nehir ne istiyorsa onu yaptım. O halde inanın bana onu evine getirmek hakaret gibi olurdu." Derya karşısındaki adamın cesaretine hayranlık duymamak için kendini zor tutuyordu. Kravatını eline yavaşça sarmaya başladı. Genelde gergin olduğunda bunu yapardı.

"Ne kadar ağrına gitti değil mi? İşte seninle o canım cicim ayları geçtikten sonra aynı öyle hissedecek. Onun hâlâ babasının parası ile yaşadığını gördüğünde eminim senin de ağrına gidecektir. Kendini eksik hissedeceksin gururuna dokunacak."

"Her şey para demek değil bu hayatta."

"Haklısın öyle olsa sana *Herkesin bir fiyatı vardır. Seninki ne kadar Timuçin Bey derdim?*" Timuçin hiddetle nefes alırken yumruğunu sıktı ve çenesini ani gelen öfke ile sıkmaya başladı.

"Kızmakta haklısın kesinlikle ama hayat bu maalesef. Ona 30 bin liralık ceket alamadığında ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın. Eğer bana *gelip 'Abi ben o pahalı kıyafetlerden, makyaj malzemelerinden, davetlerden, moda haftalarından elimi eteğimi çekiyorum. Ben daha lüksten uzak bir hayat istiyorum.'* derse inan ikinizi de rahat bırakırım ama ben kardeşimi çok iyi tanıyorum. Bu arada dediğim ceketi de bir araştır. Nehir'i bir ara ne kadar magazin programı varsa eleştirmişti bu yüzden. İnternet tarayıcına yazarsan hemen karşına çıkar sanırım. Benden bu kadar..." Derya

elini Timuçin'in omzuna yavaşça vurduktan sonra arkasını döndü. Timuçin söylenen cümleleri idrak etmeye çalışıyordu.

Derya, Açelya ile ilk yüzleşmesini yapmak üzere telefonunu eline aldı ve eşini aradı. Aslında krizi fırsata çevirebilirdi. Doğru dürüst tatil yapamıyordu. El çektirildiği dönemi ailesi ile doya doya yaşamak istiyordu. Güzel bir tatil ile başlayabilirdi.

"Açelya eğer beni protesto etmek istiyorsan orada kalabilirsin ama bir seçenek daha var elbette. Yanıma gel ve beni delirtene kadar uğraş kabul ediyorum çünkü ailemle vakit geçirmek istiyorum. Seçim senin." Açelya'nın konuşmasına fırsat vermeden söylediği gibi telefonunu hemen kapattı Derya. Açelya'yı iyi tanıyordu. Sessiz bir protesto ona göre değildi ki, kapıda görünmüştü çoktan. Timuçin'e kısa bir selam verdikten sonra dik bakışlarla eşine baktı Açelya.

"Elinden geleni ardına koyma ama şimdi değil," dedi uyarır tonda Derya. Açelya öyle olsun der gibi baktı ve Derya'nın ardından arabaya bindi. Timuçin arkalarından bakarken abisinin sözlerini duydu zihninde. *Kardeşimin gururu kırılacak...*

Kafası karışmış olsa da ne istediğinden emindi Timuçin. Hafta sonu Nehir ile birlikte çok güzel geçmişti. İlk defa nefes aldığını hissetmişti. Eskisi gibi hayattan tat almaya başlamıştı. Hayatındaki taşlar yerine tekrardan oturuyordu. Belki abisi bazı yönlerden haklı olabilirdi ama biliyordu ki Nehir onu lükse asla tercih etmeyecekti.

Timuçin saatini kontrol ederken biraz daha burada kalırsa işe geç kalabileceğinin hesabını yapıyordu. Nehir'den bir işaret bekliyordu ama istediği işareti şimdilik bulamamıştı. Daha fazla bekleyemezdi. Kararını verdi ve evin ana giriş kapısından girip bahçedeki yürüyüş yolundan evin giriş kapısına geldi. Zili çaldı ve derin bir nefes alarak Ne-

hir'in ailesi ile yüzleşmeye hazırladı kendini. Kapıyı geçen sefer geldiğinde açan kadın açtı.

"Buyurun," dedi ve Timuçin gergin bir gülümseme ile karşılık verdi.

"Nehir ile görüşmek istiyordum." Tam o sırada kadının arkasında Nehir'in annesi belirdi.

"İçeriye gel Timuçin." Böyle dostça bir karşılama kesinlikle beklemiyordu. Biraz olsun rahatladı ve kapıdan içeriye adım attı.

"Kim gelmiş, Derya pişman mı oldu yoksa?" Karşısında bir anda genç adamı görünce Haluk Bey gerildi.

"Şey... Ben Nehir'e bakmaya gelmiştim. Çok gergindi buraya gelmeden önce," diye hemen açıklamak istedi Timuçin. Annesinin aksine babası oldukça hoşnutsuzdu geldiğinden.

"Kızımı doğrudan buraya getirmeliydin!" Timuçin böyle bir tepkiyi beklemiyordu. Nehir belki de endişelerinde haklıydı. Timuçin ise önüne ilk çıkan engelde pes edecek biri değildi.

"Haklısınız ama onu o şekilde görünce aklıma başka bir şey gelmedi çünkü çok üşümüştü sırılsıklamdı. Tek istediğim bir an önce üşümesini durdurup o şok anından çıkmasıydı. Aklınızda hiç şüphe kalmasın eğer endişelendiğiniz şey aklımdaki ise kesinlikle aramızda bir şey olmadı." Karşısında cesur bir gencin olduğunu görebiliyordu Haluk Bey. Son derece başarılı ve donanımlı biri olduğunu da öğrenmişti yakın zamanda. Ne yazık ki Derya'nın öngördüğü şeyleri o da görebiliyordu. Derya düşüncelerinde haklı olsa bile yöntemi son derece yanlıştı.

"Sana nasıl güvenebilirim?"

"Biraz üstünden zaman geçmiş olsa da ben eski bir askerim aynı zamanda. Sözümün hâlâ tartışmasız güvenilir olacağını düşünüyorum." Haluk Bey yavaşça başını salladı. Karşısında kararlılıkla ve korkusuzca dikilen biri varken bir şey demeye gerek duymadı. Bir insanın yalan

söylediğini rahatlıkla bir bakışından anlardı ve Timuçin'in doğruyu söylediğini gördü gözlerinde.

"Kızımla ciddiyseniz buna bir ad koyalım. Ailen ile tanışmak isteriz." Bunun için çok erkendi, Timuçin ailesinin de en az Nehir'in ailesi gibi aceleci davranacaklarını biliyordu çünkü onlara göre yaşı bir evlilik için oldukça uygundu. Nehir ile daha birbirlerini doğru dürüst tanımadan ailelerin araya girmesini istemiyordu Timuçin. Bu yüzden orta yolu bulmak istedi.

"Bu biraz acele bir karar olur efendim ama ciddi bir tutumda olacağım kesindir. Sadece zamana ihtiyacımız var."

"Çok fazla bekleme taraftarı değilim." Haluk Bey ilk defa bir kız babası olmanın ne anlama geldiğini anlıyordu. Nehir her zaman sözünü dinleyen ve babasının kurallarına uyan bir kız olmuştu. Her zaman uysaldı ayrıca tavsiyeleri de yerine getirirdi. Büyüdüğünü kabullenmek zordu bir baba için.

"İzin verirseniz onu görmek istiyorum."

"Odası yukarıda sol koridorun sonundaki oda," dedi hemen Nur Hanım eşini susturmak istercesine. Haluk Bey eşine keskin bir bakış atarken bu durumdan pek hoşnut değildi. Timuçin kısa bir baş selamı verdikten sonra merdivenlere yöneldi. Basamakları hızlı adımlarla çıkıp sol tarafa yürüdü ve oda kapısının önüne geldi. Kapıyı yavaşça çaldı ve içeriden ses duyunca kapıyı açtı. Nehir cam kenarından dışarıyı seyrediyordu dalgın bir şekilde.

"Anne şu an konuşmak istemiyorum," dedi gelenin annesi olduğunu sanarak. Timuçin sessizce kapıyı kapadı ve sesini çıkarmadı. Genç kadın oldukça düşünceliydi. Timuçin yavaşça onun yanına yaklaştı.

"Seni merak ettim," dedi usulca. Nehir hızlıca önüne döndü ve karşısındaki adama haber vermediğini fark etti. Kafası çok doluydu ve aklından tamamen çıkmıştı Timuçin'in dışarıda bekliyor oluşu.

"Özür dilerim." Nehir oldukça üzgün görünüyordu. Gözlerini kaçırdı ve ondan güç almak istercesine başını Timuçin'in göğsüne yasladı. Timuçin kollarını Nehir'in etrafına doladığında Nehir biraz da olsa rahatladığını hissetti.

"Babam haklıydı, Deniz abimi aramalıydım veya senden beni eve getirmeni rica etmeliydim. Ama... Seninle kalmak istedim. Seninle vakit geçirmek çok güzeldi. Abimin bu davranışı olmasa belki de en güzel hafta sonum diyebilirdim." Timuçin kollarını biraz daha sıktı ve Nehir'in sözleri ile mutlu olduğunu hissederken yüzünde büyük bir gülümseme belirdi.

"Ne yaptım ki... Bence daha güzel geçirdiğin günler olmuştur." Nehir hemen başını kaldırdı bu sözleri duyunca.

"Bu kadar samimi ve içten karşılanmamıştım bir erkek tarafından. Ayrıca ben hiç bir erkekle bu zamana kadar uyumadım." Timuçin içinden kocaman bir keşkenin geçtiğini hissetti. Keşke onun da ilk birlikte uyuduğu kişi Nehir olsaydı. Nehir ile beş sene önce tanışmış olsa her şey çok farklı olabilirdi.

"Uyurken pek rahat durmuyorsun aslında," diyerek takıldı Timuçin. Nehir gülümsemekten kendini alamadı.

"Ayrıca baban ile konuştum ve biraz da olsa anlayacağını düşünüyorum çünkü öyle bir tavır takındı."

"Başka? "

"Ne kadar ciddi olduğumu sordu." Nehir iç geçirdi tabii ki bunu soracaktı babası.

"Evlenmek için yaşımın geldiğini hatta geçtiğini düşünüyorlar."

"Benimkiler de aynı görüşte." İkisi de daha erken olduğunda hemfikir gibiydiler. Timuçin için hemen bağlanmak biraz daha sıkıntılıydı. Çok güvendiği biri tarafından güveninin kırılması bunun mutlak bir sonucu olmuştu.

"Peki... Ben gitsem iyi olacak. Çoktan geç kaldım sanırım." Nehir istemeye istemeye geri çekildi.

"Benim yüzümden izin kullanmak zorunda kaldın."

"Fazlasıyla birikmişti izinler zaten." Timuçin gülümsedi ve aslında o da aynı fikirdeydi. Şu an Nehir'in yanında kalmak çok daha güzeldi.

"Seni ne zaman görebilirim?" dedi usulca ve Nehir'in gözlerinin içine bakarak.

"İstediğin zaman." Nehir parmak uçlarında yükseldi ve genç adamın yanağına bir öpücük bıraktı.

"Kendini fazla yorma."

"Bak işte ona çare yok ben asistanım ve yorulmaya mahkûmum," dedi şakacı bir tavırla Timuçin.

"Kaçınılmaz son diyorsun yani."

"Aynen öyle diyorum." Sanki ayrılmamak için cümleleri uzayıp gidiyordu. Timuçin yavaşça elini Nehir'in beline götürdü ve onu kendine çekti. Gözleri birbirine kilitlenmişken Nehir anın heyecanı ile yavaşça yutkundu. Timuçin içinden *sadece beş dakika* diye söylüyordu kendini buradan ayırmak için. Kalbine ve vücuduna hükmedemiyordu. Ona baktıkça nefes alışı farklılaşıyordu. Yirmi dokuz yaşındaki bir adama göre oldukça çocukçaydı. En sonunda dayanamadı ve kendini onun dudaklarına ulaşırken buldu. Nehir de tam anlamıyla karşılık verirken kendini durdurmakta zorlandı. Başını Nehir'in alnına dayadı ve kendini gülümsemekten alamadı.

"Gitmeni istemiyorum," dedi Nehir ona katılarak. Sadece şurada durup ona sarılmak bile Nehir'e huzur veriyor daha pozitif düşünmeye başlıyor, aklındaki tüm sorunların ağırlığı hafifliyordu.

"Bende." Ama gitmesi gerekiyordu tüm dakikalarını sonuna kadar kullanmıştı tam geri çekilmişti ki Nehir elinden tutup onu durdurdu.

"Bir daha evine geldiğimde tekrardan cheesecake yapacak mısın?"

"İstediğin zaman." Nehir gülümsedi ve elini bırakmak zorunda kaldığında gülümsemesi soldu. Kim bilir bu eller daha neler yapıyordu? Bir cerrah olarak gerçekten iyiydi

ki Deniz abisine göre oldukça yetenekliydi bu konuda. Nehir evinde kaldığı süre boyunca yemek yapma konusunda da ilginç bir şekilde iyi olduğunu görmüştü ve ona tekrar hayran kalmıştı. Nehir onun hayallerini süsleyen erkek olduğundan kesinlikle emindi. Onda kusur bulmak imkânsız gibiydi.

Timuçin odadan çıktığında yüzünde aptal bir sırıtış vardı. Hemen kendini toplamak adına başka şeyler düşünmeye çalıştı ve hızlı adımlarla aşağıya indi. Nur Hanım'a *'İyi günler'* dedikten sonra evden çıktı. Neyse ki tam zamanında yetişmişti randevusuna. Bugüne yirmi yaş dişi ile başlayacaktı.

Garip olan ise öğleden sonra tam bir saatinin boş olmasıydı. Alışıldık bir durum da değildi ki boş kalmayacağını o da iyi biliyordu. Telefonunu eline yeni almıştı ki sıkılgan bir ifadeyle yanına yaklaşan beşinci sınıf öğrencisini gördü.

"Abi bir bakar mısın?" dedi kız. Bölüme yeni geldikleri için ismini bilmiyordu Timuçin. Başını salladı ve oturduğu yerden kalktı.

"Diş çekerken kırıldı." Stajyerken onun da başına gelmişti ama artık öngörmeyi öğrenmişti. Hastanın başına geldiğinde eldiven istedi ve dişin ne kadarının kırıldığına baktı. Sondu aldı ve dişin zayıflamış yüzeyine bastırdı.

"Zayıf olduğunu buradan anlamanız gerekiyor," diyerek gösterdi. Teori ve uygulama çok farklı oluyordu. Kadın hastanın endişeli yüzünü görünce hemen açıklamak istedi.

"Her zaman başımıza gelen bir şey, siz rahat olun," dedi içini rahatlatmaya çalışarak. Davyeyi eline aldı ve üsten yine kırılacağını düşündü. Kökü elevator ile çıkaracaktı. Nitekim öngördüğü şey olmuştu. Neyse ki oldukça becerikliydi bu konuda. İki kökü de çıkarıp tamponu koydu.

"Bilgilendirmeyi size bırakıyorum."

"Teşekkür ederim abi."

"Her şey zamanla," dedi ve gülümsedi. Tam arkasını dönmüş yerine gidip oturacakken arkasından orta yaşta olan sekreterin sesini duydu.

"Timuçin seni Pedodontiden istiyorlar." Düşüncesinde bir kere bile olsa yanılmayı isterdi ama yine yanılmadı ve boş kalmadı. Çalışmaktan kesinlikle şikâyeti yoktu sadece kendi bölümünde çalışmak istiyordu. O bir cerrahtı, pedodontist olan annesiydi ama maalesef arkadaşlık ilişkilerinde Timuçin çok güzel kullanılıyordu.

"Tamam abla gidiyorum," dedi ve eldivenlerini çıkarıp tıbbi atığa attıktan sonra hızlı adımlarla karşıdaki departmana yürümeye başladı.

Timuçin eve geldiğinde her zamankinden daha enerjikti. Yarım gün çalışmanın etkisiydi bu. Belki de kısa bir mola vermek sandığından daha iyi gelecekti. Neyse ki yarın nöbet tutacaktı. Nöbetten sonra ise tatili vardı. Belki tatilini Nehir ile geçirebilirdi ama o çalışmak zorunda olacaktı. Bu yüzden heyecanla aydınlanan yüzü yerini boşa ümitlenmeye bırakmıştı.

Akşam arkadaşı Eren gelecekti bu yüzden hızlıca yemek hazırlamaya başladı. Mantar sote yapmak hem kolaydı hem de hızlıydı. Buzdolabından mantarı biberi ve domatesi çıkardı. Bir şeyler doğrarken kafasının rahatladığını hissediyordu. Yemek yapmak sadece karnını doyurmak için değil aynı zamanda eski sıkıntılarını da atmak için yaptığı bir aktivite haline gelmişti. İyice uzmanlaşmaya başladığı için başka bir şeye yönelmiş bu da tatlılar olmuştu. Nitekim başka şekilde işine de yarıyordu. Geçen gün Nehir'in verdiği tepki hoşuna gitmişti çünkü ona hayranlığının arttığını kendi gözleriyle görmüştü Timuçin.

Keşke o da yanımda olsa birlikte yemek yapsaydık diye düşündü. Şu an ev sessiz ve soğuk geliyordu. Oysa Nehir sadece iki gün geçirmişti bu evde. İki gün içinde evde yer edinmesi şaşırtıcıydı. Sanki Nehir düşüncelerini duymuş gibi telefonu çalmaya başladı. Telefonu cebinde çalarken hızlıca elini yıkayıp arayan kişiye baktı telefonunu alıp. Nehir arıyordu. Açar açmaz enerjik ve tatlı sesini duydu Nehir'in. Sesi sabaha göre oldukça neşeli geliyordu.

"Merhaba, ne yapıyorsun?"

"Arkadaşım gelecek birazdan da yemek hazırlıyorum." Timuçin saatini kontrol ederken telefonu bir elinden diğerine geçirdi. Acele etmesi gerekiyordu.

"Kimmiş bu arkadaş?" Nehir'in kıskançlığa benzer sorusuna gülerek cevap verdi.

"Çocukluk arkadaşım Eren, bir ara tanıştırırım sizi. Sen ne yapıyorsun? Sesin daha iyi geliyor." Telefonu kulağı ve omzunun arasına sıkıştırdı ve doğrama işine tekrardan döndü.

"Kendimi işe verdim ve daha iyi hissediyorum. Şey... Abim ile konuşmuşsun umarım kötü bir şey olmamıştır." Nehir'in sesi tereddütlüydü açıkçası abisinin kötü bir şey söyleyip Timuçin'i de üzmesini istemiyordu.

"Yok sandığın gibi değildi. Sadece senin ceketinden söz etti yani aklımda kalan o."

"Of lanet olsun o cekete! Başıma bela oldu resmen." Nehir *yine mi ceket mevzusu* diye içinden geçirirken abisine tekrardan kızdı. O ceketle onu vurması yeterdi artık.

"Neden?"

"Şımarıklık günlerimden birinde yaptırmıştım o kadar pahalıya mal olacağını düşünmemiştim. Sorumsuzca bir hareketti ama abim bir şey olduğunda o ceketle beni vurmayı iyi bilir."

"Konu ile çok bilgi sahibi değilim."

"Olma zaten beni öyle bir kız olarak görmeni istemem ve bundan hem utanırım hem de üzülürüm."

"Ben sana inanıyorum." Timuçin soğanı doğramaya başlarken gözlerini kırpıştırdı. Maalesef her zamanki gibi yakıyordu. Sadece soğan doğramayı sevmiyordu. Gözleri yaşarıyordu ve bu sesini de değiştiriyordu.

"Ne oldu?"

"Soğan doğruyorum da gözlerim yanıyor." Nehir'in küçük kıkırtısını dinlerken Timuçin doğramaya devam ediyordu.

"Kıyamam sana..." Nehir gözlerinin aldığı rengi merak etti çünkü kendisinin gözü yaşardığından göz rengi açılıyordu. Bugün birbirlerine dalıp gittiklerinde de aynı şeyi düşünmüştü. Gözlerini nedensizce çok beğeniyordu ki o da mavi gözlüydü.

"Soğan kıyıyor ama..."

"Sen de onu kıyıyorsun..." deyip espri yapmaya çalıştı ama çok anlamsız olduğunu düşünüp utandı Nehir.

"Tamam, çok kötüydü kapatayım da işini bitir." Timuçin çok anlamsız bulmamıştı ama içinden gelen bir şey söylemek istedi. Erken olabilirdi ama kalbi öyle olduğuna emindi ve cesaret veriyordu o sözleri haykırmak için.

"Seni seviyorum." Nehir sözcükleri duyar duymaz heyecan seline kapıldı. Kalbi atışlarını arttırdı ve terlediğini hissetti. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Hayalimdeki erkeğin vücut bulmuş hali diye düşünüyordu Timuçin için. Yakışıklıydı anlayışlıydı en önemlisi de diğerleri gibi değildi.

"Ben de... Seni seviyorum," dedi kalbi ağzında atarken. Sakinleşmek için derin nefes almaya çalıştı. Yüzünü soğuk cama dayadı ve gözlerini kapattı. Onu görmüyorken bu hale geldiyse karşısında bu sözleri duyduğunda ne yapacaktı. Yoksa karşısında bayılacak mıydı? Timuçin de sözleri duyduğunda aptalca sırıtırken buldu kendini. Öyle ki önüne bakmayı unutmuştu ve bıçak elini kesti. Küçük bir nidanın çıkmasına engel olmadı. Nehir de duymuştu bu sesi.

"Ne oldu?" dedi hemen merakla. Timuçin elini yıkadı ve üzülerek yeni doğramaya başladığı domatesleri çöpe attı.

"Elimi kestim." Nehir elini ağzına götürürken gülmemek için kendini zor tutuyordu. Demek ki delice afallayan sadece kendisi değildi.

"İyi misin peki?"

"Daha kötü kesikler atmıştım."

"Dikkatli ol bir daha. İyi akşamlar... Timuçin..."

"Sana da güzel Nehir." Aynı şey yine olmuştu bugün nasıl onu bırakıp gidemediyse şimdi de telefonunu kapatmak istememişti. İçini kaplayan anlık hüzünle telefonunu koltuğa fırlattı. Neyse ki çok fazla düşünmesine gerek kalmamıştı çünkü zil çalıyordu. Eline bir peçete sarıp kapıyı

açmak için kapıya yöneldi. Dezenfeksiyonun her türlü aşamasını bilse de o da normal insan öğretileri ile yaşıyordu.

Kapıyı açtı ve arkadaşını gördü. Ona karşın arkadaşı gayet yorgun görünüyordu. Polikliniğin yanı sıra düğünü ile olan hazırlıkları ile de ilgileniyordu Eren.

"Hoş geldin," diyerek arkadaşını karşıladı.

"Hoş bulduk da, eline ne oldu?" Timuçin'in elini işaret etti içeriye geçerken.

"Kestim."

"Cerrah olduğunu elinde de mi kanıtlıyorsun?" Arkadaşı dalga geçerken Timuçin gülümsemekle yetindi sadece.

"Sen de bitmiş gibi görünüyorsun."

"Hastalarım fazlalaşmaya başladı ve düğün derken halim kalmıyor."

"Sana demiştim sen iyi bir doktorsun." Arkadaşı ile gurur duyuyordu. O zor zamanlarında Eren hep yanındaydı. Hatta şu an bu haldeyse bunu büyük ölçüde arkadaşına borçluydu. Eren asistanken iyi bir tedavi uygulamıştı Timuçin'e. Her şeyi bir kenara bırakmayı öğreten ve yepyeni bir hayata başlamasına yardım eden kişi Eren'di. Eren'in de desteği olmasa Timuçin bu günlere gelmekte zorlanırdı. Eren hayatındaki en iyi dostuydu.

"O zaman sana yardım edeyim." Eren yardım edince yemeği çabucak hazırlamışlar ve karşılıklı oturup yemeğe başlamışlardı.

"Sen iyice ustalaştın bu işte." Eren yediği yemekten hayli memnundu.

"Sen de fena değildin hani en son bıraktığımda. Gülçin'e söylesem mi?" Eren gülerken Timuçin de ona katıldı.

"Gülçin sinir krizleri geçirecek az kaldı. Kendi müstakbel eşime sözlerim etki etmiyor. Ne kadar da stresli bir işmiş. Gelinliği bulamayacağım diye oturup ağladı teselli etmek çok zor oldu ama Allah'tan istediğini buldu sonradan."

"Sevindim, eğer yardım edebileceğim bir şey varsa biliyorsun seve seve yardım ederim."

"Şu an yok." Bir an düşündü Eren ve sorup sormamak arasında kararsız kaldı. Arkadaşını çok iyi tanıyan Timuçin bu tereddütü bir bakışı ile anlamıştı.

"Dinliyorum," dedi Timuçin merakla.

"Hata yapıp yapmadığıma karar veremiyorum. Yani her şey güzel tabii ama eski ortamımı deli gibi özlüyorum. Keşke akademik kariyer yapmak için fakültede kalsaydım diyorum. Bu istek son zamanlarda çok arttı." Onunla ilgisinin olduğu tarafı çözememişti Timuçin. Eren de vakit kaybetmeden ağzındaki baklayı çıkardı.

"Sizin üniversite duyduğum kadarıyla asistan alımına başlamış uzman alırlar mı bilmiyorum tabii. Başhekimi Nehir ile bağlantılı sanırım."

"Deniz abisi mi?"

"Abisi mi?" Eren bu kadar yakın olacaklarını düşünmüyordu. Soyadlarından bakmıştı olaya.

"Evet Kardiyalog geçende tanışmıştık. Onu kast ediyorsun sanırım."

"Bir şey istemekten nefret ediyorum ama benim adıma onunla konuşur musun diyecektim."

"Çekindiğin şey bu mu yani? Tabii ki konuşurum." İçine bir rahatlama gelmişti Eren'in.

"Diğer abisine göre daha makul ve anlaşılabilir biri. Nehir de hep iyi şekilde bahsetmişti kendisinden. "

"Sahi diğer abisi hâlâ sıkıştırıyor mu seni?"

"Beni değil de Nehir'i çok kötü tuzağa düşürdü. Geçen hafta sonunu birlikte geçirdik burada."

"Nasıl?"

"Abisi her şeyini elinden almış gidecek bir yeri ve parası da yoktu. Nehir de bana geldi yağmur yağıyordu ve çok kötü ıslanmış üşümüş ve korkmuştu."

"Cidden abisi nasıl bir zihniyete sahip. Buradan bakınca zorbanın teki gibi görünüyor."

"Peşine birini takmış tek istediği Nehir'in ondan yardım istemesiydi hatta emindi ama Nehir istediğini yerine

getirmedi. Beni küçümseyip ona istediklerini vermeyeceğimi ima ediyor. Otuz bin liralık ceketler falan filan..."

"Otuz bin lira..." Eren oldukça şaşırmıştı.

"Az önce telefonla konuştuk çok utanç duyduğunu ve şımarıklık yaptığını o kadar pahalı olacağını düşünmediğini söyledi." Timuçin onu korumak istedi. Eren'in onu yanlış tanımasını istemiyordu.

"Bir bakıma bize tuhaf gelse de kızın yaşamı böyle. Bu kadar açılabildiğine göre ona bu imkânı tanımışlar demektir. Burada da kızın pek bir suçunu göremiyorum. Yetiştiriliş tarzından kaynaklanır sonuçta." Eren haklıydı ama bir bakımdan Timuçin'in korkmasına da yol açmıştı. Bu yönden bakınca abisinin bariz haklı olabileceğini görmeye başlamıştı. Derin düşüncelere dalmadan arkadaşı hemen bu halini değerlendirmişti.

"Korkuyorsun öyle olur diye."

"Mantık dâhilinde," dedi Timuçin dalgın bir sesle.

"Ama karşısındaki de bir insan olacak sonuçta kıyafetlerden veya başka bir şeylerden daha önemli göreceği kesin."

"Öyle tabii ama alışkanlıklardan geri adım atmak oldukça zordur."

"Öyle olsa bile sonuçta evde otur sana ben bakacağım demeyeceğine göre ailesinin şirketinde çalışmaya devam edeceğine göre pahalı isteklerini de kendi karşılayabilir."

"Peki benim gururum elverir mi? Abim küçük düşeceğime kendimi öyle göreceğime inanıyor."

"Abin Diş Hekimi olamayıp tekrar pilotluğa dönmek isteyeceğine de inanıyordu."

"Orası öyle tabii." Timuçin içinde biriken merakı söndürmek için telefonunu eline aldı ve arama motoruna Nehir Hazinedar ceket yazdı. Bir anda karşısına yüzlerce sonuç geldi.

Nehir Hazinedar'ın Dudak Uçuklatan Ceketi.

Tamamı Swarovski Taş ile Kaplı Ceket Küçük Bir Servet Değerinde.

Nehir Hazinedar Yine Zevkini Konuşturdu.

Nehir Hazinedar Pahalılık Kokuyor.

Prenseslere Layık Ceket.

Hepsi de magazin sayfalarına ait başlıklardı. *En azından yakışmış* diye düşündü Timuçin. Gerçi çuval bile giyse yakışırdı ona. Düşünmek istemiyordu bu yüzden hızlıca telefonu kapatıp masaya koydu ve yemeğine odaklanmaya çalıştı.

"Paraya değmiş mi peki?" dedi Eren sırıtarak. Gerginleşen ortamı ısıtmaya çalışıyordu. Arkadaşını uzun süredir bu kadar neşeli ve mutlu görüyordu. Artık farklı bir amacı da vardı. Geleceğe ait bir beklenti de otomatikman ekleniyordu.

"Ona ne giyse yakışır zaten." Timuçin'in hemen ondan bahsedince nasıl ruh halinin değiştiğini görebiliyordu Eren. Bu yüzden ne olursa olsun onu teşvik edecekti.

"Gözlerin yine ışıldıyor. Seni hiç böyle görmedim ben."

"Ben de hiç böyle hissetmemiştim." Kaşığını kenara koydu ve arkadaşına açılmak istedi.

"Çok farklı çok feminen ama aynı zamanda çabuk sinirleniyor, bazen deli gibi inatçı, yargısız infaz da yapıyor ama tüm bunların dışında öyle zarif öyle alımlı ki aynı kişi olduğundan insan şüpheye düşüyor. Bir bakış atıyor ve tüm sinir sistemimi ele geçiriyor. Ufacık gülümsüyor yine aynı şey oluyor. Karşı koymakta zorlandığım bir çekimi var. Her zaman çok güzel kokuyor. Yüzü ameliyattan dolayı şişken bile güzeldi. Daha ötesi var mı!" Timuçin utangaç bir şekilde başını eğdiğinde Eren gülmemek için kendini zor tuttu. Lisedeki Timuçin'den eser yoktu. O kendini beğenmiş çocuk tarihe karışmıştı.

"Dostum sen âşık olmuşsun." Gerçek buydu arkadaşı şimdiden aşk böceğine dönüşmüştü bile.

Timuçin bulduğu boşluğu değerlendirmek için hemen harekete geçti. Karşıdaki Tıp Fakültesi'ne hiç gitmemişti, hastaneye ise birkaç kez gitmişti. Acaba Nehir'in abisi şu an neredeydi? Muayenesi de olabilirdi dersi de. En iyisi hastaneye gidip sormak diye düşündü.

Hastaneye girdiğinde karşısında duran danışma masasına gitti. Güler yüzle karşılayan kadına o da gülümsedi ve azıcık olan zamanını kaybetmeden kullanmak istedi.

"Ben Deniz Hazinedar'ı arıyordum." İnsanlar oradan oraya koşuşturup duruyordu ve sıra numaralarının değiştiğini haber veren uyarıcı sesi de duyabiliyordu. Burası oldukça boğucu gelmişti ona.

"Muayene mi olacaksınız?" Kadın onu derinlemesine süzerken yüzü direkt yaka kartına takıldı.

"Hayır, kendisi ile görüşmek istiyordum."

"Bana sadece muayene günleri söylendi. İkinci katta poliklinik odası var. Sekreterinden öğrenebilirsiniz."

"Teşekkürler, kolay gelsin." Sağına döndü ve karşısına çıkan merdivenleri hızlıca çıkmaya başladı. Hiç böyle hayal etmemişti çünkü içerisi çok kalabalıktı. Özellikle Dâhiliye bölümünde nefes alacak alan çok azdı. Neyse ki Kardiyoloji bölümü Dâhiliyeye nazaran daha az kalabalıktı. Kapılardaki isimleri okudu. Deniz Ada Hazinedar'ı görünce ilk başta garipsedi. Özellikle Ada ismi garip gelmişti. Kapıyı çaldıktan sonra açtı ve içeride duran sekreteri görünce direkt konuya girdi.

"Merhaba ben Deniz Bey ile konuşmak istiyordum. Nerede bulabilirim?"

"Şu an ameliyatta birazdan çıkar sanırım ama buraya gelmez. Altıncı katta odası var oraya bakabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedikten sonra odadan çıktı. Nedense hastane ortamı ona çekilmez gelmişti. Kendi kliniği oldukça ferahtı buraya göre. Bir kez daha tercihi için memnun oldu. Sadece yarım saati vardı. Bu süre içinde gelmesini umarak altıncı kata merdivenlerden çıktı. Nefesi bir nebze kesilse de odayı rahatlıkla bulması rahatlatmıştı. Tahmin ettiği gibi kapı kilitliydi. Sırtını duvara yaslayıp beklemeye başladı. Aklında ise garip bir ikilem vardı. Bildiği kadarıyla Kardiyologlar ameliyata girmiyordu. Kalp Damar Cerrahisinin ameliyat yapması gerekiyordu. Hep Kardiyolog olarak bahsedildiğini duymuştu oysaki.

"Merhaba..." Sesi duyunca irkildi. O kadar dalmıştı ki onun geldiğini duymamıştı bile. Daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve odayı açan adama odaklandı. Bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordu doğrusu. Kendine çeki düzen verdi ve karşısındaki kişinin Nehir'in abisi olduğunu hatırlattı kendine.

"Merhaba, ben de sizi bekliyordum." Deniz anahtarı deliğe soktuktan sonra biraz alaycı bir tavırla karşısındaki duran genç adama baktı.

"Mesai saatinde mi? Hocan kızmasın..."

"Açıkçası çift branş çalıştığım için belki de beni affederler diye düşündüm." Deniz eliyle onu içeriye davet etti. Timuçin önden girdi ve kapıyı kapatıp karşısındaki koltuğa oturmasını işaret eden adama aklındaki soruyu sormaya karar verdi.

"Kardiyologlar bildiğim kadarıyla operasyon yapmazlar." Biraz da olsa çekiniyordu. Derya abisinden korkmayıp Nehir'in daha anlayışlı olarak lanse ettiği abisinden çekinmesi de ilginçti doğrusu.

"Evet öyle, Türkiye şartlarında aynı anda iki uzmanlık zor ama Amerika'da yapılabiliyor. Denklik de veriyorlar ve ben ikisi de olabiliyorum. Bunu sormak için gelmedin sanırım."

"Evet, aslında arkadaşım için geldim. Asistan alımı olduğunu öğrenmiş..." Timuçin cümlesini tamamlayamadan Deniz araya girdi.

"Maalesef kadroyu doldurduk."

"Kendisi uzman doktor ve akademik kariyer yapmayı da düşünüyor. Belki ona bir şans verirsiniz diye geldim." Uzman doktor lafını duyunca biraz da olsa ilgisini çekmeyi başarmıştı.

"Branşı?"

"Psikiyatri..."

"Aslında olabilir. Nereden mezun oldu?"

"Ege Üniversitesi."

"Açıkçası Psikiyatri daha farklı kriterler barındırıyor. En azından eşime göre. En yakın arkadaşımın eşinin yaklaşımını falan beğenmiyor mesela ama arkadaşımın eşi akademik anlamda son derece başarılı. Eğer Nihal'i ikna ederse neden olmasın?"

"Eşinizi..."

"Evet eşimi, kendisinin de geçmişte bazı problemleri oldu ve kriterleri çok sağlamdır herkesi beğenmez."

"Ne zaman gelebilir görüşmeye?"

"Nihal çok dolu bu aralar. Dâhiliye çok kalabalık oluyor. Mesai çıkışı ancak olabilir. Arkadaşın devlette mi özelde mi?"

"Devlette. Aslında ona kefil olabilirim oldukça iyi bir doktordur."

"Dediğim gibi bilgi kadar yaklaşım da çok önemli. Çok asabi Psikiyatristler de var." Sadece arkadaşı ile görüştüğü için buna şahit olmamıştı Timuçin.

"Peki, teşekkür ederim." Tam yerinden kalkacaktı ki duyduğu soru ile oturmaya devam etti.

"Neden çift branşta çalışıyorsun?"

"Aslında annem yüzünden. Kesinlikle çalışmayı çok seviyorum o konuda bir itirazım yok ama kendi sevdiğim branşta çalışmak istiyorum. Bu okulda olmamı da o istedi.

Arkadaşları burada ve akademik olarak gerçekten de iyiler lafım yok ama sıkıştıklarında beni çağırmalarına engel değil. Biz genelde randevu ile çalışırız, geneli ameliyat olduğu için."

"Diğer branş ne?"

"Pedodonti, annem de Pedodontist zaten."

"Neden Diş, Tıpta da okuyabilirdin. Puan sıralama meselesi mi?"

"Yok 250. olmuştum o konuda sıkıntım yoktu. Anneme hayranlığım vardı küçükken o masa ve aletler çok cazip görünürdü. Oradan gelen bir zaaf diyelim." Deniz duyduğu rakam ile çok şaşırmıştı. Karşısında Türkiye derecesi yapmış biri duruyordu.

"250. oldun. Çok iyiymiş."

"Aslında değil, ilk girişimde 51. olmuştum ama o zamanki sınav sistemi daha farklıydı." Timuçin nedense bunu demekten oldukça utanıyordu. İnsanların sadece bir sınav ile yargılanması hoşuna gitmiyordu. Sınavda başarılı oldu diye hayatta sürekli başarılı olacak diye bir kural yoktu ama insanlar sanki onlara kusursuzmuşlar gibi bakıyorlardı. Öğrencilik hayatında çok çalışmıştı ve bu sonucu alması da herkes tarafından beklenen bir şeydi.

"51 ha derece yapmışsın." Deniz aldığı cevaplarla daha da şaşırıyordu. Onu daha yakından tanımak istedi.

"Okuduğum lisedeki öğrencilerin geneli bu şekildeydi. İyi bir okuldan eğitim aldım."

"Ne diyeyim tebrik ederim. Aslında... Tercih döneminde öğrenciler geliyor fikir almak için. Yardım etmek ister misin?"

"Neden olmasın şu yaş işine çok kılım zaten."

"İdealistsin."

"Fazlasıyla yoksa 23 yaşında 250. olamazdım."

"İlk girişinde nereye gittin?"

"Hava Harp Okuluna"

"Aile baskısı mı yoksa kendi isteğinle mi?"

"Kendi isteğimle ama bazı şeyler için istemek yetmiyor." Babası ve abisi pilot olunca herkes aile geleneği diye düşünüyordu ama başka nedenler de vardı.

"Anlıyorum. Nehir seni duysa kıskanırdı eminim. Özelde okumak istemedi ve baya çalışmıştı."

"Hiç bu konular açılmadı aramızda," dedi Timuçin ve gülümsedi yavaşça. Nehir'in onu kıskanacağını hiç düşünmüyordu.

"Açılmasın bence o ilk on bine girmişti. 250'yi duyarsa baya kıskanır. Çok kıskançtır bunu bir kenara yaz bence."

"Aslında öğrenmiş olabilirim. Yargısız infaz yapmayı da seviyor."

"Kesinlikle. Zamanında onun Diş Hekimi olmasını istemiştim. Bir ailede tek sağlıkçı olmak zor oluyor. Ayrıca abimin gölgesinden çıkmış olacaktı."

"Bundan bahsetti ama bence o işini seviyor."

"Kesinlikle."

"Ben gitsem iyi olacak, hastam gelecekti." Timuçin burada kalıp sohbet etmeyi çok isterdi ama randevu verdiği hastasını da bekletmek istemiyordu özel işleri ile.

"Peki, arkadaşın yarın mesai çıkışı gelebilirse görüşme ayarlayabilirim." Timuçin ona uzatılan eli sıktı ve yavaşça başını salladı.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktı ve kısa bir gülümsemeden sonra odadan ayrıldı. Arkadaşına bir görüşme ayarladığı için mutluydu. Şu anda müsait olmayacağını düşündü ve kısa bir mesaj attı. Kendi binasına girdiğinde mesaja cevap geldi. *Teşekkürler kardeşim...*

Nehir arkadaşı Pınar ile iş yerinde mesai yapıyordu resmen. Katalog taramaktan dolayı oldukça yorulmuştu. Bunun üstüne kararsızlığı da onu deli ediyordu. Bu yüz-

den arkadaşından fikir almak cazip görünmüştü. Neyse ki zevkleri uyuşuyordu.

"Eski işini özlüyor musun?" Arkadaşı onu iyi tanıyordu kesinlikle. Nehir'in şimdiden ne kadar da canının sıkıldığını görebiliyordu Pınar.

"Biraz." Sürekli katalog taramak, yer gezmek, gözle görülebilir değişikler yapmak zordu.

"Önce de çok yoruluyordun. Ne yalan söyleyeyim yüzüne renk geldi. Belki de erkek arkadaşın yüzündendir." Nehir kendini aptalca gülümsemekten alamadı.

"Onun etkisi daha çok," dedi dürüstçe.

"Bir şey söyleyeyim mi? Sen bu çocuğa resmen âşık oluyorsun. Nehir asla böyle gülümsemez." Arkadaşının şaşkın tavrına güldü Nehir.

"O çok fazla olgun ve kibar, anlayışlı..."

"Çok yakışıklı demeyi unuttun."

"Öyle ama göründüğünden daha fazla güzellikler var içinde. Ona her gün daha fazla hayran kalıyorum."

"Sonunda biri Nehir'i gerçekten dize getirdi. Bu günleri gerçekten çok bekledim." Utangaçlıkla arkadaşından gözlerini kaçırdı Nehir. Resimleri art arda incelerken gözleri biraz ağrımıştı. Aslında yetiştirme gibi bir sorunu da yoktu ama boş kalmak ona iyi gelmiyordu. Pınar yanına geldi ve resimleri birlikte izlemeye başladılar.

"Biliyor musun bence bu işte de çok iyisin."

"Diğerinden daha kararsızım ama." Ayrıca kararsızlık onu iyice sıkmaya da başlamıştı. Resimler hızlıca geçerken bilgisayarının sağ alt köşesinde bir bildirim gördü. Gözünü kısıp gönderen kişiye baktı. Açelya yengesi ona mail atmazdı ki, bir şey olduğunda telefonla arayıp hallederdi. Hemen maili açtı ve yazılan notu okudu.

Derya'nın bilgisayardan mail atacakken tesadüfen gördüm. Bilmek istersin diye düşündüm ve hemen kopyaladım.

Mailin altında ise bir dosya eki vardı. Eli titrerken hemen dosyayı açtı ve onlarca fotoğraf, yazı dosyası ve videoları gördü. Hepsi de Timuçin ile alakalıydı.

"Seninki lisede bile iyiymiş baksana." Pınar resmi gösterirken Nehir, abisinin bir arşivi olduğuna inanamıyordu. Araştırma yapması olasıydı ama resmen şeceresini çıkarmıştı. Nehir arkadaşına bakarken Pınar ise pek şaşırmış görünmüyordu.

"Abinden bahsediyoruz sonuçta şaşırmaman gerekir." Nehir bir anlık utangaçlığını yenip resimlere tek tek bakmaya başladı. Liseli Timuçin ve daha sonra ise yıllar geçtikçe büyüyen Timuçin'i gördü.

"Oha sınav sonuçları bile var!" Pınar şaşkınlıkla kocaman ÖSYM logosunu gösterdi. Nehir'in içinde kocaman bir merak belirdi ve resmi büyüttü.

"51 mi yazıyor orada?" Nehir başını sallamadan önce netlerine hızlıca bir göz gezdirdi. Mükemmel bir sınav çıkarmıştı doğrusu.

"Ne kadar da inek bir öğrenciymiş," dedi Pınar alayla.

"İzmir Fen Lisesi... Cidden onun hakkında çok az şey biliyorum." Nehir kendini oldukça kötü hissetti. O daha hiçbir şey bilmeden abisi her şeyi biliyordu.

"Normal ki daha yenisiniz sonuçta. Karşına alıp anlat bakalım doğum hikâyenden bugüne kadar demedin ki yani ve denilmez zaten. Zamanla olur böyle şeyler." Pınar doğru söylüyordu hemen her şeyi öğrenmesi saçmaydı. Sadece abisinin yaptığı gibi bir anda tüm bilgilere sahip olabilirdi.

"Bir sonuç daha var. Neden iki kere girmiş ki sınava?"

"Hava Harp Okulunu bırakmış." Bir an evindeki mezuniyet fotoğraflarını hatırladı ve yanlışını hemen düzeltmek için konuşmaya başladı.

"Yani bitirmiş diplomasını gördüm ama sonrasını getirmemiş."

"Neden? Çok sert bir dönüş olmuş." Yeni sonuca bakarken diğerine yakın netler vardı.

"Yıllar 200 kişi geri atabiliyormuş demek ki." Pınar şakaya vurmak istiyordu ama Nehir arka plandaki fotoğraf-

larda başka bir şey gördü. Hemen onu açtı ve incelemeye başladı. Pilot tulumları içinde beş kişi vardı ve Timuçin yanındaki kıza kollarını atmış ve objektife kocaman gülümsemişti.

"Sonuçta bomboş olmasını düşünmek aptallık olurdu Nehir."

"Ben bu kızı gördüm kesinlikle ama nerede..." Nehir hafızasını zorlarken diğer resimlere bakmaya başladı. Artık üniversiteli Timuçin vardı karşısında. Bir jetin içinde baş parmağını kaldırmış her şeyin normal olduğunu bildiriyordu. Tanıdık kaskı seçmişti Nehir uzaktan da olsa. Bu Timuçin'in evinde gördüğü kasktı. Diğer fotoğraflarda hep arkadaşları ile birlikteydi ve o kız hep Timuçin'in yanı başındaydı. Evinde gördüğü fotoğraflar geldi sonra ansızın bir video belirdi. Hemen oynatma tuşuna bastı.

Hava Harp Okulu öğrenci alay sancağının mukaddes nöbet sırası sende,

Rengi mübarek ecdat kanının rengidir,

Kumaşı şehit tenidir...

Bariton sesine çok yakışmıştı bu kelimeler. Gurur duymamak imkânsızdı. Video bitti ve başka bir video çıktı. Bu bir kutlama yemeği gibiydi. Yine o kız yanı başındaydı ve Timuçin resmen onun gözlerinin içine baka baka türküyü söylüyordu.

"Görmüyor musun? Kızın içine düşecek resmen." Videodaki Timuçin çok farklıydı sanki. Daha özgüvenli daha şımarık... Şimdiki haline hiç benzemiyordu. O naif adam yoktu burada. Kızı daha dikkatli incelerken sonunda nerede gördüğünü hatırladı. Dikişlerini aldırmak için kliniğe gittiğinde Timuçin ile konuşan kızdı bu. Hatta Timuçin onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. İlk randevularını mahveden eski sevgilisinin ta kendisiydi.

Nehir'in kıskançlıktan gözü dönmüştü. Öyle ki fotoğraflara olan merakı bile dinmişti. Hiçbir şey öğrenmek istemiyordu.

"Hemen de moralin bozuldu. Bu kadar özgüvensiz misin sahi?" Değildi ama bir an onu kaybetme riski olduğunu düşündü. Hele ki klinikteki o halleri aklına gelince.

"Sadece... Ben ilk defa birine bu şekilde bağlanıyorum. Onu kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin tabii ki. Ayrılmışlar gitmiş işte. Deniz abin Nihal yengen ile ayrıldı mı? Bak şimdi nasıl da mutlular. Nazenin araya giremedi, bunu düşün."

"Haklısın." Nehir daha fazla düşüncenin oluşmaması için dosyaları kapattı. Timuçin'in geçmişini kendisi yaşayarak öğrenmeyi tercih ederdi.

Sezin elindeki numaraya tereddütle bakıyordu. Sonunda istediği şeye ulaşmayı başarmıştı. Timuçin onun geçmişinden çok daha fazla şey anlam ifade ediyordu. Hava Harp Okulu'nun ilk günü nizamiyede gördüğü ilk andan beri onu ciddi anlamda beğenmişti diğer beş kız gibi. Uçuş muayenelerinde elenme heyecanı yaşarken de yanında Timuçin vardı. Kontrol uçuşundan geçtiğinde, gece gündüz demeden çalışırken yine yanında Timuçin vardı. Her gün gidip geldiği binanın her köşesinde anıları sürekli olarak gözünün önündeydi.

Onu kararından döndürmek için çok fazla dil dökmüş uğraş vermişti. Anlayamıyordu, sadece bir saatte Timuçin bambaşka birine dönüşmüştü. O korkusuz gözü kara adam gitmişti. Başına gelen ilk talihsizlik de değildi hâlbuki. Dozu bu kadar olmasa da zor bir gün daha geçirmişti ve o gün aksine Timuçin ayaklarını yere sapasağlam basmıştı. O yetenekli adama Diş Hekimi değil de Pilot olarak ihtiyaçları vardı Sezin'e göre. Bu düşünce asla değişmeyecekti. Hele ki o gün yaşanan olay ders niteliğinde anlatılırken, sağduyu ve soğukkanlılığın en güzel örneğini vermişken...

Ne var ki günden güne seneden seneye artık onun değiştiğini zor da olsa kabullenmek zorunda kalmıştı. Sezin çok büyük bir hata yaptığının farkındaydı. Onu çok kırdığını biliyordu ama o zaman doğru olanın bu olduğunu düşünmüştü. Hayatın kendi dinamiğini hesaba katmamıştı. Çok üzgünken hayat ona başka birini göndermişti. Elinde duran kağıdı parçalara ayırdı. Timuçin'i her ne kadar sevmiş olsa da diğer adam onun için daha değerliydi. Bunu fark etmiş olmasına sevindi. Bir daha Timuçin'in karşısına çıkmayacaktı.

* * *

Nehir düşüncelerini susturmak istercesine yatağında döndü ama pek başarılı olamadı. O kızı deli gibi merak ediyor abisinin dosyasına enine boyuna bakmak istiyordu. Sonunda merakına yenik düştü ve telefonuna uzandı. Yüz üstü dönüp elini başına yasladı. Açıkçası kızın ismini bile bilmiyordu. Tek bildiği erkekler kadar pilot olarak egemen olmadıklarıydı yani öyle tahmin ediyordu. *Bu yaptığım delilik resmen* diye düşünürken arama motoruna Türk kadın pilotlar yazdı. Birçok sonuç geldi bir anda ama istediği sivil pilotlar değildi. *Başka şekilde aramalıyım* diye düşündü. Türk kadın savaş pilotları yazdı ve aşağıya doğru inerken bir haber gördü.

Göğsümüz Kabardı!

29 Ekim gösteri uçuşlarında Solotürk'ün koltuğu Havacı Pilot Üsteğmen Sezin Ateş'e emanet edildi. Gösteriyi binlerce kişi hayranlıkla izledi.

Nehir aşağıya indiğinde bir fotoğraf gördü. İşte bu oydu. Fotoğraflardakinden çok daha olgun duruyordu klinikteki hali. Demek ki o da kariyerinde ilerlemişti. *Hem de ne ilerlemek* diye düşündü. Morali bozulmuştu çünkü Timuçin her ne kadar bıraksa da evinde anılarına koca bir köşe ayırmıştı. Ayrıca o fotoğraflarda çok mutlu görünüyordu.

Gözlerini kapattı ve içindeki o iğrenç korkuyu atmak istedi sırt üstü dönerken. Tam başarılı olamıyorum derken bir mesaj geldi. Mesajın Timuçin'den geldiğini görünce hemen toparlandı ve mesaja baktı.

"Nehir uyudun mu?"

"Hayır." yazıp gönderdi. Tam zamanında yazmıştı kesinlikle, hele ki şu moral durumunda...

"Yarın bir planın yoksa spor salonunda buluşalım mı?"

"Tabii olur."

"Ben biraz erken gidiyorum açıldığında orada oluyorum."

"Sıkıntı değil."

"Tamamdır, görüşmeyi iple çekiyorum. Seni özledim." Nehir endişesini çoktan unutmuştu. Yüzünde aptalca bir sırıtış vardı. Timuçin de her sağlık çalışanı gibi çok fazla çalışıyordu.

"Bende..."

"Bu saate kadar neden uyumadın? Yoksa yine mi çok çalışmaya başladın! Nehir bu sorunun garipliğine gülümsedi.

"Senin yüzünden..."

"Neden?"

"Seni düşünüyordum. Senin gibi dürüst olabilir miyim?" Nehir yazdı yazdı sildi sonra deli bir cesaretle gönderdi. Hatta vereceği tepkiden korkup yüzünü kapattı elleriyle.

"Evet..."

"Eski sevgilin Solotürk'e katılmış." Nehir bir an bunu yazdığı için pişmanlık duydu ama gerçek buydu esasında.

Timuçin mesajı görünce kaşlarını çattı. Bunu bilmiyordu. *Hayalini gerçekleştirmiş...* O an içinde bir sızı hissetti. Yıllardan sonra bu sızı ilk defa onu vuruyordu. *Benim hayalim, uğruna gece gündüz çalıştığım Hava Harp Okulu'nu üçüncü bitirmemin motivasyon kaynağı...* Eğer o gün olmasaydı bir ay sonra göğsüne pilot brövesini takıp resmi olarak pilot olacaktı. Konya'ya gidip savaş eğitimi aldıktan sonra ise kapı aralanacaktı. O altın, siyah renkli kartal bulunan peçi kolu-

na takacaktı. Her gün bunun hayaliyle uyumuştu ama o an hayallerinin hepsi uçup gitmişti. Gerçek buydu işte... Sezin bir pilotta olması gereken tüm özelliklere sahipti. Timuçin sahip olmadığını büyük bir olay ile öğrenmişti ve geçmesi çok uzun zaman almıştı. Sırf o olay yüzünden yıllarca gençliğini yaşadığı eve gidemiyordu. Ayrılma kararını uzun uzun düşünmüş ve kendini karşılıksız bir aşkın içinde gibi hissetmişti. Senelerce severek bulunduğu ortamda artık yalnızlaşmıştı. Çok büyük bir karardı ama almak zorundaydı, hayata geri dönmesi gerekiyordu. Çoğu kişi bu duygunun geçip gideceğini eskisi gibi olacağını söylese de artık belirsizliğe karşı tahammülü kalmamıştı.

Üniversite tercihi yapacağı gece düşünmekten uyuyamamıştı. Abisine deli gibi özenirken bir yandan annesinin mesleği de hoşuna gidiyordu. Seçim yapmak çok zor olmuştu. Olay yaşandıktan sonra ise yanlış seçim yaptığını anlamış ve kararını vermişti. Bir daha asla geri dönüşü olmayacaktı. Hayatının o evresini zor da olsa kalbine gömüp yepyeni bir sayfa açacaktı ki şu an bulunduğu yerden çok memnundu. Olay ile birlikte bazı özellikleri de farklılaşmıştı. O özgüven patlaması yaşayan benliği mütevazı bir yapıya evrilmişti. Nehir eski Timuçin'i bilse, nefret etme olasılığı oldukça fazla olurdu.

"Bilmiyordum... Tabii bunu nereden öğrendiğini de bilmiyorum ve onu araştırdığını da..." O çıkan sızı ile altüst olmuştu. Yıllardır uçağa binmiyordu, abisini izlemeye bile gidemiyordu. *Neden? Neden şimdi?*

"Sadece ilk randevumuzu berbat edeni merak ettim."

"Merak edecek bir durum yok Nehir. Onu geride bırakalı altı sene oluyor. O yüzden sakın düşünme bile..." Nehir'i anlayabiliyordu ve kıskandığını da sezmişti. Geçmişi bir kenara bırakalı çok olmuştu. Sezin gibi bir tehdit kesinlikle olmayacaktı çünkü buna asla izin vermeyecekti.

"Peki... Yarın görüşürüz. İyi geceler..."

"İyi geceler uykunu almaya çalış!" Nehir son cümleyi kocaman gülümseyerek okudu. İçi rahatlamıştı kesinlikle, boş bir kuruntuydu düşünceleri. Telefonunu komodine bırakıp uyumaya çalıştı ve bu sefer başarılı oldu.

Sabah, çoğu hafta sonu olduğu gibi ailecek kahvaltı masasına oturmuşlardı. Hatta Derya abisi de Nehir'in karşısında oturuyordu. Tatil abisine yaramış gibi görünüyordu. Daha dinç ve sağlıklı bir duruşu vardı. Tabağındakileri dalgın dalgın yerken abisinin dosyası aklına geldi. Kesinlikle Timuçin'in neden ayrıldığını biliyordu Nehir abisini tanıyorsa. Çünkü insanları zayıf noktalarından vurmayı severdi abisi.

"Bakıyorum da hazırlanmışsın. Spora mı gideceksin?" Açelya yengesi her zamanki imalı tavrını takınmıştı.

"Kaybettiğim kiloları geri almaya çalışıyorum tabii kontrollü bir şekilde. Kıyafetler yakışmıyor kemik torbası oluyormuşum ama haberim yokmuş. İyi ki gözümü açtım." Derya abisinin bıyık altından güldüğünü görebiliyordu ama aldırmadı çünkü cümleleri yerine ulaşmıştı.

"Murat geçende bir şey söyledi. Türk Yıldızları'nın gösterisi varmış. Timuçin'in abisi de olacak mı?" Nehir başını kaldırıp Deniz abisine baktı.

"Bilmiyorum hiç bu konudan konuşmadık."

"Gösteriye gidiyor muymuş bir sorsana." Derya abisinin bu gıcık tavrından konunun Timuçin olduğunu anlamıştı.

"Neden gitmesin ki?"

"Bence bana değil ona sormalısın." Bir de abisi göz kırpışı ekleyince daha da sinir oldu Nehir.

"Neden ona bu kadar takıksın! Hayır ne yaptı ki sana! Artık yeter cidden yeter. Ben de her genç kadın gibi hayatımı yaşamak istiyorum."

"Teklif var ısrar yok Nehirciğim." Bu baskıya daha fazla dayanamadı ve hışımla masadan kalktı. Herkes abisine bakarken abisi Nehir'e bakıyordu.

"Teklifin ne ondan ayrılmam mı?"

"Dediğim gibi ısrar yok."

"Derya!" dedi babası sesini yükselterek. Aile meselesi olmasını istemiyordu Nehir. Ağzına gelen tüm kelimeleri yuttu ve arkasına bakmadan merdivenin köşesine koyduğu spor çantasını aldı ve evden dışarıya çıktı. Temiz havayı sakinleşene kadar içine çekti. Abisine teklifin ne kadar aptalca olduğunu zamanla gösterecekti.

* * *

Timuçin Nehir'i salonun girişinde göreceğini beklemiyordu. Hemen kolundaki saati kontrol etti. *'Yoksa yine mi geç kaldım?'* diye düşündü ama saat tam zamanında geldiğini gösteriyordu. Nehir oturduğu yerde bacaklarını aşağıya sallandırmış küçük bir çocuk gibi sallarken dalgınca bir noktaya bakıyordu. Yoksa Sezin olayı mı moralini bozmuştu?

Yavaş adımlarla yürüdü korkutmamak için. Neyse ki Nehir hemen onu fark etti ve gülümsedi.

"Erkencisin."

"Hep sen mi erken geleceksin sanıyorsun." Timuçin gülerken ona sımsıkı sarıldı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki Nehir'i fazla sıktığını fark edemedi.

"Bu kadar özlüyorsan her gün yanına gelirim." Timuçin bir an ne yaptığını anladı ve geri çekildi.

"Çok iyi olurdu kesinlikle. İş..." Nehir sözünü böldü çünkü yoğunluğu biliyordu.

"Söyle bakalım gecenin bir yarısı mı geldi aklına burada buluşmak?"

"Üzgünüm cidden ama en yakın arkadaşım evlenecek düğün hazırlıkları için yardım edeceğim. En azından burada göreyim seni diye düşündüm."

"Beni tanıştıracak mısın peki?"

"Evet, çıkışta beni alacak. Ben de sana şunu sorayım o halde; eskiyi neden araştırıyorsun?" Nehir afalladı çünkü bunu beklemiyordu. Doğruyu da söylemek zordu ama yapacak bir şeyi de yoktu.

"Abim yüzünden."

"O yüzden mi böyle düşünceli düşünceli oturuyordun?"

"Her zamanki şeyler işte. Boş ver... Koşu bandına çıkacağım beni kurtarmaya hazır ol."

"Her zaman." Timuçin göz kırptığında bir an Nehir nefesinin hızlandığını hissetti. Bir göz kırpışı ile bu hale gelebiliyorsa gerisini düşünemiyordu.

"Çok güzel gülümsediğini söylemiş miydim?"

"Hayır beyefendi ilk defa diyorsunuz." Nehir gülümsemesini daha da genişletti. Burada böyle aptal iki âşık gibi sırıtmaya devam ederlerse çalışma yapamayacaklardı.

Timuçin Nehir ne kadar inkar etse de onu düşündürenin Sezin olduğunu biliyordu. Eren ise eski hatıralarını hatırlamasının, özlem duymasının normal olduğunu söylemişti ve içi rahatlamıştı Timuçin'in ama bu, eve gelene kadar sürmüştü. Özellikle Sezin ile olan anıları aklını talan edip duruyordu. Kendine itiraf edememiş olsa da kıskandığını adı gibi biliyordu. Daha fazla dayanamadı ve abisini aramaya karar verdi. Gerçi en tepkili kişilerden biriydi abisi. Ayrılmasına şiddetle karşı çıkmış ve yaşadığı sürecin geçeceğini düşünmüştü. Ne var ki Timuçin'in kendine karşı güveni yerle bir olmuştu. O an ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Abisini ararken aslında ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Öyle ki ansızın abisi telefonunu açtı.

"Timuçin Beyler arar mıydı bizi!" diyerek sitem etti. Uzun süredir konuşmuyorlardı çünkü konunun er ya da geç Nehir'e geleceğini biliyordu Timuçin. Alışması için zaman veriyordu kendince.

"Biliyorum abi ama seni de tanıyorum yani."

"Kızla devam sanırım. Bu yüzden çekiniyorsun."

"Evet..."

"Söyle bakalım ne için aradın? Belli ki bir şey danışacaksın."

"Aslında... Nehir dün bana bir şey söyledi. Sezin Solotürk'e mi katıldı?" Abisine bunu sorduğuna inanamıyordu. Öyle ki abisinin gülme sesini duyabiliyordu.

"Ne oldu devreni mi merak ettin?" Timuçin bu alaycı tavra maruz kalacağını çok iyi biliyordu. Zaten telefon

ederken kendini hazırlamıştı. O alaycı tavra takılmadan gerçeği öğrenmek için diretmeyi seçti.

"Abi ben ciddiyim."

"Sadece özel bir izin aldı ve bir gösteriye çıktı. Çok iyiydi zaten ne kadar yetenekli olduğunu biliyorsun."

"Anladım..."

"Timuçin nereden esti bu şimdi?" Abisinin ses tonundaki ciddiyetle karışık öfkeyi sezebiliyordu. Abisi ondan çok daha katı mizaçlıydı ve pişmanlık gibi duygulardan asla haz etmezdi.

"Onu kıskandım rahatladın mı abi!" Her ne kadar abisine bunu itiraf ediyor gibi olsa da aslında kendisine itiraf ediyordu. Yüksek sesle kendi sesini duyması bir miktar içini de rahatlatmıştı.

"Bugünün geleceğini adım gibi biliyordum. Canın yanıyor değil mi? Dayanamadın!" Anılarını yeniden hatırlamak istemiyordu hele şu anda gün yüzüne çıkması muhtemel bir atağı abisinin sesi huzurunda yakalanmak, ona yine zayıf anını göstermek kesinlikle istemiyordu. Bugününe odaklanmayı denedi ve işe de yaradı.

"Pişman değilim! Bu hayatımı seviyorum." Sesi kendisini bile şaşırttı çünkü bu kadar güçlü çıkacağını düşünmüyordu. O an aldığı karardan pişman olmadığını bir kez daha anladı.

"Ama önceki hayatını da özledin Sezin'i duyunca. Konuyu kapat ve düşünme! Sen cerrah Timuçinsin artık." *Evet ben cerrah Timuçinim ve işimi çok seviyorum* diye içinden tekrar ederken buldu kendini. Bu da bir başka başa çıkma yöntemiydi onun için.

"Evet öyleyim ve çok mutluyum."

"Dinlenmem gerek. Bir şey olursa ararsın."

"Tamam, abi sağ ol." Telefonu kapatırken elinde bu kadar sıktığını düşünmemişti. O kadar çok sıkmıştı ki parmakları kasılmıştı. Derin bir nefes aldı ve geçeceğini kendine hatırlattı. Eren haklıydı yüzleşmeden geçecek

gibi durmuyordu ama yüzleşmeye de cesareti yoktu. Her zaman ertelemeyi seçmişti ve gün geçtikçe bunun yanlış olduğunu da anlıyordu.

"Orada çok güzel anıların da olmalı."

"Olmaz mı o kadar çok var ki..."

"O zaman onları düşündüğünde ne kadar da mutlu olduğunu ve hayatın her zaman mutluluk getirmeyeceğini hatırlat kendine. En önemlisi de artık kendini affet."

Eren her zaman aynı şeyleri söyleyip durmuştu ama bunları yapmak onun için çok zordu. Ayrılık kararı bile çok zor olmuştu onun için. Yine de okuldaki anılarını gülümseyerek hatırlıyordu. Her ne kadar bu anılarda Sezin çoğunlukta olsa da... Özellikle havacılık kulübünde sürekli olarak çalıştıklarını kolay kolay unutamazdı.

"Her şeyi çalışalım, sanki gerçekteymiş gibi." Artık zamanı gelmişti. Birinci sınıf olmadan önce yeteneklerini ölçmek için Yalova'da ilk eğitim uçuşuna çıkmışlardı. İkisi de başarılı olup okula girmeye hak kazanmışlardı. Üçüncü sınıf olduklarında tekrar uçuşa çıkabileceklerdi. Yedi sorti[1] *olsa da uçuşa tekrar çıkacakları için çok heyecanlıydılar.*

"Sıkı kavramıyorsun ve her şey ondan oluyor. Neyse en baştan tüm detaylar ile birlikte." Sezin simülasyonun koltuğuna oturunca Timuçin onaylamaz bir şekilde baktı.

"Ne?"

"Uçak başına geldiğimizde ne yapacaktık?"

"Of tamam, heyecan yaptım." Timuçin kızgınlıktan hafifçe yanakları kızarmış olan Sezin'e gülümseyerek baktı.

"Tekerlekleri, kanatların gövdesini, kuyruk bölümünü gözümle ve ellerimle kontrol ediyorum."

"Evet şimdi oturabilirsin."

"İç aksamı da kontrol ediyorum."

"Sıfır dört hazırsanız piste giriş serbest." Timuçin kule konuşmalarını da atlamak istememişti.

[1] Uçağın bir noktadan havalanıp başka bir noktaya inmesi.

"Anlaşıldı kule, piste giriş serbest," dedi Sezin Timuçin'e bakarak. Timuçin de önüne odaklanmasını işaret etti gözleriyle.

"Sakin ol ve güzel kavra, bileğini de gerginleştirme taksiruta girerken." Timuçin onun ne kadar da dikkat ettiğine gülümseyerek baktı ve başardığını gördü.

"Evet harika..."

"Sıfır dört kalkış serbest."

"Anlaşıldı kule kalkış serbest." Timuçin simülasyondan kalkışı izledi. Manevraları yaparken Sezin yine bileğini istediği gibi kullanamadı ve Timuçin elini elinin üstüne koyarak düzgün bir konuma getirmesini sağladı.

"Diyelim ki emergency durumu oldu. Kuş çarptı ve hasar meydana geldi. Nasıl indirirsin?"

"Bulunduğum çalışma sahasından uzaklaşmam ve kuleye haber veririm. Soğukkanlılığımı korurum ve yakıtıma bakıp en kısa sürede inişe geçmek için harekete geçerim."

"Aksilik olursa?"

"Pas geçeceğim."

"Sağa doğru dön ve pisti karşıla." Sezin bu sefer çok daha iyiydi. Başarıyla indirdi ve gülümseyerek Timuçin'e baktı.

"Bu sefer oldu sanırım."

"Tabii ki olacak... Şüphen mi var?"

"Bazen ya olmazsa diye korkuyorum biliyorsun çok azımız pilot olacak."

"Biliyorum ve buraya gelirken de birçok kişiyi geride bırakmadık mı? Daha seni Solotürk olarak izleyeceğim şimdiden tereddüte düşersen..."

"Hayır düşmüyorum." Sezin kendini toparladı.

"O zaman söz ver."

"Harbiyeli sözü."

"İşte benim kızım," deyip kolunu Sezin'in omzuna attı.

Sezin sözünü tutmuştu. Özel bir izin alsa da o gururu tatmıştı. En azından tüm çabaları boşa gitmemişti. Hayat onu başka bir yere sürüklese de o okulda çok güzel şeyler öğrenmişti. Şimdiki hayatında orada edindiği özelliklerini

kullanmayı ihmal etmiyordu. Öyle olmasaydı Timuçin bu kadar kararlı bir biçimde tekrardan üniversiteye gidecek cesareti bulamayabilirdi.

Gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Olduğu yerde dönüp dururken saate baktı. Üçü çoktan geçmişti ama aklındaki karmaşa bir türlü geçmiyordu. O kadar kötü hissediyordu ki Nehir'in aramasına bile cevap vermemişti akşam. Sesinin ele vereceğini çok iyi biliyordu. Kısa bir mesajla geçiştirmeyi seçti. Nehir'in anlam veremediğini hissediyordu ama şu an için bunu yapmak istemişti. Güçsüz halini göstermeye niyeti yoktu. Şu beş senede çok büyük bir yol alsa da sonucunu getirmesi için son bir şey yapması gerekiyordu.

Aklını kurcalayan ise pişman olup olmadığıydı. Bugüne kadar aldığı karardan dolayı mutluydu. Biliyordu ki hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı çünkü o gün orada içinden bir şeyleri yitirdiğini çok iyi biliyordu. Eskisi gibi hissetmeyeceğini, görevini tam anlamıyla yerine getiremeyeceğini... Bu da işine olan saygısını zamanla yitireceğini gösteriyordu. Ki buna izin veremezdi işine olan saygısı en üst seviyedeydi ve öyle de kalacaktı. *Asla...*

Nedenleri ve sonuçları ile birlikte tekrar düşündüğünde doğru yaptığını tekrardan anladı. Bu sadece küçük bir duygu patlamasıydı. Kıskanması kadar normal bir şey de yoktu. Sonuçta bu günlere gelmesinde Timuçin'in de payı vardı. Belki de sadece o gururu yaşayamamaktı ona koyan. Şunu da unutmamalıydı mezun olurken yaşadığı gurur da ona yeterdi.

Uykusunu çok alamasa da sabah arkadaşı ile buluşmak üzere kalktı. Eren'in neler diyeceğini az çok bilse de yine de onun desteğine ihtiyacı vardı. Hazırlandıktan sonra evden çıktı.

Buluşma yerine erken geldiği için biraz bekledi. Biraz da kendine kızdı. Çocuk düğün arifesinde bir de onunla uğraşmak zorunda kalıyordu.

"Dalmış gitmişsin." Birden irkildi ve karşısına oturmakta olan arkadaşına baktı.

"Seni yorduğumu hatırladım."

"Lafı bile olmaz Timuçin. Pekiyi göründüğün söylenemez uyumamışsın, belli gözlerinden." Gözlerini hemen masaya dikti Timuçin. Mavi göz çok fazla belli ediyordu yorgunluğu.

"Evet, biraz öyle oldu."

"Yine kendine işkence mi ettin?"

"Öyle bir şey değildi ama bir an pişman mı oldum diye düşündüm." Eren arkadaşını anlayabiliyordu ama uygulama olarak eksikti maalesef. Timuçin bazı konularda gereğinden fazla inatçı davranıyordu. Kendine fazla acımasızca yaklaşıyordu ve bu da işleri olduğundan daha da zorlaştırıyordu.

"Beş yılını oraya verdin tabii ki yaşayamadıkların aklına gelecek. Nasıl olurdu diye düşüneceksin ama gerçekten pişman olsaydın çok daha önce olurdun bu kadar süre geçmezdi üzerinden."

"Bilmiyorum tek bildiğim Sezin'i ciddi ciddi kıskanmış oluşum. Çocuk gibi resmen, kendime inanamıyorum."

"Çünkü sen de insansın robot değilsin ki. Hâlâ aynı noktadayız Timuçin. Kendini affetmiyorsun. Bunu yapmadığın sürece hep böyle ikilemde kalabilirsin. Ayrıca artık zamanı da geldi. Gitmen gerek. O uçağa bineceksin ve oraya gideceksin." Söyler söylemez arkadaşının yüzündeki itiraz eden ifadeyi gördü. Her görüştüklerinde dediği şey buydu ama zor olacağını o da biliyordu. Şu da bir gerçekti ki bu kısıtlamaların kalkmasına ihtiyacı olacaktı ve hayatının sonuna kadar da kaçamazdı bundan.

"Hayır, bunu yapamam nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum."

"Ben biliyorum kesinlikle. Doktorun olarak söylüyorum bunu. Biraz kötü hissedeceksin ama yeneceğini biliyorum."

"Kendime güvenmiyorum."

"Peki bu ne zamana kadar sürecek? Artık bambaşka bir hayatın var. Ayrıca güzel başlangıçlar da oluyor. Biraz ondan destek almalısın."

"Dün telefonuna bile cevap veremedim. Sence nasıl destek alacağım?"

"Er ya da geç ona anlatacaksın."

"Zayıflığımı..."

"İşte bunu anlamıyorsun be çocuk!" Eren biraz sesini yükseltince diğer masadaki insanlar onlara bakmaya başlamıştı. Bunu görünce Eren kısık bir sesle konuşmaya başladı.

"Bu zayıflık falan değil. Çok insani bir olay, önce bunu kabul et. Kendini abin ile kıyaslama."

"Biliyor musun dün o bile bana destek oldu."

"Daha ne istiyorsun ki! Seni şöyle ıslatıp bir güzel dövmek lazım aslında." Timuçin bu sözlere kahkahalarla güldü.

"Haklısın..."

"Düğünümde mor gözlü bir sağdıç istemiyorum. Ayrıca buradan çıkınca gidip Nehir'in gönlünü alacaksın. Kız merak etmiştir neden böyle soğuk davrandığını."

"Peki..."

"Ve uçağa bineceksin, istersen o da olabilir yanında. İzmir'e gideceksin ailen ile kalacaksın birkaç gün ve sonra o an ile tekrar yüzleşeceksin. Hatta abin keşke özel bir izin falan alabilse." Düşüncesi bile kalp atışlarını hızlı hızlı atmasına yetiyordu.

"Belki korkunç geliyor ama bunu yapman gerek," dedi arkadaşının yüzündeki ifadeyi görünce Eren. Sözleri artık işe yaramıyordu. Timuçin'in o cesareti bulması için artık bir dayanağı daha vardı. Eren içinden Nehir'in bu konuda onu sıkıştırmasını denedi. Yoksa Timuçin geçmişindeki hayaletlerden kolay kolay kurtulamayacaktı.

"Kâbuslar..."

"Gerçek kâbuslardan çok daha masum. Çünkü bir zamanlar çok seviyordun. Hayattaki bir numaralı hedefindi. Çok yaklaşmıştın ama hayatın bize neler getireceğini bilemezsin Timuçin." Başını salladı yavaşça ama İzmir'e gitme fikri hâlâ korkunç geliyordu.

"Karnım cidden çok aç ve hesabı da sana kitlemeyi düşünüyorum."

"Elbette..." dedi gülümseyerek. Onun da karnı açtı ve Nehir'den özür dilemesi gerekiyordu.

Onu evine davet etmeyi düşündü ve sonra iyi bir fikir olduğuna karar verdi.

Nehir Timuçin'in neden garip davrandığını anlayamamıştı. Acaba eski sevgilisini araştırmasına mı kızmıştı? *Keşke bunu söylemeseydim* diye düşündü. Aptallıktı resmen... Telefonu elinde çevirip duruyordu. Bir karar vermesi gerekiyordu. Hata onda olduğuna göre onun adım atması gerekiyordu. Telefonu çevirmeyi bıraktı ve hızlı bir kararla Timuçin'i aradı.

Telefon çalarken tekrardan açmayacak diye korktu ama beklediği gibi olmadı. Üçüncü çalıştan sonra Timuçin telefonu açmıştı.

"Bende tam seni arayacaktım. Seni biraz işinden alıkoyabilir miyim?"

"Nasıl yani?" derken yaslandığı yerden doğruldu Nehir.

"Evime gelsen, sana güzel bir öğle yemeği yapsam ve akşama kadar yanımda kalsan." Bu teklifle Nehir'in yüzünde aptal bir gülümseme belirdi. Sabahın erken saatlerinden beri aralıksız çalışmıştı. Günün geri kalanını onunla geçirme fikri şu an kulağa harika geliyordu. Ayrıca babası abisi gibi işe gelmediğini sorgulayacak biri de değildi.

"Sen çalışmıyor musun bugün?"

"Hayır, bir günlük izinliyim."

"Tamam, olur, birazdan gelirim."

"Bekliyorum." Nehir hiç böyle olacağını düşünmemişti ama mutlu hissettiği açıktı. Hemen çalışma masasının üzerinde duran bilgisayarını kapattı ve çantasına uzandı. Aynasını çıkarıp saçlarını düzeltti ve rujunu tazeledi. İyi göründüğünü düşündü ve yüzünde ışık saçan bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Çantasını ve ceketini aldıktan sonra ofisten ayrıldı.

Kapı çaldıktan kısa bir süre sonra açıldı. Timuçin onu küçük bir süzmeden sonra içeriye davet etti.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi Nehir'e sarılırken.

"Teşekkür ederim, sen de fena değilsin." Nehir onun yorgun olduğunu görebiliyordu. Özellikle gözlerinin altındaki mor halkalar açıkça belli oluyordu.

"Ayrıca yorgun görünüyorsun."

"Biraz..." Timuçin gözlerini kaçırdı ve onun çok fazla bir şey sormamasını diledi.

"Dün telefonu açamadım moralim çok iyi değildi ve konuşmak istemedim."

"Yine anlatmayacaksın yani."

"Sadece hazır değilim çünkü kendi içimde de bitirmiş değilim. Bu yüzden özür dilerim merak etmiş olmalısın."

"Ettim tabii, böyle davranışların yoktu."

"Küçük bir içe kaçış diyelim. Söyle bakalım ne yemek istersin?"

"Daha yapmadın mı?" Nehir abartılı bir şaşırma ile bakınca Timuçin yavaşça güldü.

"Düşündüm ki, birlikte yaparsak daha güzel olur."

"Belki ben yemek yapmayı bilmiyorumdur." Nehir'in aklına küçük bir oyun geldi. Açıkçası tepkisini de merak ediyordu.

"Öğretebilirim ayrıca çok daha eğlenceli olacağına eminim." Hiç böyle bir tepki beklemiyordu. Bu yüzden daha da ileriye götürdü cümlesini.

"Yumurta bile kıramıyorum. Prensesler gibi büyütüldüm."

"Önemli olan isteyip istemediğin başladın mı gerisi gelir." Timuçin de öğretmeye baya kararlı görününce hiç bozmak istemedi.

"Peki... Öğretmeye bu kadar meraklıysan olabilir." Üzerindeki gömleğin kollarını sıvadı ve topuklu ayakkabılarını çıkardı. Saçlarını toplaması gerekiyordu ama yanında toka yoktu.

"Saçlarımı toplayabileceğim lastik gibi bir şey var mı?"

"Lastik değil ama daha iyi bir fikrim var. Hemen geliyorum." Nehir yavaşça Amerikan mutfağa doğru yürüdü ve elini yıkaması gerektiği aklına geldi. Elini yıkarken Timuçin'in geldiğini hissetti. Tam dönecekken Timuçin *kıpırdama* deyince öylece kaldı. Kafasına yavaşça bonenin takıldığını hissetti ve saçları da bonenin içine sıkıştırıldı ve çok sıkı olmadan bağlandı.

"Ameliyat boneni bana mı feda ettin?"

"Senden önemli değil ya. Ayrıca saçının kokusu sineceği için şanslı sayılırım." Nehir kendini aptalca sırıtırken buldu. Timuçin kollarını beline doladığında bu sırıtış yerini mutluluğa bıraktı. Başını daha da yaslayarak karşılık verdi.

"Hocam, dersi kaynatıyorsunuz ama..." dedi ve yavaşça Timuçin'e döndü.

"Açıkçası bu kadar istekli bir öğrenci beklemiyordum." Nehir cesurca kollarını Timuçin'in boynuna doladı. Gözleri birbirlerini bulurken Timuçin kollarını daha da sıkıştırdı. İkisi de aralarındaki elektriğin fazlasıyla farkındalardı. Nefes alışları hızlanırken ilk hamleyi Timuçin yaptı ve dudaklarının arasındaki mesafeyi hızlıca kapattı ve dudaklarını onunla birleştirdi. Geri çekildiğinde genç kadının gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Bu gidişle seni aç bırakacağım."

"O zaman hemen yemek yapmaya başlayalım." Nehir biraz paniklemişti çünkü onun yanında kontrolünü kaybettiğini hissediyordu.

"Peki..."

"Ne yapıyoruz?"

"Biraz etim var sebzelerim de... Doğrayarak başlayabilirsin." Timuçin Nehir gelmeden malzemeleri tezgahın üstüne çıkarmıştı. Soğanı ona uzattı ama Nehir bir adım geriye adım attı.

"Olmaz..."

"Neden?"

"Rimelim suya dayanıklı değil akar yoksa."

"Seni o halde de görmüştüm sanki." Timuçin bıçağı ve kesme tahtasını önüne aldı ve soğanın yarısını keserek bir aşçı gibi hızlı bir şekilde saniyeler içinde doğradı.

"Cerrah Bey, ben sizin kadar yetenekli değilim."

"Yetenek işi değil kesinlikle sadece pratik. Yarısı senin..." Nehir istemeden de olsa tezgahın başına geçti. Kendisine göre bir bıçak seçti ve yavaşça bildiği şekilde doğramaya başladı.

"Sen de fena değilmişsin hani." diyerek takıldı Timuçin ona. Nehir'in pek cevap verecek hali yoktu çünkü gözleri çoktan yaşarmaya başlamıştı. Bir an bıçağı tahtaya koydu ve tezgahı arkasına alarak birkaç adım atıp uzaklaştı. Timuçin gözlerini yanmaktan dolayı açamayan ve sımsıkı kapatan Nehir'i eğlenerek izliyordu. Nehir en sonunda gözlerini açtığında simsiyah yaşlar akmaya başladı.

"Bak gördün mü?" Sitem eden sevgilisine bir parça kâğıt havlu kopardı ve nazikçe yüzünü sildi. "Sakın güleyim deme."

"Eğlenceli değildi diyemem ama sana da kıyamıyorum. Belki küçük bir pişmanlık yaşıyor olabilirim ama ilk defa yapmıyorsun belli."

"Sadece seni deniyordum küçük bir oyun. Ayrıca geçende telefonda konuşurken elini kestiren ben değildim."

"Çünkü seni düşünüyordum ve konsantrasyonumu kaybettim."

"Demek öyle." Nehir tekrar o çekimin etkisine kapıldığını hissediyordu. Heyecanlandı ve kaçmak istercesine yıkanan sebzelere baktı. Doğranan soğanları bir kaba aldı ve yakınında olan Timuçin'i düşünmemeye çalıştı. *Ne oluyordu böyle?* Domatesleri aldı ve hızlı hızlı doğramaya başladı. Kafası o kadar karmaşadaydı ki bir anlık dikkatsizlikle elini kestirdi. Acı ile hızla elini çekip küçük bir 'ah' çıktı ağzından.

"Ne oldu?" Elini musluğun altına tutarken kıpkırmızı sıvıya baktı.

"Kestim." Timuçin hemen elini sudan çekti ve kesilen yere baktı.

"Suç bende o bıçakla doğramana izin vermemeliydim neşter kadar keskin."

"Ben iyiyim bir şey yok. Ufacık kesik." Timuçin Nehir'in elini tuttu ve kesiğe baktı. Beklediğinden çok daha derindi basit bir kesik değildi bu. Müdahale edilmesi gerekiyordu.

"Ufacık değil Nehir, dikişe bile ihtiyacı var."

"Saçmalama..." Timuçin çoktan yanından ayrılmıştı. Saniyeler içinde batikon döktüğü spanç ile gelip elini hızlıca sardı. Antiseptik yaktığı için Nehir elini çekmek istedi ama Timuçin izin vermedi.

"Hadi hastaneye gidelim."

"Olmaz, acilleri sevmiyorum." Nehir kaçmak istedi ama Timuçin sıkıca kolundan tuttuğu için bunu yapamadı.

"Başka şansımız mı var? Olmaz hadi Nehir."

"Hayır dedim lütfen... Uzun süredir gitmiyorum ve gitmekte istemiyorum. Sen yapamaz mısın?"

"Hastane şartlarını sağlamaz." Nehir Timuçin'in kendine kızdığını görebiliyordu.

"Senin bir suçun yok ki benim dikkatsizliğim."

"Seni uyarmalıydım."

"İlk defa elime bıçak almıyorum herhalde."

"Nehir..."

"Lütfen gitmeyelim." Timuçin ona öyle sert bir bakış attı ki Nehir bir an ne diyeceğini bilemedi. Nehir'in küçük bir çocuk gibi itiraz etmesine sinir olmuştu Timuçin. Artık öfkesini de gizleyemiyordu.

"Gideceğiz çünkü başka çaremiz yok." Nehir onu hiç bu kadar ciddi ve soğuk görmemişti. Demek ki gerçekten sinirlendiğinde Timuçin böyle görünüyordu. Nehir hiç istemese de hazırlanmak durumunda kaldı.

"Senin iyiliğin için Nehir. Acı çekmeni istemiyorum. Lütfen bana kızma." Bu emrivakiden hiç hoşlanmasa da Timuçin gerçekten endişeli gözüküyordu. Öfkesini bir nebze geride bırakmıştı. Nehir'in elindeki spancı çıkardı ve Nehir hâlâ elinin kanamaya devam ettiğini gördü. Timuçin haklı olmalıydı.

"Gördün mü?" Nehir başını salladı ve Timuçin elini tekrar sardı ve birlikte evden çıktılar. Nehir onunla vakit geçireceğine hastaneye gittiğine inanamıyordu. Kendi dikkatsizliğiydi ve kendine hâlâ kızmaya devam ediyordu. Arabasının anahtarını çantasından çıkarıp Timuçin'e uzattı.

Hastaneye geldiklerinde Nehir bir kez daha acillerden nefret ettiğine kanaat getirmişti. Eski anıları canlanıyor ve kendini kötü hissediyordu.

"Nehir en son ne zaman tetanoz aşısı oldun?"

"Lisede sanırım. Neden sordun?"

"Aşı da olman gerekiyor."

"Basit bir bıçak kesiği için bile mi?"

"Her zaman risk faktörü vardır. Hem beş sene koruyor seni." Bu cümleleri çok iyi biliyordu. Klasik sağlıkçı tavrıydı bu. Aynı konuşma tarzı abisi ve yengesinde de mevcuttu.

"Sen de geçende kestirdin elini."

"Ben iki sene önce oldum zaten," dedi Nehir'in sorgulamasına cevap olarak.

"Peki..." Birlikte içeriye girdiler. Elini doktora gösterirken Timuçin'in dediği kanıtlanmış oldu. Müdahale için onu odaya aldıklarında bir şey aklına geldi.

"Keşke bunu sen yapsan." Timuçin onun canının çok yanmasından dolayı endişeleniyordu. Özellikle bölgeyi uyuştururlarken yaranın içine doğru enjekte etmeleri gerekiyordu analjeziki.

"Etik olmaz Nehir." Ona güç vermek istercesine elini Nehir'in beline attı Timuçin. Çünkü açık bir şekilde Nehir'in korktuğunu görebiliyordu. Bu yüzden de dikişi kendisinin yapmasını istiyordu.

"Hemen bitecek zaten. İki dikişle çözülür." Nehir'in elinin titrediğini hissetti ve hemen sağlam olan elini avucuna aldı.

"Nehir sakin ol, lütfen." İçeriye giren görevliyi görünce toparlandılar.

"Geçmiş olsun," dedi kadın ve hemen masaya gelip Nehir'in yarasına baktı. Sütur setini hazırlarken Nehir güç almak istercesine Timuçin'e baktı. Timuçin içinden *bu şartları keşke evde sağlayabilseydim* diye düşünmeden kendini alamadı. Nehir çok stresli görünüyor ve korkuyordu. Derisine giren iğne ile gözlerini sımsıkı kapatırken Timuçin diğer elini tuttu.

"Birazdan geçecek hiçbir şey hissetmeyeceksin," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Kendisi de bir cerrah olduğu için Timuçin kadını dikkatle izlemeye başladı.

"Yalnız iğneyle dik gireceksiniz," dedi uyarır bir tonda. Başka biri olsa bu kadar dikkat etmezdi belki ama konu Nehir olunca mantıklı düşünme yetisi burada işe yaramıyordu. Kadın ona dik dik bakarken bile hâlâ ciddiyetle hareketleri izliyordu.

"Dişli penset yok mu?" Kadın tekrar ters ters Timuçin'e bakarken kadının işine karışmanın ne kadar da ahlaksızca olduğunu biliyordu Timuçin.

"Çok biliyorsanız siz yapın." Kadın ona öfkelenmekte oldukça haklıydı.

"Yapmayı çok isterdim ama izin vermezsiniz."

"Mesleğiniz nedir?"

"Çene cerrahisi asistanıyım." Nehir eline bakmadan ikiliye bakıyordu. Artık elinin acısını hissetmiyordu.

"Cerrahlar ve geniş egoları..." dedi kadın alaya alarak.

"Konu kız arkadaşım olunca oldukça hassaslaşıyorum." Kadın makasla dikiş ipini kesti son dikişi atıp. Parmağı spançla sarıp bir bant ile sabitledi.

"Prosedürleri anlatmama gerek var mı?"

"Sabah akşam antiseptik ve tetanoz öyküsü... Aşı olacak." Kadın başını salladı Timuçin'i tasdikleyerek.

"Geçmiş olsun."

"Teşekkürler ve kusura bakmayın lütfen." Kadın çok takmasa da başını yavaşça eğdi kabul eder gibi.

"Günümüzü mahvettiğim için çok üzgünüm," dedi Nehir pişmanlık içinde. Böyle bir şeyin olacağını hiç hesaba katmamıştı ama basit bir ev kazasıydı bu herkesin başına gelebilirdi.

"Saçmalama Nehir sadece bir kaza." Timuçin genç kadına sarıldı sımsıkı. Hâlâ Nehir'in elinin titrediğini görebiliyordu.

"Geçti artık. Aşını da yaptıralım." Nehir başını salladı yavaşça.

Hastanede aşı yapıldıktan sonra eve geri geldiklerinde Timuçin hızlı bir şekilde yemek yapmaya koyuldu ve Nehir de onu izlemeye başladı. İçinde kendine olan öfkenin geçmesi için başka bir şeyler düşünmeye çalıştı.

"Biraz anlatsana, Hava Harp Okulu'nda okumak nasıldı?" Timuçin küçük bir düşünmenin ardından neşeli bir üslupla cevap verdi.

"Güzel ve iyi ki..."

"İyi ki?" Nehir açıkçası beklemiyordu çünkü aklında ayrıldığı için başka düşünceler vardı. Asıl sebep ilk akla

gelen değildi demek ki. Timuçin bakışlarını ona çevirdiğinde bu ikilemi gördü.

"Evet, şu an kariyerimi başka bir yere çevirmiş olsam da okul bana çok şey öğretti. Çok güzel günlerim geçti, birçok anım var. Birçok alanda eğitim alıyorsun ve günlerin dolu dolu geçiyor." Tencereye koyduğu etleri karıştırırken eski anıları hatırlamak hoşuna gitmişti. Belki de Nehir ile paylaşmanın mutluluğuydu bu. Ona yavaş yavaş açılma yolunda bir adımdı.

"Ama insanların aklına katı kurallar ve resmiyet geliyor."

"Tabii ki var. Disiplin olmadan asla olmaz ama aşırı katı ve korkutucu değil asla. Orada sanat ile de uğraşabilirsin sporla da."

"Neden Havacılık ve Uzay Mühendisliği?"

"Çünkü çocukluktan beri uzaya karşı bir ilgim vardı. Çocukluk hayali gibi bir şey. Uçaklar ve uzay araçlarını merak ederdim. Nasıl çalıştıklarını ne gibi parçalardan oluştuklarını falan... Çocukken Astronot bile olmak istedim bir ara NASA'da çalışmak gibi uçuk hayallerim vardı tabii o zaman tam bir ergen olduğumu da söylemem lazım. Çok zor bir bölüm zaten çoğu kişi tercih etmiyor. Abim de Elektrik-Elektronik Mühendisliği okudu mesela, o daha popüler bir bölüm."

"Anladım. Sahi abin senden daha mı başarılıydı? Genelde bir rekabet olur, yani abilerim arasında küçükte olsa var en azından."

"O çok yetenekli ve avantajlıydı benden."

"Avantaj derken?"

"O askeri lise mezunu. Sivil liseliler bu konuda biraz dezavantaj sahibi. Çünkü askeri liseliler çoğu şeye alışmış bir biçimde geliyorlar. Eğitim, işleyiş, kondisyon olarak bizden çok daha ileride oluyorlar. Biz yepyeni bir hayata adım atmış gibi oluyoruz onlar da bir üst aşamaya geçmişler gibi... Abim küçük bir çocukken sorumluluk almayı, ai-

lesinden uzak yaşamayı, sorunlarla tek başına başa çıkmayı öğrendi. O yüzden o benden daha disiplinli ve daha sert mizaçlıdır. Tabii şunu söylemem gerek o çocukluktan beri pilot olmayı çok istiyordu, başka bir hedefe yer yoktu. İyi bir kariyer planlaması ve hedefine ulaşmış birinin büyük mutluluğu... Abim evlenmeyi bile düşünmedi hedefine ulaşmadan. Gerçi yengem biraz esnetti tabii bunu."

"Yengeler genelde öyle oluyor."

"Evet, Nehir Hanım birazdan yemeğiniz hazır olacak," dedi Timuçin konuyu kapatmak istercesine. Daha fazla konuşursa söz dönüp dolaşıp neden bıraktığına gelecekti ki Timuçin bunu anlatmaya daha hazır değildi.

"Teşekkür ederim beyefendi."

"Bir daha lütfen bu kadar inatçı olma. Ayrıca hastaneye gitmekten neden bu kadar korkuyorsun?"

"Miyalji atakları beni hep gece yakalardı. O yüzden acilde çok vakit geçirdim ve artık gitmek istemiyorum."

"Ama bana çok zorluk çıkardın. Beni gerçekten sinirlendirdin. Hele hastane korkusuna karşılık saçma bir gösteriydi."

"Sakin ol Teğmen..." dedi Nehir ortamı yumuşatmak için ama Timuçin'in mimiği kıpırdamadı. Bugün onun başka tarafları ile de tanışıyordu.

"Nehir, bu sinirli halim bile değil. Neyse gün yeterince kötü geçti zaten. Maalesef sadece yemek yiyebileceğiz."

"Kalmamı ister miydin?"

"Tabii ki isterdim."

"Bir şeyler düşünebilirim."

Nehir elinin sızlamasına aldırmamaya çalışıyordu. Bir şekilde aklını oradan çekmesi gerekiyordu çünkü Timuçin acı çektiğini anlarsa kendine çok daha fazla kızmaya başlayacaktı. Dikkatini dağıtmak için koltuğun biraz ilerisinde duran sehpaya parmağını sürdü ve tahmin ettiği gibi ufacık bir toz zerresi yoktu.

"Çok titizsin gerçekten beni çok şaşırtıyorsun. Nereden geliyor bu huy?"

"Bilmem düzenli tertipli olmayı seviyorum." Aslında onun için çocukluktan gelen bir huy olmuştu çünkü annesinin temizlik konusunda oldukça katı kuralları vardı.

"Askeri okulda okudun diye mi?"

"Olabilir, bana çok güzel özellikler kazandırdığı çok açık. Disiplinli olmasam tekrar üniversite okumaya cesaret edemezdim." Tabii Eren de önemli bir faktördü onun için. İyi bir kariyeri bir çırpıda bitirmek onun için de zor olmuştu ama yapmak zorundaydı. Tüm alışkanlıklardan sıyrılmak sivil hayata uyum sağlamak zaman almıştı onun için. İlk başlarda zorlandığı bile söylenebilirdi ama aldığı kararın geri dönüşünün olmadığını da çok iyi biliyordu. Abisinin o tavrını hele Sezin'in duruşunu hafızasından silemeyecekti. Abisi anlamayabilirdi sonuçta o çocukluk hayalinin peşinden gitmişti. Onun için başka bir seçenek yoktu ve olduğu yerde çok mutluydu, aynısını Timuçin için de düşünmüş olabilirdi. Ama Sezin onu o kadar iyi tanıyordu ki... Kafasından atmak istercesine tüm dikkatini Nehir'e vermeye çalıştı.

"Sadece, düşününce çok sert dönüş değil mi? Yani seni yargılamak için demiyorum. Çoğu kişi bu kararı veremez." Nehir tereddüt etse de merakının biraz esiri de olmuştu. Olabildiğince yumuşak davranmaya çalışıyordu çünkü kötü bir şeyin sebep olduğunu az çok anlayabiliyordu ve onu asla incitmek istemiyordu.

"Haklısın, benim için de kolay olmadı zaten ama istediğim bir yolu çizmek zorundaydım. Lise sondayken de bir seçim yapmak zorundaydım ve iki seçeneğim vardı. Birini denedim olmadı ben de dedim ki neden diğerini de denemeyeyim." Nehir anlayışlı bir şekilde başını salladı. Bazı seçimler hayatı belirliyordu. Doğru veya yanlış olduğunu yaşamadan bilmek çok zordu. Gözü yine o kaskı buldu.

"Hep şu kaska bakmak istedim. Bakabilir miyim?"

"Tabii ki..." Nehir ayağa kalktı ve o anıların olduğu köşeye gitti. Arkasından Timuçin'in de geldiğini görebiliyordu. Resimlere hızla göz gezdirdikten sonra hemen kaskı eline aldı ve altında yazan bir yazı dikkatini çekti.

'Bir Türk Oğlu Türk Olan Böyle Ölür Nam Salar' Tam *ne anlama geliyor* diye düşünürken Timuçin duraksamayı görmüş olacak ki cevap verdi.

"Hava Harp Okulu marşından bir kesit." Nehir dikkatli bir şekilde kaskı aldığı yere koydu. *Kim bilir ne anıları vardır* diye düşünmekten kendini alamadı.

"Çok garip ama o zamanki Timuçin ile tanışmayı çok isterdim." Timuçin güldü ve başını olumsuz anlamda salladı.

"Bence hiç tanışma egoist herifin tekiydi." O zaman için en iyi tanım bu olurdu. Bariz bir kendini beğenmişliğin üstünde olduğunu şimdiki halinden yola çıkarak dürüstçe söyleyebiliyordu. Evet çalışkandı ve biraz da yetenekliydi ama abisi ile kıyaslandığında kendisinde neyin eksik olduğunu çok iyi biliyordu.

"Dürüstçe kendine egoisttim diyebiliyor musun?" Nehir şaşkındı hiç böyle bir cümle beklemiyordu. Evet, kendisinde de biraz şımarıklık vardı ama bunu dile getirmeyi aklından bile geçirmemişti.

"Evet tam bir Pete Mitchell'dım." Nehir kahkaha atarken Timuçin *gerçek bu* der gibi ellerini iki yana açtı.

"Maverick ha! Onun kadar cesaretli miydin peki?"

"Evet ve hayır çünkü öyle disiplinsiz ilk hareketinde ağır bir ceza alabilirsin. Değil Top Gun'a gitmek jet bile göremeyebilirsin. Çünkü çocuk oyuncağı değil; film ve gerçeği çok farklı."

"Muhakkak..." Nehir hâlâ içinden gülüyordu ama Timuçin bir anda konuyu ciddileştirdi.

"Bir de abin eğer alanında ünlü biriyse hata yapmamak için çok daha dikkat etmeye başlıyorsun."

"Yani onun gölgesi mi vardı hep."

"Öyle de denilebilir." Timuçin şimdi bile o muamele ile karşılaşıyordu. Nasılsından sonraki soru hep abisi ile ilgili oluyordu.

"Hep başarılı olmak zorundaydın." Timuçin yavaşça başını salladı.

"Başarılıydım da..." Nehir içinde deli gibi gezinen merakı bastırmak için oldukça uğraşıyordu. Hep şu soru vardı: o zaman neden? Şunu da görebiliyordu Timuçin'in gözlerinde, lütfen sorma işareti vardı.

"O konuda ne şüphe... Karşımda Türkiye 250.si var."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Derya abimin arşivinden tabii ki. İtiraf etmek gerekirse abim seni çoktan araştırmış ama hiç merak etme fazla bir şeye bakmadım. Onun yerine kendim keşfetmeyi isterim. "

"Neler gördün?"

"Mesela şunu canlı gördüm. Çok gurur duydum seninle." Sancak teslim törenindeki resmini işaret etti.

"Ve o kızı gördüm, hep yanı başındaydı ama burada yok." *Keşke bunu bilmeseydi* diye düşündü Timuçin çünkü geçmişinde bir utanç kaynağı olmuştu artık.

"Kara bir leke hiç konuşmak istemiyorum."

"Kızdan kara bir leke diyebilecek kadar nefret mi ediyorsun?" Nehir içinin rahatladığını hissetti ama kızın bu kadar üzmüş olacağını hiç düşünmemişti.

"Gerçek şu ki tüm askeri hayatımda o var yani anılarımdan onu atamam ama evet soruna gelirse şimdi öyle."

"Anladım... Seni çok üzmüş olmalı." Meraktan nefret etmeye başlamıştı artık Nehir. Onun geçmişiydi ve o istediği zaman kendisi anlatmalıydı.

"Umarım kimse seni bu kadar üzmemiştir."

"O konuda şanslıyım galiba, kendimi koruyabiliyorum." Ayrıca Derya abisi asla bunu izin vermezdi. Şu anki tutumu bile ortadaydı.

"Evet, haklısın her yerden engellemiştin beni." Timuçin alayla söyleyince Nehir biraz utandı ama bunu yapmanın artık bir gereklilik olduğunu düşünüyordu.

"Bu da bir yöntem sonuçta ve oldukça etkili."

"Delinebiliyor ama..."

"Evet Açelya yengem her yasağı delebilir."

"Aslında bana sadece davetiye vermişti."

"Olsun işe yaradı sonuçta."

"Ama evinin önünde bekleyen de bendim."

"Evimin önünde mi bekledin?" Nehir bunu bilmiyordu. Garip bir şekilde bunu yapması hoşuna gitmişti.

"Yapacak başka bir şeyim yoktu."

"Bilmiyordum..."

"Bilmediğin daha çok şey var."

"Ne gibi?"

"Mesela bana karşı çıktığın gün senden çok hoşlanmam gibi..." Timuçin o gün gerçekten orada olmayı hiç istememişti çünkü iş yerinde çok sıkışacaktı ama abisinin de zamanı yoktu. Şimdi ise iyi ki diyordu. Kapıdan içeri girer girmez onu fark etmemek mümkün değildi. Oldukça ciddiydi ama ona soru soranlara karşı mütevazi bir gülümseme ile cevap veriyordu. Stresli olduğunu anlamıştı Timuçin çünkü sürekli elleri saçlarında dolaşıp duruyordu Nehir'in. O an karar vermişti onunla konuşmak için. Ne var ki, onun projeyi çizdiğini hiç düşünmemişti. Hele ki öyle bir diyaloğa gireceğini bilemezdi. Ciddi insanları severdi ama onu biraz kızdırıp tepkisini merak etmişti. Nitekim gördüğü manzara çok hoşuna gitmişti.

"Biraz da şu kitaplığa bakalım. Deniz abimin mükemmel bir kütüphanesi var. Her zaman özendim açıkçası. O felsefe okumayı çok sever."

"Ben de severim." Nehir'in gözüne bir kitap takıldı ve çekip aldı.

"Bu kitabı severim," dedi. Elinde Hüseyin Nihal Atsız'ın Ruh Adam kitabı vardı.

'Mutlak seveceksin beni bundan kaçamazsın,' dedi kitaptaki bir dizeyi hatırlayarak.

Hançer gibi keskin ve çiçekler gibi ince
Çehren bana uğrunda ölüm hazzı verince
Gönlümdeki azgın devi rüzgarlara attım;
Gözlerle günah işlemenin zevkini tattım.

Nehir duyduğu beyitlerle olduğu yerde kaldı. Geri Dönen Mektup... Ezbere biliyordu. Hayranlıkla gözlerinin içine baktı ve içinden tekrar etti. *Gözlerle günah işlemenin zevkini tattım...*

Sanki şiirin anlamını vurgulamak istercesine gözleri birleşti. Nehir artık bu bakışmalardan oldukça rahatsız olmaya başlamıştı çünkü içindeki bir ses kontrolünü kaybedeceğini söylüyordu. Gözleri bir an gövdesini saran beyaz tişörtte gezindi. Elini uzatıp dokunma isteğini alıp götürmek istiyordu. Hiç bu kadar karşı koyamadığı bir çekimle karşılaşmamıştı. Nefes alışının sıklaştığını kalbinin hızla atmaya başladığını utanarak hissediyordu. Ne var ki bu durumda yalnız değildi. *Böyle olmaması gerekiyordu* diye düşünmekten kendini alamıyordu Timuçin. Kendini çok fazla kaptırıyordu ve ona göre yapmaması gerekiyordu. Ne olduğunu, ne kadar acı çektiğini kendisi çok iyi biliyordu. Peki yaşayamayacaksa ne kıymeti olacaktı ki!

Şu anki hisleri ile o zamanki hisleri çok farklıydı. En azından bana destek oluyor hiç sıkıştırmıyor diyebiliyordu. Kendi düşüncesini dayatmaya çalışmıyordu. Evet, biraz çabuk reaksiyon veriyordu ama şu an bunların hiçbiri umurunda değildi. Ondan ne kadar hoşlandığını farklı bir yoldan göstermek için tüm vücudu karıncalansa da kendini frenlemeyi bilecekti. Neyse ki Nehir imdadına yetişti ve konuyu bir anda değiştirdi.

"Yoksa sen de mi o kızla olmasını istedin?" Timuçin bir anda gördüğü kızgın bakışlarla afalladı.

"Hayır tabii ki de... Ayşe ile olması gerekiyordu çünkü en başından beri o vardı yanında. Çok sabır gösterdi, çabaladı, elinden ne geliyorsa yaptı ama..."

"Ama ne?"

"Selim Pusat bunları görmedi."

"Evet öyle oldu." Nehir'in yüzü yumuşadı ve garip bir şekilde onu neden bu kadar sıkıştırdığına da anlam veremedi.

"Ama Nehir şunu unutuyorsun. O psikoloji gerçekten çok zor." Anılarını şu an asla düşünmemesi gerekiyordu. Zayıf yönlerini gösterebilirdi ve Nehir asla o yönlerini görmemeliydi. *'Senin artık burada işin yok, bir daha da asla adım atmayı düşünme!"* Abisinin onu yere çarparcasına itişini, oturup çocuk gibi ağladığını asla unutamazdı.

"Ama o hiç çabalamadı hep aynıydı. Çocuğuna karısına sarılmayı denemedi bile." Timuçin sessiz kaldı çünkü bu duyguyu anlatmak yeterince zordu. Abisini düşündüğünde onun da öyle olabileceğini biliyordu. Askerlik de abisinin her şeyiydi.

"Yazar bunu başka kitabında da yapıyor. Kitabın sonunda da karakterini cezalandırmayı biliyor. Unutma mektup geri geldi sonuçta."

"Ay evet şu efsunlu Gökçen meselesi..." Nehir'in bu nefret eden hali onu bir parça anılarından uzaklaştırdı. Hatta eğlendiği bile söylenebilirdi.

"Çok kaptırıyorsun sanki."

"Sende abim gibisin. Felsefe okuyunca sakinlik falan mı geliyor?"

"Bakış açın çeşitleniyor diyelim." Nehir aldığı kitabı rafa koydu ve diğer kitaplara göz atmaya başladı.

"Sen de bir şey unutmaya çalışmışsın." Dalgınlıkla söylenen bu söz Timuçin'i ciddileştirdi.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Abimden yola çıkarak söyledim. Düşünceleri susturmak için çok iyi yöntem demişti. Çünkü o da bir aldatmayı unutmaya çalışıyordu." Nehir doğru söylüyordu çünkü o da düşünmemek için kendini kitaplara vermeyi seçmişti. Çalışmak da ona yardımcı olan davranışlardan biriydi.

Tüm o süreci unutmayacaktı ama biliyordu ki belli bir zaman sonra artık eskisi gibi de canı yanmayacaktı.

"Neyse... Zamanı gelince anlatırsın." Nehir anlıyordu bir şeyler söylemek istemediğini. Rahatsız oluşu duruşuna bile yansıyordu. Elini istemsizce sıktı bir an ve acıyla yüzünü buruşturdu. Ne vardı sanki daha dikkatli olsaydı!

Birden Timuçin eline dokundu ve elini kaldırıp dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücük bıraktıktan sonra eline baktı tekrardan.

"Neden bu kadar inatçısın sanki?" Anlık heyecan dalgasından sonra kendini sakinleştirmek için işi şakaya vurmaya çalıştı.

"Yengemin yanında benim inadım hiçbir şey. Derya abim baya çekmişti. Yengem müşterisinin önünde abime su dökmüş intikam almak için." Timuçin'e hayal etmesi bile komik geldi.

"Abim de yengeme çektirmedi değil. Onu çok sevse de uzun süre söylemedi. Aklının hep onda olacağını, uçuşa konsantre olamayacağını düşünüyordu. Böyle yapmasına rağmen yine başarısız oldu ama yengem de tüm iletişimi kesti. En sonunda anladı tabii."

"Anadolu Kartalları diyorsun."

"Evet ama bu gerçekten olan bir durum. Film doğru noktalara değiniyor."

"Kaza da mı gerçek? Hani sonunda bir olay oluyor ya."

"Evet doğru. Bu çeşit olay fazlasıyla var. Çok soğukkanlı olman ve saniyeler içinde doğru kararlar alman lazım."

"Buradan bakınca çok zor geliyor. Ayrıca senin de oradan gelmen bir çeşit hayranlık uyandırıyor bende."

"Dışarıdan baktığında öyle olabilir ama girmesi de tamamlaması da çok zor." Nehir bu konuşmanın onu ne kadar da rahatsız ettiğini görebiliyordu. İçindeki merakı artık sayısını bilmediği bir şekilde yeniden bastırmaya çalıştı.

"Acıktım," dedi hem onu rahatlatmak hem de sohbeti sonlandırmak için.

"Tabii hemen," dedi Timuçin ve yanından ayrıldı. Nehir telefonunu aldığı gibi Nihal yengesine mesaj attı.

'Bu gece sizde kaldım yenge.'

'Lütfen idare eder misin?' Abisinin bu konuda esnek olduğunu biliyordu. Derya abisinin tam aksiydi Deniz abisi. Her zaman Nehir'in kararları neyse o şekilde desteklemişti. Deniz abisinin ufacık bile baskı kurmaya çalıştığını hatırlamıyordu.

'Neredesin?' diye cevap geldi yengesinden.

'Biliyorsun onunla pek vakit geçiremiyoruz. Derya abimi de biliyorsun zaten.'

'Tamam, ben idare ederim ama eğer sorarlarsa Umut ağzından kaçırabilir gelmediğini.'

'Umarım konu hiç açılmaz.' Yazdı ve mutfağa gitti yardım etmek için. O kadar güzel bir koku yayılmıştı ki etrafa, sandığından daha da fazla acıktığını hissetti.

"Lütfen bana yapamadığın bir şey söyle." Timuçin güldü ocağın altını kapatırken.

"Var tabii. Mesela iyi bir protez diş yapamıyorum. Çok zor geçmiştim ve ilk defa mesleğimden bu kadar rahatsız olmuştum. İlk parsiyelimi görsen ne kadar beceriksiz olduğumu görürdün."

"O kadar kötüydüm diyorsun."

"Çok kötüydüm diyorum. Yemek konusuna gelirsek ne kadar iyi yaparsam o kadar yerken keyif alacaktım. Yani iyi yapmak zorundaydım." Nehir ona uzatılan tabakları aldı ve masaya yerleştirdi.

"Peki pasta yapmak?"

"O da kişisel bir zevk meselesi. Tabii onu da yemeyi seviyorum."

"Bir gün birlikte yapar mıyız?"

"Tabii çok isterim." Nehir masaya oturdu ve önüne konan yemeğe baktı. Timuçin karşısına oturur oturmaz tadına baktı. Et pişirmek ona göre zordu çünkü sert olma ihti-

mali fazlaydı. Önündeki yemekte ise tam tersi bir durum vardı. Aç olunca gözü bir şey görmezdi ve yine öyle oldu.

"Eline sağlık o kadar güzel olmuş ki."

"Afiyet olsun ama daha iyilerini de yapmıştım biraz acele oldu. Senin de aç anına geldi bence."

"Kendine haksızlık etme." *Haklı* dedi içinden. En iyi yaptığı şeylerden biri buydu hâlâ kendini affedemiyordu. Az önceki konuşmalarında da belli etmemek için elinden geleni yapmıştı. Neyse ki Nehir anlayışlı biriydi.

"Yalnız, kalabilirim dedim ama küçük bir pürüz var. Yeğenim her şeyi açığa çıkarabilir."

"Zor durumda kalmanı istemem. Abini biliyoruz zaten. Yanlış anlama, ondan korktuğum falan yok." Nehir gülümsedi bu cümleyi duyunca. Haklıydı abisinin baskısına karşı gayet sert cevap veriyordu.

"Evet öylesin."

Nehir eve geldiğinde saat biraz geçmişti. Meraklı gözlerden kaçmak yerine sakince konuştu.

"Neden bu saatte geldiğimi soracaksınız biliyorum. Timuçin ile birlikteydim, yemek yedik." Babası onaylamaz şekilde baksa da annesi gayet sakindi.

"Eline ne oldu?" dedi annesi hemen fark ederek.

"Bıçak kesti kaza işte."

"Nehir..." Babasının sözünü kesti hemen. Sana güveniyorum ona güvenmiyorum konuşması gelecekti çünkü.

"Baba biliyorum endişeleriniz olabilir ama onu da gördünüz işte. Zaten o yoğun ben yoğunum fazla görüşemiyoruz."

"Peki, iyi geceler..." Babasının bu tavrı rahat bir nefes almasını sağladı. Odasına giderken yengesine kısa bir mesaj attı.

'Hallettim, gerçeği söyledim, evdeyim ve çok mutluyum...'

"Duydun beni Timuçin! Sen bir utanç kaynağısın." Paraşüthanede abisinin yüzüne bakamıyordu. Yere çökmüş sadece bitmesini bekliyordu. Çünkü abisi haklıydı o ailesi için büyük bir utanç kaynağıydı. Ondan beklenen buradan birinci olarak çıkmasıydı. Brövesini göğsüne takacak abisinin izinden gidecek, iyi bir akrobasi pilotu olacaktı.

"Biliyorum, özür dilerim... Özür dilerim..." Bütün bu olanlarla baş etmesi onu boğuyordu artık. Çıkmalıydı tüm bu baskıdan kurtulmalıydı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Bu kadar üzgünken neden gereğini yapmıyorsun. Neden kaçmak istiyorsun?" Abisi eğildi ve yüzüne bakmasını sağladı eli ile çenesini kaldırarak.

"Babam..." dedi bir umutla çünkü buna benzer bir dururumu o da yaşamıştı.

"Babam senin gibi kaçmadı. Kendini sakın onunla kıyaslamaya kalkma."

"Komutanım lütfen gideyim," dedi abisine yalvarır bir tonda. Bu halini görseler neler diyebileceklerini tahmin bile edemiyordu. Durum buydu abisinin karşısında kendisini aciz bir çocuk gibi hissediyordu.

"Hiçbir yere gitmeyeceksin. Görevini yerine getireceksin." Timuçin'i omuzlarından tuttu ve kaldırdı.

"Bu utancı kendin sileceksin. Yeniden eskiye döneceksin." Kaskını uzattı ve üzerinde yazan alıntıyı işaret etti. Bir Türk Oğlu Türk Olan Böyle Olur Nam Salar...

"Hadi göreyim seni." Abisi yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Timuçin oradaki cesareti görüyordu. Biliyordu ki o da en az abisi kadar yetenekliydi. Sadece altı üstü bir uçuşa çıkacaktı. Onun için çocuk oyuncağıydı bu. Başını salladı

ve abisinin elindeki kaskı aldı. Bu utancı silebilecek olan birisi varsa o da kendisiydi.

Abisi omzuna yavaşça vurdu cesaretlendirmek istercesine. Timuçin olduğu yerde durdu ve derin bir nefes aldı. Uçuş planını kontrol etti ve kendisine verilen çalışmaya göz attı.

Kararlı bir şekilde yürümeye başladı ve kapıdan dışarıya çıktığı an yine o kafasındaki korkunç uğultuyu duymaya başladı. Bacakları titremeye göğsü sıkışmaya başladı. Buna rağmen düşünmemeye çalıştı ve yürümeye devam etti. Artık görüşü de etkilenmeye başlamıştı. Gözlerinin önünde birçok siyah nokta belirmeye başlamıştı. Artık nefes alamadığını hissediyordu. Kaskı elinden düştü ve yere yığılmamak için ellerini dizlerine dayadı. Nefes alamıyordu ve bu utancın içinden çıkamayacaktı.

Nefes nefese uyandı. O kadar gerçekçiydi ki nefesi halen normal değildi. Elini alnına götürdü teri silmek için. Faydası yoktu çünkü tüm vücudu sırılsıklam olmuştu terden dolayı. Başucunda duran cam şişeden su içti kendini sakinleştirmek adına. Saate baktı ve her zamanki gibi dörde yirmi vardı. Bu saat hiçbir zaman şaşmazdı. Her kâbusundan bu saatte uyanırdı.

Onu şu an rahatlatabilecek en iyi şey ılık bir duştu. Ayrıca savunma mekanizması için yeni bir gücü vardı; Nehir...

Bu kâbusun neden olduğunu da iyi biliyordu. Çünkü mutluydu ve en çok atakların mutlu olduğu zamanlarda geldiğinin bilincindeydi. O evreyi kapatmış olduğunu ve doğru seçimi de yapmış olduğuna inanıyordu.

Nehir, Timuçin'in ona gönderdiği resme bakıyordu. Yeğeni ile kocaman gülerek poz vermişlerdi. İstemsizce Nehir de gülümsedi. Pınar ile yemek yiyeceklerdi. Uzun süre ayrı kalmışlardı ve ona anlatacağı çok şey vardı.

"Ne bu yüzündeki şapşal gülümseme?" Nehir şapşal sözcüğünü duyunca küçük bir kahkaha attı.

"Sanırım... Ben âşık oluyorum," dedi arkadaşı karşısına otururken.

"Gülümsememin sebebine gelirsek..." Telefonu arkadaşına doğru uzattı.

"Çocuk da ne kadar güzel yakışmış koluna." Pınar yavaştan göz kırptı ve Nehir daha da çok güldü. İmayı anlamıştı hemen.

"Nasip..."

"Nasip mi? Sen? Arkadaşım derdi ki; hemen evlenip çocuk yapanları anlamıyorum." Nehir elleri ile yüzünü kapattı ve yüzündeki gülümsemeyi de silemedi.

"Zaten öyle bir şey de demedim." Mesaj sesi ile Nehir hemen telefonunu aldı.

"Oooo lise evresine de geçmişiz." Nehir arkadaşının takılmasına aldırmadı ve mesaja baktı.

'Sen ne yapıyorsun?' diye soruyordu. Hemen kamerasını açtı ve Pınar'ı da uyararak gülümseyerek poz verdi. Pınar ise eline sallar gibi kaldırmıştı. Fotoğrafı hemen ona gönderdi ve *'Yemek yiyeceğiz'* diye de ekledi.

"Ne ara bu kadar ilerlediniz?"

"İşte bunları anlatmak için buradayım."

"Belli oluyor tabii hep onunlaydın beni sattın." Pınar'ın yüzündeki sahte hayıflanmayı ayırt edebiliyordu ama yine de içi rahat etmeliydi.

"Ya saçmalama Pınar aşk olsun."

"Yıllarca bugünleri bekledim tabii ki vakit geçireceksin." Nehir'in içi rahatladı. Yalnız eli fazla kaşınmaya başlamıştı galiba yarası iyileşiyordu.

"Eline ne oldu?"

"Timuçin ile yemek yapıyorduk kestirdim."

"Baya derin gibi ama." Dikişler kendi kendine atacaktı, Timuçin öyle söylemişti.

"Aşçı bıçağı var. Yemek yapmayı seviyor."

"Yakışıklı, kaslı, yemek yapmayı biliyor. Söyle bakalım kaç klişe daha yazdıracak hanesine. Mesela piyano da ça-

labiliyor mu?" Nehir arkadaşının tanımlamasına kahkahalarla güldü.

"Olabilir çünkü çocukken bale yapmış."

"Ciddi misin?"

"Evet annesi sanatı seven biriymiş."

"Değişik..."

"Ama başka bir şey var Pınar. Adım adım kaçıyor ve bana anlatmak istemiyor. Konu ne zaman okulundan açılsa yüzü gerginleşiyor."

"Yüzde yüz abinin hazırlattığı dosyada bu konu vardır."

"Evet, biliyorum ama ben ondan dinlemek istiyorum. Bana kendisi anlatmalı zamanı gelince."

"Ama merak etmekten de kendini alamıyorsun." Nehir yavaşça başını salladı.

"Çünkü onu üzüyor bu rahatsız olmanın da ötesinde bir durum hissedebiliyorum."

"Şu yanındaki kız yüzünden olmasın."

"O kızla ilgili yüzde yüz bir şey oldu ama sanki bu başka bir şey. Özellikle neden okuldan ayrıldığını kesinlikle söylemek istemiyor."

"Tipik asker tutumu, ketum olurlar. Amcamı biliyorsun."

"Evet," dedi Nehir aynı tutumu net bir şekilde Timuçin'de görebiliyordu.

"Çok acıktım hadi bir şeyler yiyelim." Nehir başını salladı ve Pınar ile aynı yemeği istedi. Eli yine kaşınıyordu. O an dalgınlıkla giriş kapısına baktı ve gördüğü manzara ile şaşırdı. Şaşkınlığını Pınar da görmüştü.

"Senin Fırat Bey değil mi o?" Nehir ona değil yanındaki kadını görünce şaşırmıştı.

"Bu nasıl olur?" dedi sesli düşünerek.

"Nehir ne oluyor?"

"Kadın Timuçin'in eski sevgilisi gibi. Hatta o, kesinlikle o."

"Şu maili bir açsana telefondan." Nehir hemen Açelya yengesinin ona attığı maili buldu ve fotoğrafları tek tek geçerken Timuçin'in onunla olan bir fotoğrafını bulup Pınar'a gösterdi.

"Evet o kadın."

"Of aklıma hoş olmayan şeyler geliyor. Yoksa bu da abimin bir planı mı?"

"Bu kadar da değil."

"Bana demişti ki eski bir aşkı ile karşılaşmış. Bu kadın mı yani eski aşkı? Bu kadın bizim ilk buluşmamızı mahvetti." Nehir hâlâ o günü unutamamıştı. Evet, kendisi de yargısız infaz yaptığı için suçluydu ama klinikte Timuçin ile olan konuşmasına da şahit olmuştu. Sanki rakibi gibi hissetmişti onu.

"Sen sakin ol yoksa adam seni bu şekilde görürse yanlış anlaması olası."

"Ne alaka?" dedi ama içten içe kıza kızdığını biliyordu. Olay Fırat Bey değildi o Timuçin'i düşünüyordu.

"Kıskanmış gibi de görünebilirsin."

"Ne, hayır... Haklısın," dedi ve önüne gelen yemeğe odaklanmaya çalıştı.

"Çaktırmadan bakar mısın?" Pınar bu işi yapmada usta gibiydi. Bir yandan yemek yerken diğer yandan kısa bakışlar atabiliyordu. Garip olan ise ikilinin birbirlerinden başka bir yere bakmıyor oluşlarıydı.

"Cidden eğer abimin bir parmağı yoksa ve bu kadın eski bir aşkı ise belki Timuçin'i üzen olaylardan biri de budur. Ben ona bunu nasıl söyleyebilirim?"

"Sonuçta bitmemiş mi?"

"Evet, ondan nefret ettiğini söyledi. Timuçin davete geldiğinde Fırat Bey'i gördü ve hiçbir tepki vermedi. Onu tanımıyordu."

"Nehir, bence sen şimdilik bir şey söyleme. Olayı anlamak lazım." Başını salladı arkadaşı çok haklıydı ve kendisi de öyle yapmayı planlamıştı.

"O ağlıyor mu?" Nehir çaktırmadan bir bakış attığında kızın üzüntülü olduğunu gördü.

"Ağlamak istiyor ama kendini tutuyor," dedi Pınar.

"Elini tuttu Fırat Bey, kadın da sıktı." Nehir küçük bir bakış daha attı ve şu an gördüğü netti. Aralarında duygusal bir şey olduğu açıktı. Ne var ki, bu gördüklerini bir müddet saklaması gerekiyordu. Geçmişle bir bağlantı ile karşı karşıyaydı.

O andan itibaren huzursuz oldu Nehir. Şu an tabağında lezzetli görünen yemek bile cazibesini yitirmişti. İçindeki kocaman merak düğümü ile baş başa kalmak sinirlerini bozuyordu. Bir an evvel gitmek istiyordu.

"Kızım niye bu kadar yüzün düştü ki senin?"

"Bir yandan abim bir yandan da..."

"Ne?"

"Deniz abim gibi halleri var. Hatta bunu ima ettiğimde aksi bir tepki vermedi. Ya Fırat Bey için onu terk ettiyse."

"Fırat Bey ile bir alakası da olmayabilir o kişinin. Hem bir şey bilmeden bu kadar huzursuz olmak fazla."

"Şu an buradan çıkıp gitmek istiyorum sadece. Pınar, abimin neler yaşadığını biliyorsun. Aynı şeyleri Timuçin'in yaşadığını düşünmek beni üzüyor."

"O kadar merak ediyorsan aç bak abinin dosyasına. Ya da git konuş."

"Konuşmak daha mantıklı." Kararını vermişti. Abisi ile konuşmak çok mantıklı görünüyordu şu anda. Telefonundan saati kontrol etti. Geç değildi. Kısa bir mesaj attı.

'Evde misin? Konuşmak istiyorum abi...'

'Evdeyim gel konuşalım.' Anında gelen mesaj bir nebze olsun sakinleşmesini sağladı ama biliyordu ki, evde gerilim olacaktı.

"Kızmazsın bana değil mi?"

"Valla Nehir ben yemeğimi bitirdim amacına ulaştı yani." Arkadaşının muzip tavrı bir nebze de olsa onu rahatlattı ve küçük bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Cidden çok güzel telafi edeceğiz."

"Saçmalama gerildin zaten, şu an gerçekleri öğrenmek istiyorsun." Nehir başını salladı ve ayağa kalktı. Hesabı ödedikten sonra Pınar ile çıkışa yürümeye başladılar. Tek bir çıkış vardı ve o masanın önünden geçmek zorundaydılar. Maalesef gözlerini masadan çekemedi ve Fırat Bey bunu fark etti.

"Nehir Hanım." diye seslenince masanın önünde durdu. Fırat Bey ayağa kalktı ve elini uzattı dostane bir tavırla. Nehir hızlıca uzatılan eli sıktı.

"Merhaba, nasılsınız?" diyerek karşılık verdi. Kızın yüzüne bakmasa da delici şaşkın bakışların odağında olduğunu biliyordu.

"İyiyim siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim." Bir an duraksadı ve kadına baktı.

"Hanımefendi sizinle tanışıyor muyuz? Yüzünüz hiç yabancı gelmiyor," dedi tepkisini merak ederek.

"Hiç sanmıyorum." Sesi oldukça soğuk ve resmiydi. Konuşmak istemediği de her halinden belliydi. Nehir içinde ona karşı olan öfkeye yenildi ve karşısındaki kadını daha da sıkıştırmak istedi.

"Hatırladım sanırım. Solotürk'ün ilk kadın pilotuydunuz."

"Evet," dedi kadın sadece.

"Fırat Bey oldukça gurur duyuyor olmalısınız, kız arkadaşınız ile." Fırat Bey gülümsedi ve Nehir ilk defa onu gülümserken gördüğünden emindi. Fırat Bey abisi gibi oldukça mesafeli bir adamdı. Mesajı da gayet iyi aldı. Yakın arkadaş değillerdi.

"Evet çok fazla." Bu cümle ile de tescillenmiş oldu. Nehir en özgüvenli gülümsemelerinden birini atarken kadının en ufak bir tepkisini bile kaçırmamak için onu süzüyordu.

"Sizin adınıza çok sevindim."

"Teşekkürler, abinize selamlarımı iletin." Nehir onaylar bir şekilde başını salladı.

"Tabii ki, iyi akşamlar," dedi ve Pınar ile hızlı adımlarla çıkışa yürümeye başladı. Çıktığı an yüzündeki o özgüvenli bakış silindi.

"Gördün mü? Kabul etti."

"Kadın çok rahatsız oldu yalnız. Konuşmamak için her şeyi yapardı herhalde."

"Çünkü beni adı gibi tanıyor. O gün sırf bozmak için geldi Timuçin'in evine. Şu an deli gibi olanları ona anlatmak istiyorum ama kırılmasından çok korkuyorum."

"Abin ile konuş ondan sonra."

"Öyle yapacağım. Her ne kadar söylemek istesem de söyleyemem çünkü o kaçmak isteyen bakışlarını gördüm."

"Ne diyeyim inşallah abinin oyunudur. Yani gerçek daha çok acıtır."

"Doğru. Of tam bir şeyler güzel oluyor gibi ama araya hep bir şeyler karışıyor."

"Doğanın kanunu boş ver akışına bırakmak en iyisi. Sen tadını çıkarmaya bak. Görüşürüz anlatırsın bana." Hızlıca sarıldılar ve Nehir getirilen arabasına bindi. Arkadaşının ne kadar haklı olduğunu daha iyi anlıyordu. Abisi dürüstçe söyler miydi acaba? Sonuçta böyle bir şey varsa bir bakımdan açık vermiş oluyordu.

Abisinin evine geldiğinde kendinden emin bir şekilde zili çaldı. Yengesi kapıyı açarken onu beklemediği açıktı.

"Nehir?" dedi soru soran bir ifadeyle. Yengesi normal bir ziyaret olmadığını anlayacak kadar zekiydi.

"Abimle konuşmak için geldim."

"Bir şey yoktur umarım."

"Bilmiyorum yenge belki de vardır. Aslında senin haberin mutlaka vardır. Benim tarafımda olduğuna göre bana söylersin değil mi?"

"Valla Nehir şu anlık bir şey yok. Derya çok sakin bu aralar."

"Belki de planı işlediği içindir."

"Ne planı?"

"Fırat Bey ile Timuçin'in eski sevgilisi ile şu an sevgili olmaları gibi."

"Yoksa..." Açelya'nın düşünceli tavrı Nehir'i korkuttu. Deniz abisi gibi olmasını asla istemiyordu. Hele burnunun dibinde olmazdı bu durum. Abisi ile Fırat Bey bu ara iş ilişkilerinde oldukça yakınlardı. Hatta çok iyi arkadaş olduklarını bile söyleyebilirdi.

"Yenge?" Korkuyordu o cümleyi duymaktan.

"Nehir bu bir plan olmayabilir."

"Nasıl yani?"

"Fırat Bey Derya'ya anlatırken bende oradaydım. Bir iş yemeğinde eskiden pilot bir kıza âşık olduğundan bahsediyordu." O an abisi merdivenlerin başında göründü. Kapının önünde bu denli bir muhabbete girmek garip görünmüş olmalıydı.

"Hoş geldin," dedi Nehir'e bakarak. Sadece başını sallamakla yetindi ve salondaki koltuğa doğru yürüdüler. Nehir kendini koltuğun rahatlığına bırakırken doğruları duymak istemediğini hissetti.

"Ne konuşacaktık?"

"Fırat Bey ve yeni sevgilisi."

"Evet, sana söylemiştim zaten bu durumu. Yoksa kıskandın mı?" Nehir küçük bir öfke patlaması ile abisinin yüzüne baktı.

"Saçmalama abi! Ne kıskanmasından bahsediyorsun. O kadın ve Timuçin..."

"Evet, biliyorum." Abisinin bu rahat tavrı onu deli ediyordu. Demek ki o dosyada bu konuda da bilgiler vardı.

"Sen niye açıp okumadın?" Açelya yengesi de yakalandığının farkında değildi çünkü o da şaşırmıştı.

"Derya?" dedi ama abisi eşine gülümseyerek baktı.

"Benden kaçmayacağını biliyorsun Açelya," dedi göz kırparak.

"Nehir ben sana çok güzel bir ders verdim ve seçimini de yaptığına göre daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama sen yaptırmış olmalıydın."

"Bunu neden sevgilin yerine bana soruyorsun?"

"Çünkü soramam."

"Ona sormaktan bu kadar çekiniyorsan dosyaya göz atabilirsin. Nehir sandığından çok daha fazla şey var o dosyada. Gerçek sevgilin ile bir an önce tanışmanda yarar var." Nehir abisinin bu tavrına gıcık oluyordu. Buraya gelmesi ona ekstra bir şey kazandırmamıştı. Abisinden yardım beklemek aptallıktı kesinlikle.

"Sadece şunu söyle. Deniz abim gibi mi?"

"Hem evet, hem hayır..."

"Nasıl?"

"Bu soruların muhatabı ben değilim Nehir. Kime soracağını gayet iyi biliyorsun."

"Anlamıyorum."

"Şu saçma olayın en masum kişisi sen ve Fırat Bey ben sadece bunu söyleyebilirim."

"Bu olay onu üzüyor nasıl sorabilirim ki?"

"Aynı anda iki dayanağını kaybeden bir adam için normal bir şey. O çoktan kabullenmiş ve sıra sende sanırım."

"Abi..." Dedi son bir kez şansını denemek için. Yalvarır gözlerle ona baktı.

"Çok yorgunum ve sana ne yapman gerektiğini de söyledim." Abisi ayağa kalktı ve Nehir içindeki buz gibi öfke ile karşı karşıya kaldığını hissetti.

"İyi geceler kardeşim," dedi ve yanından geçerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Abisinden merhamet beklemek aptallıktı zaten.

"Nehir, Derya haklı. Ya okuyacaksın ya da gidip onunla konuşacaksın."

"Yenge geçmişi ile ilgili asla konuşmak istemiyor. Ben onu nasıl zorlayabilirim."

"O zaman hiçbir şey görmemiş gibi yoluna devam edeceksin."

"Timuçin er ya da geç bunu görecek ve ben nasıl bilmemiş gibi yapacağım? Bu resmen kandırmak gibi bir şey."

"Evet ama şunu da sorgulamalısın. Madem Fırat Bey ile kadını görmek onu üzecek. O unutmamış demektir onu ve..." Böyle bir şey olmadığını biliyordu Nehir. Klinikteki görüntüyü de biliyordu. Timuçin rahatsız olmuştu kadından dolayı ve onu görür görmez o bakışlar yumuşamıştı.

"Hayır, ondan nefret ettiğini söyledi. Deniz abim gibi işte sadece düşünmesi canını yakıyor."

"Anladım, seçim senin. Şunu unutma bir yerde o yine üzülecek sen sadece bunu erteliyorsun."

"Evet biliyorum." Aklına çok daha fazla kuşku yerleşmişti artık. Şu an ne yapacağını da bilemiyordu. Gerçekten yengesinin dediği gibi onu unutamamış olabilir miydi? Kalbi *hayır* diye haykırırken aklında kocaman bir *belki* vardı. Bunu anlayabilmesi için gerçeği öğrenmesi gerekiyordu ve buna şimdilik cesareti yoktu.

Kafası allak bullaktı ve ne yapacağını bilmiyordu Nehir. Aklı yengesinin dediği cümlede takılı kalmıştı. Ona güveniyordu, bu kadar zamanda bu kadar güvenmesi de saçmaydı ama bu duyguyu verebiliyordu Timuçin. Sürekli düşünceler içinde dolaşamazdı. Az da olsa bir şeyler öğrenmeliydi ve abisinin hazırlattığı dosyaya da bakmak istemiyordu. Gerçekleri bizzat ondan duyması çok daha iyiydi. Kararını verdi ve telefonunu eline aldı. Yüz yüze konuşmaları gerekiyordu. Üçüncü çalışta telefon açılmıştı. Direkt *konuşmamız gerekiyor* demişti.

"Bir şey mi oldu sesin iyi gelmiyor."

"Telefonda söyleyemeyecek kadar önemli. Neredesin?"

"Abimlerdeyim."

"Bana konumu at geleyim."

"Nehir neler oluyor?"

"Bir şey sormam gerek." Timuçin bir an endişelenmişti. Ne olduğuna bir türlü anlam veremedi. Sadece onu kaybetmekten korkmaya başladığını hissetti.

"Tamam, görüşürüz," dedi ve telefonunu kapattıktan sonra konumu gönderdi. Nehir bulunduğu yere çok uzak olmayan adrese baktı ve direksiyonunu çevirdi.

Geldiğinde, geldiğini bildiren bir mesaj attı. Beş dakika sonra Timuçin yanı başındaydı. Nehir onun da endişelenmiş olduğunu gördü. Tıpkı kendini gördü onda. Emniyet kemerini çıkardı ve ona sımsıkı sarıldı. Timuçin onun için taze bir nefes gibiydi. Artık parfüm kokusu bile o kadar tanıdık geliyordu ki, sanki sürekli yanı başında duyduğu bir kokuydu. Timuçin ise korkuyordu. En nefret ettiği şey insanların onun için üzülmesiydi. Kendini küçük düşmüş

gibi hissediyordu. Nehir'in gözlerinde korkuyu görmüştü. Bu yüzden ne olduğunu anlamlandıramıyordu. Geri çekildi ve başparmağı ile Nehir'in yanağını okşadı.

"Evine götüreyim seni, orada anlatacağım," dedi Nehir gözlerini kaçırarak.

"Çok merak ediyorum. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Seni kaybetmek istemiyorum," dedi Nehir ve sesinin ağlamaklı çıkmasına engel olamadı.

"Bu da nereden çıktı? Beni kaybetmeyeceksin." Nehir ona güveniyordu çünkü güvenmemek için bir sebebi de yoktu. O gün abisini araması bile o güveni ona veriyordu.

"O kadın. Onu gerçekten çok seviyor gibiydin." Timuçin rahat bir nefes aldı. Konunun Sezin olacağı aklına bile gelmemişti.

"Eminim sen de ergenken birilerini çok sevmişsindir."

"Evet, ama konu okulundan açılınca hep başka biri oluyorsun sanki. Kaçıyorsun ben sandım ki... Bazı yönlerden Deniz abime çok benziyorsun. Onun atlatması baya zaman almıştı."

"Deniz abin o kadınla mı peki?"

"Hayır..."

"O zaman..."

"Seni üzmek istemedim ama onun yüzünden kaçtığını sandım."

"Tamam, beni evime götür bende her şeyi sana anlatayım. Olur mu?" Nehir başını salladı. Timuçin güven vermek istercesine ellerini sımsıkı kavradı ve öptü. Nehir'in içi biraz rahatlamıştı. Emniyet kemerini tekrar taktı ve tüm dikkatini yola verdi.

Eve geldiklerinde ise yine gerginliği tavan yapmıştı. Timuçin ile karşılıklı oturduklarında onu dinlemeye hazırdı.

"İlk önce neden şimdi aklına geldi ki bu konu? Arkadaşın ile neşeli görünüyordun."

"Neşeliydim ama onu gördüm ve yanında bir adam vardı."

"Allah'a şükür. Sonunda yakamdan düşecek." Nehir böyle bir tepkiyi beklemiyordu. Şu an yengesinin söylediği cümle ve karşısındaki Timuçin hiçbir yönden benzeşmiyordu.

"Cidden sevindin mi?"

"Evet. Nehir inan bana onu önceki gibi sevseydim altı sene beklemezdim. Evet, beni çok kırdı. Altüst etti ama sevgisini de güvenimi de kaybetti. Benim ayrılma sürecim kolay olmadı. Beş sene emek verdim ve komutanlarım tarafından sevilen yetenekli görülen biriydim. O kararı almak benim için hiç kolay olmadı. Abim bile yanımda değildi. Kabullenmesi çok zor oldu. Yapayalnız hissettim kendimi. Dayanacak birini aradım bu kişi de tabii ki Sezin'di. En yakınımda olan kişi, beni her yönüyle tanıyan, zayıflıklarımı güçlü olduğum yönlerimi bilen biri... Bana ufacık bir destek bile vermedi. Suçladı ve bu yaptığımın aptallık olduğunu sürekli yineledi. Ben de o an anladım. Biri seni gerçekten seviyorsa her anlamda yanında olur. Eğer olmuyorsa ya hiç sevmemiştir ya da sevgisi bitmiş demektir. Bir karar aldım o gün, yanımda olmayanları hayatımdan çıkardım. Bambaşka bir hayat kurdum kendime. Tabii abimi bu denklemin dışında tutuyorum. Onu da anlayabiliyorum. Beni ikna etmek için çok çalıştı. Sonuçta belli bir ismi ve hatırı var. Sonunda başaramayacağımı anladı ve yeni hayatımda bana biraz gecikmeli olsa da destek verdi. Aynı şeyi Sezin yapmadı. Artık bittiğini onunla olmak istemediğimi söyledim o ise ufacık bile anlayış göstermeden benim gibi biriyle asıl o olmak istemediğini söyledi. İlk başta sindirmesi çok zor oldu. Hatta o haberi alana kadar onu bekledim çünkü öfkeliydi ve bu geçecekti ama benim yanıma gelmek yerine başka bir adam ile yakınlaştı. O an o benim için gerçekten bitti. Belki de Diş Hekimliğinde başarılı olma sebeplerimden biri de odur. Çünkü düşünmemek için kendimi işime adadım desem yeridir." Nehir bir şey diyemedi çünkü o çaresizliği gözlerinde görebiliyordu.

Abisinin hem evet hem de hayır dediğini şimdi anlayabiliyordu. Bitmiş bir ilişkiydi ve aldatma sayılmazdı ama onu bekleyen bir Timuçin de vardı.

"İtiraf etmek gerekirse sen onun Solotürk'te görev aldığını söylediğinde çok kıskandım. Çünkü o benim hayalimdi ben ondan çok daha yakındım." Bu düşünceyi kendine bile zor itiraf etmişken Nehir'e bir çırpıda söylemesine kendisi de şaşırmıştı Timuçin. Nehir'in üzerinde böyle bir gücü vardı. Belki bu güç geçmişi ile olan son yüzleşmesinde ona yardımcı olabilirdi. Bunları anlatmak bile içinin rahatlamasını sağlamıştı.

"Pete Mitchell'a bağladın," dedi Nehir havayı yumuşatmak istercesine. Timuçin bu cümlesine kahkaha attı.

"Evet haklısın, işte bundan söz ediyorum. Feci egom vardı. Pete Mitchell'dan daha uzunum, dişlerim daha düzgün ve tek kaşlı değilim."

"Tom Cruise'u gömdün resmen," dedi Nehir kahkahaları arasında. Uzun zamandır böyle gülmemişti.

"Gerçek bu yapacak bir şey yok. Adamı şu yönden kıskanabilirim; kaç yaşında ama dublör kullanmıyor. Deli gibi koşabiliyor, çatıdan çatıya atlarken bileği kırılıyor ve sahne bölünmesin diye devam ettiriyor. Ben bunu ayakta alkışlarım." Konunun bir anda başka bir yöne sapması ikisinin de istediği cevapları almasından kaynaklanıyordu.

"Haklısın o konuda. İtiraf ediyorum Tom Cruise'u sadece Top Gun'da çekici buldum diğer filmlerinde o kadar etkilenmemiştim."

"O haliyle mi?"

"Evet karizmatikti."

"Karizma donanma pilotu olmasından geliyor," dedi Timuçin alaycı bir şekilde.

"Bilmiyorum ama seni o halinle de tanımak isterdim sanırım."

"Ben istemezdim şu anki halimle idare etmen gerekecek," dedi Timuçin muzip bir şekilde. Nehir de ona gülümserken ona istediği cevapları verdiğini düşündü.

"Rahatladı mı için?"

"Evet..."

"Yarın öğle yemeğine gelir misin?"

"Çalışmıyor musun?"

"Çalışıyorum ama sınavda görevliyim, öğleden sonra da boşum."

"Nereye gideceğiz?"

"Geçen sefer gölge düşmüştü bu sefer seni mutfağa sokmayacağım."

"Evde diyorsun."

"Evet."

"Tamam olur." Nehir saatine baktı ve zamanın bu kadar hızlı geçebileceğini düşünmemişti.

"Gitsem iyi olur." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürürken Timuçin de arkasından geldi. Tam kapıyı açacakken Timuçin onu durdurdu ve Nehir kapı ile Timuçin'in arasında kaldı. Timuçin gözlerinin içine bakarken heyecanlandığını hissetti.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" dedi titrek bir sesle Nehir.

"Abinin dosyasını okumayıp benim anlatmamı istediğin için."

"Tabii ki senin anlatmanı isteyeceğim. Her şeyi..." Gözlerinin içine kararlılıkla baktı ve ilk adımı o attı. Dudaklarını dudaklarına bastırdı ve Timuçin'in cevabı gecikmedi.

Timuçin Nehir gelmeden önce kendine aynada şöyle bir baktı. Saçlarını ve gömleğinin duruşunu düzeltti. Kendini sanki tekrardan liseli gibi hissetti ve bu haline güldü. Hayatına giren bu yeni heyecandan oldukça memnundu. Saatini kontrol etti ve tam zamanında kapının çalış sesini duydu.

Hemen kapıyı açtı ve karşısında aynı kendisi gibi özenle giyinmiş olan kadını gördü. Nehir mor kadifeden bir elbise giymiş ve ona uygun altın renkli kolye takmış, kumral saçlarını açık bırakmıştı. Timuçin karşısındaki kadının güzelliği ile nefesinin kesildiğini hissetti.

"Hoş geldin," dedi zor da olsa. Nehir içeriye girdikten sonra onu baştan ayağa süzdü.

"Gömlek çok yakışmış, aslında renk daha çok yakışmış gibi."

"Teşekkür ederim ama sen daha güzel görünüyorsun benden."

"Çünkü özenle seçtim." Timuçin'in bacağına sürtünüp miyavlayan kediye odaklandı gözleri birden. Bir şey istiyordu kedi.

"Etin kokusunu aldı ama çok yemek yiyor veterinerimiz bu kadarın fazla olduğunu söyledi." Timuçin kediyi kucağına aldı ve birlikte salona geçtiler.

"Gözüne ne oldu peki?"

"Araba çarpmış, yolda bulduğumda çok küçüktü. Çarpan kişi hiç arkasına bile bakmadan kaçmış." Nehir elini uzattı biraz korkuyordu ama okşamayı başarmıştı. Huysuz bir kedi değildi hemen başını eline sürtmüştü.

"Hep böyle oluyor değil mi? Levent abi de böyle sokaktan kurtarmıştı. Hatta barınak bile yaptı, abimden yüklü bir bağış koparmıştı."

"Jinekolog olan Levent abiden mi bahsediyorsun?" Timuçin Levent ile iki sene önce tanışmıştı. Okulda bulunan ve Levent tarafından kurulan kulübe katılmıştı. Gönüllü çalışmak ona çok iyi gelmişti.

"Evet, sen nereden tanıyorsun?"

"Barınaktan, bende gönüllü çalıştım."

"Bilmiyordum." Nehir ona bir kez daha hayran kaldı. Bu kadar fazla özellik nasıl bir arada olabilir diye düşünüyordu.

"Çünkü hayata onların gözünden bakmaya başlıyor ve duyarlı hale geliyorsun. Şu hayatta iyi ki dediğim şeylerden biri Narsil. Gözünü kurtaramadık ama şu an çok iyi. Sen nereden tanıyorsun peki Levent abiyi?"

"Aile dostumuz diyeyim. Babam ve babası kardeş gibi arkadaşlardır. Zaten Deniz abim ve Levent abi aynı zamanda yaşıtlar ve üniversiteyi birlikte okudular."

"Evet, doğru Harvard'lı iki doktor."

"Evet, Deniz abimi çok özlerdim. Derya abim çok korumacıydı bana karşı. Pek rahat olduğum söylenemezdi."

"Ben de abimi özlerdim küçükken."

"Kaç yaş var aranızda?"

"Beş... O askeri liseye başladığında ben dokuz yaşındaydım. Neyse ki Bursa çok uzak değildi."

"Şimdi bile hüzünlendin."

"Okulda bir şey olsa onun yanında alırdım soluğu herkes ondan korkardı. Aynı odada kalıyorduk ve yokluğu odaya girdiğimde daha çok hissediliyordu."

"Ne kadar seni kızdırsa da seviyorsun değil mi?"

"Evet kardeşlik işte." Abisinin mezuniyet töreninde nasıl gurur duyup sımsıkı sarıldığını unutamazdı Timuçin. O gün hayatının en güzel günlerinden biriydi.

"E hani yemek."

"Bu sefer tüm yeteneğimi sergiledim." Nehir'in elinden tuttu ve birlikte kalktılar koltuktan.

"Ona ne şüphe," dedi Nehir gülümseyerek. Timuçin ocağın başına geçtiğinde zil çaldı ve Nehir onun müsait olmadığını bildiği için kapıyı açtı.

Karşısında onu tepeden tırnağa inceleyen sarışın, mor kemik çerçeveli gözlük takmış bir kadın ve ellilerinin sonlarında uzun boylu bir adam vardı. Kadının saçındaki asimetrik kesim ve uzun olan tarafındaki iç kısmının gökkuşağı renklerinde olması Nehir'in dikkatini çekmişti. Kadının parmaklarındaki yüzükler ve üst üste taktığı uzun boncuklu zincirler hoşuna gitmişti.

"Sen Nehir olmalısın," dedi kadın gülümseyerek. O an Timuçin'in annesi hakkında yaptığı yorum geldi aklına. Biraz marjinal demişti ve Nehir o an bu kadının kim olduğunu anladı.

"Kim gelmiş?" derken Timuçin annesi ve babasını karşısında görünce şaşırdı.

"Anne, baba..."

"Hoş geldiniz. Kusura bakmayın şaşkınlığımı mazur görün," dedi ve Nehir onları içeriye davet etti sanki ev sahibesi gibi.

"Önemli değil," dedi adam ve güven veren bir şekilde gülümsedi. Timuçin gülümsemesini babasından almıştı.

"Neden haber vermediniz?"

"Pek konuşmadığımız için olabilir belki." Annesi sitem eden bir tavırla konuşunca Nehir bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Tamam, konuşmanın yeri burası değil." Bu cümleye değil de söyleyiş tarzına şaşırdı Nehir. Timuçin'in hiç böyle sert ve soğuk bir tavra büründüğünü görmemişti.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?"

"Nehir; kız arkadaşım." Nehir anne ve babasının ellerini öptükten sonra annesinin Nehir'e olan sıcak sarılması Timuçin'in hoşuna gitmişti. Bunun anlamını annesinin Nehir'i beğenmiş oluşuna yordu.

"Fotoğraflardan çok daha güzelsin," dedi annesi.

"Teşekkür ederim. Saçınıza bayıldım." diyerek karşılık verdi Nehir. Asuman Hanım yaşını göstermeyen her daim pozitif olan bir kadındı. Nehir o enerjiyi hissedebiliyordu. O yüzden hiç çekinmedi kadının sıcakkanlılığı sayesinde.

"Biz de yemek yiyecektik. Ailecek yemek yemeyeli çok oldu," dedi Timuçin.

"Oğlum seni kendi evimizde yemeğe çok çağırdık ama hiçbirine gelmedin." Annesinin bu iğneleyici tavrı ile Timuçin'in gerildiğini görebiliyordu Nehir. Aralarındaki bu soğukluğun nedenini de merak etmeye başlamıştı.

"Buraya nasipmiş, biz masayı hazırlayalım," dedi Nehir ve Timuçin'in elinden tuttu ve onu mutfağa çekti. Dolaptan tabak çıkarırken de Timuçin'in bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Elinden tabakları aldı ve masaya koyup tekrar Timuçin'in yanına geldi. Güven veren bir şekilde elini tuttu.

"Sakin ol," diye fısıldadı. Timuçin içinden kendine lanetler okurken dışarıya bu kadar fazla belli ettiğini bilmiyordu.

"İyiyim." Bunu söyleyiş tonu bile öfkeliydi. Nehir onu sakinleştirmek istiyordu. Ailesine olan bu tutumu çok yanlıştı.

"Hayır değilsin, ben seni hiç bu kadar soğuk ve sert görmedim." Askerlikten kalma bir alışkanlıktı bu. Kendi koruma kalkanını bu şekilde inşa etmişti.

"Haber verilmeden yapılan böyle ziyaretlerden asla hoşlanmam. Bana bir şey dayatılmasından da hiçbir şekilde hoşlanmam. Çocuk gibi azarlanmaktan da hoşlanmam." Nehir şu an karşısındaki Timuçin'in başka bir tarafını görüyordu. O iyimser adam yoktu ve Timuçin'in ne demek istediğini, o tarafı ile neden tanıştırmak istemediğini anlıyordu.

"Sadece ailen ve aileler böyle şeyler yaparlar. Benimkileri de gördün. Saygını bırakmaman gerek." Timuçin yavaşça başını salladı ama Nehir bilmediği sorunları olduğunu görebiliyordu. Hızlıca tabakları, kaşık ve çatalları yerleştirdi Nehir.

Birlikte masaya oturduklarında bariz bir gerilim vardı. Hâlbuki Timuçin daha geçende ailesini özlediğini Nehir'e söylemişti. Şunu anlamıştı annesi ve babası Timuçin'in evlerine gelmesini istiyorlardı. Nehir düşündükçe mantıklı bir açıklama bulamıyordu? Neden bir insan evinden bu kadar uzak kalabilirdi ki?

"Haklıymışsın Timuçin, yemek muhteşem olmuş!" dedi Nehir cümlesini hatırlatarak. Ayrıca ortamı da biraz olsun yumuşatmak istiyordu.

"Afiyet olsun," dedi Timuçin ve gülümsedi. Az da olsa gevşemiş olduğunu görünce sevindi Nehir.

"Timuçin çok başarılı yemek yapmakta." Nehir onu izleyen kadına baktı ve içtenlikle gülümsedi.

"Çok yeteneklidir oğlum diye demiyorum," dedi Asuman Hanım ve bir kahkaha attı. Nehir de katıldı o gülümsemeye. Kadın kesinlikle çok farklı biriydi. Gözlerinden saf bir neşe fışkırıyor ve o neşeyi de rahatlıkla insana bulaştırabiliyordu.

"Evet vals biliyor ve beni aşırı mutlu etmişti bilmesi."

"Bence sen onu keman çalarken görmelisin." Yüzünü bir anda Timuçin'e çevirdi Nehir. Timuçin ise bakışlarını tabağına indirmişti. Nehir'i bu yönüyle de tanıştırmak istememişti çünkü o olaydan sonra keman çalmayı da bırakmıştı. Enstrüman çalmakta çok yetenekliydi bunu kabul ediyordu. Annesi çok küçük yaşlarda tanıştırmıştı müzik aletleri ile. Nitekim kemanı eline aldığında daha beş yaşındaydı.

"Ben bilmiyordum."

"Müzik aleti çalma konusunda özellikle yeteneklidir. Kaç tane şey çaldığını ben artık sayamıyorum. En son yan flüt çalmayı öğrenmiştin değil mi Timuçin?" Kendini bir uğraşa vermek aldığı kararı kabullenmek ve aklını susturmak için tekrardan başka bir müzik aleti çalmayı istemişti. Gerçekten de ona çok iyi gelmişti. Annesinin zoruyla değil de kendisinin de artık bunu çok sevdiğini anlamıştı.

"Evet anne."

"Hiç söz etmedin," dedi Nehir Timuçin'e bakarak.

"O zaman ben bahsedeyim. Beş yaşında keman ve piyano dersi almaya başlamıştı. Ben çok severim sanatı, biraz zorladığımı itiraf edeyim. Tabii büyüdükçe başka türlere ilgi duydu. Hiç bahsetmez ama benim tespitim bu; Timuçin zorluklarla böyle mücadele ediyor." Timuçin tekrar bakışlarını kaçırdı annesi bu konuda da haklıydı. Hatta cer-

rahiye daha çok yatkın olmasının sebebini de müzik aleti çalıyor olmasına bağlıyordu.

"Anne..." Timuçin'in sesi uyarır bir tonda çıkmıştı.

"Sen ne kadar inkar etsen de gerçek bu." Annesi ile olan bakışları sertleşti ama annesi oğlunu çok iyi tanıyordu. Buradan da istediğini elde etmeden gitmeyecekti.

Nehir sessizce yemeğini yerken yeni öğrendiği detaylar ile Timuçin'in daha ne kadar mükemmel olabileceğini düşünüyordu. Anlamadığı neden bundan onun söz etmediğiydi. Annesinin kendisini izlediğini görebiliyordu ama sevmişti Asuman Hanım'ı.

"Nehir sen neler yaparsın? Mesela mesleğin nedir?" dedi Mustafa Kemal Bey. Nehir biraz heyecan yapsa da sesinin düzgün çıkmasına sevinmişti.

"Mimarlık okudum, İç Mimarlık ile de çift anadal yaptım."

"Çok iyi. Nerede çalışıyorsun peki?" dedi Asuman Hanım bu sefer.

"Babamın otelleri var. Abim de inşaat işinde. Daha önceden onunla çalışıyordum ama son bir aydır babamın otelleri için İç Mimar olarak çalışıyorum."

"Çok güzel." Asuman Hanım mor çerçeveli gözlüğünün arkasından bakarken gülümsemişti. O an Timuçin'in yüzünün annesine ne kadar da benzediğini fark etti.

"Abimin evinin mimarı." Timuçin'in ondan böyle söz etmesi hoşuna gitti.

"Evet, Timuçin çok beğenmese de," dedi hemen.

"Sadece girişi beğenmiyorum."

"Sen Timuçin'e bakma. O detaylara çok takılır." Asuman Hanım oğlunu çok iyi tanıyordu. Onun mükemmeliyetçiliğine zamanında çok kafa yormuş, aşması için çaba göstermişti ama bu pek de mümkün olmamıştı.

"Galiba öy..." Nehir çalan telefonunun sesini duydu ve izin isteyip masadan kalktı. Derya abisi arıyordu ve istemeyerek de olsa açtı.

"Nehir neredesin?" Abisinin sesi oldukça ciddi geliyordu.

"Ofisimde değilim."

"Biliyorum zaten şu an ofisindeyim."

"Yemek yiyordum."

"Hemen gelsen iyi olur şu projen ile ilgili bir pürüz çıktı. İnşaat mühendisi seninle görüşmek istiyor."

"Acil mi?"

"Evet..."

"Tamam geliyorum, yarım saate orada olurum."

"Bekliyorum," dedi abisi ve telefonunu kapattı. Buradan bu şekilde ayrılmak istemezdi ama abisinin sesi ciddi geliyordu. Masaya geldiğinde yüzünde mahcubiyet vardı.

"Çok özür dilerim acil bir iş için gitmem gerek. Kusura bakmayın."

"Ne kusuru Nehirciğim," dedi Asuman Hanım.

"Ailem sizinle tanışmayı çok ister. Büyük aile yemeklerini de severler. Hep birlikte sizi ağırlamak isteriz."

"Çok güzel olur," dedi Asuman Hanım o enerjik sesiyle.

"O zaman bekliyorum." Timuçin Nehir'i uğurlamak için masadan kalktı.

"Bu hiç planladığım gibi olmadı." Timuçin'in yüzü üzgündü.

"Saçmalama, ben aksine çok mutlu oldum. Aileni özlediğini söylemiştin." Timuçin'in yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Beni çok şaşırtıyorsun beyefendi."

"İyi mi kötü mü?"

"İyi ama ailene olan tavrını anlamadım."

"Söylerim sonra."

"Peki..." dedi Nehir ve gitti. Timuçin kapıyı kapatırken derin bir nefes aldı. Masaya döndüğünde de sakinliğini korumaya çalıştı.

"Ben bu kıza tek kelimeyle bayıldım. Şıkır şıkır, alımlı, saygılı..." Annesinin bu benzetmesine gülümsedi. Çünkü annesi de o *şıkır şıkır* tanımına giriyordu.

"Zevkli kız, çok sevdim." Annesinin bu neşe saçan konuşmasını ne kadar da çok özlediğini fark etti.

"Yani abim gibi ailesinin çok zengin olduğuna takılmayacaksınız," dedi Timuçin imalı bir sesle.

"Abin Yeşilçam filmlerinde yaşıyor olabilir. Önemli olan anlaşmaktır ve siz baya anlaşıyor görünüyorsunuz." Timuçin başını salladı. Annesinin yanında olduğunu bilmesi hoşuna gitmiş elini kuvvetlendirmişti.

"Hani arkadaşın vardı bizim hastaneye gelecekti kalbi için."

"Evet..."

"O doktor Nehir'in abisi."

"İyi bir aileden geldiği her halinden belli."

"Teşekkür ederim anne. Ama... Keşke onun yanında sorunlarımızı dışa vurmasaydın. Nehir aile ilişkilerine çok önem veren biri ve alenen ortalıkta bana ima etmen beni deli etti."

"Farkındayım ve bilerek yaptım." Annesinin keyifle gülümsediğini gördü.

"Neden?"

"Belki kaçmak yerine uzlaşmaya yanaşırsın diye."

"Anne..."

"Zamanı geldi Timuçin artık gerçekten zamanı geldi. Çok iyi görünüyorsun ve artık evine geleceksin. Nehir de sana eşlik edebilir."

"Nehir'e bir şey anlatmadım. Zaten çok anlayışlı beni sıkıştırmıyor."

"Doğru tercih yaptığın her halinden belli. Ona güveniyorsun ve yarı yolda bırakmayacağını düşünüyorsun ama günü geldiği zaman Nehir seni sıkıştıracak." Annesi Sezin'i ima etmeyi de ihmal etmemişti. Şu bir gerçekti; annesi başından beri Sezin'le olan ilişkisini onaylamamıştı. Hep Sezin hakkında iyi şeyler düşünmediğini bir gün anlayacağını söylemişti. Nitekim bu gerçekleşmişti. *'O kız seni kullanıyor ve bir gün seni atacak,'* derdi annesi.

"Bu sefer evet öyle."

"Ailesi ile tanışmamızı istiyor ve niyetinin ciddi olduğunu gösteriyor. Sen buna hazır mısın Timuçin?" Babasının o ciddi bakışlarına güven veren bir şekilde cevap verdi.

"Evet baba..."

"Bir noktada ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın."

"Biliyorum ama bu Nehir için çok normal gelecek çünkü beni sürekli abisine benzetiyor. Bu konuda içim çok rahat. Bundan sadece ben utanıyorum ama onun bana destek olacağını biliyorum."

"İşte kendin söylüyorsun ne kadar iyi olduğunu."

"Anne oraya geldiğimde nasıl davranacağımı bilemiyorum."

"Okuluna gitmişsin."

"Gittim ama orası değil çıkış noktası."

"Eren de bizimle aynı fikirde." Bunu bilmeleri çok kötü oldu diye düşündü Timuçin çünkü bu daha fazla baskı demekti.

★ ★ ★

Nehir ofisine geldiğinde abisini pencereden dışarıyı izlerken buldu.

"Evet geldim. Hani mühendis?" Abisi yavaşça ona doğru döndü.

"Mühendis yok çünkü bir sorun yok."

"O zaman neden acil dedin?"

"Sıkılmadın mı daha buradan?" Abisi etrafı incelerken yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Hayır... Ne oldu yeni mimarını beğenmiyorsun sanırım?" Nehir bu durumdan oldukça hoşnut olduğunu belli eder bir şekilde gülümsedi.

"Yeni mimarım yok."

"Nasıl yok?"

"Senden sonra kimseyi işe almadım."

"Ne?" dedi abisine bakarak ama o yarım bir gülümseme ile bakıyordu. Yengesinin bu gülümsemesini çok sevdiği detayı geldi aklına hemen ama şu an Nehir bu gülümsemeyi oldukça sinir bozucu buluyordu.

"Öyle sanmanı istedim."

"Abi beni eşek gibi çalıştırdın şimdi geri dönmemi mi bekliyorsun?" Nehir öfkelenmeye başladığını hissediyordu. O kadar olandan sonra nasıl onunla çalışmasını bekleyebilirdi?

"Evet, çalışman gerekiyordu. Beni Derya yapan da bu değil mi? Ben de eşek gibi çalışıyorum."

"O senin sorunun."

"Seni biraz zorlamasaydım bu kadar başarılı olacak mıydın?"

"Olurdum."

"Hiç sanmıyorum hem de hiç Nehir. Daha yolun çok başındasın her şey yerli yerinde görünüyor olabilir ama her işin bir kuralı var. Diğer arkadaşlarını da görüyorum. Ayrıca hiç bağımsız çalışmadın dışarıda nasıl bir iş hayatı dönüyor farkında değilsin. Kendi eşim bile o iş hayatında hırpalanmış biri ki Açelya senden daha dişli bir çalışan. Sence bunca yıl neden seni yanımda tuttum?"

"Abi..."

"Sana ihtiyacım var çünkü kardeşime çok güveniyorum. Bugün bu kadar başarılıysak disiplin ve çok çalışmamız sayesinde. Kimseye müsamaha göstermediğimi hatta Açelya'ya bile göstermediğimi çok iyi biliyorsun."

"Abi o tempoya tekrar giremem."

"Çok daha esnek bir tempo. Sana söz veriyorum. Çok sıkıldığını duydum burada." Abisinin kuşları her yerdeydi ve bu çok sinir bozucuydu.

"Tek bir şartla kabul ederim."

"Sevgilini onaylamamı istiyorsun." Abisini kendinden emin bir şekilde masasına yaslandı ve ceketinin düğmesini iliklediği.

"Evet."

"Nehir, onun düzgün bir aileden geldiğini, çok başarılı olduğunu biliyorum. Bizim gibi olsaydı bir dakika bile düşünmezdim ama değil. Şimdi her şey mükemmel görünüyor olabilir ama ileride sorunlar çıkacak."

"Sorunları çözemez miyiz?"

"İşte ben o noktada sana güvenemiyorum. Kardeşimi çok iyi tanıyorum. Buradaki kilit nokta o değil, sensin."

"Ben de buranın bir çalışanıyım kendi paramı kazanıyorum. Hisselerim var."

"İşte gördün mü? Beni ikna etmek için bu nedenleri sıralıyorsun. Ben onu çok seviyorum onun için lüksten kaçınabilirim diyemiyorsun." Derya ciddi bir şekilde kardeşine baktı.

"Tabii ki onu çok seviyorum. Gerektiğinde bunu yapabilirim. Sen bana o gün ceza verirken sana bunu kanıtlamadım mı?"

"Hayır, çünkü bunun sadece iki gün süreceğinin farkındaydın. Başarısız oldum. Vermek istediğim mesaj bu değildi. Nehir... Kolundaki çanta için onun iki ay çalışması gerekiyor. Çok tutumlu bir çocuk olduğunu biliyorum. Şu an bu detaylara takılmıyor olabilir. Seni daha iyi tanıdıkça gururu onu rahatsız etmeye başlayacak. Sana bu tarz şeyler alamadığında özellikle. Çünkü sen böyle büyüdün."

"Ama..." Abisi cümlesini ağzına tıktı onu susturup.

"Yanıtını bekliyor olacağım." Ağır adımlarla yürümeye başladı. Nehir'i birçok düşünce ile bıraktı ve gitti.

Timuçin annesi ve abisinin karşılaşmasına eğlenerek bakıyordu. Annelerinin marjinalliğini abisi hiç sevmezdi. Annesi bilerek saçının gökkuşağı renkli yerini göstermek için uzun olan kısmını kulağının arkasına attı. Abisinin dikkatini hemen çekmişti. Annesinin saçını eline aldı ve renklere baktı.

"Saçın güzel olmuş," dedi ama odadaki herkes onun beğenmediğini biliyordu. Özellikle yengesi bu tavra gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Kendine gel Tevfik, bal gibi de beğenmediğini biliyoruz." Abisi sadelikten yanaydı her zaman. Annesinin alaycı tavrı abisini gülümsetmişti.

"Sen nasıl seviyorsan öyle kullan. Seni çok özledim," dedi ve annesine sımsıkı sarıldı.

"Evet, sen de bir farklılık var fazla yumuşak davranıyorsun."

"Duygusal bu aralar anne. Görev süresinin bitmesine az kaldı."

"Bir görev biter yeni bir görev başlar oğlum."

"Öyle baba."

"Hadi sofraya buyurun yemekler soğuyacak," dedi yengesi. Yeğeni uyuduğu için onu görememişlerdi daha. Birlikte yemek masasına geçtiler. Timuçin biraz gergindi çünkü dönüp dolaşıp konunun ona geleceğini biliyordu. Öyle de oldu. Annesi bugünkü karşılaşmayı yengesine anlatıyordu.

"Seni nasıl beğendiysem onu da o kadar beğendim."

"Biz daha tanışamadık," dedi yengesi Timuçin'e bakarak.

"Aile yemeğine çağırdı ve tüm aile gelmemizi rica etti Nehir. Ailesi çok severmiş kalabalık bir aile yemeğini."

"Çok güzel zaten Tevfik ve abisi tanışıyorlar. Değil mi Tevfik?" Abisi başını salladı.

"Evet, bizi ayırmak için plan yaparken tanıştılar."

"Tevfik..." dedi babası ve abisine ciddi bir bakış attı.

"Baba işin özü şu ki; kızın ailesi fazlasıyla zengin ve kız da sınırsıza yakın imkân dâhilinde yetişmiş. Zamanı gelince Timuçin ister istemez bundan hoşlanmayacak."

"Evet, Nehir lüks içinde yaşamış olabilir ama ben biliyorum ki bu konuda bana asla öyle davranmayacaktır."

"Onu ne kadar tanıyorsun?"

"Bunu yapmayacak kadar tanıyorum." Abisinin bıyık altından gülmesi çok sinirini bozdu ve elindeki kaşığı masaya bırakırken biraz ses çıkardı. Herkes ona bakarken annesi araya girdi.

"Yeşilçam'da mı yaşıyoruz Tevfik? Hayat müşterektir. Bazen Timuçin'in fedakarlık yapması gerekir bazen de Nehir'in. Sizin nasıl evlendiğinizi hatırlatma bana."

"Anne ikisi çok farklı."

"Ayrıca daha hiçbir şey olmadan bunun önüne geçmek senin gibi bir adama yakışmadı oğlum."

"Çünkü kardeşimi tanıyorum baba, o da kendi kardeşini tanıyor."

"Bunu ikinci kez yapıyorsun abi, hayatıma senin yön verebileceğini düşünüyorsun ama ben çocuk değilim artık. Eğer üçüncü sefer olursa seni asla affetmem." Bu sözler ile buz gibi bir hava oluşmuştu masada.

"İnşallah sen haklı çıkarsın."

"Evet, ilk kararımda da ben haklı çıktım." Abisi öyle gıcık bir şekilde gülümsedi ki yumruğunu sıktı.

"Geçende Sezin'i deli gibi kıskandığını unutmamak gerek."

"O sadece bir andı."

"Hah, oğlumun resmen yetiştirdiği kızı kıskanacağına hayatta inanmam." Abisi annesinin onu korumasına güldü.

"Yetenekli oluşunu yabana atmamak gerek."

"Ben sadece... Onun yerinde olabileceğimi düşündüm bir an. Şimdiki hayatımdan oldukça mutluyum. Zaten annem de yarın görmüş olacak."

"Ben hiçbir zaman o kızı sevemedim."

"O konuda haklısın." Abisi resmen annesine hak vermişti. Bu çok garibine gitti Timuçin'in. Çünkü Sezin hakkında abisi şu zamana kadar kötü bir şey dememişti.

"Kapatın artık geçmişi. Söyle bakalım Tevfik ne yapacaksın bundan sonra?"

"Uçuş hocalığı olabilir baba ama tam kararımı vermedim. Tabii uygun görürülerse."

"En büyük zevkim sana emir verenlerin olması hele ki sen azar yerken orada olmayı çok isterdim."

"Maalesef canım kardeşim ama ben şanslıydım her hatan kulağıma geliyordu."

"Onun için istiyordum ya zaten." Abisi gülerken Timuçin de ona katıldı. En azından masada tartışsalar bile bir noktada buluşmayı da biliyorlardı.

Sabah Timuçin annesi ile birlikte gitti kliniğe. Annesi arkadaşları ile görüşecekti. Timuçin bu görüşmede artık ricaların azalmasını diliyordu. Bazen nerede çalıştığı belli bile olmuyordu ve oldukça sıkılmıştı bu durumdan. Tek sevindiği nokta Elçin ile ilgilenmesiydi çünkü Nehir için bir kapı açmıştı bu olay ona.

Annesinin Jale Hoca ile sarılmasını izledi. Üniversiteyi birlikte okumuşlardı ve arkadaşlıkları o günden bu yana kadar sürüyordu.

"Valla Asumancığım çok çalışkan bir oğula sahipsin." Annesi gülümseyerek Timuçin'e baktı.

"Teşekkürler hocam," dedi Timuçin iltifatı kabul ederek.

"O her zaman öyledir zaten mükemmeliyetçidir fazlasıyla." Timuçin bu özelliğinin ağırlığını her zaman üzerinde hissediyordu. Bundan nefret ettiği bile oluyordu.

"Yetişmeyen çoğu yerde ondan rica etmek zorunda kaldım. Kesinlikle çok iyi bir Pedodontist olabilirdi. Çocuklarla çok iyi anlaşıyor."

"Ben Cerrahide iyiyim hocam."

"Evet, çok becerikli olduğunu, elinin fazlasıyla yatkın olduğunu söylediler hocaların. Tabii ben seni burada izleme fırsatı yakaladığım için söylüyorum."

"Eksik olmayın hocam ama utanıyorum."

"Doğrular Timuçinciğim." Timuçin saatine baktı ve çoktan klinikte olması gerektiğini fark etti.

"Anne bana müsaade..."

"Kolay gelsin," dedi annesi ve göz kırptı. Timuçin bunun anlamını çok iyi biliyordu. Annesinin onunla gurur duyduğunu görebiliyordu ve onu fazlasıyla mutlu etti bu takdir. Kendinden emin adımlarla kliniğine doğru yürüdü.

* * *

Timuçin hiç böyle kalabalık bir aile yemeği olacağını düşünmemişti. Nehir'in abileri de vardı ve kendi abisi de yanındaydı. Şuna çok sevinmişti; aileler anlaşmada hiç sıkıntı çekmemişti. Hatta Derya abisi bile ona tavır almamıştı.

"Sence de iyi anlaşmıyorlar mı?" Nehir yanında oturuyordu ve birlikte kahve içerlerken abileri Derya ve Tevfik'in aralarda kahkaha atarak sohbet etmelerini izliyorlardı.

"Kesinlikle."

"Abin kaç yaşında demiştin?" dedi Nehir bakışlarını ayırmadan.

"34..."

"Yaşıtlarmış. Gerçi bazı noktalardan sanki birbirlerine benziyorlar. Abin ve yengen için bir şey demiştin."

"Evet, abim otuzunda evlendi ki önceliği hep kariyer olmuştu yengem fikrini değiştirdi demiştim."

"Abim de Açelya yengemin arkasından çok koştu. Gördüğüm en inatçı ve en akıllı kadınlardan biridir Açelya yengem. Hatta Deniz abimin Nihal yengemle evlenmesini bile o planladı. Şeytanın aklına gelmez o planlar."

"Evet, bizi de barıştırmayı bildi."

"Çünkü beni çok iyi tanıyor," dedi ve güldü Nehir.

"İyi ki seni çok iyi tanıyor yoksa sana ulaşmakta baya zorlanacaktım."

"Sahi evimin adresini nasıl buldun?"

"Yengemden görevini kötüye kullanmasını istedim," dedi ve güldü Timuçin.

"Nasıl yani?"

"Telefon sinyalini takip ettirdim. Yengem çok iyi bir bilişim uzmanıdır." Nehir inanamaz bir şekilde Timuçin'e baktı.

"Zaten ilk aradığımda da onun telefonundan aramıştım. Bana karşı çok merhametlidir. Ama ne yapayım başka yol kalmamıştı." deyip kendini savundu Timuçin.

"O sözüne her kız öyle tepki verirdi."

"Nehir ben her zaman dürüstlükten yanayımdır."

"Peki, bana neden ayrıldığını da anlatacak mısın?" Timuçin'in hemen gerildiğini hissedebiliyordu Nehir.

"Kendimi hazır hissettiğimde anlatacağım."

"Neden bu kadar gerginleşiyorsun?"

"Çünkü kendimden utanç duyduğum bir şey ve bunu kendime itiraf etmek bile çok zor oldu. Başkasına itiraf etmek de en az kendime itiraf etmek kadar zor." O günü asla unutamıyordu. Abisinin ve uçuş doktorunun konuşmasını dün gibi hatırlıyordu.

"O daha başlangıç seviyesinde nasıl dekompansasyon olabilir?"

"Sen de biliyorsun ki bu durumlarla karşılaşmak bu dönemde normal. Kardeşin senden çok daha mükemmeliyetçi biri."

O gün artık adını koyabilmişti Timuçin ve hayatında hiç korkmadığı kadar korkmuştu her şeyin bitecek olmasından. Ne var ki bunu kendi elleriyle yapacağından habersizdi.

"Heyecanlı mısın?" Timuçin arkadaşı Eren'e baktı ve yüzündeki profesyonelliği gördü. Sonuçta onu da tedavi eden Eren değil miydi?

"Daha önceden mülakata girmedim. Sen benden çok daha tecrübelisin."

"Sen de benden daha şanslısın çünkü elinde olmayan sebeplerden dolayı elenmeyeceksin," dedi Timuçin şakacı bir tavırla. Onun girdiği mülakatlarda pek fazla hataya yer yoktu. Elde olmayan sağlık nedenlerinden dolayı da elenmeyecekti arkadaşı. Ayrıca Nehir yengesinin oldukça anlayışlı biri olduğunu söylemişti.

"Yani haklısın." Birlikte Dâhiliye polikliniğine giderken çoğu polikliniğin çoktan kapandığını gördüler.

"Demek böyle oluyormuş," dedi Timuçin sesli düşünerek.

"Ne?"

"Geçen geldiğinde mahşer yeri gibiydi burası da ondan öyle diyorum şimdi bomboş."

"Nihal Hanım'ın gerçekten burada olduğundan eminiz değil mi?"

"Evet, Deniz abi öyle söyledi." Biraz daha ilerlediklerinde söylenenin doğru olduğunu gördüler. Çünkü bir hasta çıkmıştı kapıdan sonra Nihal Hanım ve sekreteri göründü. Onları görünce Nihal'in yüzünde küçük bir çekingenlik göründü.

"Merhaba Timuçin," dedi ve elini uzattı Nihal. Timuçin de ona dostane tavırla uzatılan bu eli sıktı.

"Merhaba Nihal, arkadaşım Eren, Deniz abi ile konuşmuştuk biz," dedi arkadaşını işaret ederek.

"Evet evet çok haklısın ama yoğunluktan kafamdan çıktı gitti. Sizi biraz bekletsem sorun olur mu? Servise uğramam gerek."

"Tabii tabii hiç sıkıntı değil," dedi anlayışlı bir şekilde arkadaşı. Bazen Timuçin, Eren'in artık bir uzman olduğunu unutuyordu.

"Tamamdır o halde." Nihal bir an duraksadı ve cebinden telefonunu çıkardı. Hızlıca birkaç tuşa basıp telefonu kulağına götürdü.

"Aşkım, misafirlerimizi senin odanda ağırlasam problem olur mu?" Olumlu bir cevap aldığı yüzündeki gülümsemeden anlaşılabiliyordu. Hemen telefonu kapattı.

"Deniz'in odasında beni bekleyebilirsiniz. Kusura bakmayın, tekrardan." diye ekledi. Birlikte farklı yöne giderlerken ikisinin de dikkatini aynı nokta çekmişti.

"Kadın hamile, mesai saatlerini aşıyor ama hâlâ enerjik görünebiliyor. Takdir edilesi gerçekten."

"İşini çok seviyor olmalı." Timuçin de öyleydi bazı günler ve hatta annesinin arkadaş hatırını bile yerine getirebiliyordu. Birlikte yukarıya çıkarlarken hastanede çalışan doktorların olduğu bir pano görünce aynı Timuçin gibi tepki vermişti Eren.

"Kardiyoloji ve Kalp Damar Cerrahisi?"

"Evet, aynı anda iki uzmanlık Amerika'da mümkünmüş. Ben de şaşırmıştım."

"Hangi üniversite?" Timuçin arkadaşına döndü ve muzipçe gülümsedi.

"Harvard bilmiyor musun?" Arkadaşının yüzündeki şaşkınlık ile bu gülümseme kahkahaya dönmüştü ama arkadaşı da en az Timuçin kadar şakacıydı.

"Esas duruşa geçmek gerekir mi?" deyince Timuçin kahkaha attı.

"Neden olmasın," dedi ona takılarak.

"Bir şey söylemeyi unuttum. Nehir belki yardımının dokunabileceği bir şey söyledi. Yengesi panik ataklı biriymiş ayrıca kaygı bozukluğundan da bir dönem muzdaripmiş."

"Onunla o zaman çok iyi anlaşırız. Aynı hastalıktan muzdarip olanlar iyi anlaşır. Belki de bu yüzden Psikiyatrist olmuşumdur."

"Kesinlikle ve de iyi ki kardeşim." Eren'e hafifçe göz kırptı ve birlikte asansöre bindiler çünkü sekizinci kattaydı oda. İndiklerinde uzun bir koridorda yürüdüler ve koridorun sonundaki odanın önünde iki kişi sohbet ediyordu. Yaklaştıklarında ikinci kişiyi de tanıdığını fark etti Timuçin.

"Levent Abi," dedi Timuçin şaşırarak. Sonradan onların arkadaş olduğunu hatırladı. Nehir öyle söz etmişti.

"Aa Timuçin merhaba." Elinde tuttuğu çayını sol eline geçirdi sağ elinden Levent ve elini uzattı.

"Siz tanışıyor musunuz?" Deniz, Levent ve Timuçin'e baktı hızlıca.

"Timuçin barınağımın gönüllülerinden biri. Çok iyi çalışır."

"Sen asıl nereden tanıyorsun?" dedi Levent Deniz'e kuşkulu bir şekilde bakarak.

"Nehir'in erkek arkadaşı."

"Vecihi sendin demek." Deniz hemen boğazını temizler gibi yaptı Levent'in bu boş bulunuşuna.

"Ben herkesin yüzüne söylerim. Şimdi Timuçin ben seninle biraz dalga geçtim Deniz anlatınca. Çünkü filme benzettim umarım sen Derya abinin karşısında *seviyorum veriyor musun* demezsin." Timuçin bu benzetmeye hiç alınmamıştı hatta eğlenmişti bile.

"Haklısın abi ama işi o raddeye getirmeyeceğim inşallah."

"Arkadaşın mı?" Deniz Timuçin'in yanında duran adamı fark etmişti. Timuçin başını salladı ve iki adamın tanışmalarını izledi.

"Ah Nihal ah Nihal! Bu kadar çalışmasına deli oluyorum. Yarın ilk iş sekreterine talimat verip hasta sayısını belli bir seviyede tutacağım." Levent başını salladı onaylar bir şekilde.

"Neyse ben gideyim. Sana da Nihal'e aldığın karar karşısında verdiği tepkiye karşı sabır diliyorum." Bir iki adım atmıştı ki Levent durdu.

"Vecihi geliyor, masaları tutun..." dedi Timuçin'e göz kırptı ve gülümseyerek hızlı adımlarla uzaklaştı. O giderken Eren gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Sen Levent'e bakma," dedi Deniz.

"Yok, sorun değil aslında eğlenceli bile çünkü o filmi çok severim." Timuçin üniversiteye başladığında Levent ile tanışmıştı. O sıralar manevi bir huzur arıyordu ve bu huzuru da barınakta çalışarak bulmuştu. Levent'in mizacını da az çok bildiği için onun için problem değildi bu tür şakalar çünkü kendisi de şaka yapmayı severdi *bir zamanlar*.

"Eren hazır mısın Nihal'in zor sorularına?" dedi koridorun başında beliren eşini göstererek Deniz.

"İyi anlaşacağımızı düşünüyorum," dedi Eren özgüvenli bir şekilde.

"Beklettiğim için üzgünüm." Nihal Deniz'in yüzündeki onaylamaz ifadeye alışkındı ama çalışmayı seviyordu ve hamilelik şu an hiç yorgunluk vermiyordu ona.

"Sorun değil."

"O halde başlayabiliriz."

" E hiç mutlu değilsin." Eren mülakatı başarılı bir şekilde geçmişti ama girdiği halinden pek bir fark yoktu.

"O kadar hazırlanacak şey var ki... Gülçin'in yersiz telaşı bana geçti sanki."

"Ben yardım ederim bunu biliyorsun."

"Sağ ol kardeşim eksik olma. Bana kalsa bir nikah yeter de işte Gülçin hevesli biraz. Eve gidince nikah şekeri yapacağız."

"Aslında... Nehir'i çağırabilirim hem sizinle de tanışmış olur. Ne dersin?"

"Dört kişi ile daha çabuk bitirebileceğimiz açık."

"Bana gelebilirsiniz malzemeler ile."

"Çok iyi olur." Timuçin hemen cebinden telefonunu çıkardı ve Nehir'e müsait olup olmadığını sordu.

"Aslında ben de seninle konuşmak istiyordum çok iyi olur. Seni çok özledim," diye de ekledi Nehir.

"Ben de hem de nasıl," dedi Timuçin yüzünde aptal bir gülümseme belirmişti. Hatta şu an Eren ona inanamaz bir şekilde bakmaktaydı. Telefonu kapatır kapatmaz *ne* der gibi elini salladı Timuçin.

"Kardeşim bir şey diyeyim mi, sen bildiğin sırılsıklam âşık olmuşsun. Ben ilk defa seni böyle görüyorum. Beş sene önceki Timuçin'i de biliyorum ama o zaman bile seni böyle görmedim."

"Nehir çok farklı hissettiriyor çünkü. Kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum."

"Belki bu aklını başına getirir." İşte bu konuda ciddi şüpheleri vardı Timuçin'in. Garip bir şekilde en çok Nehir'den çekiniyordu. Ona itiraf etmeyi düşünmek bile kendini kötü hissetmesine yol açıyordu. Biliyordu ki kendine çizdiği o imaj yerle bir olacaktı.

"İnşallah kardeşim ama Nehir'e anlatmak istemiyorum."

"Bir gün her şeyi isteyerek bilerek kendin anlatmak zorunda kalacaksın ve bunda da anormal bir şey yok. Bu senin büyük abartmandan başka bir şey değil." Çünkü hâlâ derinlerde bir yerde bunu kendine kabul ettiremiyordu Timuçin. Kendini bu konuda çok aciz hissetmekten de alıkoyamıyordu. Belki de arkadaşı haklıydı. Her şeyden önce kendini affetmeliydi çünkü affettiği an geride bırakacağını söylüyordu Eren her zaman. Ama Timuçin buna inanmıyordu çünkü orası başka bir dünyaydı.

Timuçin, Eren ile birlikte eve gittiğinde ne yemek yapacağını düşünüyordu.

"Bir şeyler almamız lazım," dedi çünkü misafir ağırlayacak malzeme yoktu evde.

"En hızlı ne olur?"

"Tavuk düdüklü tencere ve pilav," dedi Timuçin sesli düşünerek.

"Tamamdır." Birlikte alışveriş merkezine girip hızlıca malzemeleri aldılar.

"Sen bu bekar hayatına çok alıştın sanki." Arkadaşı kesinlikle haklıydı ama Timuçin de seviyordu çünkü bu sayede düşünmemeyi öğrenmişti. Yemek yapmak ve temizliğe ayırdığı zaman fazlasıyla işini görmüştü.

"Sana da tavsiye ederim. Gülçin'e biraz yardım etmiş olurdun."

"Odun değilim herhalde, Psikiyatristim. Aynı zamanda fazlasıyla stresliyim."

"Şimdi altı üstü bir düğün diyeceğim de nasıl hissedeceğimi bilmediğim için yorum yapamıyorum."

"Çok fena..." Timuçin arkadaşının bu haline eğlenerek baktı. Çocukluktan beri arkadaştılar ve çoğu şeyi birlikte yaşayarak öğrenmişlerdi. Üniversite zamanında ayrı kalmışlardı ama arkadaşlıkları asla hiçbir şey kaybetmemişti. Sadece kaldıkları yerden devam etmiştiler eski samimiyetleriyle. En güvendiği kişilerden biriydi Eren onun için. Ona her zaman her yerde yardım ederdi.

Eve girdikten sonra Timuçin yemek yapmak için hemen mutfağa geçti. Tam işini bitirdiğinde zil çaldı ve kapıyı açtığında Gülçin ve Nehir'i gördü karşısında.

"Hoş geldiniz," dedi tanışmış oldukları her hallerinden belli olan kızlara bakarak.

"Hoş geldik Timuçin, yüzünü gören cennetlik."

"İşte buradayım Gülçin," dedi şakasına karşılık vererek. Gülçin içeriye girerken Timuçin Nehir'e odaklandı. Neşesi pek yerinde değil gibiydi. Yüzü ciddiyetle onu taradı.

"Pekiyi görünmüyorsun," dedi Nehir'e sarılırken. Yüzündeki yorgunluğu görebiliyordu ve canının sıkkınlığını da.

"Abim beni deli ediyor. Kafamı karıştırdı. Neyse sonra anlatırım." Geri çekildiğinde Nehir onu süzerken bugünkü gerginliğinin yavaş yavaş azaldığını hissediyordu.

"Sen iyi görünüyorsun..." Sıcacık gülümserken çoktan morali yerine gelmişti Nehir'in.

"Saçların uzamış," dedi ve elini Timuçin'in alnına sarkan minik kıvırcık tutama dokundu.

"Kestirmeye pek vakit bulamadım. Abim görseydi baya bir laf ederdi."

"Kestirme," dedi Nehir çünkü merak ediyordu. Kısayken saçlarının bu kadar kıvırcık olacağını düşünmemişti.

"Senin o halini merak ediyorum. Ayrıca abinin fikirlerine bu kadar çok kulak veriyor musun?"

"Kulak versem saçımı rasta yaptırmazdım." Nehir'in şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı.

"Ciddi misin?"

"Evet, lise sonda yaz tatilinde yaptırmıştım. Abim kriz geçirirken annem gülüyordu. Tabii okul tercihimi duyduktan sonra kendi elleriyle kesti saçlarımı." Timuçin o anı anımsayınca gülmeye başladı ve Nehir de ona eşlik etti.

"Niye bu kadar takıntılı ki?"

"On dört yaşından beri asker ve kısa saçın bir düzen sembolü olduğunu düşünüyor."

"Ben bunu tamamen unuttum." Birlikte salona doğru yürüdüler. Nehir, Gülçin'in göz hapsine pek aldırış etmemeye çalıştı. Böyle süzülmeye artık alışmış olması gerekti.

"İşi aldın mı?" dedi havayı biraz dağıtmaya çalışarak.

"Evet, yengen çok anlayışlı ve çalışkan bir kadın."

"Evet öyledir, işi almana sevindim. Hayırlı olsun."

"Teşekkür ederim, biraz senin sayende de oldu, Timuçin abin ile konuşmasaydı bir şansım olmayacaktı."

"Gerçekten önemli değil sadece aracı oldum. Sonuçta işinde iyi olmasan yengem kesinlikle izin vermezdi. Psikiyatristler söz konusu olunca yengem çok farklı davranıyor, daha doğrusu kendisi öyle diyor. Meselâ abimin en yakın

arkadaşının eşini bile yeterli bulmadığını söylemişti. Oradan pay biçebilirsin."

"Etrafında bu kadar çok doktorun olması nasıl hissettiriyor?" dedi Gülçin lafa girerek.

"Çok garip aslında, kendi aralarında yaptıkları şakaları anlamamak gıcık ediyor bazen beni." Derya abisi ondan daha da gıcık oluyordu bu duruma aslında. O yüzden bu konuda hiçbir zaman yalnız hissetmemiş Derya abisini desteklemişti.

"Galiba hep aynıyız. Bu güruha Timuçin'i de dâhil ettiğimiz için oldukça mutluyum." Eren halinden memnun konuşurken Timuçin araya girdi.

"Bizim dil sizden daha farklı işliyor yalnız," dedi Timuçin gülümseyerek.

"Neyse ki ortak dilimiz Latince."

"Abim ve arkadaşı Harvard'da okurken seçmeli derslerinden birisi Latince'ydi ve deli gibi arada aralarında olan bir konuyu konuşabiliyorlar. Kendini biraz cahil hissettiriyor."

"O hissi çok iyi biliyorum Nehir. Aynı şeyi Timuçin de bana yaşatmıştı."

"Nasıl?" Nehir Timuçin'e sorarcasına baktı çünkü belli ki bu geçmişle ilgili bir şeydi.

"Hâlâ kendini askeri hayatında sanıyordu. Bir müddet bana devrem diye hitap etti." Timuçin kendini tutamadı ve güldü.

"Emin ol normal hayata ayak uydurmak hiç kolay değildi," dedi kendini savunur şekilde.

"Çok haklı saçlarını kısa tutup sakal bile bırakmıyordu." İki arkadaşın birbirine bakışlarını yakaladı Nehir. Bariz bir şekilde Timuçin'in rahatsız olduğunu görebiliyordu. Ortamı yumuşatmak için Timuçin'e takılmayı tercih etti.

"Eh, abinden pek bir farkın yokmuş sanki o dönemler."

"Evet, Nehir o dönemler öyleydi ama artık normal hayata alıştım." Timuçin için, düdüklü tencerenin bazı in-

sanları korkutan o sesi kurtarıcı olmuştu. Ayağa kalktı ve mutfağa doğru yöneldi.

"Görüyor musun Gülçin hâlâ aynı tavırda!" Timuçin'i rahatsız eden tavır aynı zamanda Eren'i de rahatsız ediyor olmalıydı.

"Neden bu kadar tepki verdin?"

"Çünkü geçmişinin hayaletleri ile hâlâ savaş halinde ve bunu kabullenmedi. Ben senin yardımcı olacağını düşünmüştüm."

"Geçmişini ben de merak ediyorum ama o istediği zaman anlatmalı."

"Üzerinden beş sene geçti Nehir. O hâlâ aynı tavırlar içinde ve bu beni hem doktoru hem arkadaşı olarak deli ediyor."

"Doktoru derken?" Nehir iyice meraklanmıştı. Bir an Eren tereddüt etse de kararlı bir tavır aldı yüz ifadesi.

"Timuçin'in o kararı alması kolay olmadı ve bir müddet destek aldı."

"Peki, neden bunu saklama gereği görüyor şu dönemde bu çok normal," dedi Nehir. Demek kaçmasının nedeni bu diye düşündü. Psikolojik destek almaktan utanıyor muydu yani?

"İşte o bunu normal görmüyor. Kendisi doktora gitmeyi bile sevmez."

"Artık hiç kaçar yolu yok onu ben götürürüm gerektiğinde doktora."

"İşte bende tam senden böyle bir kararlılık umuyorum. Çünkü ben bu konuda başarısız oldum. Belki sen aklını başına getirirsin."

"Hiç şüphen olmasın." Nehir yavaşça ayağa kalktı ve Timuçin'in bu uzayan mutfak ziyaretinin nedeni öğrenmek için mutfağa yöneldi. Tahmin ettiği gibi onu düşüncelere dalmış bir şekilde buldu.

"Sakin ol şampiyon, bu tavırlar sana hiç yakışmıyor."

"Ben gayet sakinim."

"O yüzden mi uzaklara dalıp gittin?" Timuçin'in yüzü yumuşadı ve Nehir'e doğru döndü.

"Tamam belki bana anlatacak kadar güvenmiyorsun ama bu kaçmak için bir neden olmamalı. Arkadaşın seni çok iyi tanıyor."

"Zaten beni tanıdığı için beni sıkıştırmayı tercih ediyor. Ayrıca sana güvenmediğimi nereden çıkardın?"

"Bilmem güvenseydin bu esrarengiz tavırlarını nedenini anlatırdın diye düşünüyorum."

"Hayır sadece... İnsan bazı şeyleri sadece kendisi bilmek ister kimseyle paylaşmak istemez."

"Ama arkadaşın ile paylaşmışsın."

"Çünkü buna mecburdum ve bir gün... Sana da anlatacağım bir an gelecek."

"Peki..." Nehir güven veren bir şekilde gülümsedi ve Timuçin'e yaklaştı. Cevabını sarılarak vermişti.

* * *

Yemeği yedikten sonra sehpayı boşaltmışlar ve Gülçin'in getirdiği malzemeleri sehpanın üzerine koymuşlardı. Gülçin şekerlerin nasıl yapılacağını göstermişti.

"Bakın en iyi Timuçin yapacak görürsünüz," dedi Gülçin iddialı bir tonda. Ki haksız da değildi gayet becerikli görünüyordu.

"E o kadar da olsun yani şekil verdiği sabunları ben sayamadım." Eren'in bu sözlerine karşılık Timuçin hemen cevabını verdi.

"En nefret ettiğim bölümün protez olduğunu bildiğinizi sanıyordum. Evet, o sabunlara şekil vermeseydim buraya da gelemezdim."

"O hallerini çok merak ediyorum," dedi Nehir merakla Timuçin'e bakarak. Biraz anlatmasını çok isterdi.

"Bence hiç merak etme sinir krizleri geçiriyordu ilk başlarda. Asuman teyzeyi gece gündüz arıyordu. Sabun-

ları duvara fırlatıyordu az kalsın biri bana geliyordu. Sen tahmin et." Eren gülerken Timuçin de gülümseyerek işine geri döndü.

"Siz aynı zamanda ev arkadaşı mıydınız?" diye sordu Nehir hemen.

"Hem ev arkadaşıyız hem de kendimi bildim bileli Timuçin yanımdaydı."

"İtiraf etmek gerekirse çocukluktan gelen arkadaşlıklara çok imreniyorum. Deniz abim, Levent abi ve Murat abinin arkadaşlıklarına hep kıskançlıkla baktım."

"Biz üçümüz de aynı liseden mezunuz tabii Eren ve Timuçin ilkokuldan beri arkadaşlar," dedi Gülçin.

"Bilmiyorum ya bağlar çok güçlü oluyor o yüzden sanırım bu kadar imrenmem."

"Çok haklısın bu herifle çok anımız var." Timuçin kendini bildi bileli Eren ile arkadaştı. Bu zamana kadar hiç kopmamışlardı ve kopacaklarını da asla sanmıyordu Timuçin.

"Hatta o anılardan birkaçını düğünde de göstereceğiz."

"Nasıl bir düğün planladınız? Deniz abimin düğününde ben ve Açelya yengem baya organizasyona dâhil olmuştuk." Nehir'in bu işlere bu kadar hevesli olduğunu düşünmemişti Timuçin ama karşısındaki kadın tam tersi olduğunu kanıtlıyordu.

"Açıkçası çok bir değişiklik yok klasik bir düğün ama liseden bazı anılarımızı göstermeyi düşündük eğlenceli olacak bence. Ayrıca bu beyefendiler de zeybek oynayacaklar"

"Vals ve baleden sonra zeybek çok ilginç," dedi Nehir ve güldü.

"Ortaokulda halk oyunlarında bölge birincisi olduk Nehir, baya iddialıyız anlayacağın." Eren gerçekten de bu konuda kendine çok güvendiğini yüz ifadesi ile de kanıtlıyordu. Nehir sadece Timuçin'in bambaşka birçok şeyle ilgili olmasına şaşırıyordu. Birden abisine söylediği cümle

geldi aklına. *'Ben belli bir derinliğe sahip adamlardan hoşlanıyorum.'* demişti Derya abisine.

"Yok hayır, Timuçin'in bu kadar çok şey bilmesine şaşırıyorum sadece."

"Anne ve baba istekleri..."

"Kronolojik sıra istiyorum."

"Bir ara anlatırım," dedi Timuçin ve göz kırptı.

Birlikte olunca şekerleri çabucak bitirmişlerdi. Hatta çok fazla yorulan nişanlılar baya memnun kalmışlardı çünkü yarın işlerine gideceklerdi ve bu daha erken uyumaları demekti aynı zamanda. Onlar gidince Timuçin ve Nehir baş başa kalmışlardı. Nehir saatine baktı on bire geliyordu. Tam gitme vaktinin geldiğini söyleyecekti ki aldığı nefesle karnındaki kasılmaları hissetmesi bir oldu. Nefesini yavaşlatmaya çalıştı ve elinin altında duran koltuğun yastığını parmakları ile sıktı.

"Nehir iyi misin?" Nehir tek gözünü kapatarak baktı Timuçin'e. Genç adamın yüzünde endişeli bir ifade belirmişti.

"Pek sayılmaz. Hani sormuştun ya kronik bir hastalığın var mı diye."

"Fibromiyalji..."

"Evet," dedi Nehir nefesini yavaşça vermeye çalışarak.

"Aldığın bir ilacın var mı?"

"İlaç almayı bırakalı çok oldu çünkü baya iyiydim zaten artık alıştım sayılır. Üniversitede her ay olurdu stres yüzünden ve demiştim acillerden nefret ediyorum." Timuçin'in yüzünden endişeli olduğunu anlayabiliyordu.

"Suç bende çünkü egzersizlerimi ve yüzmeyi bıraktım. Uzun süredir yürüyüşe bile çıkmıyorum." Karın kaslarının o bilindik kasılmasını hissedebiliyordu ve istemsiz bir şekilde ayağa kalktı.

"Seni acile götürebilirim hiç iyi görünmüyorsun." Acı çekse de gülümsemeyi başardı Nehir.

"O kadar da değilim dedim ya alıştım artık, başa çıkabilirim." Birkaç egzersizini yapmayı denedi ve biraz da olsa hafiflettiğini hissetti.

"Peki, neden aksatıyorsun düzenini?" dedi Timuçin sitem eden bir şekilde.

"Şimdi değil tabii ki, bir senedir aksatıyorum neredeyse bu yüzden kendini suçlu hissetmeye kalkma sakın. Aksine bana çok iyi geliyorsun, hatta şu an eve bile gitmek istemiyorum."

"Yine inat edip karşımda acı çekmeye mi devam edeceksin?"

"Hayır, birlikte yürüyüşe gitmeyi teklif edecektim. Çok daha kötü ataklar yaşadım bu hafif bile kalır. Bu saatte beni korursun değil mi dışarıda?"

"Söylediğin şeye bak."

"Anlaştık o zaman."

"Üzerimi değiştireyim," dedi Timuçin, yanından ayrılırken Nehir annesine kısa bir mesaj attı. Atağının tuttuğunu eve gelemeyecek kadar kötü olduğunu söyledi. İlk başta annesi inanmasa da doğru olduğuna onu ikna etti. Tahmin etmediği tek şey ağrının biraz daha kötüleşmesiydi. Biliyordu ki yürüyüş bir nebze iyi gelecekti ona.

Nehir önceden yaptığı gibi salonun ortasında ileri geri yürürken buldu kendini. Ağrısı artınca böyle yapardı hep. Bir an *bu yaptığım aptallık belki de hastaneye gitmeliyim* diye düşünse de her zaman üstüne koyarak dayanmayı seçmişti son zamanlarda. Derin derin nefes almaya çalıştı. Dışarıya çıkınca kendini çok daha iyi hissedecekti. Bugün topuklu giymediği için de şanslıydı aslında. Bir de ayağının ağrımasını çekemezdi. O kadar düşüncelere dalmıştı ki Timuçin omuzlarına bir ceket bırakırken irkildi.

"Dışarısı soğuk olacak. Hâlâ kararında ısrarcı mısın?"

"Timuçin Bey ilk kez başıma gelmiyor bu. "

"Kendine acı çektirmene dayanamıyorum." Ceketi Nehir'in önüne doğru çekiştirdi yavaşça ve gözlerinin içine

baktı genç kızın. Onun bu davranışına dayanamıyordu artık. Elini kestirdiğinde de böyle yapmıştı ve Timuçin'in vicdanını sızlatıyordu bu durum. Elinden bir şeyler gelecekken onun önünü kapatmaya çalışıyordu. Bu ısrara artık karşı gelmek istiyordu ama ona sert davranıp soğuk tarafını da göstermek istemiyordu. Şu an tek istediği şey bu yürüyüşün ona iyi gelmesiydi.

"Bu sizin içinize işlemiş yani bu yardım etme duygusu; tedavi etmek... Abim ve yengem de öyle ama ben ilaç içmek istemiyorum artık." Nehir uzun bir süredir bu hastalıkla beraberdi. Üniversite yıllarının kötü anılarından biriydi. Zaten oradaki stresle alakalı olabileceğini söylemişti doktoru. Çünkü proje çizmek onu bir de hocalara beğendirmek ya da beğenilmeyen bir ödevin tekrardan yapılması ve hocasının emeğini görmemesi diğer arkadaşları gibi onu da bir parça yıpratmıştı. Hatta Nehir'i onlardan daha fazla etkilediği söylenebilirdi bu olayın. Nitekim ağrı ile geçen geceler acilde sonuçlanıyordu ve artık Nehir acillerden nefret eder hale gelmişti. Neyse ki abisi onun doktor doktor dolaşmasına gerek kalmadan işin uzmanına götürmüş ve bu ağrılara bir ad konulabilmişti. Çoğu tavsiyeyi uygulamış ve yarar da görmüştü. Abisi ile çok sıkı çalıştığı zamanlar bile buna dâhildi ama şu sıralar fazlasıyla o önerileri yerine getirmiyordu ve ağrısının olması da kaçınılmazdı. Her ne kadar mutlu olsa da...

"Peki..." dedi Timuçin anahtarı aldı ve birlikte evden çıktılar. Timuçin haklıydı dışarı bir hayli soğumuştu. Nehir kendine bol gelen ceketin kollarını ellerini çıkartmak için sıvadı ve önündeki fermuarı çekti. Timuçin elini uzatınca sıkı bir şekilde tuttu. Nehir yavaş bir şekilde yürürken Timuçin de ona ayak uydurdu. Çaktırmadan kendi ceketi içinde kaybolmaya yüz tutmuş olan Nehir'e baktı. Nedense bu görüntü onu gülümsetmişti. Aklından Nehir'in ağrı çekiyor olduğu birkaç saniyeliğine de olsa silinmişti.

"Niye öyle sırıtıyorsun?" Hiç yakalanacağını düşünmemişti galiba normalden daha uzun süre gülümsemesini sürdürmüştü.

"Ceketimin içinde kayboldun sanki."

"Spor salonunda uzun süre vakit geçiren biri mi söylüyor bunu?" Alay etme sırası Nehir'deydi. Ayrıca düşüncelerini ağrıdan uzaklaştırmak ona iyi geliyordu. Onu spor salonunda gizlice izlediği hali aklına geldi. Hem merak ediyordu hem de kendisini izlediğini dürüstçe söyleyen adama sinir oluyordu. Gerçek şuydu ki, orada muhteşem görünüyordu. Nehir hiçbir zaman diğer kızlar gibi kaslı ve kendinden çok daha büyük ölçülerde olan erkeklere ilgi duymamıştı. Ama o gün o ilk bakışı attıktan sonra tekrar bakmak için büyük bir istek duymuştu. Terden saçlarının sırılsıklam olması ve saçlarının uçlarının kıvrılması, göğsünden göbeğine doğru akan ter damlaları çoğu kadını etkilerdi ve Nehir de bundan oldukça etkilenmişti. O görüntü tekrar aklına düşünce yutkunmak istedi ve o adamın şu anda yanında yürüdüğünü hatırladı. Eli onun sayesinde soğuktan da korunmuş oluyordu. Diğer elinin üşümeye başladığını hissedebiliyordu. Sonra o gün onu izlerken Pınar'ın dediği bir şey aklına geldi.

"Eight packin var mı gerçekten?"

"Ne?" Timuçin gülerek şaşkın bakışlarını Nehir'e çevirdi.

"Sordum işte. Bir daha soracak cesareti bulamam. Şu an kafam ağrıdan dolayı biraz karışık."

"Hayır yok, zaten o kadar da fazla vücudumu geliştirmek istemiyorum. Doğallıktan çok uzaklaşıyormuş gibi geliyor. Ayrıca bu nereden aklına geldi?"

"Dedim ya işte kafam karışık geldi işte. Demek ki Pınar yanlış görmüş." Birden Nehir düşüncesini sesli söylediğini fark edince utandı.

"Spor salonunda arkadaşınla beni izlediğin gün," dedi Timuçin anlayarak. O gün Timuçin spor salonuna girdiğinde moral olarak pekiyi değildi. Annesinin arkadaşının asis-

tanı gibi çalışmak artık sabır sınırlarını zorluyordu. İçindeki hırsı atmak için spor salonuna atmıştı kendini. Zaten onu sakinleştiren aktivitelerden biriydi. Artık eskisi gibi kapışabileceği bir tenis arkadaşı da yoktu. Tekrar üniversite okurken ona iyi gelen aktivite kesinlikle tenisti. Kendini oyun olarak çok geliştirmişti. Ne yazık ki Eren uzmanlık sınavlarına hazırlanırken bırakmak zorunda kalmıştı ve spor salonuna yazılıp eski fit formuna dönmek için çalışmaya başlamıştı Timuçin. Bazı erkekler gibi kadınları etkilemek için başlamamıştı. Zaten kadınları etkilemek için Allah vergisi bir yeteneğe sahipti. Liseden beri bu böyleydi ama o yakışıklılığını kendi içinde abartmamayı seçen erkeklerden olmuştu. Başka yeteneklerinin konuşulması daha çok hoşuna gidiyordu. Bu yüzden müzik aleti çalmak ona bu kapıyı aralamıştı ve Timuçin her zaman daha fazlasını isteyerek bu yolda çalışmıştı ve artık çoğu müzik aletini de çalabiliyordu.

"Evet o gün benim düşmemi bekliyordun hatta." Timuçin güldü, evet o gün hışımla girdiği kapıdan onu görerek çıkacağını düşünmemişti. Abisinin isteğini yerine getirerek o küçük lansmana gitmişti ve hiç beklemediği bir şekilde kendisini etkileyen kadını görmüştü. Kendine oldukça güvenen eleştirisini kabul etmeyen bu kadın çok hoşuna gitmişti. Tabii ertesi gün onu klinikte şarkı söylerken bulacağını hesaba katmamıştı. Timuçin o sahneyi birçok kez hatırlayarak gülümsemiş ve ne kadar da tatlı olduğunu düşünmüştü. İşte tesadüfler tekrar işlemeye başlıyordu. Hızlı hızlı yürürken onu koşu bandında görünce bir an duraksamıştı ve sonra içindeki garip bir istekle izlemeye başlamıştı. Kızın çok dalgın olduğunu görebiliyordu. Aynı kendi gibi onun da gergin olup özgür hissetmek istediğini anlamıştı. Sadece o dalgınlık onu daha fazla ele geçiriyor gibiydi çünkü adımları öncekinden daha ritimsizdi. O an kızın düşebileceğini kestirebiliyordu. Onu kurtaranın kendisi olması gerektiğini düşündü belki bu onunla tanışmak

için bir kapı açabilirdi. Tam zamanında da onu tutmuştu. Fazlaca terliydi ve Nehir de bunu hissetmişti zaten. Hesaba katamadığı şey birazcık daha dürüst davranıp onun düşmesini beklediğini söylemesiydi. Kız da doğal olarak ona kızmıştı ama bu eğlendiği gerçeğini değiştirmiyordu. Timuçin onu tuttuğunda kızın ona olan bakışlarını görmüştü. Çünkü o da kendi gibi bir an karşısındaki adamın gözlerinin içinde kaybolmuştu.

"İyi ki oradaydım ama..."

"Haklısın popomun üstüne düşünce iyi hissetmeyeceğim kesindi." Nehir güldü, yürüyüş ve bu sohbetin ona iyi geldiğini hissetti.

"Bak gördün mü şimdiden rahatlamaya başladım. Ben ilacımı biliyorum çünkü..."

"Benim için en iyi ilaç sensin," dedi Timuçin bir anda ve Nehir durdu. Ona hüzünle karışık mutlulukla bakan kıza döndü Timuçin ve Nehir'in üşümeye başlayan diğer elini de tuttu.

"Elin üşümüş," dedi ama Nehir hâlâ biraz şaşkındı.

"Ben seni hiç yüzüstü bırakıp gitmeyeceğim." Nehir ellerini ondan çekti ve sımsıkı sarıldı Timuçin'e. Bu sözlerin üzerindeki etkisi çok daha fazlaydı ve ekstra bir sorumluluk daha getiriyordu ama Nehir bu sorumluluğu seve seve kabul ediyordu çünkü bu sorumluluk onu mutlu ediyordu. Timuçin eğildi ve Nehir'in saçlarına öpücük kondurdu. Gerçek buydu onunla tanıştığından beri çok daha mutluydu. Ona güvenmesi, destek olması, onu geçmişi için sıkıştırmaması, en önemlisi hayatındaki detayları kendi ağzından duymak istemesi Timuçin'in içinde yer alan yaraları onarıyordu.

"Biliyorum ve sana güveniyorum." diye fısıldadı Timuçin. İlk defa bu kadar tamamlanmış hissetti kendini. Olduğu yeri, zaman kavramını unuttu ve sadece o ana odaklandı. Hep böyle hissetmeliydi tüm detayların kafasından

uçup huzurlu bir mutluluğun yerini almasıydı bu. Birden kendisine yaslanan bu ufak kızın üşümeye başladığını hissetti.

"Yürüyüş amacına ulaştıysa seni eve götürmeliyim."

"Evet, kesinlikle ulaştı," dedi Nehir ve kollarını gevşettikten sonra geri çekildi. Timuçin Nehir'in üşüyen elini tuttu ve soğuk ele sıcak dudaklarıyla bir öpücük kondurdu. Nehir bu sıcaklıkla içinin titremesine engel olamadı, ondan bu kadar çabuk etkilenmesi kendisini şaşkınlığa uğratıyordu. Neyse ki Timuçin bu şaşkınlığı görmedi ve eve doğru yürümeye başladılar.

Eve geldiklerinde Timuçin geçen sefer kaldığında ona verdiği kıyafetleri getirdi. Timuçin kıyafetleri yıkayıp dolabının bir köşesinde saklamıştı. Bir gün tekrar ihtiyacı olabileceğini düşünüyordu hatta ihtiyacı olmasını Nehir'in yanında kalmasını istiyordu. Neyse ki bu gece isteği gerçekleşiyordu.

Nehir dişlerini fırçalamak için ondan izin istedi ve çantası ile birlikte lavaboya gitti. İş yerinde kullanmak için çantasında diş fırçası ve macun bulunduruyordu ama bugün ne yazık ki macunun bittiğini unutmuştu. Timuçin'in macununu kullanmaya karar verdi ve lavabonun üzerindeki dolaplara baktı. Bir raf dikkatini çekti çünkü tek bir ilaç kutusu vardı ve bildiği basit bir ağrı kesici gibi de durmuyordu. İlaç kutusunu aldı ve içine baktı birkaç tane eksikti. İçindeki meraka engel olamıyordu. Bunu belki ona sorması gerekiyordu ama Nehir yine onun kötü hissetmesini istemiyordu. İlacın ismini yazıp hızlıca Nihal yengesine yollayıp ne için olduğunu sordu. İlacı yerine bırakıp diğer tarafa baktığında macunu bulmuştu. Hızlıca dişlerini fırçalarken mesajına bir cevap geldi.

"Hafif bir uyku ilacı. Neden sordun?" yazmıştı yengesi.

"Sonra anlatırım, önemli bir şey değil." deyip cevapladı ve telefonunu çantasının içine attı. Timuçin'in sorunlarının sandığı kadar basit olmadığını artık anlamıştı.

Nehir aynadaki yüzüne bakarken her yeni öğrendiği bilgi ile merakının daha da artmasına engel olamıyordu. Neydi onu bu kadar etkileyen, uykularının kaçmasına yol açan? Hayatını çok derinden etkileyen bir şey olmalıydı ama Nehir anlayamıyordu. Gerçi yengesinden öğrendiği bir şey varsa da, psikolojik sorunların hep normal sorunların abartılmasıyla oluşmasıydı. Hatta yengesi, normal olarak algılama kapasitesinden çıktığını saçma olduğu halde yine de aklın bunu gerçek gibi sanıp ruha sıkıntı verdiğini söylerdi. Onun sorunu da böyle bir şey olmalıydı. Eren'in söyledikleri de bunu doğruluyordu. Timuçin'in evine gitmemesi ve okuldan ayrılma süreci ile bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Sadece bu kadar saklamasına bir anlam veremiyordu. *İnsan bazı şeyleri sadece kendisi bilmek ister, kimseyle paylaşmak istemez* demişti Timuçin. Yengesi ise çok daha farklıydı bu konuda. Abisine her detayı anlattığını hatta onun bunu bilmesinin ve ona destek olmasının çok fazla güç verdiğini söylemişti. Yengesi destek almayı utanç olarak değil, insan olmanın getirdiği bazı sorunlarla yüzleşmek için, bir gereklilik olduğunu söylerdi hep. Belki de doktor olduğu için olaya daha farklı bakıyordu ama bir yönden Timuçin de sağlık personeliydi. Hatta atağı başlayınca aynı abisi ve yengesi gibi tepki veriyordu; bir sağlık çalışanı gibi...

İçinden telefonunu alıp yengesinin abisinden gizlice ona gönderdiği maile bakmak için delicesine bir istek duydu. Her şeyi öğrenmiş olacaktı ve düşünmekten de kurtulacaktı. Yapamazdı çünkü bu Timuçin için çok önemliydi

ve öğrendiği takdirde ona büyük bir kırgınlık duyacağı da açıktı. Sıkıntıyla derin bir nefes aldı ve diş fırçasını yıkamaya başladı. Aynada yüzüne baktığında makyajının olduğunu tamamen unuttuğunu hatırladı. Çantasından makyaj temizleyici mendilini aldı ve hızlı adımlarla yüzündeki makyajı çıkardı. Yüzünü yıkayacakken kapı çalındı ve Timuçin kapıdan başını uzattı.

"20 dakikadır buradasın merak ettim," dedi kısaca açıklayarak.

"Gördüğün üzere sağlıksız görünen o bembeyaz surata geri döndüm."

"Bence hâlâ çok güzelsin." Nehir iltifatını kabul eder bir biçimde gülümsedi ve yüzünü kuruladıktan sonra lavabodan onunla birlikte çıktı.

"Daha iyi misin?"

"Evet ve gördüğün gibi ağrı kesicisiz idare edebiliyorum."

"Sana hayranım," dedi Timuçin gözlerinin içine bakarak.

"Ama evimin girişine değil." Timuçin güldü ama gerçek buydu.

"O gün cesaretini takdir etmiştim ayrıca beni bu şekilde yargılayan yabancıyı da deli gibi merak ettim."

"Görünce ne düşündün peki?" Timuçin ona daha da yaklaştı ve gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Yunan tanrısına benzediğini..."

"Bu zamana kadar bana birçok sıfat takıldı ama hiç kimse beni bu şekilde görmemişti. Bana kızdığın halde böyle mi düşündün?"

"Evet, öyle düşünmesem senin bu yakışıklılığına hakaret etmiş olurdum. Sadece abilerim benim için öyleydi sonra sen de o kategoriye girdin."

"Bu tanımın hakkını vereceğimden emin olabilirsin. Spor salonunda biraz daha fazla vakit geçireceğim."

"Tişörtünü çıkarmayacaksın ama ortalık yerde."

"Nasıl istersen," dedi Timuçin ve ellerini Nehir'in beline koyarak kendine çekti.

"Başka kızların sana bakmasını istemem."

"Şu an tamamen seninim." Nehir onun temasını beklercesine gözlerini kapattı. Dudaklarının bir iki santim uzağında olduğunu hissedebiliyordu. Az önce dişlerini fırçaladığı macunun ferah kokusunu onun nefesinde de duyuyordu. Neyse ki çok beklemesine gerek kalmamıştı. Sakin tatlı öpücüğüne karşılık verirken parmak uçlarında yükseldi Nehir. İçinden *keşke abimler gibi uzun olsaydım* diye düşündü. Çok değil şöyle bir beş santim işini görebilirdi.

Nehir ellerini Timuçin'in saçlarının arasına kaydırınca tekrar kontrolünü kaybettiğini hissetmeye başladı Timuçin. Hep böyle oluyordu bir noktada kontrolü uçup gidiyordu. Ergenken bile bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu küçük bir öpücükle ama Nehir ile öyle değildi. O tatlı öpücük gitgide derinleşip hızlanmıştı. Daha da fazlasını istiyordu Timuçin ellerini zapt etmekte zorlanıyordu artık. O aşamayı geçince aniden kendini geri çekti. Alnını alnına yasladı ve Nehir'in de kendisinden farkı yoktu.

Bu kadar arzu duyarken ona öyle bakmamalıydı. Yapamadı, onu kendisinden uzaklaştıramadı bunu yapmak istemedi ve dudaklarını tekrar bastırdı Timuçin. Aklında çalan tehlike çanlarını sustururcasına öptü onu. Dili ile dudaklarını ayırırken düşünceleri umurunda değildi. Nehir de aynı şekilde karşılık verince ellerini de serbest bıraktı. Cesur bir şekilde sağ eli kızın kalçasını kavrarken diğer eli belinden göbeğine doğru okşayarak yukarıya çıkıyordu. Nehir'in elleri ise sırtına inmişti. Nehir nefes almak istercesine geri çekildi ve Timuçin'in dudakları kızın boynuna inince Nehir gözlerini kapattı tekrardan. Hızlı hızlı nefes alırken bu kadar ileri gitmelerinin yanlış olduğunu düşünse de ondan ayrılmak istemiyordu. Hatta kendinden beklenmeyecek bir hareket yaptı. Eli Timuçin'in tişörtünün

içine girdi ve o gün spor salonunda gördüğü karın kaslarına dokunmak istedi. Tenine dokunduğu an Timuçin'in nefesinin kesildiğini duydu ve o an hoşuna gittiğini anladı. Karnı sert ve sıkıydı ayrıca kasları ellerinin altında hissetmek çok güzeldi.

Timuçin bir aşama daha geçerlerse dönüşün olmayacağını biliyordu. Hele teninde kızın ellerini hissedince hiç olmadığı kadar istekle dolduğunu hissetmişti. Tek bir öpücük son bir öpücük diye düşündü ve tekrar dudaklarını buldu. Elleri ise artık emir almadığı için hiç düşünmeden kızın göğüslerine doğru çıktı ve kendi poları üzerinden kızın göğüslerini avucunda hissetti. Üzerinde sutyeni olsa da bu şekilde dokunmak bile güzel diye düşününce sanki emir almış gibi hemen durdu ve ellerini arkasına saklayarak Nehir'den beş adım uzaklaştı.

İkisi de nefeslerini düzenlemeye çalışırken Nehir hâlâ yaptığının etkisindeydi. Evet, gitmiş ve o çok merak ettiği kaslara dokunmuştu. Bir yanı bundan olabildiğince utanıyordu, bu kadar ileriye gitmemeliydi. Kendini kaybetmişti ama karşısında duran adam da kendini kaybetmişti. O an durmasalar biliyordu ki onunla sevişecekti. Hele ellerini kalçasında ve göğsünde hissedince gelen heyecan dalgasını hayatında tatmamıştı. İlginç bir merak bedenini sarmış ve daha fazlasını istemesine yol açmıştı.

Timuçin ellerini arkasından çekti ve karşısında duran kıza baktı. Bu kadar kendini kaybetmemeliydi. Kendine deli gibi kızıyordu vücudunu istila eden arzuya direnmek çok zor olmuştu. Hayatında hiç bu kadar istekli olmamıştı. Buna ilk deneyimi bile dâhildi, o zaman bile bu kadar istekli olmamıştı.

Nehir içinde bulundukları duruma gülmek için kendini zor tuttu ama küçük bir kıkırtının ağzından çıkmasına engel olamadı. O an Timuçin başını kaldırıp ona baktı. Tabii nedenini merak ediyor olmalıydı.

"Ryan Gosling'in bir filmi var Emma Stone ile birlikte."

"La la land mı?"

"Hayır o değil ondan önce, Steve Carell ve Julianna Moore da var. Crazy Stupid Love..."

"İzlemedim," diye karşılık verdi Timuçin. Çok romantik komedi izleyen bir adam değildi.

"Filmde bir sahne var. Emma Stone, Ryan Gosling'in kaslarını görünce fotoşoplu gibisin diyordu. O aklıma geldi sen de fotoşoplu gibisin." Nehir'in gülüşüne o da ortak oldu.

"Aynı ona benziyordu," dedi Nehir kahkaha atarken.

"Tabii karşımda üstün çıplak değildi." Bunu duyunca Timuçin tişörtünün altından tutup çıkardı. Nehir kısa bir bakış attı.

"Tabii onda tüy yoktu."

"Tüysüz bir vücudun kasları daha güzel gösterdiği bir gerçek."

"Hayır, tamam kabul güzel gözüküyor ama sanki kız gibi... Yani böyle senin gibi aşırı değilken daha erkek gibi gözüküyor." Nehir söyledikleri ile yüzünü kapatması bir oldu. Hiçbir erkekle bu konuşmayı yapmamıştı.

"Yani kötü değil."

"Evet, seninki gibiyken kötü değil." diyerek itiraf etti Nehir. Tişörtü yerden alarak ona verdi.

"Bak yine uluorta yerde çıkardın," dedi alaycı muzip bir tavırla.

"Peki, nasıl isterseniz," diyerek bu alaya uydu Timuçin ve tişörtünü giydi. Nehir'in aklından ağrı bile çıkıp gitmişti. Artık o kadar hafiflemişti ki rahatça uyuyabilecekti. Yatağa oturduğunda Timuçin ışığı söndürdü. Geldiğinde ise Nehir'i yanına çekti ve başının omzuna dayanmasını sağladı.

"En son abim diyordun." Timuçin bu konuyu açıp açmamak konusunda tereddüt etmişti. Konu Derya abisi olunca işler biraz çıkmaza giriyordu. Nehir kapıda sıkıntılı görünmüştü bu detayı anlatırken, bu yüzden Timuçin onu rahatlatmak istedi.

"Abim ve oyunları işte... Güya beni kızdırmak için ben istifa eder etmez yeni bir mimar bulmuştu ama yalanmış. İşe geri dönmemi daha esnek çalışma şartları sağlayacağını söylüyor."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Her ne kadar anadal yapsam da güzel olmayan girişler çizmeyi seviyorum," dedi onun tanımına atıf yaparak. Timuçin ise istemsiz bir biçimde gülümsemişti.

"Kabul etmek istiyorsun?"

"Evet ama bu çok daha fazla çalışmak demek. Abim her ne kadar esnek dese de kendimi işe kaptırınca aynı onun gibi işkolik birine dönüşebiliyorum. Abim çalışanlarına güzel motivasyon verir."

"Nehir istediğin işi yapmalısın ve kendine bir frenleme mekanizması bulmalısın o halde. Mesela eve iş getirmezsin masanda bıraktığı gibi kalır işin ve ertesi gün devam edersin. Sanki eve iş götürüyorsun."

"Çok götürdüm."

"İşte bu karar ile başlayabilirsin ayrıca ben varım artık. Seni görmeden yapamam."

"Ben de seni görmeden yapamam," dedi Nehir ve biraz daha sokuldu ona. Timuçin ise onu kendine daha sıkı sardı kollarıyla.

"O zaman sorun çözüldü."

"Artık uyku vakti," dedi Nehir ve gözlerini keyifle kapattı. Sıcacıktı ve onu böyle kollarında tutması hoşuna gidiyordu. Sıcak nefesini saçlarında hissetmesinin rahatlatıcı bir etkisi vardı. Uykuya dalması zor olmamıştı.

* * *

10 SENE ÖNCE

Timuçin oturduğu banktan masmavi denizi seyrederken bir yandan da serinlemek için meyveli sodasından içiyordu. Hiç bu kadar zor olacağını düşünmemişti. Sene başında çok stresli ol-

duğunu düşündüğü zamanlardan bile çok daha stresliydi. Keşke bu kadar iyi bir sonuç almasaydım diye düşünmeye başlamıştı artık. Bir yanda annesi bir yanda de delicesine özendiği abisi vardı. Çok az kalmıştı, abisi bir seneye pilotluk brövesini takacaktı. Çocukluğundan beri hayalini kurduğu kariyere sahip oluyordu. Keşke o da bu kadar kararlı olabilseydi. Aklı o kadar karışıktı ki ne yapacağını kestiremiyordu.

Sıcaktan, alnında biriken terleri elinin tersiyle sildi. Artık burası bile ona huzur vermiyordu. Ev ise her zamankinden daha da boğucuydu. Dört gözle abisinin izne gelmesini bekliyordu, bir hafta sonra yanında olacaktı. Biliyordu ki abisi tüm düşüncelerinden kararlılıkla çıkmasına yardım edecekti.

"Bakıyorum da hiç derece yapmış biri gibi durmuyorsun?" Eren nihayet geldi diye düşündü ve yanına oturan çocukluk arkadaşına baktı.

"İnan şu an keşke yapmasaydım diyorum. Şöyle 30 binde falan olsaydım."

"Annenin seni vakıf üniversitesine göndermeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"En azından resti çekebilirdim. Abimi öne sürebilirdim o sizden para almadı diyebilirdim."

"Şu an ne istersen oraya gidebileceksin bunu biliyorsun değil mi?"

"Sorun da tam olarak bu ya. Abime deli gibi özenirken bir yandan annemin ısrarları Diş Hekimliğinde çok daha başarılı olacağımı düşünmesi. Bu zamana kadar annem ne istediyse yaptım. Bu yaşa gelmişken artık istediğim şeyi yapmak istiyorum."

"Hava Harp Okulu'na başvuracaksın yani."

"Evet ama abime danışmam lazım. Çok zor olduğunu biliyorsun hele abimin sivil liseden gelenler için yaptığı konuşmalar var ki..."

"Ne diyor mesela?"

"Çok zorlandıklarını onlar kadar başarılı olmadıklarını tabii aralarında illaki başarılı olanlar vardır. Kararımı verip çalışmaya başlamam lazım. Ders çalışacağım diye sporu bıraktım şu son

3 ayda. Tabii sağlık muayenelerini işin içine katmıyorum bile. Orada da elenmek var sonuçta."

"Bence endişe edecek bir şey yok. Çünkü sen kararını vermişsin çoktan. Abin gelince elin daha da güçlenecek annene karşı. Tercihleri yapacaksın eğer elenirsen tercihlerden gelen sonuçla hareket edeceksin. Gel işte birlikte Tıp okuyalım, bence annen doktor olmana hayır demez." Timuçin arkadaşın son cümlesi ile güldü. Haklıydı annesi doktor olmasına soğuk bakmazdı.

Timuçin bahçede kendisi gibi bekleyen adayların yüzündeki heyecanı görüyordu. Keşke abim yanımda olsaydı diye düşünmekten kendini alamadı. Grup olup konuşan kişilere baktı, birbirlerini tanıdıklarını anlayınca onların tıpkı abisi gibi askeri lise mezunu olduklarını anladı. Elini cebine attı ve abisinin ona verdiği metalden yapılmış kartal figürünü çıkardı. Abisi her zorlandığı zaman bu kartala bakarak güç aldığını söylemişti. Ona hayallerini ve ideallerini hatırlatıyordu. Aynı şansı Timuçin'e de vereceğini düşünmüş ve kardeşine hediye etmişti. Avucunu sıktı ve derin bir nefes alarak tekrar cebine koydu figürü. Yapabilirdi... Abisinin sözleri aklına geldi.

'Baban pilot, abin de az kaldı olacak. Bu bizim genlerimizde var Timuçin. Hatta sen benden bile daha yetenekli olabilirsin. Müzik aletlerini kolayca çalabiliyorsun, el göz koordinasyonun iyi.' Evet, abisi o konuda haklıydı. Psikomotor testinde çok iyi sonuç alacağının garanti olduğunu söylüyordu abisi. Hatta çocukken nefret ede ede gittiği balenin bile ona çok yardım edeceğini...

Elindeki listeler ile onlara doğru gelen subayı görünce kendinden emin bir şekilde durdu. Diğer adaylar gibi isminin okunmasını bekledi ve onlarla birlikte görevli olan Teğmen'i takip etti. Zaten abisi adımları ona anlatmıştı. 'Elenenler çıkacak kapıdan sakın moralini bozma. Heyet'in önünde kendinden emin dur ne kadar çok istekli olduğunu onlara göster,' demişti abisi. Abisinin dediği de oldu en çok sağlık muayenelerinde eleme oluyor-

du. Odaya çağrılmadan önce beş tane kız öğrencinin beklediğini gördü. O kızların yeni farkına varıyordu ama kızlar çoktan onu görmüşlerdi bile. İçlerinden biri ile göz göze geldi. Kız yavaşça gülümsedi ve Timuçin de aynı şekilde karşılık verdi. Lisedeki o cazibesi burada da peşini bırakmayacaktı anlaşılan.

İsmi okununca yüzüne ciddiyet hâkim oldu. Tıpkı abisinin dediği gibi davrandı. İçeriye girdiğinde heyette olan bir subay 'Bir Türkdoğan daha... Tevfik Türkdoğan ile bir yakınlığın var mı?' diye sorunca artık bu sorunun çok daha fazla geleceğini düşündü.

"Abim olur kendisi komutanım," dedi. Yanına gelen doktor ile muayene başlamıştı. Dişlerine bakarak başladılar ama annesi Diş Hekimi olduğu için hiçbir sıkıntısı yoktu bu konuda.

"Boy 1.86, kilo 80... Paravanın arkasına geç, soyun üzerinde sadece iç çamaşırın kalacak. Sonra buraya gel." Timuçin bunu da bildiği için diğer adaylar kadar gergin değildi. Ondan istenileni yaptı ve tekrar heyetin karşısına çıktı.

"Tebrik ederim, ön elemeyi geçtin." Timuçin ağırbaşlı olarak odadan çıktı. Biliyordu ki asıl elemeler daha yeni başlıyordu. Onu en çok heyecanlandıran Yalova'da gerçekleştirilen Öğrenci Seçme Uçuşuydu. 'Oraya da gideceğim ve elimden gelenin en iyisini yapacağım, hatta abimden bile daha iyi olacağım,' dedi içinden.

GÜNÜMÜZ

Nehir gözünü açtığında saat ile göz göze geldi. Her zamanki kalktığı saatte kalkmıştı ama tuhaf olan Timuçin'in hâlâ uyuyor olmasıydı. Nehir burada kaldığı günlerde Timuçin hep ondan çok daha erken uyanmıştı. Şimdi hâlâ uyuyor olması garip geldi. Yan yattığı için Timuçin arkasından ona sıkıca sarılmıştı. Düzenli nefesini saçlarında hissedebiliyordu. Elini elinin üzerine getirdi ve istemsizce gülümsedi. Tek sorunu fazlasıyla sıcak olması ve bu yüzden de terlemesiydi. Yalnız bir sorunları vardı, eğer biraz daha böyle kalırlarsa geç kalacaklardı.

Onun sımsıkı saran kolları arasında dönmeye çalıştı. Nehir kirpikleri böyle olan erkekleri her zaman kıskanırdı. Hatta Derya abisi de o kategoriye mensuptu. Şimdi karşısında uyuyan adam da bu tanıma giriyordu. Saçlarındaki kıvırcık tutamlara sevgiyle baktı. *Acaba çocukken nasıldı* diye düşünmeden edemedi. Çok tatlı bir çocuk olduğuna emindi özellikle böyle kıvırcık saçlara sahip olduğu için. Alnına düşen bir tutamı başparmağı ile geriye attı. O an Timuçin gözlerinden birini açtı ve Nehir'e baktı.

"Eğer biraz daha bu yatakta kalırsak geç kalacağız." Timuçin doğruldu ve saate baktı. Asla bu kadar fazla uyuyamazdı. Hatta uzun süredir böyle iyi uyuduğunu da hatırlamıyordu. Kendini dinlenmiş hissediyordu. Belki de Nehir'in yanında olması bunu sağlamıştı.

"Ben asla bu kadar uyumam."

"Evet, benim de dikkatimi çekti. Hep benden önce uyanmış oluyordun." Timuçin hızlıca yataktan kalktı. Bu süre sadece hazırlanmasına yeterdi.

"Sana bir kahvaltı borcum olsun," dedi ve göz kırparak lavaboya yöneldi.

"Benim sana olan yemek borçlarını yazsam dağ olur." diye arkasından söyledi Nehir ve o da yataktan kalktı. Ona bol gelen kıyafetleri çıkardı, özenle katladı ve kendi kıyafetlerini giydi. O bol kıyafetleri giymeyi seviyordu. Hayatına giren bu yeni ilkleri de çok seviyordu. Artık geleceğe karşı daha pozitif ve daha umut doluydu. Salona geçti ve Timuçin'i beklemeye başladı.

"Seni işe bırakmama izin vereceksin." Timuçin salona girer girmez ısrarcı olmuştu Nehir. Kabul etmeme gibi bir ihtimali vardı. Timuçin saatine baktı ve kabul etmekten başka bir şansı yoktu.

"Peki, yoksa geç kalacağım." Birlikte evden çıktılar ve Nehir onu bıraktıktan sonra eve döndü. Annesinin onu iyi idare etmesi için dua etti Nehir eve girerken. Dalgın bir

şekilde tam merdivenlere yönelecekti ki Açelya ve Nihal yengesinin koltukta oturup ona baktıklarını fark etti.

"Nehir Hanım nerelerdeydiniz? Gözlerimiz yollarda kaldı," dedi Açelya yengesi. *İşte şimdi yandım* diye düşündü Nehir çünkü biliyordu ki Açelya yengesi onu sıkıştıracaktı her yönden.

"Hoş geldiniz!" Sanki cümleyi duymamış gibi davrandı ve tekrar merdivenlere yöneldi.

"Üzerini değiştir yanımıza gel." Biliyordu ki Açelya yengesinden kurtuluşu yoktu. Başını salladı ve hızlıca yukarıya çıktı. Zaman kazanmak için hızlıca bir duş aldı. Bu ikilinin çalışması gerekiyordu normal şartlarda. Neden burada olduklarına anlam veremedi. Saçını kuruttu ve üzerini giyinip aşağıya indi.

"Duşta alınmış, ne iş?" Açelya yengesi göz kırpıp bir ima ile bakınca yanaklarına hücum eden sıcaklık ile ürperdi.

"Bir şey olduğu yok yenge. Gece atağım tuttu ve onda kaldım hepsi bu. Bir şey olmadı sandığın gibi." Koltuğa otururken etrafa baktı ama annesini göremedi.

"Hadi bir şey olmuyor ama hiçbir şey olmamış gibi de değil."

"Açelya kızı sıkıştırmaktan vazgeç. Utanıyor..." Nihayet Nihal yengesi imdadına yetişmişti. Ona minnettar bir şekilde baktı ama Açelya yengesi bir cümle ile vazgeçecek değildi.

"Senin ilk halin gibi işte Nihal. Ne var yani şurada kız kızayız."

"Annem her an gelebilir." Hatta Nehir bir an önce annesinin gelip onu bu durumdan kurtarmasını istiyordu.

"Gelemez çünkü Zuhal teyze ile dışarıya çıktı." Nehir'in son kalesi de yıkılmıştı ve ona beklentiyle bakan yengesine doğru bir bakış attı. *Hadi* der gibi bakıyordu.

"Sadece onunla her şey farklı oluyor." Bakışlarını yere eğdi çünkü bunu itiraf etmek zordu.

"Öpüşmek bile farklı yani... Kendimi kaybettiğimi hissediyorum."

"Peki o?"

"Sanırım o da öyle." Açelya ve Nihal birbirlerine bakış atıp gülmeye başladılar.

"Ne?" Nehir gülmelerine sinir olmuştu. Bir de Nihal yengesi yanında sanıyordu ama yanılmıştı.

"Baya baya âşık olmuşsunuz birbirinize Nehir Hanım. Dikkat etmen gerekiyor çünkü o sınırı geçmek hiçte zor değil. Ayrıca Nihal ile yaşıtmış senden de büyük. Evliliği neden düşünmüyor? 29 yaşında sonuçta."

"Çünkü o cidden çok kırılmış ve bilmediğim sorunları var. Bana anlatmasını bekliyorum. Hem tanışalı şurada üç ay falan oldu. Derya abim faktörünü unuttun sanırım. Hatırlatayım kocan..." Açelya bilmiş bir şekilde Nehir'in son cümlesine güldü.

"Bence Derya'ya çok takılma. Sana belli etmese de Timuçin onun onayından çoktan geçti. O sadece mali konularda endişeli. Fırat Bey ile olmanı istemedi desem yalan söylerim istedi ama Fırat Bey'in de zaten aklı o kızda kalmıştı yani istesen bile olmazdı."

"Lanet olasıca kız, şeytan görsün yüzünü."

"Bilmediğim bir şeyler mi var?" diye araya girdi Nihal.

"Evet yenge, Fırat Bey'in sevgilisi Timuçin'in eski sevgilisi. Belki de Timuçin'in bahsettiği o adam Fırat Bey."

"Ne olmuş ki?"

"Timuçin eğitimden ayrılmaya karar verdiğinde kız hiç destek olmamış hatta tam tersini yapmış onu suçlamış ama Timuçin beklemiş kız da terk etmiş ve hemen başka biri ile görüşmeye başlamış. Bunu da Timuçin duyunca ona olan kırgınlığı katlanmış."

"Sen ona soracaktın bize geldiğin gece," dedi Açelya daha sonra neler olduğunu öğrenmeye çalışarak.

"Evet, o gün anlattı bunları. Hatta biri ile gördüm deyince baya baya sevindi."

"O zaman başka ne sorunu olabilir?" dedi Nihal merak ederek.

"Bilmiyorum yenge ama her okulla ilgili bir sohbet açılsa yüzü düşüyor. Bunaldığını hissediyorum hatta geçen gün arkadaşı da benim yanımda sıkıştırdı ama kaçtı. Psikolojik destek almış zaten arkadaşı Psikiyatr."

"İşe aldığımız çocuk mu?"

"Evet yenge, Eren. Onu sıkıştırmak istemiyorum kendi anlatmalı."

"Nehir eğer bu kadar kaçıyorsa o zaman çok çok sonra da gelebilir o itiraf. Kabullenmemiş demektir." Nehir endişeyle Nihal yengesine baktı.

"Peki, ne yapmam gerekiyor?"

"Sana güvenmesini sağlayıp onu bu kadar bunaltan ne ise öğrenip yanında olman. Eğer o kız ile bu şekilde ayrıldıysa onun bir numaralı önceliği onu destekleyen biri olacaktır."

"Bana güvendiğini söyledi." Nihal başını olumsuz anlamda salladı. Deniz ile bir yol inşa etmeleri zaman almıştı ama kırık bir kalbe ne iyi geleceğini çok iyi biliyordu Nihal.

"Bu bir zaman sonra kısır döngüye girecek ve senin bu yumuşak tavrını kullanmaya başlayacak. En tipik örneği şu an Levent. Çok zor oldu o eşiği aşmaları." Nehir, Nihal yengesinin bu anlattıklarının doğru olduğunu biliyordu. Ama onu sıkıştırdıkça belki bu taktik ters tepebilir ve araları bozulabilirdi. Bu da Nehir'in asla istemeyeceği bir şeydi.

"Biraz tadını çıkarsam olmaz mı?"

"Tabii ki çıkar ama bir müddet sonra ayağına dolanmaya başladığını göreceksin." Nihal yengesi gayet ciddi duruyordu. Tekrar aklına abisinin belgeleri geldi ama okuyamazdı işte. Her şeyi bilip de bilmiyormuş gibi davranamazdı. Timuçin'in ona olan güveni sarsılırdı ve yine amacın dışına çıkılmış olurdu. Nehir öğrenecekse de yavaş yavaş anlatmasını deneyerek öğrenmeliydi. Yoksa yengesinin haklı olduğuna adı kadar emindi.

"Tabii bunu bu kadar düşün diye söylemedim sadece küçük bir ikaz benimkisi." Yengeleri onun düşünceli yüzüne bakarlarken Nehir bir nebze de olsa kendini düşüncelerden alıkoymaya çalıştı. En iyi konuyu değiştirerek yapabilirdi.

"Siz niye işe gitmediniz?"

"Ben doğum iznine ayrıldım. Alışverişe çıkacaktık Açelya ile sen de bize katılırsın diye düşündük." Nehir alışveriş fikrini her zaman severdi. Onu rahatlatan ve mutlu eden bir aktiviteydi. Zaten uzun süredir de alışverişe çıkmıyordu.

"Ne alacaksınız peki?"

"Şu bizim mağazaya harika parçalar gelmiş." Alışverişte onun bir ikizi de Açelya'ydı. Nehir kadar ün yapmasa da onun tarzı da moda dergilerine konu oluyordu.

"Aslında oraya geçmeden bir yere uğramam gerek. Deniz'e bone almam gerek."

"Ameliyat bonesi mi?"

"Evet." Nehir'in aklına bir fikir geldi. Kesinlikle çok güzel bir hediye olacaktı.

"Beni de götürmen gerekiyor yenge." Nihal yengesinin gülümsemesini evet olarak algıladı ve hazırlanmak için odasına çıktı.

"Ne dersin Nihal sence gitgide ciddileşiyor sanki." Açelya bir heyecanla merdivenleri hızlıca çıkan Nehir'i işaret etti. Derya'ya olan duygularını kabul ettiği zamanına çok benzetti bu halini. O aptal âşık sırıtışını çok iyi biliyordu.

"Bence yaz sonu bir sürpriz bile olabilir."

"Keşke her şey o kadar kolay olsaydı. Derya'nın dav-

ranışlarını çözemiyorum ve açık açık sormaya da çekiniyorum. Söz konusu Nehir olunca fazla hassas ve ağzından kelime almak oldukça zor."

Açelya birkaç kere sormaya yeltendiyse de Derya'nın kaçamak cevaplarına maruz kalmıştı. Aklında olan planı tahmin bile edemiyordu. Nehir'e verdiği o küçük dersten bile haberi olmamıştı. Derya'nın bu kadar zalim davranacağı aklının ucundan bile geçmezdi ama o koruma dürtüsü mantığını kaybetmesine neden oluyordu. Onu önleyecek birisi varsa o da Açelya'ydı.

"Konuşturmak için bir yol bulmalısın." Açelya bir düşündü onu gafil avlayabileceği bir an vardı aslında.

"Onu yatağa atacağım yani," dedi cüretkâr bir şekilde. Çünkü Derya'yı gevşeten şeyler çok sınırlıydı ve en kolay yol buydu. Seviştikten sonra çok daha pozitif ve anlayışlı oluyordu. Duygu ve düşüncelerini anlamak daha kolaylaşıyordu.

★ ★ ★

Açelya hızlı hızlı nefes alırken aynı kendi gibi durumda olan eşine baktı. Derya gibi o da burada vakit geçirmeyi gerçekten seviyordu. Planını uygulaması için tam vaktiydi. Tam bir şey söyleyecekken onu kendine çeken Derya'nın sesini duydu.

"Söylesene sana bir gün doyabilecek miyim?" Açelya bu iltifat ile gülümsedi. Ellerini adamın çıplak göğsünde gezdirirken kendinden emin bir şekilde konuştu.

"Sekiz senedir bende aynı sorunun cevabını arıyorum. Eğer bulabilirsem sana cevabımı söylerim." Derya kolları ile onu daha sıkı tutarken saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Belki bana bir çocuk daha verebilirsin düşünceni söylemeden önce." Açelya böyle bir çıkış beklemiyordu ondan. Acaba kim kimi ağına düşürdü diye düşünmekten kendini alamadı. Derya da onu çok iyi tanıyordu çünkü.

"Futbol takımı mı kuracağız?" dedi esprili bir şekilde. Derya bir kahkaha atarken yavaşça eşini saçlarını okşuyordu.

"Abartmadın mı sence? Bir oğlan daha olsa iki iki eşitlenirdi."

"Bir düşünmem gerek ama biliyorsun ki kız da olabilir."

"Bir kız çocuk için ölebileceğimi çok iyi biliyorsun." Açelya bilmeden de olsa Derya'nın açtığı bu konuyu istediği konuya getirebileceğini düşündü.

"Kendi çocukların olduğunu düşünürsek Nehir'e yaptığın o korumacı davranışlardan sonra beni biraz korkutursun çünkü dozu çoktan aştın." Derya'nın eli aniden durdu. Açelya anında onun gerginleştiğini anlayabiliyordu.

"Bu konu ve o çok farklı."

"Hayır değil Derya."

"Kızlarım beni koşulsuz seviyor affedecek cesareti de kendilerinde bulabilirler ama aynı şey Nehir için geçerli değil. Ben her zaman onun yanında olduğum halde Deniz'i benden kat be kat sevdiği bir gerçek." Açelya inanamıyordu bu itirafa. Sekiz senedir evlilerdi ve ilk defa Derya'nın kardeşi hakkında bu kadar duygusal bir yorum yaptığına şahit oluyordu. Hatta sesine o üzüntünün verdiği hüznü bile katmıştı. Derya asla duygularını dışarıya belli etmezdi. Hele ki onu üzen detaylara asla girmezdi. Tek istisna Açelya olmuştu.

"Saçmalama, kardeşin elbette seni de seviyor."

"Çocuk kandırmıyorsun Açelya. Ben bu gerçeği seneler önce kabul ettim. Ne yaparsam yapayım bu değişmeyecek." Sesindeki umutsuzluğu almak istercesine ona daha da sokuldu Açelya. Derya'nın acı çekmesine dayanamazdı. Ayrıca bir kardeşi olmadığı için Açelya onun hislerini de kolayca anlayamıyordu..

"Her şey onun iyiliği içindi ama hiçbir detayı görmedi. Onu sürekli mutlu etmeye çalışan bendim ama bir tanesini bile görmedi." Açelya içinin ezildiğini hissetti ve gözlerinin dolmasına engel olamadı. Derya onu gafil avlamıştı içinde hep saklı tuttuğu hayal kırıklığı ile.

"Ona harika bir kariyer imkânı sundum. Kendi hırsını benim ona yüklediğim iş yükü sandı. Çok başarılı oldu

ama hiçbir zaman bünyesinde çalıştığı yeri dile getirmedi. İstediği ne varsa sahip oldu ve ben şu an büyük bir yanlış yaptığımı yeni anlıyorum. Onu bu kadar şımarık yetiştirmek ona iyilik yapmak değildi ve beni gerçekten sevmesini de sağlamayacaktı." Açelya onu daha fazla üzmek istemiyordu ama sormak zorundaydı.

"Peki, Derya neden onu kendinden uzaklaştırmakla eşdeğer o cezayı verdin?"

"İleride evlendiği takdirde eşinin nasıl hissettiğini anlamasını istedim. Bu bir ceza değildi sadece empati yeteneğini geliştirmesi için bir imkândı."

"Nasıl?"

"O çocuğa değer verdiği için en iyi ne varsa onları hediye edecektir. Kardeşimi tanıyorsam bunu yapacaktır. Çocuk ise o hediyelerin altında ezilecek ve ona aynı oranda hediye almak isteyecek ve alamayacak. O an işte Nehir nasıl çaresiz hissettiyse öyle hissedecek. Gerçi kadınlar erkekler gibi düşünmediği için o duyguyu bilemezler ama bir şekilde ona bunu tattırmaya çalıştım. Benden nefret edeceğini bile bile bunu yaptım çünkü ona bu zalimliği yapacak kadar çok seviyorum ve onun üzülmesine izin vermek istemiyorum. Ama şimdi..."

"Evet ama şimdi..."

"Her şeyi akışına bırakmaya karar verdim. Hayat onun hayatı, acı çekecekse de bunu yaşamalı. Çünkü ne yaparsam yapayım beni hem suçlu hem de mutluluğuna engel biri olarak görecek. Sadece bir kere de olsa haklı olduğumu görmesini istiyorum."

"Yani onunla evlenmeye karar verirse bir şey demeyecek misin?"

"Hayır... Sesimi çıkarmayacağım. Zaten onu o çocuk değil kendi üzecek. Yaptıklarının cezasını kendi çekecek her insan gibi. Belki o zaman benim ona ne yapmaya çalıştığımı anlar. Kendimi geri çekiyorum artık. Yokmuşum gibi olacağım."

"Peki, neden ona iş teklifi ettin?"

"İçimde garip bir umut vardı ama o gün bunun yersiz olduğunu gördüm. O gerçekten de benden nefret ediyor. Üstelemedim zaten." Açelya alacağı cevabın çok daha fazlasını elde etse de içinde oluşan üzüntüye engel olamadı. Derya kardeşine çok kırgındı ki bu anladığı kadarıyla yeni olan bir şey de değildi. Yıllarca içinde tuttuğu da bir gerçekti. Derya soğuk ve bazen acımasız olsa da yüreğinde her zaman merhameti de taşıyan bir adamdı. Bir düşündüğünde gerçekten de Derya'nın Nehir konusunda haklı olduğunu anlayabiliyordu. Nehir'i sekiz senedir tanıyordu ve hiçbir zaman abisi hakkında övgüyle konuştuğuna şahit olmamış küçük bir yakınlık kırıntısı bile yakalayamamıştı. O zaman Derya'dan çekindiği için diye düşünürken şimdi duyduğu gerçekle durumun başka olduğunu anlamıştı. İçinde filizlenen öfkeye engel olamadı. Derya bunu asla hak etmiyordu.

"Bırak onu," dedi aniden. Parmağında duran oldukça pahalı, sayılı kadının sahip olduğu pembe elmastan yüzüğe baktı. Derya sırf Nehir'i düşünüp aynı elmastan ona küpe almıştı. Evet, Derya Açelya'yı kıskanmasın diye yapmıştı bunu ama Nehir bir kere bile o küpeleri takmamıştı.

"Ne hali varsa görsün, senin değerini anlamalı." Derya eşinin bu ani çıkışına şaşırdı. Onu korumak istediğini anlıyordu ve içine mutluluğun dolduğunu hissedebiliyordu. En azından çabalarımı gören ve beni gerçekten seven bir kadın var diye düşündü annesinden sonra.

"Açelya anlayacağına olan inancım yok denecek kadar az. Deniz bile benden bu kadar nefret etmiyor ki ona gerçekten haksızlık ettiğim şeyler olsa bile. Deniz beni gerçekten bir abi olarak sevip sayıyor. Bizi bir araya getiren o olmuştu."

"İşte sana bir neden daha. O yokmuş gibi davran." Eşinin bu ani intikam duygusunu anlayabiliyordu. Sadece o cesareti kendinde bulamıyordu. Şu an en iyi yapabileceği şey onun hayatına asla müdahale etmemek olacaktı ki son zamanlarda bunu hayli başarıyordu.

Nehir masasındaki takvime bakarken abisi ile görüşmesinin üzerinden tam tamına iki hafta geçtiğini gördü. Abisini tanıyorsa şimdiye kadar cevabını öğrenmesi için iletişime geçmiş olması gerekirdi. Şu iki hafta boyunca ne aramıştı ne de onu görmüştü. Açelya yengesi de son görüşmelerinde hiçbir şey dememişti bu konu ile alakalı. Abisinin kuşları doğruyu söylüyordu burada gerçekten de çok sıkılmıştı. Hızlı bir karar verdi ve abisi ile görüşmek için oturduğu yerden kalktı. Odasından çıkarken çalışanların ahenkle çalışması bir miktar sinirini bozmuştu çünkü son zamanlarda Nehir'in ihtiyacı olan bir şeydi çalışmak ama bir türlü kendini veremiyor ya da çabucak sıkılıyordu. Ana branşı olmadığı için diye düşünmüştü hep belki de bu kendisinin uydurduğu bir bahaneydi.

Asansör geldiğinde tanıdık yüzlere küçük bir gülümseme eşliğinde selam verdi ve abisinin bulunduğu katın düğmesine bastı. Kendini biraz gergin hissediyordu ve malum konuyu açmak hiç istemiyordu. Abisi bu aralar oldukça sakindi ve Nehir bu davranışına hiç alışık değildi. Kapı açılırken derin bir nefes aldı ve kendinden adımlarla abisinin odasına yürümeye başladı. Sekreteri masasında yoktu bu yüzden direkt kapıya yöneldi. Küçük bir çalmadan sonra içeriye girdi. Neyse ki abisi odasındaydı, başını eğmiş bir dosyayı inceliyordu. Kapı açılınca Nehir'e odaklanmıştı gözleri kağıttan.

"Kolay gelsin abi," dedi ve yavaşça masanın önünde bulunan tekli koltuğa oturdu.

"Hangi rüzgâr attı seni buraya?" Nehir oldukça şaşırdı çünkü abisi böyle bir cümleyi alayla söylerdi hep ve şu an

da öyle olması gerekiyordu ama hiçbir şekilde abisinin yüzünde alay yoktu. Sakince bir yorumdu sadece.

"Bana bir iş teklifi yapmıştın."

"Evet, yapmıştım." Derya önünde duran dosyanın kapağını kapatıp elindeki kalemi yavaşça masaya koydu. Nehir'in ayağına kadar geleceğini düşünmemişti çünkü bu kadar zaman beklemesi koca bir hayırdı Derya için.

"Tamam, kabul ediyorum ama bazı şartlarım da var tabii ki." Derya geriye yaslandı ve kararını söylemek için tam zamanı diye düşündü. Sözde Nehir'in dediği şekilde ona özgürlüğünü verecekti.

"Açıkçası beni şaşırttın çünkü ben çoktan cevabının hayır olduğunu düşündüm. Bu yüzden de teklifim geçerliliğini yitirdi." Nehir oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı. Abisinin bu yeni hamlesine anlam veremedi. Yine mi kendisini küçük düşürmeye çalışıyordu.

"Nasıl yani? Ayağıma gelen sendin."

"Evet, geldim ama senin tavrından sonra çok yanlış bir karar olduğunu anladım. Ben de başka yeni kararlar aldım. Geçen sene bir teklif almıştın çok güzel bir teklifti ayrıca."

"Evet," dedi Nehir beklentiyle. Geçen sene bunu yapmayı öyle çok istemişti ki ama abisi işten ayrılmasına izin vermemişti.

"Orada çalışabilirsin eminim senin gibi başarılı bir mimara kesinlikle her zaman ihtiyaçları vardır."

"Abi sen ciddi misin?"

"Evet." Derya gülümsedi ama bu normalden çok uzak buruk bir gülümsemeydi. Hatta küçük kardeşinin yüzündeki heyecana şahit olmak bile o burukluğa dâhildi. Neyse ki duygularını saklamak konusunda oldukça ustaydı.

"Yani buradan ayrılmama onay veriyorsun?"

"Sadece artık aradan çekiliyorum. Her konuda... Kendi kararlarını alabilecek ve sonuçlarına katlanabilecek kadar büyüdün."

"Her konuda derken erkek arkadaşım da bu konuya dâhil mi?"

"Elbette..." Nehir tasdiklemek için abisinin yüzüne uzun uzun baktı. İnanılır gibi değildi çünkü abisi gayet ciddi görünüyordu.

"Ama bir konuda yardıma ihtiyacım olduğu bir gerçek." Derya masanın köşesine konulan dosya yığınını alıp Nehir'e uzattı. Nehir dosyaları açıp bunların birer cv örneği olduğu gördü.

"Ama hepsi öğrenci..." dedi kısa bir göz atmadan sonra.

"Seni de öğrenciyken işe almıştım diye hatırlıyorum. Bilirsin öğrencilere şans vermeyi çok severim." Abisi genelde son sınıfta olan üniversite öğrencileri için staj programları hazırlatır beğendiklerine ise iş teklifi ederdi. Bu öğrencilerin en meşhuru da bizzat yengesi Açelya idi. Derya genç yaşta büyük sorumluluk almış ve başarıyla da üstesinden gelmişti. Şüphesiz bu başarıda pek yaygın olmayan yöntemlere başvurmakta vardı. Abisi bu konuda çok iyi bir şöhrete de sahipti. Bağlantıları oldukça fazlaydı ve bu bağlantılara üniversite hocaları da dâhildi. Onlardan bilgi alır yetenekli öğrencileri toplayıp onlara güzel bir iş olanağı yaratırdı. Nitekim Derya her zaman bu kararın yararını görmüştü.

"Evet ama benim yerime gelecek birini bu şekilde seçemezsin. Bizim bir imajımız var." İşini vermek istememesi Derya'nın hoşuna gitmişti.

"Zaten şu anlık hemen bir girişim planımız yok. Sadece düşünceler ile hareket edebiliriz ama sen de bilirsin ki bu öğrenciler birkaç aya mezun olacaklar. Tek eksikleri tecrübesizlikleri ve bende zaten onlara bunu kazandırmayı hedefliyorum."

"Birden fazla kişi olacak yani?"

"Evet, beş kişi diye düşündüm."

"O zaman biraz incelememe izin ver."

"Tabii ki..." Nehir başını salladı ama yine de aklına takılıyordu. Tamam, iş konusunda belki özgürlük tanımak istiyordu ama özel hayatı abisi için işten çok daha önemliydi.

"Abi o kadar karşı çıkarken Timuçin ile olan ilişkime nasıl şimdi izin veriyorsun?"

"Nehir sadece aradan çekiliyorum diyorum tekrardan. Fikrimi sorarsan hâlâ onun sana uygun olmadığını söyleyebilirim ama senin çoktan kararını verdiğini biliyorum. Yani karşı çıksam bile yine de bir yolunu bulup ona gideceksin. Yaşaman gerek hiçbir tavsiye onun yaşamanın yerini tutmaz." İnanılır gibi değildi, yüzünü görmese *bu sözler kesinlikle Deniz abime ait* diye düşünürdü ama düpedüz bu sözleri Derya abisi söylüyordu. Hiç olmadığı kadar büyük bir sevinç yerleşti içine. *Artık özgürüm abimin gölgesi üzerimde olmayacak* diye geçirdi aklından.

"Teşekkür ederim abi gerçekten..."

"Yeni hayatında başarılar." Bu sözler öyle patronvari bir şekilde söylenmişti ki Nehir'in içindeki sevinç bir anda kayboldu. Yoksa abisi işine taş koyup tekrar buraya dönmesine neden olacak bir oyun mu planlıyordu? Ona tekrardan bir ders mi vermek istiyordu?

"Abi işime taş koyacak mısın?"

"Bunu düşünmeni tahmin etmeliydim. Tabii ki hayır Nehir. Bazen... Cidden çok kırıcı oluyorsun. Ayrıca en büyük eziyeti sadece burada gördüğünü iddia eden sendin. Neden böyle bir şüpheye düştün ki? Ya da en büyük eziyeti burada görmüşken daha düşük seviyede bir stres neden seni korkuttu ki?" Evet, çok haklıydı abisi bu konuda. Bu görüşleri halen geçerliliğini koruyordu.

"Haklısın. Bundan sonra abi kardeşiz iş arkadaşı değiliz."

"Aynen öyle." Nehir dosyaları sımsıkı tuttu düşürmemek için ve hızlıca ayağa kalktı.

"O zaman arkadaşımı aramalıyım. Belki teklifi senin gibi geçerli değildir."

"Eğer öyle bir şey olursa haberdar etmen yeterli beni. İstediğimde ne kadar ikna edici olduğumu bilirsin."

"Peki..." Bir an için abisine sarılmak istedi ama içindeki bir ses onu susturdu. O günkü zalimliğini unutmamasını söylüyordu. Yeni aldığı kararlarında ciddiyse bunu sadece zaman gösterebilirdi ve o zamana kadar Nehir mesafesini korumayı düşünüyordu.

"İyi çalışmalar," dedi ve hızla kapıya doğru yöneldi. Bu saatten sonra tek niyeti özgürlüğün tadını çıkarmaktı. Bu yeni kararlarda Açelya yengesinin büyük bir parmağı olmalıydı. Abisini yumuşatmış ve daha mantıklı düşünmesini sağlamıştı muhtemelen. Ona bir teşekkür borçluydu zaten Timuçin'i davete getirme planını da o yapmıştı. Odasına geldiğinde hemen telefonunu buldu ve yengesini aradı. Daha o cevap veremeden sevincin etkisiyle cümlelerini sıraladı.

"Yenge gerçekten çok teşekkür ediyorum. Abimi ikna eden sensin kesinlikle biliyorum. Bu iyiliğini hiç unutmayacağım." Açelya Nehir'in bu anlık heyecanına gülümsedi. Lakin ona doğruyu söyleme niyetindeydi.

"Senin adına gerçekten mutlu oldum Nehir ama benim pek bir payım yok. Derya kendisi karar vermiş ve benimle de paylaştı. Evet, ne düşündüğü ile alakalı onu sıkıştırdım ama o çoktan kararını vermişti zaten. "

"Bu gerçekten çok ilginç. Peki, neden bir anda böyle sert bir dönüş yaptı?"

"Belki de kararlı oluşun onu etkilemiştir ve davranışlarını bir gözden geçir. Mutlaka cevabı bulabilecek zekaya sahipsin." Yengesinin bu son cümlesindeki iğnelemeye anlam veremedi. Garip bir soğukluk hissetti ki bugüne kadar yengesi ile arası hep iyi olmuştu. Bu konuda da yengesi Nehir'in yanında olmuştu her zaman. Hatta abisini karşısına almak pahasına yardım bile etmişti.

"Bilmeden bir şey yapmadım değil mi?"

"Yok, hayır sadece Nehir, abine karşı daha ılımlı ol. Senin için en iyisi neyse onu yapmaya çalışıyor." Demek ki abisi soğuk tutumunu kafasına takıyordu ki yengesi ona böyle bir uyarı yapmayı uygun bulmuştu. Zaten amacı da buydu; onu ne kadar kırdığını abisinin anlamasıydı.

"Yenge o gün beni o kadar kırmışken hemen onu affedemem. Abim bunu anlamalı."

"Peki, tamam. Kapatmam lazım biraz işim var. Çok öpüyorum."

"Bende seni." Telefonu kapattı ve masasının üstüne oturdu. Bunu genellikle düşünmeye ihtiyacı olduğunda yapardı. Neden içindeki mutluluğa garip bir burukluk eşlik ediyordu ki? Hep buradan ayrılmanın kendi ayakları üzerinde durmanın hayalini kurmamış mıydı? Sırf kendini kanıtlamak için bunu istemiyor muydu? O ödülleri boşuna kazanmamıştı çünkü o ödüller başka bir iş yerine girmenin anahtarıydı. Bu yüzden de çok çalışmıştı ve abisinin iş hırsı da çalışmasını beslemişti.

"İşte istediğim noktadayım artık," diye mırıldandı kendi kendine. Tereddüte asla yer vermemeliydi. Hiç düşünmeden arkadaşının numarasını buldu ve aradı. Neyse ki korktuğu gibi olmamıştı, teklif hâlâ geçerliydi. Memnuniyetle kabul ettiğini söyledi ve kafasındaki soru işaretlerini giderip telefonu mutlu bir şekilde kapattı.

Timuçin nihayet en sevdiği hocasını karşısında görmekten son derece memnundu. Hocası bir aydır yurtdışında yeni tedavi yöntemleri ile ilgili bir çalışmada görev almıştı. Ondan yepyeni bilgiler öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Ağır bir çene kırığı ameliyatım var. Seni de yanımda istiyorum Timuçin. Randevularını ona göre ayarla," dedi hocası.

"Tabii hocam bende çok isterim." Bir an hocasının gözleri telefonuna kaydı. Timuçin zamanı olmadığı için Eren'in düğünü için kendine güzel bir takım elbise bakıyordu internetten. Mağazaya gidince işi oldukça kolaylaşacaktı.

"Yoksa evlenmeye mi karar verdin?" dedi hocası şakacı bir şekilde.

"Arkadaşım evleniyor, benim daha vaktim var sanırım."

"Vaktim var mı? Deniz Hoca'nın kardeşi ile işler iyi gitmiyor mu?" Timuçin dedikoduların hocasına kadar yayılacağını düşünmemişti.

"Şimdi senin nasıl biri olduğunu biliyorum ve seninle paylaşmalıyım sanırım. Deniz Hoca benim doktorum ve bana senin nasıl biri olduğunu sordu. Bilirsin öğrencileri en iyi hocaları tanır."

"Peki, hocam siz ne dediniz?" dedi Timuçin meraklanarak.

"Gerçeği, seni ne kadar sevip takdir ettiğimi, gönlünün rahat olması gerektiğini. Yüzümü kara çıkarmazsın değil mi?" Timuçin hocasının bu alaycı söyleyişine gülümsedi.

"Hiç şüpheniz olmasın."

"Bence fazla beklememelisin zaman çok çabuk geçiyor. Eğer sürekli ertelersen bu durumu ileride alışkanlığa yol açabilir. İşimiz çok yoğun ve bu da tuzu biberi olur. Niyetin ciddi ise sen de arkadaşın gibi harekete geçmelisin."

"Evet, haklısınız hocam," diyerek sohbeti bitirdi Timuçin. Biliyordu ki bu sohbet uzayıp gidecekti ve şu an için pek nasihat dinleme havasında değildi. Nehir ile iyi giden bir ilişki içindeydi ve acele etmeyecekti.

"O zaman görüşürüz," dedi hocası ve hastasına bakmak için yanından ayrıldı. Timuçin de kıyafetlere bakmaya devam etti. Tam bir modeli beğenmişken ona seslenildiğini duydu. Klinikten bekleme odasına geçti ve kayıt masasında bir kargocunun olduğunu gördü.

"Timuçin sana bir kargo var," dedi sekreter.

"Timuçin Türkdoğan?"

"Evet benim," dedi ve adam paketi ona uzattı. Bir şey almamıştı ve kimden geldiğini merak etti. Teslim aldığına dair imzayı attıktan sonra paketin üzerindeki isme baktı.

Nehir Hazinedar

Yüzünde hem gülümseme hem de büyük bir merak oluştu. Hızlıca kliniğe gidip masanın orada paketi açtı. Bir ameliyat üniforması ve bonesi vardı. Desen olarak gülen yüzlü dişler vardı. İçindeki notu aldı ve üniformayı masanın üzerine bıraktı.

Aaaaa ne kadar yakışıklı bir erkek! Keşke benim olsa...

Zaten benim değil mi?

Yüzünde aptal bir sırıtış belirdi ve hızlıca ona mesaj yazdı.

'Mesajı oldukça açık verdiğimi düşünüyordum. Tereddütün varsa seni ikna etmek için memnuniyetle çalışırım.'

'Beyefendi beni o balkonda öperek kesinlikle mesajınızı verdiniz ama ekstra bir çabaya da asla hayır demem.'

'Hanımefendi nasıl arzu ederler?'

'Beyefendi bugün benimle eğlenmek için dışarıya çıkmalıdır kesinlikle.'

'Hanımefendi hangi saatte ve nerede istemektedir?'

Nehir gülerek mekanın adını yazdı. Bu mesajlaşma çok hoşuna gitmişti. Kesinlikle bugün özgürlüğün tadını çıkaracaktı. Herkes sevgilisinin Timuçin olduğunu öğrenecekti. Artık gazetelerdeki gizemli adam olamayacaktı. Bunu düşününce bile içindeki heyecana engel olamadı.

Nehir aklına gelen planlarla gülümserken telefonu çalmaya başladı bir anda. Ekranda gördüğü isimle bir an heyecanlandı ve çabucak açtı telefonu. 'Efendim...' derken Timuçin çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Nehir ben çok özür dilerim bir anda aklımdan çıkmış. Akşam spora gidecektim bir saatliğine. Ayrıca yarın hocam beni önemli bir ameliyata alacak o yüzden gitsem bile çok kalamam. Hafta sonu gitsek nasıl olur?" Nehir planlarının suya düştüğünü duyunca yüzünü buruşturdu. Bu

yaptığı saçmaydı çünkü her zaman Timuçin'i istediği yere götüremezdi ve kesinlikle iş anlamında onun kadar özgür değildi. Olabildiğince sakin bir sesle konuştu.

"Peki, öyle yapalım o zaman."

"Ama spora gelebilirsin." Nehir kolundaki saate baktı. Hazırlanmak için yeteri kadar zamanı vardı.

"Tamam, orada bulaşalım. Anlatmak istediğim çok güzel şeyler oldu."

"Tamamdır merakla bekliyorum. Seni özledim."

"Ben de," dedi Nehir ve kocaman gülümsemesine engel olamadı. Telefonunu kapattıktan sonra oturduğu masadan indi. Bugün burada son kez bulunduğunu yeni fark ediyordu. *Acaba bana nasıl bir oda verirler* diye düşünmeden edemedi. Abisi ona istediği gibi bir oda döşeme fırsatı vermişti. Tabii bir de ödül meselesi vardı. Son üç senedir kazandığı ödülü bu sene de kazanmak istiyordu ama geçen sene kadar da çalışmadığı bir gerçekti. Neyse ki yeni işi ona bu fırsatı sunacaktı.

★ ★ ★

Spor salonu sandığından çok daha doluydu. Çoğu kişinin işten çıkıp buraya geldiği açıktı. Belki o da yeni işine başladığında böyle yapmalıydı hatta bu konuda Timuçin'den yardım alabilirdi. Ağrılarını büyük ölçüde azaltacağı açıktı ve Timuçin'i göreceği fazladan bir saat demekti. Ayaklarını sıkıntıdan sallarken onu kapıdan içeriye girerken gördü. Üstünü değiştirmek için bile zaman bulamamış gibiydi.

"Çok bekletmedim umarım," dedi yanına geldiğinde.

"On beş dakika oldu sanırım geleli. Sen çıktığın gibi gelmişsin."

"Maalesef her zamanki yoğunluk. Seni bekletmek istemedim, burada üzerimi değiştiririm diye düşündüm. Ayrıca hediyen için çok teşekkür ederim."

"Beğendin mi?"

"Çok beğendim özellikle desenleri." Nehir gülümsedi ve onun gözlerinin içine baktı. Sanki gözleri üzerindeki üniformaya ayak uydurmuş gibiydi. Her zamanki gördüğü kadar lacivert değildi daha açık duruyordu.

"Sen de o gruba mensupsun, giydiği kıyafete göre göz rengin değişiyor."

"Aslında annemin benden daha keskin oluyor. Ben seni daha fazla bekletmeyeyim." Nehir başını salladı ve onu beklemeye başladı. Beş dakika sonra Timuçin beyaz tişört ve siyah şort giymiş olarak geldi. Elinde de bir atlama ipi vardı. Nehir ipe bakış atarak konuştu.

"O gün baya iyiydin bu konuda. Bana da bir iki tüyo verir misin?"

"Elbette."

"Kardiyo oluyor değil mi?" Timuçin yavaşça başını salladı.

"Öncelikle çocukken atladığın şekli unutman gerek."

"Neden?"

"Fazla enerji alıyor. Az enerji daha çok atlamayı hedefliyoruz bu şekilde daha az yorulmuş olacağız."

"Peki, nasıl oluyor?"

"Sekerek."

"Sekerek?"

"Çok zıplama yok yani. İlk başta ipi bilekten çevirmeye özen göstermek lazım." Birlikte ip atlayabilecekleri boş bir alana geçtiler.

"İlk başta dediğim gibi fazla sıçramak yok parmak uçlarında yükselmek gerek." Yavaşça adımları gösterdi. Parmak uçlarında bir sağa bir sağa çok sıçramadan hareketi gösterdi. Eline ipi aldı ve aynı tekniği iple uyguladı.

"Sıra sende." Nehir'e ipi uzattı ve Nehir gösterdiği şekilde atlamaya çalıştı ama olmadı.

"Deneye deneye olacak ilk başta zorlanılıyor genelde."

"Sen çok iyisin ama."

"Çünkü çocukken erkekler pek ip atlamaz o yüzden sıfırdan böyle öğrendim," dedi Timuçin gülerek.

"Benim yedek ipi getireyim," deyip yanından ayrıldı. Nehir o gelene kadar tekrar tekrar denedi ama bir türlü olmuyordu.

"Devam, devam..." dedi Timuçin onu cesaretlendirmek istercesine ama Nehir bu kadar kolay hareketi ip ile birleştiremiyordu bir türlü. O ise baya konsantre olmuş bir şekilde atlıyordu. Aynı o gün gibi tişörtünün önü ıslanmış, saçlarının uçları terin vermiş olduğu ıslaklık ile kıvrılmaya başlamıştı.

"Hadi Nehir! Hemen pes mi edeceksin?" dedi nefesinin arasından. Nehir'e göre şu an onu izlemek daha eğlenceliydi. Tekrar denemek için konsantre olmaya çalıştı ama şu an karşısındaki adam bunu kesinlikle zora sokuyordu. Kimi kandırıyordu ki etkileniyordu bas baya. Bakışlarını çekti ve tekrar denemeye başladı.

"Fazla sıçramamaya çalış," dedi Timuçin nefesinin arasından. Daha bir kere bile durmamıştı. Farklı hareketlerle atlamaya devam ediyordu. Bazen tek ayak bazen ayaklarını arkaya öne hareket ettirerek atlıyordu. Onu böyle görmenin bir yanı da moral bozukluğuydu. Nehir sonunda pes etti ve onu izlemeye başladı. Beş dakika sonra Timuçin durdu ve saatini kontrol etti.

"Çok çabuk vazgeçtin," dedi Nehir'e alaycı bir bakış atıp.

"Çünkü sen çok iyisin, moral bozuyorsun."

"Zamanla olacak göreceksin ama bunun için pes etmemen gerek."

"Peki, öyle olsun." Nehir çok iyi bildiği bir alanda onu alt etmek istedi ama bu da işe yaramadı. Denge konusunda hayli iyiydi ve yoga egzersizlerini de kolayca yapmıştı.

"Demiştim beş sene annemin zoruyla baleye gittim." Nehir'in bunu hatırlaması gerekiyordu aslında. Neyse ki onunla birlikte yapmak gayet keyifli olmuştu.

Spor salonundan çıktıktan sonra Nehir onu evine bırakmak istedi ama Timuçin buna izin vermedi. Zaten arabalar konusunda katı bir durum içindeydi ve bu yüzden Nehir fazla ısrarcı davranmaması gerektiğini biliyordu.

"Büyük gün haftaya ha?" Timuçin başını salladı. Her şeyin kusursuz olması için Eren'e elinde geldiğince yardım ediyordu. Hatta iki haftadır dans provasına gidiyordu.

"Evet, çok garip heyecanı bana bile bulaştı." Nehir yavaşça gülümsedi onun bu haline. Kendini fazlasıyla kaptırmış görünüyordu.

"Bana eşlik edeceksin değil mi?"

"Tabii ki." Yalnız Nehir için küçük bir sorun vardı. Maalesef kıyafet konusunda kararsızdı. Hatta alışverişe çıkmayı düşündü çünkü uzun süredir kıyafet almıyordu kendine. Bu yüzden yengelerinden söz almıştı çünkü geçen sefer çıktıklarında Nehir pek bir şey bulamamıştı zaten sezon değiştiği için yeni ürünlerin gelmesini bekliyordu. Karşısında duran Timuçin'in yüz ifadesi bir anda buruştu.

"Ne oldu, iyi misin?" diye sordu merak ederek.

"Arada bir iki çarpıntı beni yakalıyor. Önemli bir şey değil."

"Ne demek önemli değil! Çok önemli!" Nehir endişelenmişti çünkü abisinin mesleğini şu son beş yılda daha fazla dinler olmuştu. Strese girdiği zaman kendisinde de oluyordu bu durum fazla önemsemiyordu ama abisi aslında çok önemli olduğunu mutlaka bir hekime danışılması gerektiğini söylemiş bunu duyan Nehir korkunca da sağlıklı insanlarda da olduğunu eklemişti. Özellikle ritim bozukluklarının bazı kötü durumlara yol açtığını biliyordu ki, şu an spordan çıkmışlardı bir de.

"Daha önce de olmuştu gerçekten..." Nehir onun sözünü kesti. Asla bu konuda taviz vermeyecekti ki o gün Timuçin onu aşı için hiç istemediği halde hastaneye götürmüştü.

"Hayır, seni yarın abime götüreceğim. Randevu ayarlatacağım nasıl olsa işin ile yakın. Bir şey yok diye kestirip atılacak bir şey değil çünkü biliyorum."

"Nehir biliyorsun yoğunum."

"Şurada tartışmak istemiyorum ki o yüzüm çok çirkindir," dedi ciddi bir şekilde. Timuçin'e pek söz hakkı tanımamıştı bu konuda.

"Peki..." Timuçin doktora gitmekten nefret ederdi. Hele ki kız arkadaşının abisine muayene olmak ekstra bir stres kaynağıydı onun için. Yapacak bir şey yoktu Nehir'i hiç bu kadar ciddi görmemişti. Uzatırsa çok gereksiz bir tartışma ortaya çıkacaktı ve buna da hiç gerek yoktu.

★ ★ ★

Sabah Nehir abisinin muayene odasının önünde otururken bekleme salonunda bulunan hastalara bakıyordu. Çoğunluk yaşı ilerlemiş insanlardan oluşuyordu. Abisi özel muayene yaptığı halde hasta sayısı oldukça fazlaydı. Karşıda oturan yaşlı bir kadın ona gülümseyince o da ona gülümsedi. Telefonundan saatini kontrol etti. Biraz daha vardı ama neyse ki karşıdan Timuçin'in geldiğini gördü. Hatta üzerinde ona almış olduğu forma vardı.

"Çok yakışmış," dedi Timuçin yanına geldiğinde.

"Teşekkür ederim." Timuçin etrafa bakışlar atarken gergindi. EKG odasını gördüğünde eski günleri gözünün önüne geldi ve çabucak o anılardan sıyrılmak istercesine Nehir'e döndü.

"EKG lazım."

"Evet ve karşıda." Nehir ayağa kalktı ve birlikte küçük odaya girdiler. Hemşire Hanım çabucak işi halledip kağıdı Timuçin'e uzattı. Birkaç bakış attı Timuçin kağıda ve normal olduğunu gördü.

"Bir şey görünmüyor."

"Ona abim karar verecek." Neyse ki çok beklemelerine gerek kalmamıştı. İçerideki hasta çıktı ve onlar da odaya girdi.

"Hoş geldiniz," dedi Deniz ayağa kalkarak. Dostça bir şekilde Timuçin'e elini uzattı. Bu davranışı Nehir'in gözünden kaçmamıştı ve hoşuna da gitmişti.

"Merhaba."

"Nehir anlattı bana dün ama bir de senden duymam lazım," dedi Deniz yerine otururak.

"Çok önemli bir şey değil, sadece bir çarpıntı bir an sanki duruyormuş gibi sonra ise tekrardan atmaya başlıyormuş gibi hissediyorum."

"Peki, ne kadar sürüyor?"

"Birkaç saniye."

"Dinlenirken mi, hareket halindeyken mi oluyor?"

"Genelde dinlenirken." Timuçin elindeki EKG'yi unuttuğunu fark edip Deniz'e uzattı.

"EKG normal ama bir kontrol edeyim." Eliyle sedyeyi gösterdi. Timuçin'in daha önceden de deneyimi vardı. Sedyeye yatınca Deniz de yanına geldi.

"Formayı yukarıya sıyır." Timuçin denileni yaptı ve Deniz EKO ile kalbin yapısını kontrol etti.

"Bir sıkıntı yok hatta baya sağlam da görünüyor," dedi Deniz gülümseyerek.

"Stres kaynaklı gibi duruyor. Bu aralar sıkı mı gidiyor işler?" Deniz ona bir peçete uzattı ve Timuçin hızlıca göğsünün üzerine sürülen jeli temizledi.

"Bilirsiniz asistan olmak baya zor."

"Eğer çok rahatsız ediyorsa Dideral alabilirsin."

"Aslında tamamen Nehir'in yoğun ısrarı ile geldim."

"Valla abim beni baya korkutmuştu bu konuda." Deniz kardeşine gülerek baktı. Bu konuda çok haklıydı onu biraz korkutmuştu ama o her zaman önlemin yanında olmuştu.

"Ayrıca elim titriyor diye verdikleri ilaç değil mi o?" dedi Nehir hatırlayarak.

"Evet tremor için, migren için kullanılabilir tabii ki doktor önerisi ile."

"Zaten çok fazla rahatsız eden bir şey değil."

"Karar senin."

"İçin rahatladı mı Nehir?"

"Kesinlikle, teşekkürler abi."

"Lafı bile olmaz. Görüşürüz," dedi Deniz ve kardeşine göz kırptı.

"Teşekkür ederim hocam, görüşmek üzere." Timuçin ve Nehir odadan çıkarlarken arkalarından baktı Deniz. Birincisi Nehir gayet mutlu görünüyordu ikincisi ise artık kardeşinin duygularının hoşlanmanın ötesine geçtiğini düşünüyordu. Bu zamana kadar Nehir'e hiçbir müdahalede bulunmamıştı. Derya abisi ve kız kardeşi arasındaki gerilim hiç hoşuna gitmiyordu ve ikisinin arasında köprü olup yumuşatmak Deniz'in göreviydi.

Derya karşısında kendisine gülümseyen adamı süzdü. Fırat ile birlikte aldıkları iş için mutluydu ve bunu güzel bir yemekle kutluyorlardı. Fırat şu aralar en iyi arkadaşlarından biri olmuştu. Kendisi gibi görüyordu onu, fazlasıyla çalışkan hırslı ve akıllıca kararlar alan biriydi. Son zamanlarda bazı detaylar değişmişti ama. Bunun son derece farkındaydı Derya. O kız fazlasıyla etkiliyordu Fırat'ı. Şu anki görüntüsü de aynen düşündüğü şekildeydi. Fırat o kıza tamamen âşık olmuştu.

"Bu mutluluğa güzel bir anlaşmaya imza atman sebep değil sanırım." Derya'nın bu soruda ı çok yoruma benzeyen tavrına yavaşça gülümsedi adam.

"Doğru söylüyorsun." Fırat bakışlarını önündeki tabağa eğdi. Böyle aptalca bir tavra bürünmek pek ona göre değildi aslında ama yapacağı bir şey yoktu. Çünkü böyle hissediyordu.

"Bunun için biraz geç kalmadın mı dostum?"

"Onu bekleyeceğimi söylediğim için geç kaldım ve görüyorsun ki hiç pişman değilim." Derya bir anda oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. İlk defa duyduğu bu detay ile şaşırmıştı aslında.

"Nasıl yani?" Fırat karşıdaki keskin gözleri üzerinde hissederken bir miktar gerildi. Derya'nın bu gereksiz ilgisine de anlam verememişti.

"Biliyorsun mesleği biraz zor ve aklında pek aşk gibi kavramlara yer yok. O da tam anlamıyla bir pilot olana kadar benden beklememi rica etti. Eğer kabul etmezsem de bunu anlayacağını söyledi. Ben de kabul ettim."

"Peki, sana Nehir ile görüşebileceğini söylediğimde bu plan hâlâ işliyor muydu?" Derya ciddi anlamda öfkelenmişti. Ona olan güveni sarsılma noktasına gelmişti. Neyse ki Fırat dürüst biriydi.

"Hayır tabii ki, istediği yerdeydi ve görüştük. Bana çok fazla zaman geçtiğini ve kafasının karışık olduğunu söyledi. Ben de istemediğini düşündüm ve bunu ona söylediğimde cevap vermedi ve emin oldum. Böyle bir şeyi gerçekten yapabileceğimi düşündün mü Derya? Özellikle kız kardeşine bu kadar düşkünken."

"Evet haklısın, bir an şaşırdım çünkü bilmediğin şeyler var Fırat. O kıza fazla güvenmemeni söylemek arkadaşın olarak benim borcum."

"Nasıl?" Derya bir an düşündü. Gerçeği söylemek için doğru bir zaman mıydı?

"Nehir'in şimdiki erkek arkadaşı ile senin kız arkadaşın okuldayken birliktelermiş. O kız, kız kardeşim ile çıkmaya başladığı zaman Timuçin'i ziyarete gelmiş. Eski şeyleri geri istediğini ima etmiş. Yani... Senin ona olan zaafını kullanıyor olabilir."

"Evet, onun kim olduğunu biliyorum çünkü ondan ayrıldıktan çok kısa bir süre sonra tanıştık. Çok üzgündü ve deyim yerindeyse benimle toparlandı." *Demek o adam Fırat'mış* dedi içinden Derya. İnanılır gibi değildi. Bu kadar tesadüfe lanet etti. Timuçin bunu öğrendiği takdirde nasıl bir tepki verirdi? Onu aldatmaya yakın bir konumda bulunan kişinin abisinin yakın bir arkadaşı olduğunu öğrenen Nehir abisini suçlayabilir miydi?

"Peki, sence kızın yaptığı doğru bir davranış mıydı? Yani seni de çok zor bir durumda iken terk edip gitse."

"O bundan gerçekten çok pişman oldu. Biliyorum çünkü yanındaydım ama tekrar ona gidecek cesareti kendinde bulamadı ve kendi içinde onu bitirdi." Derya ne derse desin Fırat'ı ikna edemeyeceğinin farkına vardı. Arkadaşı bu kıza oldukça vurulmuştu ve mantıklı düşünme yetisini

kullanamıyordu. İyi yönden bakacak olursa belki de Fırat'ın dediği gibi olacaktı.

"Peki, sen kardeşin ile onun birlikte olmasına sıcak bakıyor musun?"

"Tabii ki hayır ama Nehir şu an onunla gerçekten mutlu ve ben onu artık kendi dediği gibi özgür bıraktım."

"Oldukça ilginç senin için."

"Çünkü artık abi kardeş ilişkimize zarar veriyordu. Bu hikâyenin kötü karakteri ben olmak istemiyorum."

"Derya şunu itiraf etmeme izin ver. Gerçekten Nehir'e ilgi göstermeyi denedim ama bir türlü içimi buna ikna edemedim. Hep bir yerlerde Sezin vardı. Zaten Nehir de benden nefret ediyordu bu bir sır değildi." Derya yavaşça başını salladı. Kendi kardeşi olduğu halde bile araları iyi değildi ki Fırat da onun gibi bir adam olduğu için yürümeyeceği gayet açıktı. Derya'nın kötü bir düşüncesiydi sadece bu olay. Olduğu takdirde hem iyi bir arkadaşını hem de kardeşini kaybetmesi kaçınılmazdı. İyi ki öyle olmamıştı.

* * *

Nehir aynada son kez kendini kontrol etti. Üzerinde mor bir şifon elbise ve aynı renkte topuklu ayakkabıları vardı. Saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, parlatıcı sürdüğü dudağı ışığın etkisiyle parlıyordu. Kesinlikle kendini beğenmişti. Timuçin ile ilk defa dışarıda eğleneceklerdi ve bunun için fazlasıyla heyecanlıydı. Ayrıca kendi kulüplerine giderek abisinin kararında ciddi olup olmadığını sorgulayacaktı. *Her şey harika olacak* dedi aynanın karşısında ve biraz daha oyalanırsa geç kalacağını bildiğinden çantasını alıp çıktı.

Timuçin mekanın bu kadar kalabalık olacağını düşünmemişti. İçerisi hıncahınç doluydu, insanlar bir şeyler içip dans ediyorlardı. Böyle ortamlara girmeyeli uzun bir zaman olmuştu. Biraz yalnız hissetti kendini. Ayrıca Nehir

neden burayı seçmek istemişti? Düşünürken kendisine gülümseyen kur yapmak isteyen kadınlardan kaçmak istercesine arkasını döndü. Bazen görünmez olmayı istediği zamanlar oluyordu şu an olduğu gibi.

Neyse ki Nehir on dakika sonra yanına gelmişti.

"Biraz beklettim özür dilerim."

"Sorun değil." Nehir uzandı ve dudaklarına kısa bir öpücük kondururken Timuçin hazırlıksız yakalanmıştı. Bu küçük şaşkınlığı Nehir de hissetti ve eğlenir bir şekilde gülümsedi.

"Sana anlatmam gereken harika şeyler oldu. Öncelikle..." Nehir barmene baktı.

"İyi akşamlar Nehir Hanım," dedi adam bakışlarını görünce.

"İyi akşamlar Yaman." Sonra Timuçin'e döndü hızlıca.

"Ne içmek istersin?"

"İçki içmediğimi biliyorsun ama limonlu bir soda alabilirim." Nehir barmene döndü ve iki tane soda söyledi. Daha şimdi ne giydiğini fark ediyordu. Her zamanki giyiminde değildi. Üzerinde siyah modern kesimli bir jean ve üzerine tam oturan beyaz gömlek giymişti. Gömleğin kolları kıvrılmıştı. Saçlarını da özenle yaptığını görebiliyordu. Gözleri de ışığın altında lacivert bir şekilde parlıyordu. Timuçin ona yaklaştı ve kulağına eğildi.

"Çok güzel göründüğünün farkında mısın?" Aynı şeyleri tam da Nehir onun için düşünüyordu.

"Bence senin de benden bir farkın yok." Timuçin önceden olsa alaycılığını takınır bu beğeninin tadını çıkarırdı ama şimdi durum bambaşkaydı. Neredeyse ergen bir çocuk gibi onun bu beğenisi ile sırıtacaktı. Önceki duyguları gibi değildi bu hissettikleri. Tek düşündüğü şey iyi ki olmuştu. İyi ki buradaydı ve iyi ki Nehir ile birlikteydi.

"İyi eğlenceler." Barmenin sesini duyunca ikisi de bakışlarını birbirlerinden çekti. Nehir ona sodasını uzattı ve kendilerine ayırttığı yeri işaret ettiği eliyle.

"Teşekkürler," dedi barmene kısaca ve birlikte köşede kendilerini rahat hissedecekleri yere geçtiler.

"Bana anlatacağın önemli meseleler nedir?" Nehir'in içi içine sığmıyordu. Şundan emindi; Yaman abisinin yanında senelerdir çalışıyordu ve haberi anında uçuracağını biliyordu. Yarın cumartesiydi ve hep birlikte aile olarak kahvaltı edeceklerdi. Eğer abisi bunu duyup da tepki vermezse gerçekten dediklerinde ciddi olduğunu anlayacaktı Nehir.

"Artık her anlamda özgürüm Timuçin. Abim artık hiçbir şekilde karışmayacağını söyledi. Yani bizim için artık hiçbir engel yok. Çünkü abim artık gerçekten seni sevdiğimi anladı." Nehir bir an durdu çünkü yüzünü sıcak basmıştı. Büyük bir yudum aldı soğuk sodadan ve bu ona iyi gelmişti.

"Nehir böyle bir şey söylemese bile asla karşımızda durmasına izin vermezdim. Bunu ona açıkça da ima etmiştim oysaki." Timuçin'in kendinden emin duruşu hoşuna gitmişti.

"Ne zaman?"

"Sen dişin için acile geldiğin zaman?"

"Ama o zaman aramızda bir şey yoktu. Nasıl?"

"Bilmiyorum ama benim kim olduğumu gayet iyi biliyordu." Açelya yengesi kesin bu konu hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı. Alışverişe gittikleri zaman bu konuyu soracaktı Nehir ona.

"Artık işimi de değiştirebileceğim. Geçen sene mükemmel bir teklif almıştım başka bir ajanstan. Abim ayrılmama şiddetle karşı çıkmıştı. Artık orada çalışacağım. Rüya gibi cidden inanamıyorum. Artık gerçekten özgürüm." Nehir o kadar heyecanlı heyecanlı anlatıyordu ki bunu bozmak istemedi Timuçin. Her şey harika olacak gibi görürse Nehir en ufak bir pürüzde büyük hayal kırıklığına uğrayabilirdi.

"Nehir bence... Her zaman beklentiyi düşük tutmak iyidir."

"Neden böyle dedin?"

"Hayal ettiğimiz ve gerçek çoğu zaman uyuşmayabilir. O yüzden sonradan üzülmemek için beklentini düşük tut. Evet, özgür olacağını düşünüyorsun bu harika bir şey. Ama... Ama ilk defa tek başınasın. Abin seni fazlasıyla zorlamış olabilir, sen benden daha iyi bilirsin tabii ama dışarısı bambaşka bir dünya. O yüzden düşük bir beklenti ile başla. Bu sadece işin için değil hayat için büyük bir tavsiye." Nehir biraz düşündü. Timuçin dediklerinde haklı olabilirdi. Yine de heyecanı içinde hissetmesine izin verecekti.

"Dans edelim mi?" Nehir kabul edercesine elini ona uzattı. Timuçin elini tuttu ve birlikte kalktılar. Tam piste yaklaştıkları sıra Nehir tanıdık yüzü hemen tanımıştı ve yanındaki kadını da öyle.

"İyi akşamlar Nehir Hanım," dedi Fırat resmi bir tavırla.

"İyi akşamlar Fırat Bey." Nehir nefesini tuttu çünkü Timuçin adama odaklandıktan sonra adamın ellerine de odaklanmıştı çünkü o eller eski sevgilisinin elini tutuyordu. Nehir bunu biliyordu ve içinden Timuçin'in bildiğini anlamaması için dua etti. Yoksa bu gece büyük bir felaketle sonuçlanırdı.

Nehir böyle bir an yaşadığına inanamıyordu. Hâlbuki bu gece harika olmalıydı çünkü bir nevi özgürlüğe attığı adımı kutluyordu. Bir adım atması bir şey söylemesi gerektiğini düşünüyordu ama ağzından bir tek kelime çıkmamıştı.

"Derya'nın bahsettiği genç adam sen olmalısın," dedi Fırat Bey dostane bir tavırla. Nehir derin bir nefes aldı.

"Sanırım o benim." Timuçin de aynı Fırat Bey gibi bir tavır takınmıştı. Hatta karşısında duran kıza bir tek bakış bile atmamış, sanki o yokmuş gibi davranmıştı.

"İyi eğlenceler Fırat Bey."

"Size de." Timuçin ile piste adımını attığı an biraz daha rahatlamıştı Nehir. Hem Fırat Bey'in tavrından hem de Timuçin'in kızı hiç umursamamasından dolayı bu küçük karşılaşmayı geride bırakabilirdi.

"Abinin ısrar ettiği o adamdı değil mi?" Nehir başını salladı hızlıca.

"Bu da mı bir oyun?" Nehir bir karar vermesi gerektiğinin farkındaydı. Ya gerçeği söyleyecekti ya da bir yerde patlak verip ilişkilerinin zarar görmesine müsaade edecekti.

"Hayır, bir geçmişleri var. İlk başta ben de öyle sanmıştım ama öyle değilmiş."

"Anladım."

"Sen neden buna takıldın?" Nehir ne kadar umursamaz davransa da içindeki endişe tohumlarının yeşermesine engel olamadı.

"Sana anlatmıştım. Acaba o muydu?"

"Neden buna kafa yoruyorsun ki? Kimse kimdir! Artık bunun önemli olmaması gerekir!" Nehir cidden sinirlenmişti ama o kız onları izlerken bunu ona göstermeyecekti.

"Nehir yanlış anladın!"

"Neyi? Acaba uğruna terk ettiği adam o mu demek için mi? Erkek egosu yarıştırmak için mi? Hâlâ onu elde etmek istiyorsan bak orada ve eminim eski anıları o da canlandırmak isteyecektir." Nehir bunu yaptığına inanamıyordu ama şu an tam da aklından bunlar geçiyordu. Neyse ki pist o kadar kalabalıktı ki ortadan kaybolması pek belli olmayacaktı.

"Hayır saçmalama, tabii ki böyle bir düşüncem yok. Sadece anlamıyorsun." Nehir başını olumsuz anlamda salladı ve çıkışa doğru yürümeye devam etti. Arkasından Timuçin'in geldiğini biliyordu. Tam kapıyı açmak üzereydi ki dışarısının gazeteci kaynadığını gördü.

"Nehir!" Timuçin kolunu tuttu ama hışımla onu uzaklaştırdı.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Beni dinlemeden yargılıyorsun!" Tam karşıdaki kapıya doğru gitti ve uzun bir koridordan yürüdükten sonra otelin lobisine açılan kapıyı açtı. Burada bir miktar daha güvendeydi. En azından şu an akan gözyaşlarını biri çekmemiş olacaktı.

"Şimdi anlatabilirsin."

"Nehir, hayır!" Timuçin onun ağladığını daha yeni fark ediyordu. Hemen ona yaklaştı ve beceriksizce yaşları silmeye çalıştı.

"Lütfen böyle yapma."

"Ne yapmayayım?" O an telefonu çalmaya başladı. Umursamak niyetinde değildi ama ısrarla çalmaya devam ediyordu. Elinin tersiyle gözlerini sildi ve telefondaki yazan isme baktı. Derya abisi mi? İşte özgürlüğünün sonuna gelmişti.

"Efendim," dedi ne söyleyeceğini merak ederek.

"Nehir merhaba, benim sana bir şey söylemem gerek. Evet, bildiğin üzere istihbaratım baya kuvvetlidir. Biz bugün öğle yemeğinde Fırat ile konuştuk zaten orada olduğunu da Fırat söyledi. Sana söylemem gereken bir şey var." Nehir şaşırmıştı abisinden böyle bir hamle beklemiyordu. Sadece onu yargılayacağını düşünmüştü tabii bir de hoşnutsuz olduğunu belirtmesini...

"Dinliyorum."

"Onun yanından uzaklaş. Yanında değil mi?"

"Evet," dedi Nehir ve Timuçin'den on adım uzaklaştı.

"Onları gördü mü?"

"Evet..."

"Nehir... Timuçin'den hemen sonra birlikte olduğu kişi Fırat'mış. Hatta kız onu beklemesini söylemiş. Fırat diyor ki; yaralarını benimle sardı. Eminim Timuçin bunu merak etmiştir. Ona doğruyu söyle ve sonradan... Kafan ağrımasın."

"Abi sen?"

"Evet, ileride senin üzülmeni istemediğim için sana bu tavsiyeyi veriyorum."

"Ben şaşırdım. Teşekkür ederim."

"Önemli değil. İyi eğlenceler."

"Teşekkürler. İyi geceler. Yeğenlerimi öp benim için." Nehir telefonu kapattı ve abisinin bu beklenmedik yardımına şükran duydu. Demek ki abisi bile Timuçin'e güveniyordu ki bu bilgiyi ona direkt söylemesini istiyordu. Belki de Nehir yine çok fevri davranmış olmanın cezasını çekecekti. Kararını verdi ve ona doğru yürüdü. Timuçin gerçekten üzgün duruyordu.

"Nehir," dedi ve gözlerinin içine baktı. Evet, onu kıskandığını net bir şekilde görebiliyordu Timuçin ama o Sezin'i değil sadece gerçeği merak ediyordu. Sezin'in şu anda kiminle olduğu ilgilendirmiyordu onu.

"Tamam, seni dinleyeceğim ama burada değil." Timuçin yavaşça elini tutarken Nehir kararını vermişti. Hızlı

adımlarla lobiye yürüdü ve peşinden Timuçin'i de sürükledi.

"Odamın anahtarını alabilir miyim?" dedi çalışan konuşmaya başlamadan önce.

"Tabii..." Çalışan çabucak kartı Nehir'e uzattı. Tabii yanında duran Timuçin'e de bakış atmayı ihmal etmedi.

"İyi geceler Nehir Hanım, Beyefendi..."

"İyi çalışmalar," Nehir asansörlere yöneldi ve çok beklemelerine de gerek kalmamıştı.

"Evet anlat."

"Burada mı?" Nehir başını salladı.

"Sadece..."

"Evet, Timuçin senin duyduğun o adam Fırat Bey'miş. Öğrendin için rahatladı mı?" Nehir onun bakış açısına sahip değildi ama öfkelenmeden de edemiyordu.

"Nehir sana anlatmıştım."

"Teorik olarak seni aldatmış sayılmaz. Hemen Fırat Bey'in kollarına atılması karaktersizliğini gösterir. Demek ki seni çok sevmemiş ki o değer hemen bir çırpıda silinmiş."

"Ya da annemin dediği gibi beni kullanmış demektir."

"Bunu aşman gerekiyordu."

"Nehir zaten aştım ben bunu. Cidden anlamıyorsun, birazcık empati istiyorum."

"Artık öğrendin, evet Fırat Bey'in o kişi olması beni de şaşırttı ama olan bu."

"Hâlâ bana karşı öfkelisin. Artık öğrendim ve rahatladım. İnan Nehir onu isteseydim o gün bana geldiğinde çoktan bunu yapmış olurdum. Ben o gün ona nefretimi kusmazdım."

"Bu kadar takmaman gerekiyordu. Beni..." Nehir ne olduğunu anlamadan sırtını soğuk duvarda, dudaklarını da onun dudaklarında hissetti.

Çok hızlı olmuştu ve neye uğradığını şaşırdı Nehir ama kendini karşılık vermekten de alamadı. Her an asansörün

kapısı açılabilirdi ve bu şekilde yakalanmak abisini değil babasını da çok öfkelendirirdi ama kendini geri çekme isteği duyamadı.

Belindeki ellerin ona doğru daha da fazla çekildiğini hissediyordu. Hatta artık sağ eli çıplak olan sırtında geziniyordu bile. Asansör açılınca hemen kendini geri çekti Timuçin. Nefes nefese ona baktı Nehir, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Elini tuttu ve odasına doğru çekiştirdi. Kartla kapıyı açtı ve ona geçmesi için yol verdi.

"Sana her kızdığımda beni öperek mi susturacaksın?" Kapıyı kapattı ve yaslandı.

"Çünkü seni öyle sakinleştirebiliyorum." Yavaşça dilini dudağına yapışan parlatıcıya sürttü.

"Çilekli miydi?" Nehir bunu duyunca kahkahalarla güldü. Az önce kavga ederlerken şimdi parlatıcısının tadından bahsediyorlardı.

"Evet ama kaçamayacaksın." Timuçin etrafa göz atarken bir itirafta bulunmak istedi.

"Sen benim için çok özelsin Nehir. Yüzün uyuşukken bile çok güzel göründüğünü düşündüğüm tek kızsın. Uğruna yengemin görevini kötüye kullanmasını rica ettiğim, saatlerce evinin önünde beklediğim ilk kızsın. Sence onu geri istesem bunları yapar mıydım? O bana kendi gelmesine rağmen. Ne yapılırsa yapılsın hayatta bazı anlamlar değerini yitirince eskiye dönemez. Onun değeri de bende anlamını yitirdi. Bana güveniyor musun?" Nehir'in iyice yanına yaklaştı ve gözlerinin içine baktı Timuçin. Çoktan cevabı okumuştu gözlerinde ama dudaklarından da dökülmesini istiyordu.

"Evet, sana güveniyorum. O güveni sana abimi deli gibi kötülerken ben sızıp kaldığımda abimi arayarak çoktan verdin zaten." Nehir ona sımsıkı sarılırken aynı karşılığı ondan aldı. İçi rahatlamıştı ve öfkesinin dinmesi ile bir miktar daha mantıklı düşünmeye başlamıştı. Ayrıca yarın

kahvaltıda abisine büyük bir teşekkür borçluydu ve yerine de getirecekti.

Nehir etrafına göz gezdirdi huzursuz bir şekilde. Bu saatte acıkmaması gerekti ve kesinlikle yemek yemek mantıklı da değildi. Ayrıca bu saatten sonra aşağıya inmek de istemiyordu.

"Pizza sever misin?" dedi bir anda. Kararını vermişti kesinlikle. Ölçüleri öncekinden bile küçükken bu saatte yemek yemesine kesinlikle izni vardı.

"Herkes kadar." Koltuğundan hızla kalkan Nehir'i izledi. Üstündeki renk o kadar çok yakışmıştı ki ona, gözlerini alamıyordu. Bu gece aşağıda eğlenmeleri gerekirken bu odaya tıkılıp kalmışlardı. Geçmişin izlerinde payı olan kişi yüzünden olması Timuçin'in sinirini bozuyordu. Üstüne üstlük önceden gecelerce düşündüğü o adamı da tanımıştı artık. Suç adamda değildi ve Timuçin artık hayatın akışındaki bu değişiklikle gerçekten mutlu olduğunu anlayabiliyordu. İyi ki Sezin bir daha ona gelmemişti ve iyi ki Nehir ile tanışmıştı. Evet, tesadüfler olmuştu ama yine de şu an onunla olduğu için çok mutluydu.

"Nasıl seversin? Karışık veya tercih ettiğin?"

"Jalapenolu ve karışık."

"Tamamdır. Cidden ben seni hiç bu yönden tanımıyorum. Kendin ile ilgili pek bir şey söylemiyorsun." Nehir oda telefonunu aldı ve pizza sipariş etti. Onun tam karşısına oturdu. Evet, bu geceyi onu daha da yakından tanıyarak geçirebilirdi.

"Pek konusu açılmadı," dedi Timuçin gülerek.

"Malum konuyu geçiyorum." Nehir de gülerek ona katıldı.

"Peki sor."

"Çocukken ne olmak isterdin?" Timuçin gülümsemekten kendini alamadı. Cevap oldukça açıktı onun için.

"Astronot. Baya büyük hayallerim vardı."

"O yüzden Uzay Mühendisliği de okudun." Timuçin başını salladı onaylayarak. Demek ki onun için ilgi çekici bir konuydu uzay.

"Abim baya kızmıştı daha işe yarar ve daha basit bir bölüm okumamı istemişti ama kendi isteğim neyse onu okudum ve hiç pişman değilim." Nehir gerçekten sevdiğini yüzünden anlayabiliyordu çünkü daha neşeli bakıyordu gözleri.

"Peki, uzaylıların varlığına inanıyor musun?"

"Elbette. Ortaokuldayken baya araştırmıştım ama gece gördüğüm yolcu uçaklarının ışıklarını UFO sanıp küçük çaplı kalp krizi geçirirdim." Nehir kahkahalarla gülerken buldu kendini.

"Ya çok tatlıymışsın."

"Kendim bir yıldız haritası çizmiştim. Odamda hâlâ duruyordur sanırım."

"Çok güzel baya ilgilisin. Tabi uzaya gitmek de istiyorsundur."

"Kesinlikle ama ondan önce yerçekimsiz ortamı test etmek isterdim. ESA (Avrupa Uzay Ajansı) bunu sağlıyor ama tabii biraz pahalı. Parabolik uçuş ile astronotlar eğitiliyor ve özel uçuşlar da yapabiliyorlar. 20-30 saniye g kuvvetini sıfıra çekebiliyorlar. 20 saniye için 8 bin dolar ödemek pek akıllıca değil."

"Bunu çok mu isterdin?"

"Şu an için bunu istesem bile yapmam mümkün değil." Nedeni para mıydı yani? Sekiz bin dolar çok bir para değildi Nehir için çünkü ufak bir çantaya on bir dolar vermişliği vardı.

"Neden yani para yüzünden mi?"

"Hayır... Şu an istesem bunu yapabilecek maddiyata sahibim ama başka bir sebep var." Nedense Nehir yine onun kaçmaya çalıştığını hissetti. Ortamı yumuşatmak istedi.

"Demek asistanlar o kadar kazanabiliyor ha!" dedi gülerek.

"Ben pek para harcamıyorum ve bir şekilde birikiyor."

"Yani benim de tutumlu olmamı isteyeceksin."

"30 bin liralık ceketler yok," dedi Timuçin eğlenir bir tavırla.

"Of başıma bela oldu cidden o ceket."

"Baktım, sana çok yakışmıştı. Soru sorma sırası bende." Nehir kabul ettiğini bildirir şekilde başını salladı.

"İki abiye sahip olmak zor mu? Ben birisi ile zor baş ediyorum." Nehir düşünür gibi yaptı ama cevabı çoktan belliydi.

"Deniz abim pek bir şeye karışmaz zaten o yurtdışında okuduğu için onunla ayrı kaldım. Müdahale etmeyi Derya abim sever. Çok bunaltıcı olabiliyor bazen ve aşırı korumacı."

"Sanki Deniz abin senin için daha değerli gibi bahsediyorsun ondan."

"Öyle zaten. Derya abimi sırf o gün yaptığı için bile böyle düşünürüm."

"İnan bana Nehir, abimin bana yaptığı da buna eşdeğer ama yine de abim benim için gerçekten değerlidir." Nehir onaylamazca başını salladı.

"Bence yanlış düşünüyorsun. Çünkü Deniz abini öyle anlatıyorsun ama bu sana karşı ilgisiz olduğunu da gösterebilir. Derya abinin de aşırı ilgili olduğunu. Bu açıdan baktın mı?"

"Deniz abim kolay şeyler yaşamadı ki. İlgisiz diye yargılayamam."

"Bence sen empati yapmıyorsun. Sana bunu söylememe izin ver. Bu huyun çok çok kötü! Karşındaki kişiye söz hakkı vermeden yargılıyorsun. Evet, kötü şeyler yapmış olabilirler ama yine de ayrım yapmamalısın. Çünkü kendini onun yerine koymalısın ben abimi bu şekilde düşününce affettim ve o gerçekten üzgündü. Bana fazlasıyla hissettirdi. Sanki abin sana hep bir şeyler sunuyor ama sen

sadece kullanıyorsun ona aynı şekilde karşılık vermiyorsun. Derya abin olsam üzülürdüm."

"İnan bana o hiçbir şeye üzülmez. Tek bir istisna var; o da Açelya yengem."

"Yanılıyorsun, taş kalpli gibi görünseler de gerçekten bir kalpleri var. Abim beni bu konuda ikna etti."

"Derya abim için geçerli değil."

"Yine söylüyorum Nehir çünkü abini gördüm. Çantan çalındığı zaman nasıl endişelendiğini kendi gözlerimle gördüm veya seni kliniğe getirdiği gece yüzündeki telaşlı ifadeyi." Nehir gerçekten öfkelenmeye başlamıştı çünkü asla Nehir'in tarafından bakmıyordu olaya Timuçin. Abisi onu bir başına sokağa atmıştı resmen. Çalışanların önünde küçük düşürmüştü. Gece gündüz demeden çalıştırmış ve baskı altına almıştı. Yetmemiş hiç istemediği bir adamla ısrarla görüşmesini istemişti. Nehir'in duygularını hiçe sayıp yine kendi isteklerini yaptırmak istemişti. Nehir için oldukça fazlaydı.

"Ben abimle tam iki sene tek kelime konuşmadım. Yüzünü görmedim. Gerçekten çok hayran olduğum abim beni o hayranlığın altında un ufak etti. Çok çok zordu kabullenmek. Gözümü kapattığımda bile sanki o anı tekrar yaşıyor gibi içim sıkılıyor. Hayatımda ben hiç bir şekilde o denli küçük düşmemiştim. Başrolü de bizzat abimdi." Nehir acıyla yapılan bu itirafa çok şaşırdı. Timuçin başını eğmiş yere bakıyordu. Fazlasıyla düşünceliydi ve bir an Nehir acaba bu yüzden mi diye düşünmeden edemedi. Okuldan bu yüzden mi ayrılmıştı? Abisi onu küçük düşürdüğü için? Nehir dayanamadı ve ona güç vermek istercesine ayağa kalktı ve yanına oturarak sımsıkı sarıldı. Başının omzuna iyice bastırdığını hissedebiliyordu. Gerçekten çok fazla kırgındı. Nehir görmekten çok daha fazla hissedebiliyordu. Neşeli başlayan bir konuşma resmen hüzünle sona eriyordu. Timuçin bir müddet sonra geri çekildi ve

Nehir'in yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerinin içine baktı.

"Ben affettiysem sen de affedebilirsin. Bence siz pek konuşmuyorsunuz bile. İletişimsizlik var."

"Abim için işi çok önemlidir. Tabii eşi ve çocukları da öyle. Gerçekten iyi bir babadır ve sanırım iyi bir amca da. Umut öyle diyor onun için." *Derya amcam bir numaralı amca.*

"Ama senin için iyi bir abi değil."

"Bana çok güzel hediyeler alır. Hatta pembe elmas küpelerim var, çok beğenmiştim. Aşırı pahalı bir de. Yengeme yüzüğünü aldı bana da küpesini. Para konusunda aşırı cömerttir. Gecenin bir yarısında hastaneye çok götürmüşlüğü var. Tabii yaptıklarını maalesef bunlar silmiyor." Kapı çalınca Nehir geri çekilmek zorunda kaldı. Ayrıca bu konuyu da kapatmak istiyordu. Pizzalar nihayet gelmişti.

Nehir tabaktan bir dilim almadan önce bir parça biberi ayırdı.

"Evet, farklı bir lezzet veriyor ama fazla acı," dedi pizzasından ısırık almadan önce. Tabağı onun önüne doğru itti.

"Beğenecek misin pizzamızı?" dedi gülümseyerek ve onun bir dilim almasını izledi.

"Güzel görünüyor."

"Abimden başka soracak sorun yok mu?" Nehir kolasından bir yudum içti ve yüz ifadesinden onun da pizzayı beğendiğini anladı.

"Eren'in düğününde seni gerçek Timuçin ile tanıştıracağım." Nehir bir an heyecanlandı. Yoksa ona anlatacak mıydı? O kadar çok merak ediyordu ki bazen dosyayı açmak bile geçiyordu içinden. Her zaman sabrını korumalıydı yoksa bu Timuçin'i kaybetmesine neden olabilirdi.

Nehir askılara bakarken oldukça kararsızdı. Kafasına uyan bir elbise olmamıştı şu ana kadar ve artık umutsuzluk içine işlemeye başlamıştı. Bu kaçıncı mağazaydı hatırlamıyordu. Nedense kendini *çok güzel olmalıyım o gece* diye şartlandırmıştı. Bu yüzden fikir vermeleri adına yengelerini de yanına almıştı. Bir elbiseyi askıdan alıp yengelerini gösterdi.

"Yok," dedi Açelya yengesi direkt. Hatta *şaka mı yapıyorsun* der gibi bakmıştı. Nehir yorulmuştu da artık o yüzden bir an evvel eve gitmek de istiyordu. Açelya yengesi askıları karıştırırken siyah bir elbiseyi eline aldı.

"Bunu dene, çok güzel görünüyor," Straplez, uçuş uçuş tüllerden oluşan siyah bir elbiseydi. Pek Nehir'in tarzı değildi çünkü cesur bir elbiseydi.

"İddialı değil mi?"

"İddialı olmak isteyen sen değil miydin?" Açelya tek kaşını kaldırdı söz kabul etmez bir şekilde.

"Açelya haklı valla şu halim olmasa ben bile giymek isterim," dedi Nihal göbeğini göstererek. Etikete baktı Nehir. Christian Dior markaydı.

"Peki." Askıyı aldı ve etek kısmından tutup kabine gitti.

"Yalnız gelinden güzel olursa kıyametler kopar Açelya," dedi Nihal gülerek.

"Bana detayları anlatırsın." Açelya bilmiş bir şekilde sırıttı. Biliyordu ki o elbise çoğu kişinin iyi taşıyacağı bir parça değildi ama Nehir'in onu taşıyacağını düşünmüştü. Nihal'in yanına oturdu ve Nehir'i beklemeye başladılar. On dakika sonra Nehir eteğini tutarak gelmişti.

"Tek kelimeyle efsane olmuş." Nehir Açelya yengesinin yorumuna gülümserken aynadan kendisine baktı. Gerçekten harika bir parçaydı. Üzerine tam oturmuştu ve Nehir kendisine oldukça yakıştırdı.

"Bunu giymelisin. Gelinden sonra bakışlar sende olabilir yalnız." Nehir kahkahalarla güldü Nihal yengesinin cümlesine. Böyle bir niyeti yoktu ama gerçekten özellikle Timuçin'in beğenmesini istiyordu. Hatta öylece kalakalmasını hayalinde canlandırırken bile hoşuna gittiğini hissedebiliyordu.

"Bunu alıyorum."

"Sen Nehir Hazinedar'sın kızım, tabii ki gösterişli olacaksın." diye bağırdı Açelya arkasından Nehir kabine tekrar giderken. Yengesi haklıydı moda dergilerinin vazgeçilmezlerinden biriydi önceden. Şu an eski performansında olmasa da bu bir gerçekti.

Nehir kolyesini takarken bir şeyin eksik olduğunu hissetti. Saçını dağınık bir şekilde topuz yaptırtmış mavi gözlerini ön plana çıkaran makyaj ile tamamlamıştı. Birden Derya abisinin ona hediye ettiği küpeler aklına geldi. Bu elbiseye kesinlikle çok yakışırdı. Tereddüt etmeden çekmecesini açtı ve küpeleri bulup taktı. Evet, tahmin ettiği gibi de olmuştu.

Aynanın karşısında son kez saçını ve üzerini kontrol ettikten sonra derin bir nefes aldı ve onu aşağıda bekleyen Deniz abisi ve Nihal yengesinin yanına gitmek için odasından ayrıldı. Eren onları da davet etmişti.

"Vay canına!" Deniz abisi onu bir süzünce biraz utandığını hissetti.

"Çok hoş görünüyorsun tatlım." Nehir mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Teşekkür ederim abi."

"Açelya'nın zevki. Bilirsin Deniz elbise konusunda oldukça ustadır."

"Bilmem mi." Deniz eşine göz kırptı ve arabanın kapısını açtı.

Timuçin heyecanlı olan arkadaşının yüzüne bakarken dalga geçmemek için kendini zor tutuyordu. Onu hiç böyle heyecanlı görmemişti. Hatta buna üniversite sınavına girdikleri gün bile dâhildi.

"Sen sırıtmaya devam et, seni de göreceğim ben," dedi Eren arkadaşının bakışlarına karşılık vererek.

"Haklısın da işte."

"Tabii evlilik teklifi edecek yürek var mı sende emin değilim." Konu bir anda ciddileşmişti. Eren neyi ima etmişti ona?

"Neden böyle dedin?"

"Pek böyle bir düşüncen yok da ondan."

"Biliyorsun abim de geç evlendi."

"Abinin iyi bir mazereti vardı ama. Bence senin yok." Timuçin eninde sonunda Nehir'e her şeyi anlatmak zorunda kalacağını biliyordu ama ne kadar geciktirirse onun için daha iyiydi. Daha bunun için hazır değildi yeteri kadar cesareti yoktu. Bunu başka birine itiraf etmek onun için çok zordu. Belki diğer insanlar için sorun bile değildi bu durum ama Timuçin için büyük bir sorun haline gelmişti zaman içinde.

"Evet, belki ama Nehir'i tam anlamıyla tanıdığım da söylenemez."

"Şimdi de bağlanma problemleri mi ortaya çıkacak?" Evet, Sezin'den sonra böyle bir durum olmuştu uzun süre kız arkadaşı olmamıştı ama Nehir bu kategoriye uyan biri değildi. Onunla gerçekten bir şeyler yaşamayı çok istemişti.

"Hayır, onu aştım sadece Nehir'in de istemesi lazım. Bu konu hakkında bir şey söylemedi. Sadece düğünleri sevdiğini biliyorum."

"Biriniz adım atmalı ve bence o sen olmalısın."

"Abi sorunu ortadan kalktı aslında. Abisi kabul etti."

"Bu iyi bir haber."

"Hatta Nehir abisinin bünyesinden çıkacak başka bir işe başlayacak. Çok heyecanlı."

"Niye böyle umutsuz bir şekilde söyledin. Sanki istemiyormuş gibi bir halin var."

"Nehir gerçek dünya ile yüzleşmemiş ve açıkçası bu yüzleşmenin kötü olarak bitmesinden korkuyorum."

"Pek bunu Nehir kendi mi seçti?"

"Evet ve fazlasıyla da istekli. Özgürleştiğini düşünüyor."

"Timuçin, abin seni bıraktığında sen de aynısını söylemiştin. Bir gölgeden kurtuldum sadece kendimim artık demiştin." Timuçin başını salladı çünkü o zamanlar öyle hissediyordu. Bunun için de bir hayli sebebi vardı. Artık insanların onu abisiyle kıyaslamasından bıkmıştı. Evet abisi çok başarılıydı bunu kesinlikle kabul ediyordu Timuçin ama bir yandan o da çok başarılıydı. Hatta o gün o olay olmasa şu an burada olmayacaktı bile. Ağız ve Çene Cerrahi Timuçin Türkdoğan değil. Havacı Pilot Üsteğmen Timuçin Türkdoğan olacaktı. Belki Solotürk için çalışmaya bile başlayacaktı. Bütün bunlar geçmişte kalmıştı ve geleceği için bir anlam teşkil etmiyordu. Baskı o zaman da devam edecekti ama şimdi farklı işler yapıyorlardı ve otomatikman bu kıyaslama ortadan kalkmış oluyordu.

"Biliyorsun değil mi bir gün ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın ve o gün içinden diyeceksin ki ne kadar da büyütmüşüm."

"Anlatmak istemiyorum."

"Merak etme o sana bunu anlattıracak. Bundan eminim."

"Öğrenmek isteseydi çoktan abisinin beni tanımak için yaptırdığı araştırmaya bakardı."

"İşte sana ihanet etmek istemiyor ya aptal! Bazen çok sinir bozucusun şöyle güzel bir dövmek istiyorum seni." Timuçin arkadaşının bu ani hiddetine güldü.

"Biliyorum işte belki de ona bu kadar çok güven duymama bu sebebiyet veriyor. Beni sıkıştırmıyor ve kolaya da kaçmıyor."

"Bir gün sıkıştıracak."

"Neden benden konuşuyoruz? Bu gecenin yıldızı sensin Damat Bey."

"Sanki yıldız olmama izin veriyorsun."

"Bunu yıllar yıllar önce aştığını düşünüyordum."

"İyi ki buradasın. Bir de pilot olup gelseydin egondan geçilmezdi. Bak daha yakışıklılığına bile gelmedim." Timuçin kahkahalarla güldü.

"Üst versiyonum hatta benden daha ünlü olan biri gelecek."

"Şunu kabul etsin, abin senin kadar yakışıklı değil," dedi Eren gülerken.

"O İceman'di. Ben ise Maverick."

"Evet iyi bir benzetme." Timuçin pantolonun cebindeki titretişimi hisseder hissetmez telefonu eline aldı. Nehir mesaj atmıştı. Burada olduğunu bildiriyordu. Kısaca *geliyorum* yazıp cevapladı Timuçin.

"Benim kızım gelmiş," dedi ve ayağa kalkıp izin istedi. Timuçin dışarıya çıktığında salonun dolmaya başladığını gördü. Gözleri hızlıca masaları tararken sırtında bir el hissetti ve yavaşça arkasına döndü. Nehir tüm ihtişamıyla karşısında duruyordu.

Bir an nefesinin kesildiğini hissetti Timuçin. Böyle cesur bir kıyafetle beklemiyordu onu ama çok beğendiği bir gerçekti.

"Bir şey demeyecek misin?" dedi Nehir gülerek.

"Ben.... Ee..." Nehir ona bakarak gülerken Timuçin kendine geldi.

"Çok hoş görünüyorsun ben biraz şaşırdım. Yani gerçekten çok güzel görünüyorsun." Nehir onun afallamasının tadını çıkarıyordu.

"Sen de çok yakışıklı görünüyorsun." Siyah bir takım elbise ve beyaz gömlek giymiş siyah bir kravat ile tamamlamıştı. Timuçin Nehir'in gözlerinin içine bakarken bir adım daha yaklaştı ona ve sağ elini eline aldı.

"Evet, beni gerçek Timuçin ile tanıştıracaktın."

"Annem hakkımda bir şey demişti. O da bir nevi gerçek Timuçin oluyor."

"Anladım." Nehir hayal kırıklığına uğramıştı açıkçası. Hatta bunu Timuçin de anladı.

"Başka bir şey mi bekliyordun?"

"Bana açılacağını düşünmüştüm ama başka sefere." Nehir toparlamaya çalıştı çünkü onun hemen gerildiğini görebiliyordu.

"Bu şey seni neden bu kadar rahatsız ediyor? Geriliyorsun anında çok tuhaf." Timuçin Eren'in söylediklerini düşündü. Ya şimdi ya da hiçti.

"Ben... Ben bir kaza geçirdim." Denedi içinde ne var ne yoksa anlatmayı istedi ama bir türlü başaramadı. Ağzından tek çıkan şey bu olmuştu.

"Evet..." dedi Nehir beklenti içinde.

"O gün hayatım değişti ve ben o günü unutmaya çalışıyorum. Bu yüzden geriliyorum."

"Ne oldu peki? Yani kaza derken?"

"Nehir bunu sana gerçekten anlatmak istiyorum ama bunu şu an yapamıyorum. Gerçekten çok üzgünüm." Nehir bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Zor da olsa gülümsemeye çalıştı.

"Peki... Bu güzel günü... Mahvetmeyelim. Seni sahnede göreceğim sanırım." Timuçin rahatlamıştı. Elinde olan elini yavaşça sıktı.

"Evet ama 2 kere."

"Bekliyor olacağım. Bence arkadaşın sağdıcını arıyor olabilir." Timuçin yavaşça başını salladı. Ona sımsıkı sa-

rıldı çok tuhaf hissediyordu sanki onda teselli bulmaya çalışıyordu. Hiç bırakmayacak gibi sımsıkı sarılmış başını onun başına yaslamıştı. Saçlarından gelen güzel kokuyu içine çekti.

"Geçti..." dedi Nehir onu anlayarak. Sandığından çok daha farklı bir olay vardı. Timuçin bundan dolayı resmen acı çekiyordu.

"Gerçekten geçecek mi? Bir gün her şeyi içimden söküp atabilecek miyim?"

"Her şey geçer yeter ki buna inan." Timuçin gözlerini kapattı ve uzun bir öpücük bıraktı kollarındaki kızın şakağına.

Nehir tam gözlerini açarken karşıdan onlara doğru gelmekte olan birilerini fark etti. Yakınlaştıklarında onların kim olduğunu gördü. Abisinin geleceğini biliyordu ama ailesinin geleceği tamamen aklından çıkarmıştı. Neyse ki toparlanması için vakit bulabildi. Asuman Hanım bir kadınla gayet samimi bir şekilde konuşmasını sürdürüyordu. Ayrıca en az kendi kadar kadının da şık olduğunu gördü. Zaten saçlarının modeline hayran kalmıştı ilk gördüğünde.

"Ailen geliyor," dedi usulca ve ondan yavaşça ayrıldı. Nehir bir an için kendini baskı altında hissetti. Samimi bir şekilde gülümseyip kendini rahatlatmaya çalıştı ve seçtiği elbisenin burası için uygun olmadığını düşünse de hemen aklından bu düşünceyi uzaklaştırdı.

"Hoş geldiniz," dedi Timuçin abisi ve yengesine.

"Hoş bulduk. Bu arada Nehir çok şıksın." Nehir daha da rahatlayarak gülümsemeyle kabul etti iltifatı. Zaten yengesi gerçekten çok sıcak biriydi Timuçin'in. Hep Nehir'e sıcak davranmıştı ama abisi pek de öyle sayılmazdı. Olabildiğince soğuk ve resmiydi.

"Masamız şurada." Timuçin de o soğuk gerginliği hissetmişti. Nehir'in elini tuttu sahiplenir bir şekilde.

"Birazdan geliriz siz de Deniz abilerle sohbet edebilirsiniz. Birlikte oturmak daha iyi olur diye düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün." En azından bu da bir şeydir diye düşündü Nehir ve Timuçin'le oradan uzaklaştı. Zaten Timuçin de Nehir'in ne hissettiğini anlamıştı.

"Sana karşı değil bu tutumu yanlış anlama abim sadece çok yakın arkadaşlarına samimiyetini gösterir. Yengemle ilk tanışmalarını anlatsam gülmekten kırılırsın."

"Nasıl desem biraz rahatsız edici."

"Evet ama gerçekten öyle değildir."

"Arkadaşın nasıl heyecanlı mı?" Timuçin annesi ve babasına bakarken asıl görevinin aklından çıkmış olduğunu anladı.

"Terzi kendi söküğünü dikemez hesabı ama fena da sayılmaz aslında. Bana biraz baskı yapmış olabilir."

"Ne konuda?"

"Sana anlatmam konusunda, belki de biraz da olsa açılmamı o sağlamıştır."

"Bazen bu kadar saklayacak şey ne olabilir diye düşünüyorum." Timuçin annesinin duyduğu zaman bu konunun üstüne çok gideceğini bildiği için kısa kesmek istedi. Neyse ki Eren'in annesi ile baya koyu bir sohbete girmişti.

"Nehir bunu anlamak biraz zor çünkü saçma gelebiliyor. Eğer anlatırsam ve sen de *bu muydu yani* dersen gerçekten ne tepki vereceğimi düşünemiyorum. Bu beni baya yıkardı sanırım. O yüzden beni gerçekten tanıman lazım beni tam anlamıyla anlaman için."

"Abimin dosyasında birçok resim ve video var. Hatta bir videoda o kız da yanındaydı." Timuçin bir an düşündü.

"Mezuniyetten sonra bir yere gitmiştik odur büyük ihtimalle. Asıl anlayamadığım abin nasıl bu kadar kolayca bunlara ulaşabiliyor!"

"İnsanlara hemen güvenmez bu yüzden de çok geniş bir ağı var. Sen de adresimi yengen sayesinde bulmuştun."

"Çok çaresizdim çünkü. Bana başka bir seçenek bırakmadın ki!" Nehir konuyu değiştirmek istedi çünkü o dav-

ranışından rahatsız oluyordu. Belki de Timuçin bu kadar açılmışken bir kaç detay daha öğrenebilirdi.

"Eğer okulu bırakmasaydın sen de abin gibi mi olacaktın?" Abisinden bile beterdi bu konuda ve gençliğinde olan o kişi ile şimdi yakından uzaktan alakası yoktu.

"Aklına en egolu kişiyi getir, ondan bile daha fazla egolu olacaktım. Kendini bir şey sanan aptalın tekiydim. Hayat işte çok güzel dersler verebiliyor."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki kendini gerçekten özel hissediyorsun. Birçok kişi ile birlikte elemelere katılıyorsun ve çoğunu geride bırakıyorsun. Zaten pilotların özgüveninin yüksek olduğu bilinen bir şey. Ben de onlardan biriydim. Gerçi özgüveni olmayanın yapacağı bir şey değil. Ki zaten elemede bunu anlıyorlar. Bu geçici bir heves mi yoksa gerçekten hayatını adayacağı bir sevgi mi diye sorguluyorlar. Ve ben çoğu kişi gibi ailemle değil tek başıma gittim. Abim daha iyi olacağını söyledi. Bir açıdan şanslı sayılabilirim çünkü abim bana ne ile karşılaşacağımı anlatmıştı." Nehir'in anlam veremediği ifadeydi bu. İnsanlar genellikle kendi istekleriyle bir yerden ayrıldıklarında bu kadar mutlu görünmezlerdi. Timuçin ise eski anılarını anlatırken hep mutluydu. Nedenini esas olay kadar merak ediyordu ve bunun cevabını almak daha kolay diye düşündü.

"Çok garip, ben bir yerden ayrılsam sanırım eski anıları mutlu olarak anlatamam ama sen gerçekten mutlusun bunu görebiliyorum. Çok farklı geldi."

"Ayrılmamın nedenlerinden biri de bu aslında. Fazlaca saygı bu sözde olan bir şey değil derinde olan bir şey anlamı sonuna kadar karşılayan bir saygıdan bahsediyorum. Orada gerçekten çok fazla mutlu anım var, çok fazla öğrendiğim detay var. Zaten orada öğrendiklerimi uygulayamasam tekrar üniversiteye hazırlanamazdım. O cesareti kendimde bulamazdım." Birbirinden bağımsız detaylar veriyordu ve gerçekten Nehir daha da fazla merak ettiğini

hissetti. Timuçin haklıydı çünkü parçaları birleştirmeye çalışsa da mantıklı bir şey bulamıyordu.

"Devam etmenin saygısızlık olacağını mı düşündün?"

"Teorik olarak evet. Abim bile bunu çok geç anladı."

"Ama yani neden? Neden saygısızlık edesin ki..." Nehir sustu çünkü görebiliyordu artık onun gerçekten rahatsız olmaya başladığını. Sürekli annesinin olduğu tarafa kayıyordu bakışları. İlk karşılaştıkları günü hatırladı ve onun ailesinin yanında nasıl gerginleştiğini tekrar anımsadı.

"Peki tamam."

"Merak etmeni anlayabiliyorum ama bu o kadar özel bir durum ki, karşımdaki kişi sen olsan bile anlatmak benim için çok zor oluyor."

"Bence bugün çok gelişme kaydettin," dedi Nehir takılarak.

"Kesinlikle öyle, kendimden beklemediğim şekilde hem de."

"Eren'e söylemeliyim böyle seni arada sıkıştırsın." Timuçin güldü ve salonun çıkışına geldiklerini fark etti. Annesi ve babası onları fark etti ve birkaç adım sonra karşı karşıya geldiler.

"O beni her zaman sıkıştırıyor zaten. Eğer biraz daha burada olursam arkadaşlığını da kaybedebilirim." Fısıltı şeklinde çabucak söylemişti annesi duymadan.

"Hoş geldiniz!" Timuçin annesine bakarken annesi de Nehir'i süzüyordu.

"Nehir harika görünüyorsun elbisene bayıldım." Gülümsedi Nehir ve biraz da olsa bu iltifatın tadını çıkarmak istedi.

"Teşekkür ederim siz de muhteşem görünüyorsunuz." O gün gördüğü gibi annesi yine takıp takıştırmıştı. Pırıltılar saçan küpesi saçları ile çok uyumlu görünüyordu. Gözlüğü ile aynı renk olan elbisesi de kadına çok yakışmıştı.

"Şöyle bir hayal ettiğimizde muhteşem bir gelin olacağına eminim." Nehir bu imayı duyunca kısa süreli he-

yecana kapıldı. Bu zamana kadar Timuçin ile bu konuyu konuşmamıştı ama görünen o ki annesi bu konuda baya istekliydi.

"Timuçin bu konuda ağırdan alıyor olabilir ama biz şimdiden birbirinize uygun olduğunuzu düşünüyoruz. Ailen de bu konuda bizimle hemfikir." Timuçin babasının bu çıkışı ile şaşkınlığa uğradı.

"Peki, bundan neden bizim haberimiz yok?"

"Dün birlikteydik abinlerde." Nehir de inanamıyordu ailesi hiç bu konudan bahsetmemişti. Bu kadar istekli olduklarını bilmiyordu.

"Açıkçası Derya abim ikna olmuş gibi gözükse de içten içe istemiyor bu durumu."

"Aslında o da vardı. Birlikte güzel bir aile yemeği oldu." Nehir inanamıyordu, şaşkınlığını gizlemek için yutkunmak zorunda kaldı.

"Aslında pek ayakta konuşulacak bir konu değil."

"Çok haklısın," dedi annesi ve Timuçin masayı onlara gösterdi.

"İnanamıyorum gerçekten Derya abim..." Cümlenin gerisini getiremedi. Abisi bu sıralar onu feci halde şaşırtıyordu ve bunun altından bir şey çıkacak diye Nehir'in ödü kopuyordu.

"Nehir annem gerçekten seni çok sevdi bunu sen de fark ediyorsundur. Zaten o hislerine fazlaca güvenir ve haklı da çıkar. Biliyorum bu konuyu çok konuşmadık ama şunu söyleyebilirim ki bana fazlaca güven veriyorsun. Sana anlatmadığım konular için tutumun beni fazlasıyla mutlu ediyor." Timuçin tam kelimelere dökemese de Nehir ne demek istediğini anlamıştı. Ciddi olmaya varım demek istiyordu. Nehir o an kaçmak istedi.

"Ben de, sanırım masaya gitsem iyi olacak." Timuçin gülümsedi kabul eder bir şekilde. Nehir arkasını dönerek masalarına doğru yürümeye başladı. Timuçin ona bakmaktan kendini alamadı. Bugün cidden daha da göz alı-

cıydı sanki güzelliği daha ön plandaydı. O an bu kapıdan çıkanın kendi olacağını hayal etti. Acaba nasıl hissederdi? Eren'den bile daha fazla heyecana kapılabilir miydi? Tüm hayatını onunla geçirme fikri abisinin itirazına rağmen mutlu bitebilir miydi?

Ailesinin tutumu onu şaşırtsa da içten içe kendisinin de bunu gerçekten istediğini biliyordu. Nehir çok güzeldi ona karşı tam da istediği konuda sabırlıydı. Evet, zaman zaman onu sıkıştırsa da duracağı noktayı iyi biliyordu. Onun yanında kendini huzurlu hissediyordu. Tıpkı yıllar öncesine dönmüş gibiydi. Bu Timuçin için çok kıymetliydi.

Timuçin abisine çoğu zaman karşı çıkmıştı ve aklındaki doğru neyse onu yapmıştı. Abisinin direncini kırmak ilk karşılaştığı bir şey değildi. Çoğunlukla bu durumdan başarı ile ayrılmıştı ve biliyordu ki abisi bir daha ona karşı hata işlemeyecekti çünkü sonuçları çok ağır olabilirdi. Ailesi de bu sefer yanında olacaktı ve daha da kuvvetli olacaktı eli.

Timuçin son kontroller yapıldıktan sonra kendisine ayrılan masaya döndü. Pek gergin bir hava görünmüyordu. Ailesi ve Deniz'in sohbet ettiklerini görebiliyordu. Masaya ulaştığında Nehir'in yanına oturdu.

"Bir sorun yoktu umarım," diye fısıldadı Nehir.

"Her şey yolunda." O an ışıklar söndü ve gelin ve damadın gelmekte olduğu anons edildi. Hep birlikte alkışlarken Nehir Timuçin'in arkadaşı adına ne kadar da mutlu olduğunu görebiliyordu.

"Benim gitmem gerekiyor." Timuçin şahit olmanın getirdiği görevi yapmak için masadan ayrıldı.

"Sizinle çalışmaya başlamış Eren," dedi Tevfik Deniz'e bakarak.

"Evet, hatta Nihal'in testine tabii tuttum onu."

"Bence çok başarılı olacak benim kendi kanaatime göre Psikiyatri biraz daha farklı bir yaklaşım gerektiriyor ve bence o fazlasıyla bu konuda başarılı. Eminim ki hızlıca

yükselecek. Zaten diğer çalıştığı hastaneden hastaları falan geliyormuş," dedi Nihal.

"Çok çalışkandır çocukluktan beri arkadaşlar Timuçin ile birlikte büyüdüler."

"En imrendiğim şey Asuman Hanım. Deniz'e her zaman bu konuda imrendim."

"Yalnız değilsin Nihal."

Nikah kıyıldıktan sonra Timuçin tekrar masaya döndü. Çift ilk dansını yaparken şarkı seçimi biraz Nehir'i şaşırttı. Ekrana verilen videoya bakarken sahnedeki altı kişiden üçünü çıkarmıştı.

"Gitar çalan sen misin?" dedi Timuçin'e dönerek.

"Evet, lisede yıl sonu gösterisi için sahneye çıkmıştık." Eren saz çalıyordu Gülçin ise İki Keklik'i söylüyordu.

"Anne bu videoyu sen çekmiştin değil mi?" dedi Tevfik annesine dönerek.

"Evet."

"Sesi gerçekten güzelmiş Gülçin'in. Onlar için bir anlamı olmalı," dedi Nehir.

"Aslında lisede birbirlerinden habersizdiler diyebilirim. Üniversitede başladı ama ilk defa bu gösteri için bir araya geldikleri bir nevi tanıştıkları için önemli ve bu türkü ile dans etmek istediler."

"Aynı sınıfta değildiniz yani."

"Evet ve Gülçin o zamanlar baya soğuktu ona gıcık kapmıştık," dedi Timuçin gülerek.

"Büyük aşklar nefretle başlar misali. Hep doğru çıkıyor." Deniz Nihal'in söylediği cümleye öyle bir gülümsedi ki bu masadaki herkesin dikkatini çekti.

"Siz de mi yoksa?" Nihal, Asuman Hanım'a bakarken başını salladı yavaşça.

"Hem de fazlasıyla." Deniz eşinin elini sıktı sevgiyle.

"Kaç yaş var aranızda? Nihal çok genç duruyor çünkü."

"Yedi, beni Deniz olgunlaştırdı diyebilirim."

"Abimi de yengem olgunlaştırdı." Tevfik Timuçin'e bakıp güldü.

"Haklısın."

"Dans sırası biz de." Timuçin Nehir'e elini uzattı. Nehir eli tutup onunla birlikte ayağa kalktı. Dans ederlerken Nehir yengesinin onların fotoğrafını çektiğini gördü.

"Kesin Açelya yengeme yollayacak fotoğrafı merak etmiştir, elbiseyi o seçti çünkü."

"İyi ki seçmiş sana, çünkü o kadar yakışmış ki Gülçin'in yerinde olmak istemezdim."

"Ya hayır, öyle bir niyetim yoktu. Açıkçası pek bir şey beğenemedim ve Açelya yengem de bana bu elbiseyi gösterince denedim. Bugün gerçekten beklediğimden farklı ilerliyor."

"Abine mi şaşırdın?"

"Evet, cidden tutumu o kadar çok değişti ki yetişemiyorum."

"Belki de yanlış yaptığını anlamıştır."

"Bilmiyorum ama bir şey olacak diye çok korkuyorum."

"Korkma ve anın tadını çıkar."

"Evet, bugün beni gerçek Timuçin ile tanıştıracaktın. O kısmı delice merak ediyorum." Timuçin güldü ve Nehir'i biraz daha kendine çekti.

"Umarım hayal kırıklığına uğramazsın."

"Açıkçası ilk söylediğinde sırrını açıklayacağını düşünmüştüm."

"Öyle bir niyetim yoktu aslında ama bir şekilde az da olsa söylemiş oldum gibi."

"Her söylediğin detay ile daha da meraklanıyorum. Tam öğrendiğimde ne olacak çok merak ediyorum."

"Tek temennim diğerleri gibi düşünmemen."

"Öyle düşünmeyeceğimin garantisini şimdiden verebilirim çünkü seni kaybetmek istemiyorum. Şu an hayatımda olan en iyi detay sensin Timuçin. Uzun zamandır bir kısır döngüdeyken resmen onun içinden beni çıkardın. Hayatta başka güzel duyguların da var olduğunu hatırlattın bana."

"Aslında bu tanımı benim söylemem gerek çünkü sen de benim için tam öylesin özellikle beş yıldaki her günü aynı geçen bir adamken. Belki de annemler haklı."

"Evlenmek..."

"Evet, geçende hocam bile bu imada bulundu bana. "

"Ben pek düşünmedim her şeyin tadını çıkarmak istiyorum."

"Ben de öyle düşünüyordum ama bugün gördüm ki... Haklı olabilirler."

"Biliyor musun Deniz abim evlendiği gün en mutsuz damatlardan biriydi yengemi asla istemiyordu." Nehir hem heyecanını bastırmak hem de konuyu biraz daha değiştirmek istedi. Bu ani bir çıkış oldu ve Nehir buna hazır değildi.

"Masada hiç öyle görünmüyorlardı."

"Abim zorla evlendi ve sonra baktı ki Nihal yengem ona çok iyi geliyor onu sevmeye başladı. Evlilik aşkı öldürmüyor aslında kötü olanı iyileştiriyor."

"Sen de beni iyileştirecek misin?"

"Senin de istemen gerek ama sen istemeden olmaz."

"Ben dünden razıyım Nehir."

"O zaman olur," dedi Nehir gülerek.

"Ama şu hikâyeyi baştan dinlemem gerek."

"O zaman gelsin anlatacağıma emin olabilirsin." Gözlerinin içine baktı Nehir'in. Mavi gözlerinin heyecanla ışıldadığını gördü. Kimse olmasaydı onu doyasıya öperdi ama burada olmazdı.

"Seni seviyorum Nehir Hazinedar," dedi ona adını söylediği ilk güne atıf yaparak.

"Ben de sizi Cerrah Bey, çok seviyorum. Hatta beni ameliyat ederken yanındaki kıza güzelim deyip üstüme alındığım gün bile seviyordum." Evet, seni de güzel buluyorum dediği andan beri Nehir ona karşı bir şeyler hissediyordu. Artık bunu açıklamaktan oldukça mutluydu.

"Yüzün şişken bile seni güzel buluyordum. Hatta sana fotoğrafımı atarken çekindim belki beni çirkin bulursun ergenken diye düşündüm."

"Sivilceli halinle bile yakışıklısın, çok daha fazlasını gördüm. Hatta Eren'le birlikte madalya ısırdığınız resmi bile." Timuçin kahkaha attı. İnanamıyordu nasıl o resme kadar her şeyine ulaşılabilmişti.

"Evet, o gün bölge birincisi olmuştuk halk oyununda. Zaten birazdan sana bu konuda gerçekten de iyi olduğumu göstereceğim."

"Çok merak ediyorum." Müzik değişince Nehir oturmak istedi çünkü oyun havası oynayabilen kızlardan değildi. Nihal yengesinin kafasındaydı. Neyse ki o umduğu gibi beklememişti.

"İzle bakalım beni beğenecek misin? Bu konuda iddialıyım."

"Gözümü bir an bile ayırmayacağımdan emin olabilirsin." Timuçin giderken sahneye birkaç kişi daha geldi. Müzik başlarken Timuçin ona göz kırptı ve sonra yüzü ciddileşti. Eren en önde Timuçin de arkasındaydı. Zeybek oynamaya başladıklarında Nehir onun ne demek istediğini anladı. Her hareketinde bir asalet bir yiğitlik vardı ve ona gerçekten de yakışıyordu. Zaten ne kadar da usta olduğunu görebiliyordu. Bunun nedeni çocukluğunda öğrenmiş olduğuna bağladı. Kollarını kaldırışı, ayak hareketleri ile uyumu muhteşemdi. Ona bir kez daha hayran kaldığını hissetti. Haydi efeler dediklerinde tüyleri diken diken oldu.

Müzik sona erince tüm konuklar hep beraber alkışladı. En çok da Nehir alkışlamıştı. Gerçekten böyle bir şey beklemiyordu evet dans konusunda yetenekliydi ama onu bu kadar etkileyebileceğini düşünmemişti. Yanına gelmesini beklerken o müzisyenlerin yanına çıkmıştı. Onlarla bir şey konuşuyordu.

"İşte oğlumu şimdi tanıyacaksın Nehir. Sana söylemediğini demiştin."

"Evet, bir kere bile çalarken görmedim."

"Seni şaşırtmak istediğini söyledi bana hatta Eren'e fazla mı olur diye bile danıştı. Hayran bırakmak istiyor seni. Tabii aramızda kalsın bana çok kızar." Asuman Hanım'ın neşesi kesinlikle bulaşıcıydı. Ses tonunu çok güzel kullanıyordu ve oldukça etkiliyordu insanı. Nehir sahneye baktığında Timuçin'in bir keman kutusunu açtığını gördü. Çenesini dayayıp arşe ile tellere bir kaç kere değdirdiğini gördü. Sonra başparmağını kaldırdı bir aksaklık yok dercesine. Mikrofonlar ayarlandı ve sonra Timuçin bir mikrofonu eline aldı.

"Açıkçası Gülçin bana ilk söylediğinde pek olumlu bakmamıştım. Uzun süredir kemanımı elime bile almıyordum. Bu cesareti bana kız arkadaşım verdi. Bu yanımla hiç tanışmadı ve bunu yaparak hem Gülçin'i mutlu edeceğim hem de Nehir'i bu yanımla tanıştıracağım. Umarım bu öne çıkışım fazla gelmez. Nehir senin için ve tabii ki mutluluklar kardeşim." Çifti son anda hatırlayışı konukların gülüşmesine yol açtı. Yerine geçti ve diğer müzisyenlerle birlikte kemanı eline aldı. Birlikte ilk defa duyduğu duygusal ve insanın içini yumuşatan bir ezgi çalmaya başladılar. Gerçekten de keman çalmada yetenekliydi. Diğer kemancılar çalarken o bir noktada durdu ve hafifçe eğilerek bir yan flüt aldı. Kemancılar bir bir çalmaya bırakırken o flüte üflemeye başladı ve çok tatlı bir ezgi kulaklarına çalındı. İnsanı hem mutlu eden ama bir taraftan da hüznün varlığına işaret eden o tatlı ses aynı anda bambaşka duygular içerisinde kalmasına yol açmıştı. O kadar ustaca kullanıyordu ki parmaklarını neden iyi bir cerrah olduğunu şimdi daha iyi anlamıştı.

"Çok yetenekli," dedi Deniz. O da müzikten anlıyordu az çok.

"Bu yüzden mi cerrah olmak istedi? Ellerini çok iyi kullanıyor. Daha doğrusu el göz koordinasyonu çok iyi."

"Hayır, savaş pilotu olmak istiyordu. Bu yüzden el göz koordinasyonu çok iyi, kendini çok geliştirdi. Cerrah olmak aklından geçmemişti."

"Ama işime ilgisinin olduğunu biliyorsun Tevfik."

"Öyle olsa bile anne o çok iyi bir pilot olacaktı. "

"Ama olmadı tercihini bu yönde kullandı." Tevfik yüzünü buruşturdu ne kadar da çok rahatsız olduğunu görebiliyordu.

"Ayrıca seni tahtından etmediği için ona minnettar olman gerek."

"Evet, haklısın," dedi Tevfik ama bu o kadar soğuk söylenmişti ki anne ve oğul arasındaki bu ufak sürtüşme ortamın gerginleşmesine yol açmıştı.

"Tabii ki haklıyım senin ne kadar da pilot olmanı istediysem Timuçin'in de o denli diş hekimi olmasını istedim. Herkes mutlu olduğu mesleği yapmalı."

"Kesinlikle öyle," diyerek Asuman Hanım'a katıldı Deniz. O an anladı Nehir. Timuçin'in abisi ile ilgili dedikleri şimdi kafasında oturmuştu. Abisi asla onun ayrılmasını istememişti ve bu yüzden küs geçirmişlerdi o yılları. Bu tutumuna bakarsa abisi hâlâ onun hata yaptığını düşünüyor olmalıydı. Belki de bu da bir sırrın bir parçasıydı. Bu yüzden fazlaca üzgün ve saygısız hissediyordu. Ama Nehir'in hiç bilmediği detaylar vardı ve Timuçin de bu detayları anlatmaya oldukça isteksizdi.

Timuçin kliniğe adım attıktan sonra insanların ona olan tuhaf bakışlarını fark etmiş ve bundan hayli rahatsız olmuştu. Dışarıdaki sekretere 'günaydın' diyerek içeriye girdi. O tuhaf bakışlar burada da mevcuttu. Hatta öğrencilerin bile o bakışlardan nasiplendiğine şahit oldu. Masaya geldiğinde gazete okuyan kıdemli asistanı gördü.

"Günaydın," dedi yavaşça. Kadın hemen başını kaldırdı ve Timuçin'e gülümsedi.

"Günaydın, meşhur olmuşsun." diyerek gazeteyi işaret etti. *Ne olabilir ki* diye düşünürken birden kadının okumakta olduğu sayfayı gördü. Gazeteyi eline alıp yakından inceledi.

"Nehir Hazinedar sır gibi sakladığı sevgilisini artık açığa çıkardı." yazıyor ve Nehir'in sosyal medya hesabından kalp emojisi ile bu fotoğrafı paylaştığını ekliyordu. Fotoğrafta Nehir ile birbirlerine bakıyorlardı. Dans ederlerken çekilmişti. Açıkçası bu durum Timuçin'in hiç hoşuna gitmedi. Önceki gazete yazısına da benzemiyordu.

"Çok yakışıyorsunuz," dedi kıdemlisi.

"Teşekkürler." Timuçin'in yüzü düşmüştü çünkü böyle bir şey yaparken Nehir'in ona sormasını beklerdi.

"Galiba tüm sosyal medya sizi konuşuyor. Hiç sevgilinin ünlü biri olduğundan söz etmedin."

"Bakabilir miyim?" Kıdemlisi ona telefonunu uzattı ve hemen altındaki yorumlara baktı. Artık kimliği de ifşa olmuştu zira bir hastası onu tanımış ismini soranlara da vermişti. Hatta Nehir'i aramak için telefonunu çıkardığında sayamayacağı kadar takip isteği olduğunu görünce daha

da öfkelendi. Biraz daha sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve kişisel dolabının olduğu küçük dinlenme odasına geçti. Telefon çalıyordu ama açan yoktu. Tam kapatacakken Nehir cevap vermişti.

"Günaydın," diye başladı ama Timuçin pek de aymış gibi görünmediğini biliyordu. Zira dün geceki fotoğrafları herkesin dilindeydi.

"Günaydın ama açıkçası Nehir..." Cümlelerini düzgün seçmeliydi yoksa onu kırabilecek kadar öfkelenmişti. Özellikle insanların o bakışlarından sonra...

"Bir sorun mu var?"

"Kesinlikle bir sorun var. O fotoğrafı koyarken neden bana haber vermedin? Şuan herkes beni ve o fotoğrafı konuşuyor. Hatta ifşa bile olmuşum. Sayamayacağım kadar kişi bana takip isteği atmış. En azından başıma gelecekler-den haberdar olsaydım."

"Daha önce de fotoğrafın çekilmişti."

"Ama bu kadar net değildi. Hastalarım bile tanımış yorum yazmışlar. Kliniğe girerken çalışanların bana olan bakışlarını görmeliydin."

"Timuçin eğer bundan bu kadar şikâyetçiysen... Benim hayatım bu şekilde ilerliyor ve bunu da durduramam, insanlar merak ediyor gazeteciler de yazıyor. Bu hep böyle devam edecek ne ilk ne son fotoğrafın olacak. Tabii gerçekten benimle birlikte olmak istiyorsan."

"Nehir tabii ki bunu kast etmedim."

"Sana haber versem yine aynı muameleye tanıklık edecektin. Ben sadece gerçekten mutlu olduğum bir geceye ait bir anıyı paylaşmak istedim. Tıpkı diğer çiftler gibi." Sesinden onun da hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordu. Yapabileceği bir şey yoktu çünkü bundan feci derecede rahatsızlık duymuştu.

"Nehir ben..."

"Bana lütfen düşün, öyle söyle. Bu kadar küçük bir habere bile öfkelenebiliyorsan diğerlerini düşünemiyorum

bile. Kolay gelsin." Telefon yüzüne kapanmıştı ve şimdiden kötü hissetmeye başlamıştı. Kast ettiği o değildi ama Nehir de hep bununla karşılaşacaklarını ima ediyordu. Derin bir nefes almaya çalıştı ama içinden dolaba yumruk atmak geçiyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu, bir an önce kendini işine vermeliydi. Tekrar muayene odasına döndü.

Nehir sırf bir fotoğraf yüzünden tartıştıklarına inanamıyordu. Bugün yeni işinde ilk günüydü ve kötü bir moralle başlıyordu. Zaten insanların ona olan bakışları yeterince kötüydü. Hatta tuvalette onun hakkında yapılan yorumlara kulak misafiri olmuştu.

"Şımarık, burada burnunu sürtmeye gelmiş sanırım."

"Umarım Şahika Hanım havasını söndürür de abisinin yanında çalışıp ödül almaya benzemediğini anlar. Bak buraya yazıyorum bu sene o alamayacak ödülü."

"Sevgilisini gördün mü? Taş gibi çocuk."

"Parası olan taşları topluyor."

İnsanların ona karşı bu kadar önyargılı olduğunu bilmiyordu. Evet, kıskanıldığını çoğu zaman duymuştu ama bu kadar nefreti kendisi de tahmin edememişti. Çoğu kişi ondan bu kadar nefret ederken burada mutlu çalışıp çalışamayacağından emin değildi ama bir umudu da vardı. İnsanlara gerçek Nehir'i gösterebilir önyargılarını kırabilirdi. Kalemini parmaklarında sıkıntıdan döndürüp dururken kapısı çalındı ve yüzü asık sekreteri elinde bir çiçekle geldi. Bir an için heyecanlandı. Timuçin'in gönderdiğini düşündü gönlünü böyle almak istiyor olabilirdi.

Genç kıza teşekkür edip çiçeği aldı ve hemen üzerindeki kartı okudu.

"Yeni işinde çok başarılı ve mutlu ol kardeşim."

Derya Akad Hazinedar

Abisi bugünü unutmayacak kadar inceydi, en azından sevgilisine göre öyleydi. Ki hâlâ arayıp bir şey söylememişti. Şimdiye kadar Nehir'in gönlünü alması gerekiyordu. Kötü bir şey yapmamıştı, her genç kadın gibi mutlulu-

ğunu paylaşmak istemişti sadece. Yaşadıkları çağda gayet normal kabul edilirken karşılaştığı muamele ciddi anlamda can sıkıcıydı. Beyaz güllere canı sıkkın olsa da gülümseyerek baktı. Abisi en sevdiği çiçeği unutmamıştı.

Asık suratlı sekreteri tekrardan kapıyı çalarak onu daldığı düşüncelerden uyandırdı.

"Nehir Hanım, Şahika Hanım sizi toplantı odasına bekliyor." Nehir hızla ayağa kalktı. İşte şimdi tecrübesini konuşturma vaktiydi. O ödülleri hak ederek aldığını herkese kanıtlayacaktı. Dik ve kendinden emin bir şekilde sekreterini izledi. Odaya geldiğinde beş kişinin oval bir masada oturduğunu gördü. Bir proje beyaz perdeye yansıtılmıştı.

"Nehir de geldiğine göre başlayabiliriz." Nehir onun için ayrılan yere oturdu ve konuşulanları dinlemeye başladı. Karşısında gördüğü proje gayet sıradan her mimarın elinden çıkabilecek bir projeydi. Açıkçası bu kadar basit bir çalışmayı konuştuklarına da anlam verememişti.

"Nehir sen ne dersin?" Söz kendisine gelince hemen toparlandı ve kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Açıkçası oldukça sıradan buldum. Demode desek yanlış olmaz sanırım. Ben her zaman daha yenilikçi ve modern çizgilerden yana oldum. Böyle bir yapının şirket bünyesi altında imzasının olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Siz ne dersiniz Şahin Bey? Son kararı siz vereceksiniz."

"Nehir Hanım'a katılmıyorum. Klasik olan yapılar her zaman çok daha değerli olmuştur." Nehir duydukları karşısında şoke olmuştu. Şirketin asıl sahibi nasıl böyle basit bir projeyi savunabilirdi?

"Sanırım Nehir Hanım şirketimizin çizgisinden bihaber. En kısa sürede öğrenseniz ve bir daha böyle densizlik yapmasanız iyi edersiniz." Nehir olduğu yerde kalakalırken bir şey diyemedi zira donmuştu çünkü. Fikrini beyan etti diye azar yiyeceği en son düşündüğü şeydi. Ayrıca peşinden koşan kendileri değil miydi de Nehir'in fikirlerini

küçümsüyorlardı. En sonunda tam kalkmak üzereyken birden ani yükselen bir cesaretle konuşmaya başladı.

"Şahin Bey, bana fikrim soruldu ve ben de fikrimi söylemiş oldum. Asıl gerçek düşüncemi söylemezsem şirketinize ihanet etmiş gibi hissederdim. Tekrar söylüyorum bu yapı sizi sadece basit gösterir. Aynı bütçeye biraz daha küçük ama gösterişli yapılar yapılabilir. Bunun şirket çizgisi ile de..." Nehir bunu söyleyip söylemem konusunda kararsız kaldı.

"Evet," dedi Şahin Bey gerçekten de onun öfkesini tutmaya çalıştığını gördü. Nehir böyle sığ düşüncelerle dolu bir şirkette çalışacağına inanamıyordu. Kâbus gibi bir yer dese abartmış olmazdı. Ayrıca kâbus gibi bir gündü de.

"Şirket çizginiz zaten beğenilmiyor." Bir çırpıda söyledi bunu. Nehir'in burayı istemesinin sebeplerinden biri de buydu. Burayı adam etmekti ve başarısına farklı bir boyut kazandırmaktı. Dışarıda duyduğu şey hep buydu seslerin çıkmamasının nedeni adamın fazlasıyla babasından dolayı zengin oluşuydu.

"Demek öyle." Adam sandalyesini geriye çekti ve ayağa kalktı. Dev gibi yükseldi Nehir'in karşısında.

"İkinci kural burada söz verilmeden konuşulmaz Nehir Hanım. Dışarıda hakkımda ne konuştukları da umurumda değil. Ben ne istersem o olur."

"O zaman beni bu toplantıya neden çağırdınız? Gerçekler yerine övgü duymayı beklediğiniz için mi?"

"Çağırdım çünkü ahlakınızı görmek istedim. Çok hoşlandığım söylenemez ama sizinle güzel çalışmalar yapacağımızı düşünüyorum çizgimizi öğrendiğinizde." Adam çalışanlarına pislik gibi davranıyordu. Bunu net görebiliyordu ve yapabileceği bir şey yoktu. Sabredecekti, gerçekten burada bazı politikaları değiştirmeye çalışacaktı. Biliyordu ki sabırlı olduğu takdirde başarma ihtimali daha yüksekti.

Sessizce tüm kişilerin odasından çıkmasını bekledi. Gerçekten bunu seçmeleri şaka gibiydi. Timuçin'in eleştirdiği yapısı bile buna on bin basardı. Sahi hâlâ bir adımı olmamıştı onun. Mesai saatinin bitmesine de az kalmıştı ama hâlâ tık yoktu. Nehir nefesini hızla üfledi dışarıya ve elindeki kalemi kırmak ister gibi sıktı elinde ve ani bir hareketle sandalyeyi geriye çekip bu bunaltan odadan çıkmak için doğruldu. Şu masa ve sandalyeler bile demodelik kokuyordu. Nasıl cimri bir adamdı böyle!

Koridorda hızlı adımlarla yürürken dimdik bir şekilde önüne bakıyordu. Hatta topuklu ayakkabısı öyle ses çıkarıyordu ki insanlar dönüp ona bakıyordu. Yürüdüğü yeri ateşe verecek bir hali vardı. Fazlasıyla sinirli ve gergindi. Hem bu Şahin denen patronuna hem de onu sevdiğini söyleyen erkek arkadaşına.

Odasına girdikten sonra telefonunu kontrol etti ve hâlâ bir şey yoktu. Sadece oturup düşünerek mesai vaktini doldurdu. İlk günün bu kadar boş ve kötü geçeceği aklının ucundan geçmemişti. Binadan kaçarcasına çıkmak istiyordu ama hanımefendiliğini bozmadan ana girişten çıktı. O kadar dalgındı ki onu görmedi bile.

"Nehir!" Arkasından biri sesleniyordu ve bu sesi çok iyi tanıyordu. Yavaşça arkasını döndü demek böyle bir adım atacaktı. Timuçin yüzünü inceledi ve onun gerçekten de mutsuz olduğunu gördü.

"Nasıldı ilk günün?" diye konuya girdi sabahki konuşmalarını unutturmaya çalışarak. Zira konuşma yeri burası değildi. Nehir etrafına bakındı ve arabasının anahtarını ona uzattı.

"Beni evime götürür müsün?" dedi usulca.

"Peki..." Timuçin onu izledi yürürken, evet sabah tartışmışlardı ama sanki başka bir şeyin daha olduğunu görebiliyordu.

Arabaya bindiklerinde çalıştırmadan bir müddet Nehir'i izledi. Kesin bir şey vardı çünkü Nehir asla sessiz kalamazdı hele ki ona bu kadar öfkeliyken.

"Pek bir şey demiyorsun. Nehir bak gerçekten biraz fazla çıktım ama insanların bakışlarını görmeliydin. Beni rahatsız etti o bakışlar bu yüzden de biraz öfkelendim. Tabii ki senin için bunları görmezden gelmeye çalışacağım."

"Görmezden gelmeyeceksin Timuçin alışacaksın. Çünkü hep böyle olacak." Sonunda Nehir bir şey söylemişti hem de öfkeyle. Bu tavrına sevineceği asla aklının ucuna gelmemişti.

"İyi geçmedi mi?"

"İyi mi? O kadar kötüydü ki! Hiç böyle hayal etmemiştim." Nehir'i biraz daha konuştursa ağlayacağını bile düşündü Timuçin çünkü o kadar dolmuştu ki bir günde.

"Adam kendini diktatör sanıyor laflarının üstüne laf istemiyor gelmiş bir de fikrimi soruyor ama söyleyince onu tasdiklememi bekliyor. Her şey demode aynı projeleri gibi. Ne kadar kadın varsa şirkette hepsi benden nefret ediyor. Daha sayayım mı?"

"Nehir bahsettiğim olay buydu. İşler her zaman hayal ettiğimiz gibi gelişmez."

"Resmen oradan kaçıp kurtulmak istedim. Sadece bir günde insan bezebilir mi?"

"Sen baya dolusun bence bana gidelim ve biraz kendini topla. Ayrıca daha hediyeni vermedim."

"Ne hediyesi?"

"Yeni işin içindi ama şu an pek konuşmak akıllıca değil." Bir an Nehir'in kucağında duran çiçeklere kaydı bakışları.

"Çiçekler kimden?"

"Abimden..." Nehir'in bakışları düşünceli bir hal aldı ani bir değişimle. Hayır, abisi bu kadarına cüret edemezdi. Kardeşine bu kadarını yapmazdı. Artık hayatına karışmayacağını söyledikten sonra hem de. Ama neden herkes ona çok kötü davranıyordu? Sanki elbirliğiyle onu bezdirmeye çalışıyorlardı.

"Ne oldu?"

"Bu davranışların sebebi abimse? Onunla bir muhabbetleri var. Ya abim rica ettiyse? Bana bir ders vermeye çalışıyorsa."

"Öyle olduğunu sanmıyorum ama öyleyse bile bu dersi geç o zaman. Bunu yapabildiğini abine göster. "

"Cehennem gibi. Yengemin neden Çağlayanlar için öyle dediğini anladım." Bu küçük yoruma yanıt vermedi Timuçin ve arabayı çalıştırdı.

"Fotoğrafı annem çok beğenmiş."

"O fotoğrafı sadece sen beğenmedin Timuçin."

"Tabii ki beğendim benim sevmediğim insanların bakışlarıydı. "

"İnsanların bakışlarına alışık olmalısın özellikle de kadınların bakışlarına."

"Tek bir kadının bakışı ilgilendiriyorsa beni o zaman ne yapacağız?" Nehir güldü, bugün ilk defa kendini biraz da olsa rahatlamış hissetti.

"Bugün bir hediye ve bir yemekle affettiremezsin kendini?"

"Ne yapmam gerekiyor mesela?"

"Düşünmem lazım hemen karar verirsem güzel bir şeyler isteyememem olası."

"Ben düşünmüştüm ki ateşli bir öpücükle kendimi affettirebilirim." Timuçin'in önceden fazlasıyla uyguladığı bir taktikti bu ve fazlasıyla işe de yarardı.

"Beyefendi cüretinize hayran kaldım doğrusu."

"Eski halimin bir davranışı hanımefendi. O yönümü tanımak istediğinizi söylemiştiniz."

"Öpücük hem de, bir de ateşli."

"Evet, yanmaktan mı korktunuz yoksa?" Nehir kahkahalarla gülmeye başladı muhabbetlerine. Hatta arabadan indiğinde bile gülüyordu. Kötü bir günün böyle devam edeceğini kim bilebilirdi ki. Eve girdiklerinde Nehir ayakkabılarını çıkardı ve ne kadar da ağrımış olduğunu fark etti. Şu ayakkabılara ne kadar para verirse versin ağrıtmayanı yoktu.

Daha yeni fark ediyordu Timuçin hediye ettiği formayı tekrar giymişti üzerine. Kendi kendine gülümsemekten alamadı kendini.

"Çok yakışıyor sana," dedi mutfağa giderken. Ona yakışmayan bir şey mi vardı sanki? Hele dün oldukça çekiciydi. Hatta bazı kızların ona olan bakışını yakalamış ve sinir bile olmuştu.

"Dün giydiğin elbise de çok yakışmıştı. O kadar çok yakışmıştı ki gözüm senden başkasını görmedi. Hatta..." Timuçin bir anda o kadar yakınına gelmişti ki Nehir olduğu yerde kalakalmıştı. Arkasında masanın baskısını hissedebiliyordu çünkü ona yaslanmıştı. Gözleri gözlerinin içine cesurca bakıyordu.

"Evet..." diye fısıldadı Nehir.

"Tüm gece seninle yalnız olmayı hayal ettim. İşte o zaman seni doya doya öpebilirdim. Şimdi de yalnız olduğumuza göre bunu gerçekleştirebilirim sanırım." Timuçin başını eğdi ve dün geceden beri yapmak istediği şeyi yaptı. Nehir'in yanıtı daha da istekli olmasını sağladı çünkü en az kendi kadar istekliydi Nehir de. Bu artık tatlı bir öpüşme değildi aynı Timuçin'in arabada dediği bir tarzda öpüşme olmuştu.

Otuzuncu Bölüm

Nehir karanlıkta gözünü açarken onu neyin uyandırdığını öğrenmek istercesine yatakta kıpırdadı. Birincisi çok sıcaktı, ikincisi ise kendi yatağında değildi. Sonra akşam olanlar aklına geldi. Timuçin ona harika bir çizim kalemi hediye etmiş ve birlikte yemek yemişler sonra da Nehir'in gitmesini istememişti. Nehir çok kötü bir gün geçirdiği için de kabul etmişti. Şu ana kadar da huzurla uyumuştu ama normal olmayan bir şey vardı.

Timuçin'in elleriyle yatak örtüsünü sımsıkı tuttuğunu ve hızlı nefes aldığını görebiliyordu. Ayrıca yüzündeki terleri de az da olsa seçebiliyordu. Kâbus görüyor sanırım diye düşündü ve onu uyandırmaya çalıştı. Hafifçe sarsarken yüzünün aldığı şekil ile bir an korktu çünkü acı çeker bir hali vardı. Birkaç kez sarstıktan sonra Timuçin sıçrayarak uyandı. Hâlâ hızlı soluk alıyordu ve korkmuş bir hali vardı. O an Nehir'in aklına yengesine sorduğu ilaç geldi. Acaba bu yüzden mi uyku ilacı kullanıyordu?

"İyi misin?" dedi ama onun gözleri saati bulmuştu.

"Hiç şaşmaz," dedi sanki kendi kendine söyler gibi.

"Biraz korktum." Timuçin güven vermek adına elini onun yüzüne götürdü ve yavaşça okşadı.

"İyiyim bu zaman zaman oluyor bana."

"Bu yüzden mi uyku ilacı alıyorsun?" Timuçin Nehir'e bu konuyu asla anlatmamıştı. Nereden öğrendiğini merak edercesine Nehir'e baktı ve genç kadın onun gözleriyle sorduğu soruyu anladı.

"Lavabonda gördüm bildiğim basit bir ağrı kesici değildi ben de yengeme sordum." Nehir biraz utanmıştı gerçeği söylerken. Çünkü bu belli ki onun için özeldi ama neredey-

se altı aydır birlikteydiler ve Timuçin'in özeli artık Nehir'i de ilgilendiriyordu. En azından Nehir öyle düşünüyordu.

"Merak etmeni anlıyorum." Nehir biraz da olsa rahatlamıştı ama başka bir şey daha fark etti. Timuçin'in üzerinde olan tişört sırılsıklam olmuş ve vücuduna yapışmıştı. Bu kadar terlediğini tahmin edemezdi.

"Üzerini değiştir, hasta olacaksın. Çok terlemişsin."

"Biliyor musun zamanında bunun için birçok teste girdim ve bir şey çıkmadı. O yüzden endişelenme." Timuçin yataktan kalkarken Nehir arkasından baktı.

"Bu sık oluyor mu?"

"Bazen, önceden daha sık oluyordu ve son zamanlarda hiç olmamaya başlamıştı. Sanırım sana bir şeyler anlatmaya çalışmam beni zorluyor." Dolabının kapağını açtı ve temiz bir tişört aldı kendine. Hızlıca tişörtünü çıkarıp yenisini giydi. Islanmış olan tişörtü kirli sepetine atmak için gözden kayboldu ve birkaç dakika içinde tekrar odaya döndü.

Nehir'in aklı karışmıştı. Onu sıkıştırdığı için mi kâbusları geri gelmeye başlamıştı yani?

"Seni çok mu sıkıştırıyorum?" Timuçin tekrar yanına oturdu. Yüzü biraz düşünceli görünüyordu.

"Biraz ama merak etmeni anlıyorum. Sana her anlatmadığım gün bu yük daha da artıyor ama garip bir şekilde o yükü taşımak istiyorum. Çünkü itiraf etmek benim için çok zor. Sana söylemiştim."

"Kâbus görecek kadar kötü bir şey mi yani?"

"Aslında değil sadece bu bir savunma mekanizması diyelim." Yine aynı şey oluyordu. Hiçbir şey anlamıyordu Nehir söylediklerinden.

"Biri yarın işe gidecek. Bence uyumalı." Nehir bu sözlere gözlerini devirdi. İşe gitme fikri bile nefret etme duygusunu körüklüyordu. Orada nasıl mutlu olabileceğini düşünmek bile zor bir şeymiş gibi geliyordu ona.

"Hiç hayal etiğim gibi olmadı. İşe gitmek bile istemiyorum."

"İlk günden pes mi edeceksin?"

"Ben... Sanırım takdir görmeye çok alıştım yani mezun olduğumdan beri gerçekten iyi iş çıkardığımı düşünüyordum. Zaten evimde bunu kanıtlayan ödüllerim de var. Belki de bu ödüllere abimin de payı var çünkü o beni hep kendi alanımda özgür bıraktı hiç kısıtlamadı. Eminim işyerimin içindeki işleyişi de biliyordu. Abim beni buna karşı uyarırdı yani abimi tanıyorsam bunu kesinlikle yapıp kendi yanına çekmeye beni korumaya çalışırdı."

"Nehir bana bu işte abinin bir parmağı olabileceğini söyledin."

"Evet, bu da ihtimal dâhilinde. Bana bir ders vermek isteyebilir. Zamanında bunu yengeme bile yapmış ama bilmiyorum. Abim gerçekten değişti beni özgür bırakmaya karar verdi."

"Aslında seni sanırım anlayabiliyorum. Ama şu noktada ayrılıyoruz annem bana çok destek olmuştu. Gerçekten beni en iyi tanıyan tabii ki oymuş."

"Annen karşı mı çıkmıştı?" Timuçin yavaşça başını salladı ve karşıya bakmaya başladı. Sanki o anları hatırlamak onu üzüyor gibiydi. Üzerinden çok zaman geçmesine rağmen sanki hâlâ yeni gibiydi o anılar.

"Benim fazlasıyla mükemmeliyetçi olduğumu söyler her zaman. Mesela abimi desteklemişti seçiminde." Bir an döndü ve Nehir'e baktı.

"Deniz abini daha çok sevdiğini söylüyorsun ama onunla alakalı bir şey anlatmadın bana. Hep Derya abinle ilgili bir şeyler anlatıyorsun. Onunla daha fazla zaman geçirmişsin daha çok anın var. Bence sen Derya abine daha düşkünsün sadece bunu göremiyorsun. O da sana daha düşkün Deniz abinin aksine."

"Çünkü biz iş yaparken Deniz abim kendi hayatını düzene sokmaya çalışıyordu." Timuçin o an anlamıştı. Nehir gerçekten de bunu kabul etmek istemiyordu gerçeği gördüğü halde. Abisinin ona karşı tavır aldığını göremeyecek kadar ona karşı bilenmişti.

"Nehir hayır, sen gerçekten anlamıyorsun. Abin seni bıraktı onun koruması altından çıktın çünkü artık seni eskisi kadar önemsememeyi seçti." Nehir duydukları karşısında şok olmuştu. Hayır, abisi asla böyle bir şey yapmazdı. Bu her zaman böyle olmuştu ki Nehir onu çok daha fazla kızdırdığı zamanlarda bile böyle bir şeyi yapmamıştı abisi. Kabul etmez bir şekilde başını salladı.

"Abimin bana yaptığını duysan bu kadar emin olmazdın. Çünkü benim abim de korumacı bir abiydi." Ne kadar alaya alsa da söylediklerinde büyük bir hüzün yüklüydü. Hayatının en utandığı gününü sorsalar muhakkak o günü söylerdi. Hem arkadaşının hem de ondan kıdem olarak düşük askerlerin önünde onu rezil etmişti abisi ve Timuçin'in ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı.

"Canım o kadar yanmıştı ki hayatım boyunca tek bir saniyesini bile unutamam sanırım." Bu sözler öyle bir hüzünle söylenmişti ki Nehir çok merak etmişti onu bu kadar üzen olayı.

"Benimle paylaşmak ister misin?" Timuçin hemen silkinircesine düşüncelerini topladı.

"Hadi uyuyalım. Benim de çalışmam gerekiyor yarın." Sanki bu konu kapandı der gibi birden konuyu kapatmıştı. Belli ki ona hâlâ çok acı veriyordu bu durum ama Nehir bunu merak etmekten kendini bir türlü alamadı.

"Bir gün bunların hepsini anlatmak zorunda kalacaksın biliyorsun değil mi?" İkisi de başını yastığa koyduklarında birbirlerine bakıyorlardı.

"Sana anlatacağım gün sanırım evlenmiş olacağız."

"Ne?" Nehir başını yastıktan kaldırdı bir anda.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Mantıken çünkü kaçacağım bir yer olamayacak," dedi işi şakaya vurmaya çalışarak.

"O zaman ben de anlatmadan evlenme teklifini kabul etmeyeceğim." Timuçin güldü Nehir'den korkulurdu ve bunu yapabilirdi.

"Açıkçası seni o kadar çok istiyorum ki, sanırım bunu göze aldığımda anlatmam daha da kolaylaşacak."

"Ne yani beni sadece şehvetin için mi istiyorsun?"

"Bana ne yaptığını bir bilsen. Şu an yanımda kalarak bile bana güç verdiğinin farkında değilsin. Gözlerinin bana bakarken gülmesini, bir bakışınla nefesimi değiştirişini, gülümseyince mutlu edişini asla aklından çıkarma. Bir de bazen çocuk gibi davranıyorsun ama sanırım o halini bile çok seviyorum." Nehir gülümsedi ve başını göğsüne yaslayıp ona daha fazla sokuldu.

"O halde saçlarımı okşayarak beni tekrar huzura kavuştur. Çünkü kötü günün izlerini bu şekilde kolayca silmiştin. Sanırım bunu yapabilecek tek kişi de sensin." Nehir saçlarında gezinen elleri hissettiğinde gözlerini kapattı. Yarın gerçekten çok güçlü görünmeliydi çünkü biliyordu ki yaptıkları toplantı tüm şirkete yayılacak ve herkes onun hakkında konuşacaktı. Bütün bunları duymazdan gelmesi ve aldırış etmemesi gerekiyordu. Bunu yapacak güç kesinlikle Nehir de vardı.

★ ★ ★

Derya karşısındaki aynadan kendini kontrol ederken Açelya ona bir kravat seçiyordu. Bu sıralar kararını uygulamakta bir hayli zorlanıyordu. Kulağına gelenler hiç iç açıcı değildi. Kardeşinin bu halde olmasına üzülüyordu açıkçası. Yardım etmek isteyip yapamamak çok kötüydü ona göre ama bunu yapması, onu iş dünyasında yalnız başına bırakması gerekiyordu. Nehir gerçek dünyayı öğrenmeli ve hareketlerini buna göre düzenlemeliydi.

Açelya geldi ve kravatını bağlamaya başladı. Bitirdiğinde geri çekilip hayran bir şekilde eşine baktı.

"Takım elbise senin için icat edilmiş olmalı." Derya gülümsedi bu iltifatı defalarca eşinden duymuştu.

"Bence ben senin yanına bu takım elbiseden daha çok yakışıyorum," dedi gülümseyerek ama Açelya onun düşünceli olduğunu görebiliyordu.

"Konu yine Nehir mi?" Ses tonu bir anda ciddileşmişti. Söz konusu kardeşi olunca Derya sert tutum takınmakta zorlanıyordu.

"İşten çıkmak için can attığını ama sırf beni haklı çıkarmamak için direndiğini biliyorum."

"Kesinlikle doğru olanı yapıyor Derya. Kendi istedi ve sen geçen sene onu bu konuda kaç kere uyardın. Zorla da olsa vazgeçirdin. Başına gelecekleri tahmin etmeliydi. Kendi muhteşem dünyasında kraliçeydi tabii. Seni düşünmeden kırabiliyordu ve adım gibi de eminim işi senin zorlaştırdığın aklından bile geçmiştir."

"Bunu düşünmemesi için bugün yanına uğramak istiyorum. Neredeyse bir aydır yüzünü bile görmedim. Sanırım beni gerçekten ikna ettiler. Tek yapmam gereken, çocukla konuşup onu ileride nelerin beklediği konusunda uyarmak ve kabul ettiği takdirde Nehir ile evlenmesini desteklediğimi söylemek."

"Bence Nehir ona şımarık yüzünü göstermedi. Eminim bunu gördüğünde çocuk bundan şikâyet edecek çünkü öyle biri gibi duruyor." Derya onaylar bir şekilde başını salladı. Artık bu meselenin bitmesini istiyordu. Kardeşine istediğini vermek ve aralarının eskisi kadar iyi olmasını umuyordu. Her ne kadar uzak durmaya çalışsa da Derya kardeşini özlemişti. Bu yüzden onun yanına bugün gidecek ve gerçeği kendi gözüyle görecekti.

"Benim bir kardeşim yok o yüzden ne hissettiğini anlayamıyorum. Her zaman doğru olanı yapmış olmandan dolayı şüphem yok. Ayrıca ben gece Sırma'yı nasıl uyutacağımı düşünüyorum."

"Onunla konuştum ve eminim bu işe yarayacak. Unutma büyünce annesi gibi olmak istiyor."

"Annesi gibi olmak istiyor ama babasına çok düşkün." Açelya'nın bu küçük sitemine gülümsedi ve başını ellerinin arasına alıp gözlerine bakmaya başladı.

"Kendine dikkat ediyorsun," dedi uyarır bir tonda.

"Sanki ilk defa hamile kalıyorum." Açelya'nın itiraz eden yüzü alaycıydı. Derya dayanamadı ve eşini dudaklarından öpmeye başladı. Öpücük tutkulu bir hal almaya başladığında geri çekildi. Seneler geçse de aralarındaki bu tutku hep ilk günkü gibi canlıydı. Nitekim Derya hayallerindeki kalabalık aileye ulaşmış oluyordu. Zira Açelya dördüncü çocuklarına hamileydi. Bu detayı her düşündüğünde içine dolan mutluluğa engel olamıyordu.

Nehir aldığı kahveyi keyifle yudumlarken koridorda bir hareketliliğin olduğunu gördü. Artık sekreteri ile zorunlu olduğu zaman konuşuyordu. Bir ay olmuş, Nehir kendisine olan bu önyargıyı bir türlü kıramayınca boşvermiş ve ne olursa olsun tavrına bürünmüştü. Şuradan çantasını almak ve arkasına bakmadan kaçmak istiyordu. Bir daha buranın ne adını anmak ne de karşılaşmak istiyordu. O kadar nefret etmişti buradan. Hatta ayrılacağı günün planlarını yapıyor ve bu yerin adını kötülemeyi dört gözle bekliyordu. Hatta bunu ödül töreninde yapmak hayli isabetli olurdu. Hele tekrar abisinin yanında çalışmaya başlarsa kimse ona dil uzatamazdı. Tabii abisinin yanında çalışmak gibi bir seçeneği var mıydı emin değildi. Evet, abisinin yanında çok yoğun çalışıyordu ama hiç olmazsa kendi projelerinde özgürdü ve bu projeler sayesinde birçok ödülü olmuştu. Sektörün en iyi ve en arananlarından biri haline gelmişti. Zaten burası da onu bu yüzden istememiş miydi sanki! Kararı aldığı günden nefret ediyordu. Keşke abim buna izin vermeseydi diye düşüneceksin deseler hayatta inanmazdı ama olmuştu işte.

Birden koridorda neden hareketliliğin olduğunu gördü. Abisi yanında birkaç kişi ile ona doğru geliyordu. Duyduğuna göre abisini kahve içmeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Hatta ilk geldiği gün onu toplantıda küçük düşüren yönetici bile abisinin yanında el pençe divan duruyordu.

Abisinin bu kadar takdir edilen ve ulaşılmaz biri olduğunu unutmuştu. O da ulaşılmazlardan biriydi ama artık burada geçerli değildi o statü. Sıradan bir mimardı o kadar. İsmi bile işe yaramıyordu.

Abisi ve yanındaki yalakaları geldiğinde yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. Abisini gerçekten çok özlemişti. Burada onların yanında abisine doyasıya sarılamazdı ama odasına gidince bunu yapacaktı.

"Hoş geldin Abi," dedi resmi bir dille. Bir yandan da bu adamın tek bir lafıyla onları alaşağı edebileceğini ve onun kardeşinin de burada olduğunu anlamalarını istiyordu.

"Hoş bulduk Nehir." Abisinin yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

"İzin verirseniz kardeşimle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Tabii ki," dediklerini duymadan abisi onunla yürümeye başlamıştı bile. Odasına geldiklerinde sekreterinin gözü inanamıyormuşçasına açıldı abisini gördüğünde. Odasına girdiklerinde abisine sımsıkı sarıldı. Derya hiç böyle bir sarılma beklemiyordu. *İyi ki bugün buraya geldim* diye düşündü çünkü şimdiden meyvesini vermiş ve mutlu olmuştu. Abisi geri çekildi ve etrafına bakmaya başladı. Odasını incelerken pek beğenmediğini abisinin yüzünden anlamıştı.

"Hiç hayal ettiğim gibi değil," dedi itiraf ederek. Bir yandan da onu karşısındaki koltuğa yönlendirdi oturması için.

"Nehir geçen sene sana teklif geldiğinde de aynıydı burası hiç değişmedi. Zaten değişime kapalılar. Şu anda piyasada az da olsa söz sahibi olmalarının tek sebebi eski isimlerinin arkasına sığınmış olmaları. Seni uyarmaya çalışmıştım."

"O zaman neden beni özgür bıraktın? Sen asla böyle bir şey yapmazdın."

"Çünkü artık senin büyüdüğünü hissettim. Bana ihtiyacın yoktu abilik görevimi tamamlamış gibiydim. Çünkü

o kadar kararlıydın ki. İşini bırakman, babamın yanında çalışman ve tabii erkek arkadaşın."

"Sanırım Timuçin de olmasa yapayalnız hissedecektim kendimi." Bu itirafı Derya'yı şaşırttı. Kardeşi gerçekten de dersini almış gibi görünüyordu.

"Yapayalnız değilsin. Her zaman benden yardım isteyebilirsin bunu zaten biliyorsun." O an dilinin ucuna gelen cümleyi yuttu genç adam. Nehir yaşayıp öğrenmeliydi bunu. Yapacaksa da önceden kendini garantileyip yapmamalıydı risk almalıydı. Bu yüzden Derya yanında çalışabileceğini söylemek istemedi.

"Abi gerçekten ona onay veriyor musun?"

"Senin şımarık tarafına katlanmayı kabul ederse kesinlikle onay veriyorum. Ama unutma Nehir o senin bizden maddi anlamda yardım almanı istemeyecek. Ona hiç hediye aldın mı?" Abisi hediye zaafını çok iyi biliyordu. Konu hediye olunca Nehir'in gözü dönerdi çünkü en iyisi neyse onu almak isterdi. Hatta Timuçin için harika bir saat almıştı ama özel bir günü bekliyordu. Bir hafta sonra bu özel gün gelecek ve Nehir Timuçin'e doğum gününde o saati verecekti.

"Şimdilik hayır."

"Nehir sakın pahalıya kaçma, bu sadece aranızı bozar. O gerçekten göründüğünden daha gururlu biri." Son cümlesindeki vurgu Nehir'in dikkatini çekmişti. Sanki onun hakkında önemli bir şey biliyor gibiydi.

"Abi, yoksa sen benden sakladığı o olayı biliyor musun?"

"Tabii ki. Açelya'nın sana attığı dosyada ayrıntılı bir şekilde var. Baya zor oldu onun hakkında bilgi toplamak ama bilirsin beni." Derya alaycı bir şekilde güldü ama Nehir hiç rahat değildi. Bir an içine olayı öğrenmek için dayanılmaz bir istek düştü. Birkaç ipucu fena olmazdı.

"Neden onu bu kadar yaralamış? Neden bu kadar utanıyor ve anlatmaktan çekiniyor?"

"Bu pek bizim anlayacağımız bir şey değil. Onun için çok özel ve zaten sen de ondan öğrenmek istemiyor muydun?"

"Evet ama geçende dedi ki..." Nehir bir an duraksadı. Bunu abisine söyleyip söylememek konusunda kararsızdı.

"Evet."

"Evlendiğimizde söyleyebilirim dedi."

"O kadar ciddi mi?"

"Sanırım bunu düşünüyor."

"Peki sen?"

"Abi biliyorsun ben başka kişilerle de denedim ama hiçbiri ile Timuçin ile hissettiklerimi hissetmedim. Yani çok farklı ve özel biri benim için. Hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişi o." Derya artık emin olmuştu. Sözlerinden çok gözlerini izlemişti ve gözleri ondan bahsederken ışıl ışıl parlıyordu. O an kardeşinin âşık olduğunu anladı. Saatine baktı hızlıca haddinden fazla kaldığını gördü.

"Umarım gerçekten benim gibi çok mutlu olursun. Aslında sana bir haber daha vermeye gelmiştim. Tekrardan hala olacaksın." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Abisi her zaman kalabalık ailelere bayılırdı ve kesinlikle doğru yoldaydı çünkü abisi harika bir babaydı. Özellikle evlat edindikleri Sırma'ya olan ilgisi kendi çocukları ile aynı düzeydeydi. Sırma da abisine çok düşkündü.

"Bugün aldığım en güzel haber bu. Çok mutlu oldum. Yengemi hemen aramalıyım." Kardeşinin bu coşkusu hoşuna gitmişti ve yavaşça ayağa kalktı oturduğu yerden.

"Gitmem gerekiyor."

"Geldiğin için çok mutlu oldum." Nehir abisine beklenti ile baktı. Derya da ne istediğini anlamıştı ama Nehir'in istediğini veremeden 'Hoşçakal' diyerek odadan çıktı. Nehir hayatında ilk defa abisinden yalvaran gözlerle bir istekte bulunmuştu ama abisi onu görmezden gelmişti. Yılmış bir şekilde koltuğuna çöktü. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

Otuz Birinci Bölüm

Olduğu yere çökerken kendini hiç bu kadar yenilmiş hissetmemişti Nehir. Yapacak bir şey yoktu burada çalışmayı kendi istemişti ve sonuç ortadaydı. Burası ona iyi gelmek harici her şeyi yapıyordu. Havası bile boğucu geliyordu artık. Asık suratlı çalışanlara bile alışmıştı ama o ağır neşeden yoksun havaya alışamamıştı bir türlü.

Öğle yemeği onun için kısa bir kurtuluş olacaktı. Erkek arkadaşına zaten defalarca yemek borcu olmuştu. Şu an onun desteğine çok ihtiyacı vardı. Ayrıca abisinin davranışını ona sormak istiyordu çünkü Timuçin her zaman taraf-sız bir gözle bakıyordu olaylara. Meşgul olacağını düşünerek kısa bir mesaj yazdı. On dakika sonra cevabını almıştı.

"Üzgünüm canım nöbetçiyim bu hafta. Dün söylemeyi unuttum." Yazıyordu.

Keşke Pınar burada olsaydı ona o kadar ihtiyacı vardı ki bugünlerde. Bir iş dolayısıyla bir aydır onu göremiyordu ama telefonla konuşmak artık pek de kâr etmiyordu. Telefonu tekrar çalınca yeni gelen mesaja baktı.

"Ama istersen akşam buluşabiliriz. Nehir oradan derhal ayrılmalısın. Yine kötüsün değil mi?" Timuçin onu görmese de ne halde olduğunu anlayabiliyordu. *Keşke şu an da yanımda olsaydın* diye içinden geçirdi Nehir. Şu ara onu anlayan tek kişiydi Timuçin çünkü onun halini hatırını soran pek fazla kişi yoktu. Sanki oradan ayrıldıktan sonra herkes bilmiş gibi ondan iletişimini kesmeye başlamıştı. Nehir gözlerinin dolmasıyla mesajı bulanık gören gözlerle yazıp yolladı.

"Hem de nasıl. Abim geldi ve ben resmen ondan bir şeyler istememek için zor tuttum kendimi." Timuçin mesajı görün-

ce onun ne halde olduğunu hemen anlamıştı. Gözüne bir stajyer kestirdi.

"Melis, hastanın şikâyetlerini dinle ve formu doldur beş dakikaya kadar geleceğim." Onu araması gerektiğini hissetmişti Timuçin. Eldivenlerini çıkarıp attı ve dinlenme odasına geçip telefonunu eline aldı. Nehir'i ararken içi sıkıntıyla kasıldı. Onun üzgün olmasına dayanamıyordu. Başından beri böyle olacağını hissetmişti ama Nehir'e bu kadar kötü davranacaklarını hiç düşünmemişti.

"Nehir bu inadı bir kenara bırakmalısın," dedi hemen telefon açılır açılmaz. Az çok şu anki ruh halini kestirebiliyordu genç adam. Nehir bir an önce ayrılmalıydı çünkü ruh halinin günden güne kötüleştiğini biliyordu. Ne zaman konu iş yerinden açılsa ağlamaklı oluyordu Nehir. Çünkü fikirlerine hep değer verilmiş ve her şeye istediği şekilde ulaşabilmişti. Burada ise ona dayatılan bir sistem vardı ve Nehir sistemin dışında bile tutulabiliyordu. *Ben bu projeleri öğrenciyken bile çizmedim* demişti bir keresinde. Nehir için çok geri bir seviyedeydiler.

"Yapamam." Genç kadının içini çektiğini duyunca ağladığını anladı. Korktuğu durum gerçekleşecek diye içini bir endişe kapladı. Her gün sürekli ağlaması normal değildi. Bırakmalıydı artık. Timuçin kariyeri kötü giderken olduğu yerin artık mutluluk vermediğinin bilincini bizzat kendi yaşamıştı.

"Hiçbir iş senin gözyaşlarını hak etmiyor."

"Başa çıkabildiğimi göstermem lazım. Bugün abim geldi ve bu halimi gördü ama bana hiçbir şey demedi. Eski abim olsaydı bir dakika bile beni burada tutmazdı. Kendi tercihimin acısını çekiyorum." Abisinin bu davranışları Timuçin'i fazlasıyla düşündürüyordu artık. Nehir'in deyimiyle onu özgür bıraktığından beri gerçek anlamda o özgürlüğü Nehir'e bahşetmişti. Hatta onun özgürlük tanımı kardeşi mutsuzken bile ona tavsiye vermesini engelliyordu. Çünkü Timuçin görmüştü Derya'nın nasıl da kardeşinin üzerine titrediğini.

"Kendini kimseye kanıtlaman gerekmiyor. Çoktan kanıtlamışsın zaten. Bu hırsı bir kenara bırakmalısın. Abin kazandığını falan düşünmeyecek. Aksine senin başa çıktığını görmüş, seni takdir edecektir. Sana bir tavır koyuyor ama sen bunu göremiyorsun. Belki de onunla konuşmalısın ama içinde ne varsa her şeyi sormalısın. O kötü şüphelerini de." Nehir gözyaşlarını sildi kendine kızarak. O suratsız sekreteri odaya girse onun ne kadar da rezil bir biçimde olacağını görecekti çünkü gözyaşları siyah bir şekilde akıyordu. Suya dayanıklı rimel sevmiyordu gözünden çıkarması çok zor oluyordu ve Nehir de bu seçiminin sonucunu her şeyi belli ederek ödüyordu.

"Yapamam iş seyahatine çıktı çoktan."

"Gelince anlatırsın ama kendine bu işkenceyi yapma. Oraya hiçbir şey vermedin. Fikirlerine önem verilmediğini söyledin. Kimse öyle bir yerde çalışmak istemez."

"Biraz daha deneyeceğim." İçinden bu inada kızdı Timuçin ama o üzgünken söyleyemezdi Nehir'e.

"Yanında olamamak beni mahvediyor. Lütfen kendini topla. Gerçekten aklım sende kalacak."

"Hayır hayır ben iyiyim." Nehir bunu kanıtlamak istercesine derin bir nefes aldı.

"Elinin titremesini ve yanlışlıkla başka yerleri kesmeni istemem." İşi şakaya vurmak istedi çünkü onun işi çok ciddiydi.

"Seni seviyorum. Ben hep yanında olacağım."

"Ben de seni seviyorum. Şu an sadece sen varsın yanımda. Hiç gitme olur mu?" Son cümleyi öyle içli bir şekilde söylemişti ki Timuçin o an klinikten çıkıp ona destek olmak için yanına gitmek istedi. Artık ona bu hırsın zarar verdiğini göstermeliydi.

"Sen beni yanından kovana kadar bir yere gittiğim yok."

"Seni çok tuttum. Kapatıyorum." Timuçin telefonu kapatmak istemiyordu ama o kadar çok işi vardı ki bugün, yokluğu hemen anlaşılırdı.

"Görüşürüz." Nehir telefonu kapattığında kendini daha iyi hissediyordu. *En azından o yanımda* diye düşündü. Timuçin'in desteği Nehir için çok kıymetliydi. Ona güç veriyordu burada kalması için. Her ne kadar ayrılması ona daha doğru gelse de...

Çantasından aynasını çıkardı ve yüzündeki siyah çizgilere baktı. Hemen bir ıslak mendil çıkarıp tüm izleri tek tek sildi ve tekrar rimelinden sürdü. Şimdiden daha iyi görünüyordu. O an bir mesaj bildirimi düştü telefonuna.

"Öğlen bir kahve içmeye var mısın?" Mesaj Gülçin'den gelmişti.

"Tabii olur." Yazarak cevapladı. Dışarıda vakit geçirmek ona daha iyi gelecekti muhakkak. Hatta şimdi bile çıkabilirdi. Zaten ona pek bir iş vermiyorlardı o çıkışından beri. Giriş çıkış saatlerini esnetse ne olurdu bilmiyordu ama onu kovmaları belki işine bile gelebilirdi. Önemli olan kendinin pes etmemesiydi iş yerinin onu göndermesi değil.

Çantasını aldı ve kendinden emin adımlarla odasından çıktı. Sekreterinin o uğursuz bakışları da artık umurunda değildi.

Kafeye geldiğinde Gülçin ve Eren'in çoktan gelmiş olduklarını gördü. Daha çalışmaya başlamamışlardı ve tatilin keyfini çıkaran görüntüleri vardı.

"Hoş geldin," dedi Gülçin onu görünce. Masaya otururken gelen garsona siparişini verdi hemen.

"Timuçin'i de çağırdık ama nöbetteymiş. Aslında böylesi daha iyi oldu. Sonuçta onun doğum gününü konuşacaktık." Nehir onun için çok güzel bir saat almıştı ama ne tepki vereceğini hiç kestiremiyordu. Çünkü yengeleri onun çok pahalı hediyelerden hoşlanmayacağını söylüyordu.

"Evet, ona bir hediye aldım."

"Bence en güzel hediye onu ailesi ile buluşturmak olur."

"Nasıl?" dedi Nehir ilgiyle Eren'e bakarak. Hiç böyle bir şey aklına gelmemişti çünkü ailesi de o özel durumun

içindeydi ve Nehir o konuları açtığında Timuçin'in nasıl kaçtığını çok iyi biliyordu.

"Biliyorsun senelerdir ailesinin evine gitmiyor. Eğer bu durumu aşabilirsen ona harika bir hediye vermiş olursun."

"Ama Timuçin o konuda çok hassas ben bazen o sınırları çok aşacağım diye korkuyorum."

"O sınırları olabildiğince zorlamalısın zaten. Ancak o şekilde sana açılabilir."

"Bazen onu kıracağımı düşünüyorum. Çünkü o gerçekten acı çekiyor gibi bakıyor. Yüzü donuklaşıyor ve anlatmak istemediğini bana net bir şekilde hissettiriyor."

"Nehir ama başka bir yolun yok. Çünkü ben senelerdir ona anlatmaya çalışıyorum ama hep o dar çevreden bakıyor. Tüm olanları yaşarken sadece yanında ben vardım. İlk bana açtı tüm hissettiklerini. Artık bunu seninle de paylaşmalı. Onu tehdit etmelisin."

"Tehdit?"

"Evet, aynen anladığın gibi. Ayrılmakla tehdit et onu. Ancak seni kaybetmeye başladığında anlayacaktır senin de bilmen gerektiğini."

"Hayır, onu tehdit edemem. O kendi istediği zaman bana anlatmalı. Ben istesem şimdi öğrenebilirim ama bunu yapmıyorum çünkü Timuçin benim için çok değerli."

Eren karşısında duran kızın kararlı yüzüne baktı. Nehir gerçeği öğrenmeye yaklaşmıştı. Eren son bir adımın kaldığını düşünüyordu. Eğer Nehir onu ailesinin yanına gitmeye ikna edebilirse daha da fazla gelişme yaşanacaktı Timuçin için. Eren o anda arkadaşının kaçındığı çoğu detaydan kurtulacağını biliyordu. Timuçin'i bizzat görme şansı olmuştu ve uzmanlık tezini de bu konu üzerinde yazmıştı zaten. Burada iş Nehir'e düşüyordu. Çünkü Timuçin'in onu kaybetmemek için o kaçındığı büyük detayı Nehir'e anlatacağını biliyordu. Burada biraz baskı lazımdı ve o baskı da Nehir'den gelmeliydi. Yoksa bu aylarca sürüp gidecek bir kaçınmaya devam edecekti.

Nehir kafası karışmış bir halde işe dönerken ne yapacağını bilmiyordu. Eren onun en yakın arkadaşıydı Timuçin'i en iyi tanıyanlardan biriydi. Ayrıca bir doktordu ve çözümü belki de doğruydu. Nehir de olayı çok merak ediyordu artık. Çünkü parçalar birleşince bile ona bir ipucu vermiyordu. Onu bu kadar utandıran başka birine açılamayacak kadar içine kapatan olay neydi? Neden bu kadar anlam yüklüydü o olayda?

Odasına girmeden önce sekreteri onu durdurdu.

"Şahika Hanım sizin için bir dosya bıraktı odanıza."

"Ah canım keşke yorulmasaydın, sana da zahmet olmuştur bunu söylemek," dedi küçümser bir tonda. O kadar bunalmıştı ki bu kıza incelik gösterecek hali yoktu. Çünkü Nehir ona ne kadar iyi davranırsa davransın bu kız hep ona sanki istenmeyen bir yaratık muamelesi yaptığı için Nehir bu azarlamayı tamamiyle hak ettiğini düşünüyordu. Kızın yüzünün düştüğünü görünce içinden bu kadar acımasız olmaması gerektiğini söylese de artık umurunda değildi.

Odasına girdiğinde dosyaya şöyle bir göz attı. Sıradan, alışılmış binalardan biriydi yine. Yüzünü buruşturdu cidden buna onay vermesini nasıl ondan bekleyebilirlerdi anlamıyordu. *Keşke Şahika ile samimiyet kurmasaydım* diye düşünüyordu şimdi. Resmen bomboş oturuyor ve gün geçtikçe depresyon çukuruna gömülüyordu. İki hafta sonra bir ödül töreni vardı ve Nehir abisinin şirketinde yaptığı tasarımlarla aday olmuştu. Kazanıp kazanmayacağı bile belli değildi. Önceden olsa çoktan haberini alırdı. Belki de

kazanamayacağı için haberi bile olmuyordu. O kadar işin dışında kalmıştı ki bir kez kendi elleriyle arayıp teklifi değerlendireceğini söylediği için kendine lanet okudu.

Telefonu çalarken düşüncelerinden uyandı ve arayan kişiye baktı. Annesi arıyordu.

"Efendim anne," diyerek cevapladı.

"Nehir iş çıkışı Deniz abine uğra, Nihal yengen doğum yapmış." İşte günün en sevindirici haberi buydu artık onun için. En azından dünyasında güzel şeyler de oluyordu.

"Ya çok sevindim. Kız mı olmuş?"

"Evet, çok güzel ama Umut kıskanıyor onu."

"Tamamdır ben onu sakinleştiririm. Orada görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı. En azından akşam mutlu olabilecekti.

Yine mesai saati bitmeden ayrıldı ofisten. O şeytan kılıklı sekreterinin bu durumu yetiştireceğinden emindi ama umurunda bile değildi. Kendi isteğiyle değil onların isteğiyle kovulmak daha iyi olabilirdi. Ayrıca pes etmediğini de kanıtlayacaktı.

Abisinin evine giderken tekrar hala olduğu için mutluydu. Yeğenleri ile ilgilenmeyi çok seviyordu. Zaten onlar da Nehir'i severdi. Sırf onlarla birlikte şarkı söyleyebilmek için Taylor Swift dinliyordu. Elçin bir numaralı hayranken Umut'u da hayran yapmıştı sanatçıya. Timuçin ile ikinci kez karşılaştıkları o ana gitti aklı. Şarkı söylerken yakalandığında utanmıştı ama şimdi durum öyle değildi. Gülüp geçiyordu ve artık utanmıyordu o andan.

Eve gelip zili çaldığında kapıyı Açelya yengesi açtı. Onun burada olduğunu bilmiyordu. Bu aralar yengesi ona karşı biraz soğuktu ve bunun nedenini de bilmiyordu.

"Burada olduğundan haberim yoktu," dedi sarılırken.

"Yeni geldim. Erkencisin, işini mi asıyorsun yoksa." Bu cümle her ne kadar şaka amaçla söylense de Nehir o rahatsız edici imayı kesinlikle anlamıştı.

"Evet," dedi şakaya vurarak.

"Yalnız birçok dedikodu dolaşıyor, haberin olsun."

"Artık takmıyorum yenge." Yengesinin yüzündeki ifade o kadar şaşırttı ki onu bir an bir şey diyemedi. Gerçekten ne olduğunu sormayı çok istese de burada bir tatsızlık çıkmasını istemiyordu. Açelya yengesi istediği zaman çok acımasız olabiliyordu ve kesinlikle sormanın yeri burası değildi. Birlikte salondan geçtikten sonra merdivenlerden yukarıya çıktılar. Odaya girdiklerinde Nihal yengesi ona gülümsedi. Gayet iyi görünüyordu çünkü yengesi evde suda doğum yapmak istemişti. Bu Nehir için pek doğru görünmemişti ama başarıyla sonuçlanması içini rahatlatmıştı.

"Tebrik ederim," dedi Deniz abisine sarılırken.

"Hoş geldin." Abisinin mutluluğu yüzünden okunuyordu. Nehir'in gözü hemen yengesinin kucağında duran bebeğe kaydı. Hemen yatağa gitti ve yengesinin yanına oturdu. Bebeği incelerken sarışın olması onu gülümsetti.

"Kime benzediğini söylemek kesinlikle çok zor." Yengesi bebeği ona uzatınca Nehir kucağına aldı hemen. Şu an derin bir uykudaydı ve çok huzurlu görünüyordu. Nehir bir an kendi bebeği olsa nasıl hissedeceğini düşündü. Yeğenlerini çok seviyordu, kendi çocuğunu kim bilir ne kadar çok severdi. Hayal etmek bile onu heyecanlandırmıştı. Timuçin ile evlenme ve onunla bir aile olma fikri çok hoşuna gitmişti. Artık yaş olarak da olgundu ve gerçek aşkını da bulduğuna inanıyordu. Sahi neden bu konuyu açmıyordu ki ona? Sonuçta Timuçin arkadaşının düğününde bu konudan söz etmişti ama o an için Nehir bu konuyu pek konuşmak istemese de gerçek açıktı. Onunla evlenmek istiyordu.

* * *

Eve geldiğinde Timuçin'den bir mesaj olduğunu gördü.

"Tekrardan hala oldum." yazıp gönderdi hemen. Sonra Fikrini değiştirdi ve aramaya karar verdi. Sesini duymak

Nehir'e çok iyi geliyordu. Telefonu açar açmaz hemen Timuçin söze girmişti.

"Tebrik ederim. Ne yalan söyleyeyim seni kıskanıyorum." Nehir güldü. Kesinlikle onun durumunda olsa Nehir de onu kıskanabilirdi. Şu an tam tamına altı tane yeğeni vardı.

"Arada onları seninle paylaşabilirim." Timuçin güldü ama Nehir sesindeki yorgunluğu anlayabiliyordu. Bugün nöbetçi olduğu için klinikte kalması gerekiyordu.

"Yorulmuşsun, sesinden bile anlaşılıyor."

"Evet, bir an önce eve gitmek istiyorum."

"Hafta sonu telafi ederiz."

Nehir Timuçin'in doğum günü için bir şeyler hazırlamak istiyordu ama çok katıydı bu konuda. Ayrıca Eren'i dinleyip dinlememe konusunda çok kararsızdı. Ona çok güzel bir saat almıştı ama Timuçin'in tepkisinden de korkuyordu. Nehir gerçekten onun kızmayacağı bir şeyler almayı denemiş ama bir türlü istediği hediyeyi bulamayınca pes etmişti. Hem onun gözünde en iyilere layıktı bu yüzden öyle bir hediye bulsa bile içi kesinlikle rahat etmeyecekti.

"Nehir biliyorsun cidden hiç hoşlanmıyorum ve aşırı gereksiz geliyor bana. Sana söylemiştim sakın bir hazırlık yapma. Senin yanımda olman bile yeter bana."

"Çok katısın gerçekten." O an içinden bir ses Eren'in tavsiye ettiği olayı sormayı söyledi. En azından ufaktan tepkisini ölçebilirdi. Çünkü Timuçin'in gerçekten böyle bir ziyarete ihtiyacı var gibiydi.

"Peki, ailene gitmek ister miydin?" Telefonun öbür hattında Timuçin duyduğu cümle ile bir anda buz kesti. Nehir'in bu konuya kesinlikle karışmamasını istiyordu. Her ne kadar iyi bir niyetle söylense de bu cümle Timuçin'in hiç hoşuna gitmemişti. Üstüne gelmemesi için soğuk ve kesin bir ifadeyle 'Hayır' dedi. Nehir bir anda onun bu kadar katı bir tavır takınacağını düşünmemişti. Hatta sesi biraz da kızgın gibi geliyordu.

"Peki, benimki bir öneriydi sadece. Bu kadar kızacağını düşünmemiştim." Nehir'in bu konuda suçu yoktu kesinlikle masumca bir hediye vermek istiyordu ona karşı anladığı kadarıyla ama Timuçin bunun için daha hazır değildi.

"Nehir, bu konu benim için hassas ve kızmadım sana ama biraz daha kurcalarsan kızmanın eşiğine gelebilirim."

"Tamam o halde, daha fazla yormayayım seni. İyi geceler." Sesinde bir sitem vardı Timuçin bunu anlamıştı ama şu an için ona açıklayamazdı. Zaten her ne zaman bunu düşünse uykularından oluyordu sanki eski haline dönüyor gibi hissediyordu. O yüzden de bu durumdan deli gibi kaçmak istiyordu.

"İyi geceler." Nehir hırsla telefonun tuşuna bastı. Bazen bu durum onu da geriyordu. Birlikte oldukları zaman gün geçtikçe artarken artık bazı şeyleri netliğe kavuşturmak istiyordu. Ayrıca Nehir'e güvenmiyordu muydu da anlatmak istemiyordu. Arkadaşı da neden hep Nehir'i sıkıştırıyordu bu konu için? İçinde öyle bir istek oluştu ki bu konuyu öğrenmek için mailine girdi hemen ve Açelya yengesinin attığı maili açtı. Onun gerçek yüzü ile bir an önce tanışmak istiyordu.

Resimler bir bir önüne çıkarken biraz aşağıda duran yazı dosyasını da görebiliyordu. Elleri heyecandan titrerken gerginliği saniyeler içinde artmıştı. Ona olan siniri bunu yapmaya itmişti. Bunca ay boyunca Nehir hiç mi güvenini kazanamamıştı? Nehir'in ondan gizlisi saklısı olmamıştı bu zamana kadar. Hatta onun bu kadar süre anlatmadığı olaya karşı saygı duymuş ve onun anlatmasını beklemişti. Artık sabrı kalmamıştı. Okuduğu takdirde merakını giderecek olsa da artık Timuçin'e bilmiyormuş gibi bakamazdı. Timuçin bunu öğrendiğinde şu an bile güvenmiyorsa artık Nehir'e hiç güvenmezdi ve çok kırılırdı. Maili kapattı ve hırsla telefonunu yatağa attı.

Onu kaybetmek istemiyordu. Daha birkaç saat önce abisinin evinde onunla aile olmanın hayalini kurarken bir

anlık öfkeyle sanki ondan intikam alırmışçasına o maile bakmak istemek kesinlikle çok yanlış bir karar olurdu. İyi ki tam zamanında kendini durdurmayı başarabilmişti. Yoksa olanların önüne asla geçemezdi.

Keşke bir an önce onu bu kadar sıkan, yoran olayı bizzat onun ağzından dinleyebilseydi. Biliyordu ki anlattığı takdirde Timuçin çok rahatlayacaktı. Sürekli bu olayı kendine saklaması ve laf oraya gelince gerginleşmesi onu fazlasıyla yıpratıyordu. Eren'in neden kendisini seçtiğini anladı. Timuçin de Nehir'i kaybetmek istemiyordu bunu Eren'e söylemiş olmalıydı. Zor da olsa bir gün Nehir'e açıklamak zorunda kalacaktı kaybetmemesi için. Nehir doğru zamanın ne zaman geleceğini hiç kestiremiyordu. Ki bir keresinde Timuçin evlendikleri zaman anlatacağını bile şaka ile ima etmişti. Nehir bunu evlenmeden öğrenmek zorundaydı çünkü evlendikleri zaman da böyle kaçması olasıydı. Anlatmaya kendini mecbur hissetmeliydi. Nehir de şans buldukça onu biraz daha sıkıştırmayı deneyecekti.

Yatağına oturdu ve tekrar telefonunu eline aldı. Hemen Eren'e bir mesaj yazdı.

"Denedim ama karşı çıktı. Bana öfkelendi bile diyebilirim."

Bir iki dakika içinde Eren ona dönüş yapmıştı.

"Nehir soğuk yap ona karşı. Artık anlamalı söylemenin zamanı geldiğini."

"Bana kızabileceğini söyledi."

"Sen de ona kızmalısın. Aklı başına gelmeli. Arama sorma birkaç gün. Bakalım ne yapacak?"

"Tamam deneyeceğim."

"Sakın vazgeçme. Biliyorum sen de çok merak ediyorsun."

"Hem de çok fazla. İpuçları mantıklı bir şeye dönüşmüyor."

"Öğrendiğinde dönüşecek. İyi akşamlar."

Nehir derin bir nefes aldı son mesajı okuduktan sonra. Doğum gününe birkaç gün vardı. O zamana kadar Eren'in söylediğini yapacaktı. Ona aldığı hediye de bir sorundu. Kötü bir tepki vermesinden de korkuyordu.

Artık bir noktada patlayacağını hissediyordu. İş hayatı berbat gidiyordu. Erkek arkadaşı ile çözmesi gereken bir sorun vardı. Şu an hayatından hiç memnun değildi. Hatta çok yakındığı abisinin yanında çalışırken bile kafası daha rahattı. Evet, belli bir stresi vardı ama ona saygı duyan onu destekleyen çalışanlara da sahipti şimdiki işinin aksine.

Odasında ödüllerinin olduğu köşeye baktı. Hâlâ bir haber yoktu ve Nehir bu sene oraya bir tane daha ödül koyamayacağına günden güne daha da inanmaya başlamıştı. İnişe geçen bir kariyer, ona açılmayan bir erkek arkadaşın, önceki hayatından daha ağır olduğunu kabul etti. Belki abisinin yanında çalışmaya devam etseydi o ödülü tekrardan bu odaya getirebilirdi. Şu an için yapacak bir şeyi yoktu.

Timuçin evine geldiğinde kendini çok yorgun hissediyordu. Bu yorgunluk sadece bedenen değildi artık ruhu da bu baskıya dayanamıyordu. Neden zordu Nehir'e geçmişini itiraf etmek? Yoksa Sezin gibi Nehir'in de onu yargılayıp gideceğini mi düşünüyordu? Daha en başında ona açılmalıydı. Nasıl bir adamla beraber olduğundan Nehir'in haberi olmalıydı. Artık kendini zayıf hissetmekten dolayı yorulmuştu. Abisi bile şu noktada ona hak vermişken neden hep kendini suçlu görüyordu? Üzerinden tam tamına yedi sene geçmesine rağmen o anları anımsamak onu bu kadar huzursuz etmemeliydi. Daha dün aynı geçmişteki gibi bir kâbus görmüş ve gecenin geri kalanında uyuyamamıştı. Ne zaman Nehir'e anlatmayı düşünse kâbusları geri geliyordu. Ne yapacaktı, bu işin içinden nasıl çıkacaktı bilmiyordu.

Duş aldıktan sonra biraz daha kendine gelmişti ama zorla oturduğu kahvaltı masası pek ilgisini çekmiyordu. İştahı da gitmişti. Dün Nehir ile olan konuşmasını hatırladı. Nehir'in de artık sabrı kalmamış gibi görünüyordu.

Hatta abisinin ulaştığı bilgileri okuması an meselesi bile olabilirdi. Bu zamana kadar onun anlatmasını beklemesi her ne kadar Timuçin'in hoşuna gitse de okuduğu takdirde kırılsa da onu suçlayamazdı. Çünkü işi o sınıra getiren bizzat kendisiydi.

İlk randevularında bile dürüstlüğünden ödün vermeyen kendisi değil miydi? Nehir, Sezin değildi. Olaya onun gibi bakmayacağının farkındaydı ama bilinçaltı hep aynı muamele ile karşılaşacağını söyleyip onu huzursuz ediyordu. Nehir'i çok seviyordu. Onu asla -hem de söylemediği bir olay için- kaybetmek istemiyordu. Buna izin veremezdi. Gerçekten de hayatı bir sene öncesine göre çok farklıydı. Artık hayalleri vardı. Onunla bir gelecek kurmak istiyordu. Hatta bu düşüncesini doğum gününde Nehir'e açacaktı. Dün biraz kaba davranmıştı kabul ediyordu ama bugün kesinlikle gönlünü alacaktı.

Telefonunu eline aldı ve onu aradı. Şu saatte işte olması gerekiyordu. Telefon çaldı çaldı ama açan olmadı. Aynı şekilde ikinci kez araması da öyle sonuçlanınca merak etti. Olmayan iştahı da uçup gitmişti zaten. Masayı topladıktan sonra onu tekrar arayınca bu sefer ulaşmıştı. Nehir'in sesi olabildiğince soğuk ve resmiydi. Timuçin dün akşamın bir sonucu olduğunu anlamıştı.

"Nehir ben gerçekten sana olup biteni anlatmak istiyorum. Ama bir noktada yapamıyorum."

"O bir nokta ne zaman aşılacak? Benim senden hiçbir gizli saklım yok. Senin için abimi bile karşıma aldım. Bana gerçekten güvenmiyor musun?" Nehir'in sitem eden sesi onu daha da rahatsız etmeye başlamıştı çünkü onun haklı olduğunu biliyordu ama bu bir güven meselesi değildi.

"O nereden çıktı? Tabii ki güveniyorum. Konu bu değil ki... Tepkinden korkuyorum."

"Neden? Adam öldürmüş olamazsın herhalde." O an aklına Top Gun'dan bir sahne düştü. *Egonun kestiği faturaları bedeninle bile ödeyemezsin.* Eğer şansı yaver gitmeseydi

adam bile öldürebilirdi. Düşünceleri kafasından atmak istercesine yerinde kıpırdandı.

"Hayır ama sonuçları buna yol açabilirdi." Nehir bir an duraksadı. Ne demekti bu şimdi? Yine ve yine şifreli konuşmalar yapıyordu ve bu gerçekten sinir bozucu olmaya başlamıştı artık.

"Seni anlamıyorum."

"Nehir biraz daha zaman ver bana. En azından doğum günüme kafam daha rahat gireyim. Artık bu huzursuzluk beni mahvediyor. Uyku düzenim tekrardan bozulmaya başladı ve sanırım yine uyuyamayacağım ne kadar yorgun olsam da."

Nehir sesinden bile onun iyi olmadığını anlayabiliyordu. İçini bir huzursuzluk kapladı. O an için evine gidip onu kollarında bile uyutmayı düşündü. Tüm bu olanları unutmayı ve sakinleşmesini sağlamak istiyordu. Saçlarını karıştırıp ona sarılmayı ve öperek tekrar mutluluğa ulaşmayı diliyordu. Bu kadar erken yelkenleri suya indirmemeliydi. Çünkü onun ilacı kesinlikle Nehir'e açılmaktan geçiyordu. Genç kadın bunun farkındaydı ama doğum gününe kadar onu rahat bırakmayı kabul edecekti.

Otuz Üçüncü Bölüm

Karşıdaki aynaya bakarken saçını düzeltti Nehir. Kesinlikle aynadaki yansımasını beğenmişti. Sadece ikisinin olacağı bir kafeyi kapatmıştı. Bu durum belki Timuçin'e fazla gelebilirdi ama onun mahvetmemesi için elinden geleni yapacaktı. Son kez kendine baktı ve masanın üzerindeki kutuyu aldı. Gecenin en korktuğu durumu bu kutuya vereceği tepkiydi. Ona açıklayınca çok kötü bakmayacağını düşünüyordu çünkü Timuçin kaba biri değildi. Bu konuda da anlayış gösterebilirdi. Sonuçta Nehir de ona başka bir konuda anlayış gösteriyordu.

Arabasının anahtarlarını da aldıktan sonra çıktı. Onu evinden alacak ve birlikte kafeye gideceklerdi. Hava biraz kararmıştı Nehir dışarıya çıktığında. Onun evinin önüne gelince bir mesaj yazdı ve onu beklemeye başladı. Beş dakika sonra Timuçin evinden çıkmış arabanın kapısını açmıştı.

"Hoş geldiniz Timuçin Bey," dedi Nehir ona uzanıp sarılırken.

"Nehir Hanım muhteşem görünüyorsunuz her zamanki gibi. Çok hoş buldum." Nehir iltifatını kabul eder biçimde gülümsedi.

"Otuz olmak nasıl hissettiriyor?"

"Biraz ağır. Nasıl desem bir anda birçok sorumluluk yüklenmiş gibi."

"O sorumlulukları kaldırabilecek güç kesinlikle sen de var."

"Bana eşlik edecek misin peki?"

"Kesinlikle." Nehir elini tutarken Timuçin elleriyle Nehir'in yüzünü kavradı ve dudaklarını onun dudaklarıyla

buluşturdu. Kısa bir öpüşmenin ardından Nehir arabayı çalıştırdı ve oradan ayrıldılar. Kafeye geldiklerinde Timuçin'in kaşları onaylamaz bir şekilde çatıldı ama bir şey de demedi. Nehir'i biraz rahatlatmıştı bir şey dememesi.

İçeriye girdiklerinde her şey Nehir'in istediği gibiydi. Gayet sade bir masa hazırlanmıştı tam istediği gibi.

"Nehir," dedi Timuçin ve ona döndüğünde Nehir gözlerini kaçırdı.

"Çok sade gördüğün gibi."

"Kimse yok bizden başka."

"Çünkü özel olmasını istedim." Karşılıklı masaya oturduklarında garsonlar Nehir'in özel olarak istediği menüyü servis yapmaya başladılar.

"Anlat bakalım tüm hafta bana niye yokmuşum gibi davrandın?" Nehir cevaptan kaçmak istercesine bir bahane uydurdu.

"Çünkü bu işlerle uğraşıyordum."

"Sana bu kadar hazırlık istemediğimi söylediğim halde."

"Evet çünkü hak ediyorsun hatta bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

"En gösterişsizi buysa," dedi Timuçin alaycı bir ses tonuyla.

"Birbirimizi gördüğümüz ilk günü hatırlayabilirsin. Aynen öyle bir hazırlık yapmayı çok isterdim doğrusu." Timuçin güldü kesinlikle öyle bir hazırlığa gerek yoktu onun için. Doğum günü onun için sıradan bir gündü. İnsanların o kadar kutlama yapmasını da anlamsız bulurdu. Başka bir açıdan bakacak olsa ölüme bir adım daha yaklaşmış oluyordu.

"İyi ki öyle bir şey yapmamışsın."

"Seni kızdırmak istemem o yüzünü de gördüm ve hiç sevmedim. Tabii bir de asla tanıştırmak istemediğin Pete Mitchell yüzün de var."

"Rol yapabilirim istersen," dedi Timuçin gülerek.

"Hiç fena olmazdı," dedi Nehir ve güldü. Onu hiç öyle düşünemiyordu. Karşısında duran adam son derece mütevazıydı. Bir kere bile kendini beğenmiş bir şekilde davranmamıştı hep alçakgönüllü olmuştu.

"Çok başarılı olamayabilirim çünkü üstünden çok fazla zaman geçti." Kızların üstünde çok etkili olurdu bakışları. Liseden beri hep böyle olmuştu ama o yeteneğini çoktan kaybetmiş gibiydi çünkü karşısına çıkan kadınları kendine âşık etmek istemediği için bırakmıştı o ilgili bakışlarını. Sezin'den sonra ilişkilere olan bakışı değişmişti. Sadece birkaç kere tek gecelik ilişkisi olmuştu o kadar. O da duygusal değil bedensel bir istekti sadece. Tekrar o kendini gerçekten bir şey sanan çocuğa bürünmeyi denedi. Karşısında oturan genç kadının gözlerinin içine baktı cesurca ve yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Bak bu fena değildi," deyince Nehir kendini tutamayarak güldü.

"Cazibem hâlâ yerinde diyorsun."

"Kesinlikle. Seni seviyorum, iyi ki doğdun, iyi ki şimdi yanımdasın. İyi ki girişimi beğenmedin o gün."

"O sadece bir bahaneydi. Güney cepheyi bozan da bir çocuktu. Ben de seninle konuşmak için onu bahane ettim çünkü gözlerimi senden bir türlü alamadım. Her hareketini her gülümseyişini, heyecanını, stresli olduğun için sürekli saçlarında dolaşan parmaklarının her bir dokunuşunu gözümü kırpmadan izledim. İçimden vay canına gerçek olmayacak kadar güzel bir kadın diyordum. Sen beni hiç fark etmedin sapık gibi seni izlemeye devam etsem de."

"Bilmiyordum." Timuçin uzandı ve Nehir'in elini tutup dudaklarına götürdü. Nehir onu büyülenmiş gibi izledi. Kesinlikle ne yapıyorsa işe yarıyordu. Ona olan bakışlarını çekemiyordu.

"Artık biliyorsun."

"Başka neler bilmiyorum?" dedi Nehir o bakışlara cesurca cevap vererek.

"Sarhoş olduğun gece elimi tuttuğunu ve sen çok güçlüsün dediğini hatırlıyor musun?" Nehir başını olumsuz anlamda salladı.

"Klinikte sana seni de güzel buluyorum dediğimde asistanımın gözlerinin döndüğünü, kimseyle böyle özel ilgilenmediğimi... Dikişlerini aldırmaya geldiğin gün seni görünce nefesimin kesildiğini kıyafetini incelediğimi dekoltene fazlaca baktığımı ve aklımda hiç istemeden oluşan sahneleri.."

"Sen de her erkek gibisin!" Nehir bunu suçlar bir biçimde söylerken Timuçin güldü.

"Nehir beş sene boyunca kadınların ilgisinden kaçtım ben. Kimseye ümit vermek istemedim çünkü artık bir kadına güvenmek için tüm sebeplerim elimden alınmıştı. Sadece bazı isteklerimi dizginlemek için takıldım."

"Tabii, bunu abimlerden dolayı gayet iyi biliyorum. Onlar bilmese de birkaç kez edepsiz konuşmalarına şahit olmuştum küçükken. Sadece senin başka kadınlarla takılmış olman fikri kesinlikle çok sinir bozucu." Nehir'in bu kıskanç hali o kadar çok hoşuna gitti ki, istemeden de olsa o çapkın bakışlarını tekrardan ona gönderdi. Birbirlerine olan bakışlarından yemeği bile doğru dürüst yiyememişlerdi. Nehir karşısında duran adama kesinlikle hayrandı. O çok güçlüydü, tekrardan toparlanması kendine yeni bir hayat kurması ve başarılı olması... Evindeki kitapların hepsini okuduğunu söylemişti ve Nehir orada kaç kitap olduğunu bile sayamamıştı. Kültürlüydü, müzik aleti çalabiliyordu. Spora gidiyordu, doğaya karşı oldukça duyarlıydı büyük bir hayvanseverdi ki Levent ile birlikte gönüllü çalışmalara katılmıştı. Evinde engelli bir kedisi bile vardı. Nehir ne istiyorsa onda vardı. Derya abisine karşı çıktığı gün geldi aklına. *Ben Deniz abim gibi kültürlü birini belli bir derinliği olan adamlardan hoşlanıyorum* demişti. İşte o adam karşısında duruyordu. Hem de onun daha bilmediği kendi derinlerinde sakladığı bir olayla birlikte.

"Bu pekiyi olmamış. Sanırım kendimi affettirecek bir yol biliyorum. O gün geldiğinde sana söz veriyorum öyle güzel olacak ki asla unutmayacaksın. Düşüncesi bile beni çok heyecanlandırıyor." Aynı durum Nehir için de geçerliydi. Yüzüne ateş basarken su bardağını alıp bir iki yudum su içti. Düşüncesi bile vücuduna bu denli ateş basmasına yol açıyorsa gerçekleşeceği gün nasıl olurdu kestiremiyordu bile.

"Ama önce... Sana bu konu hakkında ne düşündüğünü sormam gerekiyor. Eren'in düğününde kaçtın çünkü." Nehir ilk başta bakışlarını kaçırdı ama sonra neden bundan utandığına anlam veremedi ve tekrardan cesaretini toplayıp karşısındaki adamın gözlerinin içine baktı.

"Geçen gün yeğenimi kucağıma aldığımda bu konuyu düşündüm. Gerçekten bir aile olmak istediğimi fazlasıyla hissettim. Yani seninle bir ömür geçirmek isterim ama ondan önce şu konuyu anlatman lazım yoksa hayır derim teklifine." Nehir güldü ama Timuçin'in bir an gerildiğini görmüştü.

"Tabii ki anlatırım."

"Sen?" Nehir tek kaşını kaldırıp muzip bir şekilde baktığı halde bile onun rahatsız olduğunu görebiliyordu.

"Ben... O olaydan sonra beni sevdiğini düşündüğüm kız arkadaşımı, kendi öz abimi, uzun yıllar hayalini kurduğum mesleğimi, binbir emekle geçen günlerimi kaybettim. O yüzden benim için yıkım oldu. Anlatmak istiyorum ama sanki o güne tekrar dönecekmiş gibi hissediyorum. Nehir ben yıllar boyunca çok canlı flash backler gördüm. O günü tekrardan yaşadım durdum. Atlatması çok zor oldu. Şu an her şey güzelken sırf o gün yüzünden her şeyin mahvolmasını istemiyorum. Seni bu yüzden kaybetmek istemiyorum." Yüzü o kadar düştü ki Nehir bu kadar hızlı olmasına inanamadı. Gerçekten acı çekiyordu bunu görememek imkânsızdı. Keşke o günü tümüyle hafızasından alacak bir gücü olsaydı. Bunun için çoğu şeyden vazgeçebilirdi

çünkü onun karşısında böyle üzgün olmasına dayanamıyordu.

"Bugün senin doğum günün ve konuştuğumuz şeylere bak. Kalk hadi beni dansa kaldır," dedi olayın verdiği boğucu havayı dağıtmak için. Timuçin elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. İçeride hafif bir müzik çalıyordu ama onlar ayağa kalkınca müzik de değişmişti. The Weeknd'den Call Out My Name çalıyordu.

Nehir kollarını onun boynuna dolarken Timuçin çoktan belini kavramıştı. Müziğin ritmine uyarak yavaşça dans etmeye başladılar.

"Beni hiç bırakma olur mu? Hem belki o zaman o şatafatlı kutlamaları bile düşünebilirim." Nehir gülümsedi gözlerinin içine bakıp.

"Tüm yetkiyi bana verirsen korkman gerekir. Çünkü Nehir Hazinedar ihtişamıyla bilinir."

"Kesinlikle korkmalıyım o cümleden sonra." Genç kadını biraz daha kendine çekti.

"Basın öyle diyor ben değil. Basının uydurması valla," dedi Nehir muzip bir şekilde.

"Bunun gerçek olduğunu ikimiz de biliyoruz çünkü sen kesinlikle çok ihtişamlı bir kadınsın. Yanındayken kontrolümü kaybedeceğim diye ödüm kopuyor." Nehir o bakışı tekrar görünce kalbi tekledi. Hele ona bu kadar yakınken, parfümünün o çekici kokusunu alıyorken daha da kötü bir hale geliyordu.

"Bazen kontrolü kaybetsek ne olur diye düşünmeden edemiyorum." Timuçin kulağına eğildi ve kesinlikle çok seksi bir tonla fısıldadı.

"Tüm vücudunu ezberleyene kadar öper ve istediğinde seninle bir bütün olurdum ve tırnaklarını sırtıma geçirip ismimi çığlık atarak söylerken seni o büyülü rahatlama anına götürürdüm." Nehir duydukları karşısında yutkundu. Hiç bu kadar cüretkar olduğuna şahit olmamıştı ve neredeyse kalbi göğsünü delecek kadar hızlı atıyordu.

Hayatında böyle hissetmesini sağlayan tek kişiydi Timuçin. Daha fazla kendini tutamadı ve dudaklarını onunla birleştirdi. Timuçin de belinden sıkıca kavrayıp onu kendine doğru yükseltirken ayakları yerden kesildi. Dudakları susamışçasına birbirini tekrardan keşfederken dilleri de bu keşfe katıldı. Kesinlikle böyle ateşli bir öpüşmenin yeri burası değildi. Hele ki onları izleyenlerin olabileceği ihtimali varken. İstemeyerek de olsa birbirlerinden ayrıldılar ve Timuçin onu yavaşça yere bıraktı.

"Sana egoist Timuçin'den bir kesit sundum. Beğendin mi?" Nefesleri hâlâ düzelmemişti ve Nehir sadece başını sallamakla yetindi.

"Çok sevdim," dedi nefesi normale dönünce.

"Ben de beni öyle öpmeni çok sevdim." Gülümsedi ama artık şundan emindi. Bu şarkıyı her dinlediğinde Timuçin'in kulağına fısıldadığı o seksi sözleri hatırlayacaktı. Belki dinlememesi daha iyi olurdu çünkü şu an bile onunla olmak için büyük bir istek duyuyordu. Birbirlerine sarılarak dans etmeye devam ettiler bir müddet daha. Sonra yemeklerini yiyip ona özel olarak yaptırdığı pastayı da yedikten sonra kalktılar.

Nehir ne kadar ertelese de hediyeyi verme vakti gelmişti. Belki bir tatsızlık çıkar diye arabada vermeyi düşünmüştü hediyeyi. Arabada birbirlerine bakarken Nehir tüm cesareti topladı ve çantasının içinden kutuyu çıkarıp Timuçin'e uzattı.

"Küçük bir hediye sevdim," derken küçük kutunun kapağını daha kaldırmamıştı. Saati çıkarıp incelerken çoktan onun çok pahalı bir markaya ait bir saat olduğunu görmüştü Timuçin. Hemen saati içine koydu ve kutuyu Nehir'e uzattı.

"Bunu asla kabul edemem." Nehir'in korktuğu başına gelmişti. Sakinleşmek için bir an gözlerini kapatıp açtı.

"Ben gerçekten bana kızmayacağın ve sana layık olacak o hediyeyi çok aradım ama hiçbiri istediğim gibi değildi."

"Tabii ki senden bir hediye beklemiyorum bu gece bile bana yeterdi. Nehir bu hediyeyi kabul edemem." Timuçin o kadar katı duruyordu ki Nehir bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Lütfen..." dedi onun kendisini anlamasını istiyordu ama Timuçin hiç de öyle bir tavırda değildi.

"Ben bu pahalı saati takınca ne değişecek? Statüm mü yükselecek? Bunu mu amaçladın?" Nehir neye uğradığını şaşırmıştı. Neden hediyesini değersiz buluyordu? O hediyeyi ona Nehir almıştı hem de çok değer vererek. Bu tavra inanamıyordu. Kalbine bir acının saplandığını hissetti. Bu tepki beklediğinden bile fazla olmuştu. Hediyesini değersiz bulmuştu Nehir'i hiçe sayarak.

"Tabii ki hayır." Gözlerine bakan gözler kesinlikle öfkeliydi bunu görebiliyordu Nehir.

"Gerçekten bunu kabul edeceğimi mi düşündün? Benim asla böyle bir saate ihtiyacım yok." Timuçin duraksadı aklına güzel bir fikir gelmişti. Nehir'in ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu ama kendisi de bu hediyeden hiç hoşlanmamıştı.

"Tek bir şartla kabul ederim. Bunun değerini gerçekten ihtiyacı olanlara verirsen."

"Bağış yapmamı istiyorsun ama nereye?"

"Düşündüğün takdirde bunu bulacaksın. İyi geceler." Kapıyı açtı ve arkasına bile bakmadan evine yürüdü Timuçin. Hayatında ikinci defa bu denli bir aşağılanmayla karşılaşıyordu. Ona o pahalı saati alarak Nehir ne yapmaya çalışmıştı? Onun zengin dünyasını onu adapte etmeye mi çalışıyordu? Yoksa mutlulukla kurduğu gelecek hayallerinin aslında hiç de öyle olmadığının bir fragmanını mı göstermeye çalışmıştı? Timuçin'in ona böyle pahalı hediyeler veremeyeceği açıktı. O an abisinin uzun zaman önce ona ne söylemeye çalıştığını anladı. Gururun kırılacak derken kesinlikle bunu kast ediyor olmalıydı. Şu an gururu feci bir şekilde sızlıyordu çünkü.

Nehir olanları idrak etmeye çalışırken içinde oluşan duygu selini bastırmayı başaramadı. Gözyaşları fazlalaşınca önünü görmemeye başladı ve arabasını bir kenara çekerek içinde ne kadar kırgınlık varsa hepsinden kurtulmak istercesine ağlamaya devam etti. Çok güzel bir gecenin ardından ki ona değer verdiğini bizzat gördüğü gözlerden sonra hediyesine ettiği o laf aslında yanlış anladığını kanıtlar gibiydi. *Bu pahalı saati takınca ne değişecek?* Çünkü ona Nehir almıştı o saati. Onun hiç mi hatırı yoktu yani Timuçin'de. Bırakın öpmeyi bir iyi geceler bile demeyerek ayrılmıştı yanından. Onun soğuk yüzüne bir kez daha şahit olmak çok üzücüydü çünkü çok sertti. Kesinlikle ulaşması da çok zordu. Nihal yengesi *onun gururunu kırmamaya dikkat et* demişti. Acaba o kadar kızmasına neden olan olay bu muydu? Nehir onun gururunu mu incitmişti? Gözlerini sildi ve son düşüncesi gözüne çok mantıklı göründü.

"Seni kırmak istememiştim. Ben çok sevdiklerime böyle hediyeler alırım sanki maddi karşılığı artınca ona verdiğin değer de artarmış gibi hissederim. Bu zamana kadar böyle yaptım ve başka nasıl hediye verilir bilmiyorum. Eğer öyle hissettiysen özür dilerim." Yazdı ve hızlıca gönderdi mesajını. Bu gece gördüğü adam ona değer veriyordu Nehir aksini düşünmek bile istemiyordu. Sarılarak dans etmeleri, başını omzuna yaslaması, evlilikten söz etmesi bunu kanıtlıyordu. Nehir boşuna gereksiz kuruntulara girmişti.

"Sana karşı çok kaba davrandım. O kadar ani reaksiyon vermemem gerekirdi. Ben de özür dilerim." Nehir mesajı gördüğünde içi rahatlamıştı. Sandığı kadar derin değildi demek ki bu kırgınlık.

"Manevi hediyeler çok güzeldir ve kesinlikle öyle hediyeler de almayı biliyorsun. Bana aldığın o formayı çok beğenerek giyiyorum. Seni çok seviyorum. İyi geceler." Yeni gelen mesaja bir nebze de olsa gülümseyerek baktı.

"Ben de seni çok seviyorum. İyi geceler."

Nehir iş gününe yine suratsız sekreterini görerek başladı. Yalnız bu defa yanında iki arkadaşı daha vardı ve muhabbetleri oldukça koyuydu. Bu muhabbetlere konu olması da olasıydı. Bir şey demeden odasına geçti. Artık umurunda değildi buradaki çalışanlar. Bir an önce onu kovmalarını bekliyordu. Burada yaptığı şey sadece oturmaktı. Ona çünkü pek bir iş gelmiyordu. Belki de bu kadar inat etmek anlamsızdı. Abisine çoktan o mesajı vermişti aslında ama bir şey onu durduruyordu. Açelya yengesinin o tavrı aklına gelince sinirleri bozuluyordu. Bu zamana kadar harika bir yenge görümce ilişkileri olmuştu. Açelya yengesini severdi ondan çokça tavsiye alırdı ama şimdi yengesi resmen ona cephe almış gibiydi.

Hatta bugün iş dünyasını çok yakından ilgilendiren bir ödül töreni de vardı ve abisi de katılacaktı. Abisinin çoktan ödülü kazandığını biliyordu. Açelya yengesi önceden olsa onu kırk kere arardı ama şimdi böyle bir şey yapmamıştı. Sanki abisinin şirketinden ayrılması aralarını bozmuş gibiydi.

Nehir'in moralini bozan en önemli detaylardan birisi üç yıldır gururla katıldığı törene gitmemek olacaktı. Bu sene başarısız olmuştu bunu kabul etmesi gerekiyordu. Sadece içini acıtan şey abisinin şirketinde devam etmiş olsaydı güzel işler çıkartacağının bilincinde oluşuydu. Şu altı ayda yattım dese yeriydi.

Minicik odasından o kadar bunaldı ki okuduğu kitabı bir tarafa bırakıp lavaboya gitmeye karar verdi. Tuvaletlerden birine girip üstüne çeki düzen verdiği sırada dışarıdaki heyecanlı konuşmaya kulak misafiri oldu.

"Sabah yine geldi huysuz huysuz bize baktı geçti. Oh olsun ama! Bugün ödülü alamayacak. Hatta bizzat abisi engel olmuş diye duydum. O bile kardeşinin burnunun sürtülmesini istiyor. Hatta Açelya Hanım'ın bizzat arayarak Şahika Hanım'dan burada çalışması için bir ricada bulunduğunu Şahika Hanım'ın ağzından duydum. Kendi abisi ve yengesi bile ona güvenmeyip saygı göstermezken biz niye ona saygı gösterelim."

"E zaten diğer ödülleri de abisinin baskısıyla aldı diyorlar. Şahika Hanım öyle dedi." Nehir duydukları karşısında şok olmuştu bir yerlere tutunma ihtiyacı hissederken klozetin üstüne oturdu yavaşça.

"Bu sene de kardeşini cezalandırmak istiyor. Hatta Nehir Hanım'ın oradan ayrılması çok öncedenmiş bu yüzden abisi de ona böyle bir oyun hazırlamış."

"Nehir Hanım hakkında o kadar çok dedikodu var ki, eminim kendisi duysa bile bu kadarına inanmaz. Burada neden sevilmediğini de anlar. Zaten bir numaralı onu sevmeyen kişi arkadaşı bildiği Şahika Hanım. Kaç kere ona kıskançlıkla bakarken gördüm onu."

"Olaylar olaylar diyorsun."

"Tabii ki şekerim. Ne diyelim Nehir Hanım buraya gelmese bu kadar eğlenceyi zor görürdük." Gülüşme seslerini duyduktan sonra ayakkabı seslerini de duydu. Etraf sessizleşirken oturduğu yerde kalmıştı. Abisi gerçekten ona böyle bir şey yapabilir miydi? Bir türlü inanmak istemiyordu ama buraya ilk girdiği gün bile onun da aklına böyle bir şey gelmişti. Neden burada ona kötü davrandıklarını da anlamıştı. Artık burada bir dakika bile durmak istemiyordu. Abisine bu tatmini yaşatmaya karar verdi çünkü çoktan kaybettiğinin farkındaydı. Tam onunla ilişkisini düzelttiğini sanarken çok yanılmıştı.

Gözleri ağlamak için acısa da tutacaktı. Yıllarca sürüp giden bir dedikoduya sebep olmayacaktı. Dışarıya çıktı derin bir nefes aldı. Ellerini ıslatıp saçlarına götürdü rahat-

lamak için. Ensesine ıslak elleriyle dokunmak iyi gelmişti. Sakinleşmeliydi, buradan çıktığında abisinden bunun hesabını fazlasıyla soracaktı. Nehir'in en çok korktuğu olay olan aile kavgasına dönüşmesi fikri artık umurunda da değildi bu saatten sonra. Açelya yengesinin neden öyle davrandığını da öğrenmişti artık. Bir de ona orada asla çalışmamalısın gibi bir tavsiyede bulunmuştu geçen yıl.

Canı çok yansa da bunu bir maskenin arkasına saklayacaktı. Neyse ki abisinden birkaç numara öğrenmişti bu konuda. Ona bu numaraları öğrendiğini de gösterecekti. Lavabodan çıktı ve odasına doğru yürümeye başladı. O kadar dalgındı ki sekreterinin peşinden geldiğini bile görmemişti.

"Nehir Hanım, Şahika Hanım sizi toplantı odasına çağırdı." Başını salladı sadece ve eline hiçbir şey almadan sanki bir robotmuşçasına yürüdü. Eline bir fırsat geçtiği takdirde bunu kullanacaktı. Toplantı odasına geçti ve onu beklediklerini anladığında hemen yerine oturdu. Yine basit sıkıcı bir proje hakkında saatlerce konuşmaya niyetlenmişlerdi. Nehir ağzını açmadan sadece oturdu orada. Çünkü aklını veremiyordu. Hâlâ abisinin böyle bir şeye kalkıştığına inanamıyordu. Doğru ya abisi onu buz gibi yağmur altında tek başına sokakta bırakmıştı. İstediği takdirde yeni bir acımasızlık yapmaktan çekinmezdi. Zaten onun tanıdığı abisi olsaydı burada çalışmasına da asla izin vermezdi. Lavaboda kızların söylediği doğru olmalıydı. Abisinin şirketinden ayrılmak istemesi abisine çok koymuştu anlaşılan.

"Nehir sen ne düşünüyorsun?" diye sorduklarında irkildi.

"Benim fikrim az çok belli aslında. Çok çok kötü bir proje. Bu projeyi son sınıf bir öğrenci bile zorlanmadan çizebilir. Hiçbir estetik değere sahip değil. Kim çizdi bunu? Şahika sen misin yoksa?" Şahika Hanım kızarırken projeyi onun çizmiş olduğunu anladı.

"Maalesef dost acı söyler Şahika Hanım ama biz senle artık dost değiliz daha acısını da söyleyebilirim." Gözler

şaşkınlıkla ona bakarken öfkesinden aldığı güçle konuşmaya devam etti.

"Bu gidişle şirketinizin bir marka değer kalmayacak Şahin Bey. Artık nasıl beyninizi yıkadılarsa sizi de inandırmışlar. Çok demode bu çizimler, insanlar artık yenilik görmeyi seviyor. Nostalji yapmak isterseniz orası da ayrı bir durum tabii."

"Bunu sen mi diyorsun Nehir?"

"Evet, ben diyorum. Ben ki Nehir Hazinedarım. Sen kimsin Şahika? Senelerdir yerinde sayan sıradan bir mimarsın. Benimle rekabet edecek bir seviyede bile değilsin. Abim seni şirketinde işe almamakta çok haklıymış. Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Hangi abin? Seni burnu sürtülsün diye buraya yollayan abin mi?"

"Düşününüz o kadar kötüsünüz ki abim buraya beni ceza olarak yolluyor." Ona sinirle bakan esas patronuna döndü.

"Sadece paranıza yazık Şahin Bey. Gerçekten yazık... Yetenekli öğrenciler bile Şahika'dan daha iyi çalışır hem Şahika'nın maaşına üç öğrenci bile bulabilirsiniz."

"Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşuyorsun. Kovuldun!" Nehir son cümlesini duyunca gülümsedi. İstediğini elde etmişti artık.

"Ben Nehir Hazinedar, istesem şirketinizi gayet uygun bir fiyata satın alabilirim. Söyleyin bana asıl siz kimsiniz? Bugünden itibaren itibarınızı nasıl toplayacağınızı düşünmenizi öneriyorum. Zira o itibarınızı bizzat ben yerle bir edeceğim." Masadan hışımla kalktı ve özgüvenli bir şekilde odadan çıktı. Kararlı adımlarla odasına gidip çantasını aldı. Sanki özgürlüğüne yeniden kavuşuyormuş gibi hissetti asansöre binerken. Kapıdan çıktığında ise ağlamamak için kendisini zor tuttu. Ne yapacağını kesinlikle biliyordu. Abisi evindeydi bugün, sabah aile kahvaltısında biraz evde dinleneceğini iş seyahatinin onu yorduğunu söylemişti.

Tabii akşam ödülünü almaya giderken kesinlikle yorgun olmayacaktı.

Abisinin evine geldiğinde arabanın aynasından kendine baktı. Ağladığı için rimeli siyah şeritler halinde akmıştı çenesine doğru. Abisinin onu ne kadar üzdüğünü göstermek istiyordu. Arabasının kapısını açtı ve kararlı adımlarla eve yürüdü. Kapıyı çaldığında tahmin ettiği gibi yengesi açmıştı. Onu bu halde görünce şaşırdı.

"Nehir iyi misin?" dedi şaşkınlıkla.

"Sana da sıra gelecek merak etme." Açelya duyduğu cümle ile şoke olurken geçmesi için izin verdi. Neyse ki yeğenleri salonda değildi.

"Nehir?"

"Evet, Derya Bey ben geldim. Öz be öz kardeşiniz olarak."

"Sen ne demeye çalı..."

"Durun bakalım artık konuşma sırası bende."

"Nehir gerçekten anlamıyorum otur sakinleş önce." Derya ne olduğunu çözemiyordu. Tek gördüğü Nehir'in oldukça sinirli ve üzgün oluşuydu.

"Gördüğün üzere yolda kendimi sakinleştirmeye çalıştım ben! Beni buz gibi yağan yağmurun altında sokağa attın onu bile affettim. Peki ya şimdi ne yapacağım? Gerçekten beni cezalandırmak için mi oraya gitmemi istedin?" Yengesine döndü hızla.

"Sen peki! Şahika'dan rica mı ettin Nehir'i işe alın diye?" Açelya tam konuşmaya başlayacağında Derya onu durdurdu.

"Kim söyledi sana bunları?"

"Kabul ediyorsun yani. İçimde küçük bir umut vardı. Abim bunu bana yapmaz diyordum. Kardeşine ders vermek pahasına insanların içinde küçük düşürtmez sanıyordum. Çok mu hoşuna gitti o günkü durumum! Ben pes ediyorum artık sen kazandın. Keşke bir tane abim olsaydı. Sen olmasaydın. Olmaz olsun senin gibi abi." Arkasını

dönmüş giderken son bir kez dönüp abisinin yüzüne baktı. Son söylediği cümlenin ağırlığı abisinin yüzüne yansımıştı. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da bunu görebiliyordu.

"Defol ve bir daha sakın evimize gelme! O çocuğa da acıyorum senin gerçek yüzünü gördüğü anda bir dakika bile yanında olmayacak. Abini kaybettiğin gibi onu da kaybedeceksin," dedi Açelya ve Nehir o öfkeli gözlere bakmadan kapıya yöneldi. Kapıdan çıkar çıkmaz o cesareti gitmişti. Ne yapacağını bilmiyordu. Arabasına kadar zor yürüdü ve çalıştırırken de kendinde değildi. Sadece kime gitmek istediğini çok iyi biliyordu.

Timuçin klinikten çıktıktan sonra oldukça düşünceliydi. Nehir'in ona pahalı bir hediye alması onu şoka uğratmıştı. Dahası genç kadın ne istediğini anlamış ve Levent'in kurduğu hayvan barınağına tam tamına otuz bin liralık bir bağışta bulunmuştu. Bu sayı tahmin ettiğinden bile fazlaydı. Barınaktan teşekkür mesajı geldiğinde sayıyı görmesi ile daha da kötü olmuştu. Otuz bin lira onun beş aylık maaşıydı. Hatta şu an banka hesabında bir senede biriktirdiği tutardı. Nehir o tutara gözünü kırpmadan saat alabiliyorken Timuçin bir senede harcamalarını kısıp para biriktirmeye çalışıyordu. İşin bu yönü çok zordu. Evet, kesinlikle o hayatın müşterek olduğuna inanıyordu ama Nehir bu tanıma uymuyordu. Çünkü Nehir ona her hediye aldığında Timuçin onun altında kalacağını biliyordu. Dün de kalmış ve erkek gururu ciddi bir yara almıştı. Onu bu konuda suçlaması da yersizdi. Nehir kendini anlatan o mesajı attığında Timuçin ona olan öfkesinin yersiz olduğunu anlamıştı. Nehir gerçekten de küçük hediyeler almayı bilmeyen biri olabilirdi. İstediği her şeye anında sahip olan biri gerçek hediyenin anlamını bilemezdi. Nehir gerçekten de şımarık yetişmiş bir kızdı. Önce bunu kabul etmesi gerekiyordu.

Dün gece evlilikten bahsetmişlerdi ama şimdi Timuçin düşününce onu duygusal olarak zorlayacak detayların farkına varmıştı. Nehir kesinlikle gösterişli olmayı seviyordu.

Düğününü de öyle isteyecekti muhakkak. Tasarımcı işi kıyafet giyen bir kadın özel tasarım bir gelinlik de isterdi. Sonra yaşadığı evi düşündü. Nehir o evden geri kalmayan bir evde de yaşamak isterdi. Tüm bunları Timuçin ona veremezdi. Gücü hiçbir şekilde yetmezdi. Tüm bu detayları düşününce işin içinden çıkamadı. Onu çok seviyordu, hayatının geri kalanını onunla birlikte geçirmek istiyordu. Gözlerinin içine bakarak uyumak ve birlikte yemek yapmayı arzuluyordu. Dün dans ederken kendini çok mutlu hissetmişti. Senelerdir o mutluluğu tatmamıştı ve unuttuğu da aşikardı ama Nehir ile bu tam tersine dönmüştü. Keşke Nehir bu kadar zengin bir aileden gelmeseydi. Her şey çok daha kolay olurdu. Timuçin şu noktada ne yapacağını bilmiyordu. İleride çok sorun yaşayacağını şimdiden görebiliyordu ama onsuz da hayatına devam edemezdi. Tekrar bir ayrılığı kaldıramazdı ki Sezin'den çok daha fazla sevmişti Nehir'i. Dün onu neşelendirmeye çalışırkenki çabası gelince aklına kendini gülümsemekten alamadı.

Evinin önüne geldiğinde anahtarlarını çıkaracakken bir araba fark etti. Bu Nehir'in arabasıydı. Hemen arabaya doğru gitti ve camda onun yansımasını gördü. Cama vurarak burada olduğunu görmesini sağladı. Nehir hiç iyi görünmüyordu arabadan inerken. Ağlamaktan gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Ona sımsıkı sarılırken teselli bulmaya çalışıyordu genç kadın.

"Nehir ne oldu?" dedi hemen.

"Her şeyi öğrendim," dedi sadece ve ağlamaya devam etti. Timuçin bir an ne diyeceğini bilemedi. O kadar kötü görünüyordu ki Nehir, kendi canını da yakmıştı bu görüntü. Birlikte dairesine girdiklerinde onu bu kadar üzen meselenin ne olduğunu merak ediyordu. Bir tahmini de vardı, işiyle ilgili olması kuvvetle muhtemeldi. Genç kadını koltuğa oturttu ve kendisine bakmasını sağladı.

"Seni dinliyorum," dedi anlatmasını teşvik ederek.

"Sana başında da söylemiştim. İnsanların bana bakışları, kötü davranmaları, hiçbir şekilde söz hakkımın olma-

yışı hatta oraya girmem bile abimle yengemin bir planıymış. Hâlâ inanamıyorum! Hiç bu kadar insanların önünde küçük düştüğümü hatırlamıyorum. Benden başka herkes bilirken ben sadece sabretmeye çalıştım."

"Kim söyledi sana bunları?"

"Hem Şahika yüzüme söyledi hem de çalışanların dedikodularını duydum. Ben üç senedir çalışmalarımla ödül alıyorum. Bu sene de aday oldum ama abimin bunu da engellediğini söylediler." Timuçin ne diyeceğini bilemedi. Abiler bazen çok acımasız olabiliyorlardı en azından kendi abisinde bunu görmüştü ama Nehir'in abisinin bunu yapmak için mantıklı bir sebebi yoktu.

"Abin neden sana böyle bir ceza vermek istesin?"

"Çünkü onun işini bıraktım."

"Sana tekrar çalışman için teklif vermemiş miydi?"

"Evet ama ben kabul ettiğimde vazgeçtiğini söyledi. Süreyi aşmışım... Hâlâ inanamıyorum. O insanların benimle dalga geçtiklerini Şahika'yı asla tanımadığımı. Bir de onu arayıp kendim istedim orada çalışmayı ve abim beni teşvik etti resmen."

"Nehir yine de mantıklı gelmiyor. Benim abin seninkinden çok daha acımasız bence. Sana böyle bir şey yapmaz gibi hissediyorum. Hem o senin abin bir şekilde yüz yüze bakacaksınız.".

"Artık bu mümkün değil çünkü onu asla görmek istemiyorum. Bunu da ağır bir şekilde yüzüne söyledim." Nehir'de kendini görür gibi oldu. Yanına oturdu ve kollarıyla onu kendine çekti. Nehir omzuna başını yaslayıp ağlarken sanki kendini altı sene öncesine gitmiş gibi hissetti. Abisinin herkesin önünde onu yere itişini ona acıyarak bakan kendisinden düşük rütbeli askerleri, kendini bırakması, verdiği kararın ağırlığı... Gözü uzaklara dalmışken Nehir'in başına öpücükler bıraktı ve saçlarını okşadı.

"Şu an pek inanmayacaksın ama tüm bunlar geçecek. İnan bana..." diye fısıldadı.

"Hepsi birer anı olarak kalacak. Eğer abin böyle bir şey yaptıysa hatasının cezasını çekecek."

"O kimseden özür dileyecek biri değil."

"Benim abim de değildi ama benden özür diledi."

"Bu zamana kadar aile içi kavgaya dönüşmesin diye kendimi geri çekmeye çalıştım ama bunu kaldıramam. Bir ay cehennem gibi bir hayat yaşadım orada."

"Biliyorum ama hepsi geçecek. Kendini bu kadar hırpalama." Cevap olarak sadece hıçkırıkların sesini duydu. Nehir sakinleşene kadar ona sarılmaya saçlarını okşamaya devam etti. Tüm yorgunluğu onu o halde görünce uçup gitmişti.

Nehir kendini biraz daha topladığında elini yüzünü yıkadı. Evine gidip bir ton laf anlatmak istemiyordu. Telefonunu kapattı ve lavabodan çıktı. Timuçin onu yemek yemesi için zorladığı için birkaç lokma aldı. Başı ağrıdan dolayı çatlıyordu ve erkenden uyumak istedi. Artık düşünmek istemiyordu çünkü düşündükçe işin içinden çıkamıyordu. Gücünü toplaması gerekiyordu çünkü yarın ailesine hesap vermek zorunda kalacaktı.

Timuçin Nehir'i yatırdıktan sonra düşüncelere dalmış bir şekilde koltuğunda oturuyordu. Bu olay kesinlikle ona mantıklı gelmiyordu. Başka bir şey olmalıydı. Abisinin gerçekten onu özgür bıraktığına inanmıştı. Tam elindeki kitaba kendini kaptırmışken telefonu çalmaya başladı. Açelya Hanım yazısını görünce şaşırmadı. Telefonunu açar açmaz bir selam bile verilmeden Derya'nın endişeli sesini duymuştu.

"Nehir senin yanında mı? Annem ona ulaşamamış çok endişeli."

"Evet benimle, eve gitmek istemedi."

"Ben onlara haber vereyim." Buradan bile adamın çok kırgın olduğunu duyabiliyordu. İçinden bir şey onu uyardı nedense onunla paylaşmak istedi tam kapatacağı sırada.

"Ben size inanıyorum." Karşıdaki adamın duraksadığını duydu. Şaşırmış olmalıydı.

"Nehir şu an çok hassas, çünkü orada geçirdiği her günden nefret etti. Sizin böyle bir şey yaptığınızı sanmıyorum başka bir şey olmalı."

"Kendi kardeşim bana söz hakkı bile tanımamışken nasıl bana inanıyorsun?"

"Çünkü sizi gördüm. Kendi abime göre daha merhametlisiniz. Onu biraz fazla korumaya çalışsanız da bunu yapmazsınız. Çünkü kendi itibarınız da zedelenebilir. Ayrıca Nehir bana hep sizden söz eder, size çok karşı çıksa da sizi gerçekten çok seviyor. Kötü şeyler söylediğini anlattı bana umarım onu affedersiniz çünkü şu an size de ihtiyacı var. Gerçekleri bilmeye ihtiyacı var."

"Beni suçlamadan önce gerçekleri araştırması gerekiyordu."

"Siz de bilirsiniz Nehir yargısız infaz yapmayı huy edinmiş."

"O zaman cezasını da çekecek. Sonuçta abisi olmamı istemeyen birinden bahsediyoruz." Nehir gerçekten çok ağır konuşmuş olmalıydı.

"Teşekkür ederim iyi akşamlar." deyince telefon kapandı. Adam kızgın olmaktan çok kırgındı ve tahmin ettiği üzere onun parmağı yoktu bu işte. Çünkü yapsa abisi bunu kabul edebilecek biriydi Timuçin bunu biliyordu.

Kafası allak bullak bir biçimde oturmaya devam etti. İlişkilerinin geleceğinden çok korkuyordu ve şimdi Nehir'e abisinin suçsuz olduğuna inandığını söylese emindi ki Nehir bir dakika burada durmazdı. O yüzden bu düşünceyi kendi içinde saklayacaktı ama Nehir'e -gerçekleri öğrenmesi için teşvik edip- yardım edecekti.

Nehir zor bir kişilikti. Abisi de bunun bilincindeydi ve onu korumak için elinden ne geliyorsa yapmıştı. O destek çekilince Nehir kendini gerçek dünyada bulup afallamıştı. Evet, Derya abisi yanındayken Nehir çok güçlü ve ulaşılmaz biriydi ama abisinin desteği çekildiği anda tek başına kalıyordu. Nehir iş konusunda özgür olmuştu ona sunu-

lan fırsatları iyi kullanmış ve yeteneğini sergileme şansını bulmuştu. İş yerindekiler bu zaafını fark edip kullanmış olmalıydılar. Özellikle *Şahika arkadaşım değilmiş* cümlesine kafa yordu. Bu işin içinde o kadının da parmağı olmalıydı. Belki de Nehir'e karşı büyük bir kıskançlık duyuyor olabilirdi. Nehir'e böyle bir detayın varlığından söz etmeliydi. Çünkü şu an mantıklı düşünemiyordu.

* * *

Nehir gözünü açtığında ışıktan dolayı gözünü kısmıştı. Sabah olmuştu ama yanında Timuçin yoktu. Saate baktı her zamanki uyandığı saatte uyanmıştı. Yattığı yerden doğruldu ve düşünceler aklına hücum ederken ayağa kalktı. Salona geçtiğinde Timuçin'i mutfakta buldu.

"Günaydın, nasıl hissediyorsun kendini?"

"Daha iyiyim." Timuçin işe gitmek için üzerini değiştirmişti. Nehir ona aldığı formayı üzerinde görünce gülümsedi.

"Şimdi daha mantıklı düşünebilirsin sanırım." Timuçin düşüncesini doğrulamak istercesine Nehir'in yüzüne baktı. İyiyim dese de gözkapakları oldukça şişti.

"Düşünecek bir şey yok."

"Bence şu Şahika'yı da yabana atma. Onun da parmağı var bu olayda. Seni kıskanıyor olabilir mi?"

"Aynen öyle zaten beni kıskanıyor."

"Belki de senden intikam almak için yapmıştır. Dedikodu çıkarmış olabilir."

"Abimi mi haklı görüyorsun yani?"

"Hayır, sadece olayı sorguluyorum bence sen de sorgulamalısın. Gerçeğin tüm ayrıntılarını öğrenmelisin. O zaman için rahat edecek." Nehir'e çay koyup ona uzattı.

"İstemiyorum."

"Bir şeyler yemen lazım."

"Canım istemiyor. Ayrıca eve gitmem gerekiyor beni çok merak etmişlerdir."

"Birlikte çıkalım ama lütfen bir şeyler ye çıkmadan önce." Nehir masaya oturdu kabul ettiğini göstermek için.

"Ailen için de endişelenme burada olduğunu biliyorlar." O kadar düşünceli görünüyordu ki Timuçin'in hiç hoşuna gitmedi bu görüntü. Kendini hemen bu kadar hızlı bir şekilde bırakmamalıydı. Neyse ki bir şeyler yedirmeyi başarmıştı. Nehir'in eve gitmek istemediğinin de farkındaydı. Onu bu halde bırakmak istemese de yapmak zorunda kalmıştı.

Nehir eve geldiğinde annesini karşısında buldu hemen.

"Konuşmak istiyorsanız direkt Derya abime gidin. Beni bu hale getiren o oldu çünkü."

"Nehir..."

"Anne hiç konuşmak istemiyorum."

"Konuşmak zorundayız. Abine nasıl öyle cümleler kurabilirsin?"

"Çünkü hak etti. Marifetlerini anlatmıştır herhalde."

"Nehir o hiçbir şey yapmadığını hatta seni tamamen özgür bıraktığını söylüyor."

"Tabii ki öyle söyleyecek yoksa babam her şeyini elinden alabilir."

"Derya doğruyu söylüyordu. Ben oğlumu tanırım yapsaydı yaptım derdi."

"Benim hiç mi değerim yok?" Kendisini tutmakta zorlanıyordu.

"Tabii ki var ama bunun sorumlusu abin değil başka biri ve bunu da sana kanıtlayacak." Annesi ona yaklaşmaya çalıştı ama Nehir geri çekildi. Daha fazla burada kalmak istemiyordu. Annesi bile onu bu kadar kırgın gördükten sonra abisini haklı çıkarmaya çalışıyordu.

"Abinden özür dilemelisin." Başını olumsuz anlamda salladı ve merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. İlk

defa kendi evinde kendini bu kadar yalnız hissediyordu. Odasına girdi ve üzerini değiştirip cam kenarındaki tekli koltuğuna uzanıp deniz manzarasını izlemeye başladı. Timuçin ile kötü sonlanan doğum günü gecesi ve dün öğrendikleri artık içinden taşıyordu. Bacaklarına sardı kollarını ve içinden taşan duygularını ağlayarak atmaya çalıştı.

Nehir hep abisinin isteklerini yapmaya çalışmıştı. İyi bir çalışan olmuş ve abisi de ona birçok imkân vermişti ve gerçekten çok başarılı da olmuştu ama çalıştıkça artık kendini de tüketmeye başlamıştı. Farkına varması geç olsa da dinlenmek için doğru zamanı seçtiğine inanıyordu. Abisi onu anlamalıydı. Çünkü Nehir iş dünyasındaki acımasız insanlar gibi değildi daha kırılgandı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca abisi özel hayatına karışmaya da başlamıştı o dönem. Sürekli Fırat Bey ile görüşmesini ona bir şans vermesini söylüyordu ama Nehir o ortamdan kaçmak isterken nasıl o ortamdan olan biriyle olabilirdi ki! Nehir Fırat Bey'in iyi biri olduğunun farkındaydı ama sosyal yaşamları çok farklıydı. Nehir'in istedikleri Fırat Bey'de yoktu. İstese bile anlaşamazlardı ama abisi bir türlü bunu anlamıyordu. Nehir'i çileden çıkaran bir durum da buydu. Aralarını açan durumların üstüne bir de Timuçin'i kabul etmeyişi Nehir'i sabrının son noktasına getirmişti. Artık abisine iyi niyetli bir gözle bakamıyordu. Ondan telefonunu, kartlarını, arabasını alıp ceza vermesi ise son noktaydı onun için. Nehir'in çok ağrına gitmişti bu ceza. Birini sevdi diye böyle bir cezayı asla hak etmiyordu. Abisini görmezden gelerek Şahika'dan da abisine yataklık ettiği için intikam alacaktı.

Otuz Beşinci Bölüm

Nehir bir hafta boyunca evinden çıkmadı. Resmen depresyona girmiş gibiydi. Timuçin'in ısrarları da fayda vermemişti. Abisi birkaç kez eve gelmişti ama onu görmemişti Nehir. Çünkü ailesindeki herkes -ki Deniz abisi de dâhildi- Derya abisini savunuyordu. Kimse Nehir'in ne hissettiğini umursamıyordu. Timuçin olmasa ne yapardı bilmiyordu. Bu süreçte yanında olan Timuçin'di ve bugün Pınar da gelecekti yanına. Uzun süredir yurtdışında olduğu için Pınar'ı çok özlemişti. Günlerden sonra dışarıya çıkmak garip geliyordu.

Kafeye geldiğinde Pınar çoktan gelmişti bile. Masaya doğru yürüdü ve Pınar ona sarılmadan önce şöyle bir süzdü.

"Berbat görünüyorsun."

"Hoş geldin ve hoş buldum çok güzel bir karşılanma oldu," dedi ona takılarak ve yerine oturdu.

"Valla inanamıyorum telefonda anlattıklarına."

"Ben de."

"Ama bence Timuçin Şahika hakkında haklı olabilir. Onun eski asistanlarından biri bizimle çalıştı. İstersen bir şeyler öğrenebilirim."

"Aslında iyi olur. Belki bana inanırlar gerçi Deniz abim bile bana inanmıyorsa olay bitmiştir."

"Bu kadar üstüne gelmemeleri lazımdı. Gerçekten kötü görünüyorsun. Seni dışarı çıkarmak için bile bir ton dil döktüm."

"Timuçin öğrenirse seni kıskanabilir. Evinde kalmam için ısrar etti çünkü her gün ağlama krizlerine giriyordum. Kendimi aileden dışlanmış gibi hissettim. Gittiğim takdir-

de işler daha da kötüye gidecekti. Artık işsizim ve parama her an el konulabilirdi." Hatta Nehir adı gibi biliyordu. Eğer bu olay yaşanmasaydı Derya abisi otuz binlik havalenin hesabını soracaktı. Tutar yüksek olunca banka abisine de bilgi veriyordu.

"Ne zaman istersen hep yanındayım."

"Teşekkür ederim Pınar. Seni çok özlemişim."

"Ben de seni özledim."

Pınar ile vedalaştıktan sonra saatine baktı. Timuçin'i klinikte ziyaret edebilirdi. Arabasına bindikten sonra Pınar'ın dediklerini düşünüyordu. Gerçekten Şahika böyle bir şey yapıp suçu abisi yapmış gibi gösterebilir miydi? Öyle bir şey olduğu takdirde abisinden nasıl af dileyebileceğini düşünemiyordu. Nehir evine gittiğinde ona açık açık yapıp yapmadığını sorduğunda abisi sanki kabul eder gibi *kimden duydun* demişti. Nehir evine gidene kadar ne kadar kızgın olsa da içinde küçük bir umut da vardı abisinin bu olayı yapmayacağına dair. O cümleyi duyduktan sonra her şey değişmişti. Ayrıca Açelya yengesinin daha önceden başlayan o acımasız tutumu da inanması için bir nedendi. O gün resmen kolundan tutup evinden atmıştı.

Arabasından çıkarken karşıda duran Tıp Fakültesine baktı. Deniz abisi ile karşılaşmak istemiyordu. Hızlı adımlarla Diş Hekimliği Fakülte binasından klinik bölümüne geçti. Cerrahi bölümüne geldiğinde gördüğü kalabalık onu korkuttu. Oturacak yer bile yoktu. İçeriye girip girmemek konusunda kararsız kaldı çünkü onu meşgul etmek istemedi ama buraya gelmişken onu görmeden gitmeme fikri daha baskın çıktı. Çok özlemişti, bir haftadır görüşemiyorlardı.

İçeriye girdiğinde hemen bir stajyer onu durdurdu.

"Sıra ile çağırıyoruz lütfen bekleyin," dedi Nehir'i hasta sanarak.

"Hayır, ben hasta değilim, Timuçin Bey'i arıyorum." İçeriye göz attığında onu göremedi. Galiba ameliyattaydı.

"Timuçin abi ameliyatta."

"Peki ben..."

"Nehir Hanım değil mi?" Cümlesini tamamlayamadan yaşını almış bir adam sözünü kesmişti. Yaka kartından bir Profesör olduğunu okuyabiliyordu.

"Evet," dedi çekinerek.

"Timuçin'i beklerken sizinle sohbet etmek isterim," deyince çok şaşırdı Nehir.

"Elbette..." Nehir hocanın ona gösterdiği masaya oturdu.

"Biraz zor bir ameliyat ama Timuçin bu konuda çok yetenekli ileride harika bir hoca olacağını da düşünüyorum. Tabii onu akademik kariyer fikrine ikna edebilirsem." Nehir hiç bu konuda Timuçin ile konuşmamıştı. Onun gelecek planlarından bihaberdi. Hocası Timuçin'i seviyor olmalıydı övgüyle bahsettiğine göre.

"Bana bu konudan hiç söz etmedi."

"Çok ketum ağzından zor laf alırsınız."

"Bakın bunu biliyorum," dedi gülümseyerek. Hocasından Timuçin'i dinleme fikri çok güzel geliyordu kulağa ve bunu sonuna kadar kullanacaktı.

"Peki, bana klinikteki Timuçin'i anlatır mısınız?"

"Yetenekli, tedbirli, özgüvenli ve danışan öğrencilere karşı oldukça merhametli. Yardım etmeyi çok sever. Arada pedodontiye bile gidiyor."

"Onunla bu sayede tanıştım diyebilirim. Yeğenimin dişine dolgu yapmış Timuçin."

"Öyle mi? Güzel bir vesile olmuş."

"Siz beni nereden tanıyorsunuz?" dedi merak ederek. Adam sanki onunla birkaç kez konuşmuş kadar samimi davranıyordu.

"Abiniz benim doktorum, ayrıca gazeteler..." dedi gülerek. Deniz abisinin Timuçin'i soruşturduğunu hatırladı. Abisi kesinlikle hocasına sormuş olmalıydı.

"Hatta Timuçin'e evlenmesi için baskı bile yapıyorum." Nehir o an Hocası ile arasının çok çok iyi olduğunu anladı bu cümleden sonra.

"Ne diyor peki?"

"İlk başta geçiştiriyordu ama şu aralar ciddi ciddi düşünüyor. Bir evlilik teklifi alırsanız hiç şaşırmayın," dedi ve güldü adam. Nehir nedense bunun yakın bir zamanda gerçekleşebileceğini düşünmüyordu. Evlilik teklifi ettiği gün Timuçin sırrını da anlatmak zorunda kalacaktı.

"Timuçin dersime ilk girdiği gün dikkatimi çekmişti çünkü diğer öğrencilerden epey büyük görünüyordu. O yaşta böyle idealist bir karar almasına hayran kaldım açıkçası. Kendisinden küçüklerle aynı sınıfta okumak kolay değildir. Gerçekten çok hevesliydi, çalışkandı bir şeyler öğrenmek için klinikte geçirirdi zamanını. Sonra annesinin mesleği olduğunu öğrendim Jale Hoca'dan, bu şekilde güzel bir hoca öğrenci ilişkimiz oldu."

"Bence sizin gibi bir hocası olduğu için şanslı. Çünkü kendi hocalarım bizi ezmekle meşguldü," dedi Nehir gülerek.

"Ona çok iyi geliyorsunuz artık çok daha sık gülüyor ve onu daha mutlu görüyorum."

"O da bana çok iyi geliyor," dedi çekinerek Nehir. O anda başını kaldırdığında Timuçin ile göz göze geldi.

"Nehir?" dedi şaşırarak Timuçin.

"Ziyarete geldim ama çok meşgulsün sanırım."

"Beş dakika ayırabilirim maalesef. Hocam..."

"Nehir'le kulaklarını çınlatıyorduk senin. Benim gitmem gerekiyor. Tanıştığımıza memnun oldum Nehir."

"Ben de Hocam." Yalnız kaldıklarında hemen söze girdi Timuçin. Karşısındaki kadının bu halde olduğunu tahmin etmiyordu.

"Nehir çok kötü görünüyorsun."

"Sen de mi Timuçin?"

"Kendini mahvetmişsin. Bende kalmalıydın."

"İşler daha da kötüye giderdi o zaman. Hem beş dakikamızın iki dakikası gitti biz ne konuşuyoruz."

"Seni çok özledim." Timuçin genç kadının ellerini tutmuş gözlerinin içine bakıyordu.

"Ben de seni özledim, seni görmek istedim."

"Bugün bende kal. Anahtarı sana vereyim. Lütfen..." Nehir onun yalvaran gözlerine daha fazla kayıtsız kalamadı.

"Tamam." Timuçin alnına bir öpücük kondurduktan sonra yanından uzaklaştı ev anahtarını almak için. Yanına geldiğinde tekrar öpücük kondurdu yanağına ve herkes resmen onları seyrediyordu.

"Bana yemek yaparsan minnettar kalırım. Şimdiden çok yoruldum ve çok kalabalık."

"Elbette yaparım." Nehir genç adama sarıldı ve anahtarı aldıktan sonra klinikten çıktı.

Eve geldiğinde onu Timuçin'in kedisi karşıladı. Artık Nehir ona alışmıştı ve kedi de kendini sevdiren tatlı bir yapıya sahipti.

"Merhaba Narsil Bey," dedi ve eğilip kedinin kafasını okşadı. Biraz onunla oynadıktan sonra mutfağa geçti. Dolabı açıp neler yapabileceğine baktıktan sonra malzemeleri aldı ve yıkamaya başladı. Bir saat sonra işini bitirip mutfaktan çıkmıştı. İlk defa bu evde tek başınaydı. Kitaplığına göz atarken boş olan iki rafın da artık dolduğuna şahit oldu. Bu özelliğine bayılıyordu ve özellikle de daha önce hiç adını duymadığı kitapları okuyor oluyordu genellikle. Sonra onun anı köşesi diye nitelendirdiği köşeye gitti. Fotoğrafları tek tek inceledi. Sanki yıllar geçtikçe daha da yakışıklı olmuştu ama fotoğraflarda da ortalamanın üzerindeydi zaten. Üniforma ona çok yakışmıştı.

"Keşke neden ayrıldığını bana anlatsan," dedi kendi kendine konuşarak. Eline aldığı çerçeveyi dikkatlice yerine koydu.

Eve geldiğinde Nehir kendini daha iyi hissediyordu. Timuçin'le vakit geçirmek ona çok iyi gelmişti. Birlikte yemek yemek konuşmak hatta anlattıklarına kahkahalarla gülmek onu bir nevi tazelemişti. Bahçeden geçip kapıyı açtığında içeriye girdi ama onu bir sürpriz bekliyordu. Derya abisini bir haftadır görmüyordu. Yürürken gözler yavaş yavaş Nehir'i buldu. Nehir hiçbir şey demeden merdivenlere yöneldi. Bir nebze yerine gelen moralini konuşarak bozmak istemiyordu.

Derya kardeşine bir an baktı ve hemen bakışlarını çekti. Sözlerini hazmetmek çok zor olmuştu onun için. O nefreti duymak kardeşi için olan umutlarını da yerle bir etmişti. Artık Derya anlamıştı; kardeşi onu asla onun sevdiği gibi sevmeyecekti. Bu gerçeği kabullenmek canını çok yakmıştı. Elinde her şeyin kanıtı vardı. Şu an bile bulduklarını Nehir'e verebilirdi ama içinde kendini koruyan bir parça ona engel oluyordu. Nehir kendi hatasını kendi bulmalıydı. Şunu kabul edebilirdi Nehir iftirayı ilk duyduğunda çok kızmış ve üzülmüş olabilirdi ama abisinin ona böyle bir şey yapmayacağını bilmeliydi. Çünkü Derya Nehir'i hiç düşünmese bile kendi itibarı da bu olaydan dolayı çevrelerinde zedelenecekti ki; böyle bir şey yapsa bile bu asla Şahika gibi güvenilmez biri olmazdı. Hatta çevresinde güvenebileceği o şekilde bir dostu bile yoktu ve Nehir de bunu iyi biliyordu. Ona kendi eliyle ceza verirdi başkalarının eliyle değil.

Düşündükçe kalbi acıyordu. Kardeşine verdiği tüm emekler sanki ona aptal olduğunu söylüyordu. Hayır, Derya o emeklerden asla pişman değildi. Bir abinin yapması gereken şey buydu. Ona en iyi imkânları sunmuş ve başarılı olmasına vesile olmuştu. Her ne kadar Nehir onu zorladığını, fazla çalıştırdığını söylese de gerçek buydu. Ki Nehir bir kere bile ona teşekkür etmemişti. Derya'nın tek

ve en büyük pişmanlığı onu şımarık yetiştirmeleriydi babası ile. Nehir için bir şeyler elde etmek kolaydı. Belki de Nehir'i en çok kızdıran detay ödülü alamaması ve bunun suçunu da abisi olarak onda bulmasıydı.

Ona ne kadar kırgın olsa da onu o kadar üzgün görmek istemiyordu. Olacak olanın yaklaşmakta olduğunu sezebiliyordu. Nehir için yıkım olurdu bu olay, Derya kardeşini çok iyi tanıyordu ve geleceği ilk kişi de kendisi olacaktı, bundan emindi ama içinde onu affedecek bir güç bulabilir miydi bilmiyordu. Nehir her ne kadar onu sevmese de her zaman Derya'dan teselli almıştı bu zamana kadar. Derya böyle bir şeye gerek kalmamasını umdu ve kucağında uyuyan kızının başına bir öpücük bıraktı.

* * *

"Nehir valla ben senin yerinde olsam çatlardım kızım ya. Bak cidden çok sabırlısın." Kafede Pınar ile kahve içerken Eren ve Gülçin'i bekliyorlardı. Eren tekrar konuşmak istediğini söylemişti Nehir'e.

"Eren de beni bu yönde sıkıştırıyor artık. O da söylemiyor ama artık bana anlatması gerektiğini savunuyor. Ona soğuk yap bile dedi yani. Timuçin'in ona nasıl güvendiğini onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bir bildiği vardır herhalde diye düşünüyorum."

"Bence de artık anlatmalı. Kendin dedin hocası bile evlenmesi yönünde nasihat veriyormuş. İlişkiniz artık ciddi. Eğer onunla ömrünü geçirmek istiyorsan aranızda gizli bir şeyler olmamalı."

"İşte ben de bana güvenmediğinden korkuyorum. Ona da söyledim ama böyle bir şey yok diyor.

"Bunu kanıtlamalı sana." Nehir Pınar'ı başıyla onaylarken karşıdan gelen çifte gülümseyerek baktı. El ele tutuşmuşlar ve bir şeye gülüyorlardı. Ellerinde de alışveriş torbaları vardı. O detayı gördüğünde yüzündeki gülümse-

me dondu. Aklına Timuçin'in hediyesini reddediş biçimi geldi. Her ne kadar o gün olanları sindirse de onu değersiz hissettiren o cümleyi unutamıyordu. *Ben bu pahalı saati takınca ne değişecek?* Belki Nehir asla onunla böyle bir gün geçiremeyecekti. Nehir'in böyle yetiştirilmiş olduğunu anlayamayacaktı.

Masaya ulaştıklarında Nehir kendine bir çeki düzen vermek için bardağından bir yudum su içti. Kafasında oluşan kötü resmi bir an önce düşünmeyi bırakmalıydı.

"Çok bekletmedik umarım?" dedi Gülçin gülümseyerek.

"Yok hayır. Sizi arkadaşım Pınar ile tanıştırayım." Birbirleriyle selamlaştıktan sonra Eren gözlerini Nehir'e çevirdi.

"Onu ikna edebildin mi?"

"Hayır ve bunu yapmaya çalıştığımda ters tepeceğinden çok korkuyorum."

"Bunu düşünürsen baştan kaybedersin Nehir. Çünkü onun istediği o ortam asla oluşmayacak ve seni de korkutarak ikna etmeye devam edecek. Üstüne gitmelisin. Sinirlenecektir, kızacaktır ama nihayetinde seni kaybetmek istemediğini biliyorum."

"Ben..."

"Tereddüde düşme, ben çocukluğumdan beri onunla arkadaşım her şeyini biliyorum. Onu senden daha iyi tanıyorum. Bana güvenmelisin. Ayrıca... Eğer sana anlatmak yerine başka bir şey yaparsa düşündüğün gibi, o zaman birlikte olmanız da hayır getirmez. Bu mesele sürekli önünüze çıkar. İlişkinizin en önemli sınavı bu olacak." Nehir duydukları karşısında dehşete düşse de onun doğru söylediğini biliyordu.

"Öyle bir ihtimal de var diyorsun yani."

"Evet var ama seni ne kadar sevdiğini bildiğim için düşük bir ihtimal olduğunu düşünüyorum." Nehir'in kafası allak bullak olmuştu. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Eren haklı olsa da o küçük ihtimalin varlığı Nehir'i çok rahatsız ediyordu.

"Neden bu kadar çekiniyor peki?" deyip Pınar araya girdi.

"O kararı almak onun için çok zor oldu. Çok acı çekti. Anlattığı takdirde o günlere tekrar döneceğini her şeyin mahvolacağını düşünüyor. Özellikle Nehir'in ona iyi gözle bakmayacağını gerçekmiş gibi kabul ediyor."

"Bence bana hiç güvenmiyor," dedi Nehir boş bulunarak. Çünkü gerçekten algılayamıyordu.

"Sana anlattı bana niye anlatmadı diye düşünüyorsun ama Nehir onun yanında sadece ben vardım. Yani anlatsam mı anlatmasam mı diye düşünecek bir durumda değildi. Olayın verdiği kafasının içindeki kaosu anlatamam ama Nehir şunu iyi bilmelisin çok zor günler yaşadı. O günlerin geri gelmeyeceğini ancak sana anlatırsa kendine bunu kanıtlamış olacak."

"Peki... Deneyeceğim," dedi Nehir umutsuzca çünkü işe yarayacağını düşünmüyordu. O gün gördüğü tavır bunun bir kanıtı gibi olmuştu.

Nehir'in aklı allak bullaktı. Bir yanı bu olayın sonu felaketle sonuçlanacak diyordu. Telefonda dahi o soğuk ve öfkeli tutumunu hissetmişti. Yüzyüze olduğu takdirde ne olur hayal edemiyordu. O kadar düşünceliydi ki Pınar'ın tüm gösterdiği kıyafetleri beğenmiş gibi yapıyordu.

"Sen bunu asla beğenmezsin ki! O adam senin aklını çok kötü karıştırdı."

"Dediklerinde haklı çünkü. Of ne yapacağımı bilmiyorum. Sanki her şey daha da kötüye gidecekmiş gibi geliyor. Ailem ile aram berbat eğer Timuçin ile de kötüleşirse ne yaparım bilmiyorum."

"Kötüleşmeyecek ayrıca birazdan abin olayı da çözüme kavuşturacağız."

"Kızı nasıl ikna ettin? "

"Biliyorsun arkadaşım için parayı sakınmam. Ayrıca Şahika'nın yanında yıllarca çalışmış ondan bıkmış biri. İntikam da almak istiyor." Nehir oturduğu yerden doğruldu ve ayağa kalktı. Elbisenin kumaşında elini gezdirdi dalgınca.

"Haklısın ben bu elbiseyi beğenmem," dedi zorla gülümsemeye çalışarak. Pınar elbiseyi askıya astı ve bir başkasını göstermek için hareket ederken telefonu çaldı.

"Tam da konuştuğumuz kişi," dedikten sonra telefonunu açtı ve birkaç cümle daha konuştuktan sonra telefonunu Nehir'e verdi. İkisi yanyana otururken Pınar da başını kadının ne dediğini duymak için eğmişti.

"Tüm bunları abiniz yapmadı hatta onunla ilgili sadece tek bir şey duydum. Şahika Hanım aranızın iyi olmadığını biliyordu. 'Bunu kullanmak gerek' dediğini kendi ağzından duydum çünkü abiniz olmadığı zaman sizin başarısız olacağınızı düşünüyordu. Zaten sizi kıskandığı bir gerçek bunu tüm şirket bilir. Ben ayrılmadan bir ay önce siz aradığınızda ben de Şahika Hanım'ın yanındaydım. Telefonu kapattıktan sonra size çok güzel bir ders vereceğini söylüyordu heyecanla. Çünkü onun başarılı olmasının önündeki engel sizmişsiniz. Sizin ne kadar şanslı ne kadar çok imkâna sahip olduğunuzu ama burada hepsinden de mahrum kalacağınızı söyledi. Tüm kadın çalışanları sizin hakkınızda doldurdu. Size cehennem gibi bir iş hayatı yaşatacağını söylüyordu. Şirketteki yeni sekreterinden duyduğum kadarıyla dedikoduyu da o yaymış. Ödül almanıza abinizin engel olduğunu falan söylemiş sanırım. Bunu da kasten yapmış. Ben de zaten Şahika Hanım'ın hırsının altında sürekli eziliyordum. Çok kötü koşullarda çalıştığım için istifa ettim. Benim bildiklerim bunlar, umarım yardım edebilmişimdir."

"Teşekkür ederim." derken sesi titriyordu Nehir'in. Gözünden akan yaşlara engel olamadı. Gerçekten de abisi suçsuzdu ve buna inanamıyordu. O kadar inanmıştı ki abisinin bunu yaptığına... Ona söylediği tüm o kötü cüm-

leler kafasında yankılanıyordu şimdi. Neden abisi o gün kendini savunmamıştı! Ben yapmadım deseydi Nehir'in içindeki o umut büyüyecek ve öfkesinin önüne geçecekti. O sözlerin hiçbirini söylemeyecekti. Demek ki dışarıdan görünen buydu. O, abisi olmadan bir iş dünyasında savunmasızdı. Şu an kendisi bile bunun doğru olduğunu kabul etmişti. Abisinin değil ama Şahika'nın tuzağına çok güzel düşmüştü.

"Nehir, sakin olmaya çalış." Pınar elinden telefonunu aldı ama onun yıkılışını kendi gözleriyle görmüştü. Ne diyeceğini, arkadaşını nasıl teselli edeceğini bilmiyordu.

"Ben gerçekten suçlu olduğuna inanmıştım. O kendini bana karşı savunmadı bile, resmen kabul eder bir tavır takındı."

"Biliyorsun abin seni çok sever bence ona ne düşündüysen anlatıp olaya senin açından bakmasını sağlamalısın. Abin seni anlayacaktır. Çünkü Nehir sen onunla mizaç olarak benziyorsun." Nehir ellerini yüzüne kapadı. Tam bir hayal kırıklığıydı.

"Dün evdeydi yüzüme bile bakmadı. Çok utanıyorum..." Çalışanlar onlara bakarken burada böyle görülmek Nehir'in umurunda değildi. Ona getirilen suyu içti ve biraz toparlanmak adına yüzünü sildi çantasından bir peçete çıkararak.

"Buradan gidelim," dedi Pınar'a bakarak. Eve gitmek ve düşünmek istiyordu. Hatasını telafi etmesi gerekiyordu ama abisinin yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu.

Kendini hiç bu kadar yenilmiş ve suçlu hissetmemişti. Abisinin karşısına geçip ona haksızlık ettiğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Abisi ona bir karşılık verseydi bütün bunlar olmayacaktı. Nehir de ahmak gibi oradaki insanlardan nefret etmesine rağmen söyledikleri yalana inanmış-

tı. Tuzağa kendisi düşmüştü. Tüm ailesinin başından beri Derya abisine güvenmeleri, Deniz abisinin bile konuşmasını, telkin vermesini hatırladı. Her zaman daha çok sevdiğini söylediği Deniz abisinin tavrı bile böyle olmuştu.

Arabasından inip bahçeye geçti ve kapıya vardığında o anahtarını çıkarmadan kapı açıldı ve Deniz abisinin evden çıkmakta olduğunu gördü. Şu an o kadar çok avutulmak istiyordu ki, hemen abisine sarıldı.

"Öğrendin değil mi?" dedi Deniz tahmin ederek.

"Evet," diye fısıldadı Nehir, Deniz abisi sırtını rahatlatmak için okşarken. Bir müddet öyle kaldıktan sonra Nehir geri çekildi. Deniz kız kardeşinin gözünden düşen yaşları sildi.

"Hata yapabilirsin ki abim seni maddi olarak cezalandırmaya çalıştığında çok ileriye gitti. Bunu da yapmış olmasını düşünmek çok doğal ama bilirsin ki yaptıysa suçunu itiraf eder."

"Ben ona sordum gerçekten sordum. Bana sadece 'nereden duydun' dedi kabul eder gibi."

"Zamanı geri alamayız ama inan bana abim gerçekten bazen zalim olsa da çoğunlukla merhametlidir. Ona her şeyi anlatmalısın. Çok kırıldığını biliyorum ama seni affedeceğini de biliyorum."

"Böyle bir şey söyledi mi?"

"Hayır, söylemesine gerek yok. O sana hiçbir zaman kıyamaz. Kendini topla ve onu ara. Sonra yüz yüze de görüşürsünüz."

"Teşekkür ederim." Nehir tekrar sarıldı abisine ve sonra vedalaştıktan sonra içeriye girdi. Şimdi içi biraz daha rahattı. Hatta annesi ile konuşmak istiyordu.

* * *

Ertesi gün Timuçin izin aldığı için evde olacaktı. Nehir dün ona olanları telefonda anlatmıştı. Bugün ise onu göreceği için mutluydu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi içeriye girdiğinde Timuçin.

"Dışarıdan öyle olsa da içim öyle değil. Ne yapacağımı bilmiyorum." Nehir dün gece defalarca abisini aramak istemiş ama bir türlü arayacak cesareti kendinde bulamamıştı.

"Konuşma cesaretini kendinde bulacaksın," dedi sarıldığında ama Nehir nasıl bulacağını bilmiyordu.

"Sanırım bir tatile ihtiyacım var. Sen de benimle birlikte gelir misin?" Timuçin bir an düşündü. Nehir için tatil yurtdışı demekti. Bunun için de uçağa binmesi gerekiyordu. O yüzden genç adama imkânsız göründü bu fikir.

"Gelmeyi çok isterim ama izin alabilir miyim uzun süre bilmiyorum."

"Gerçek neden sence bu mu?" Nehir o an Eren'in planını uygulayabileceğini düşündü. Yoksa Nehir de Timuçin gibi erteleyip duracaktı onu kaybetme korkusu yüzünden.

"Evet..."

"Seni yalancı," dedi Nehir ve güldü. Timuçin bu tavırla biraz gerildi. Üstüne gelineceğinin farkına varmıştı. Nehir çantasından biletleri çıkardı ve ona gösterdi.

"İki kişilik... Başka şeyler de düşündüm mesela aileni de ziyaret edebiliriz. Belki yanında ben olunca kolaylaşabilir."

"Nehir..." Timuçin gerçekten sinir olmuştu bu emrivakiye. Ayrıca gidip bir de bilet alması son derece sinir bozucuydu. Eğer yumuşak davranırsa Nehir daha da onu sıkıştıracaktı. İtiraf etmek için kendini hiç hazır hissetmiyordu. Bunu yapamazdı. Başka bir şeyden bahsetmeliydi kaçmak için.

"Sence bir uçak bileti alamayacak kadar param yok mu?" Alaycılıkla söylese de içinde halen o pahalı saatin yankısı vardı.

"Gerçekten böyle mi düşündün? Ben sadece sana jest yapmak istemiştim. Yardım edebilirim diye düşündüm.

Hem seninle birlikte vakit geçirmenin de hayalini kurdum. Bana açılırsan tüm o ağırlığın altından kurtulmuş olacaktın. Neden evine gitmiyorsun?" dedi Nehir kararlılıkla yüzüne bakarak. Artık sabrının son sınırına gelmişti.

"Nehir şu an bunu anlatamam."

"Neden?" Nehir karşısına geçti ve kararında oldukça ciddi duruyordu. Başka bir cevap kabul etmeyeceğini onun geri adım atmayacağını genç kadının gözlerinde gördü Timuçin. Hatta Nehir'i hiç bu kadar kararlı görmemişti.

"Kendimi anlatamam."

"Sürekli kaçıyorsun. Yeter artık! Gerçekten yeter! Sen bana hiç güvenmiyorsun!" Sesinin bu denli yükseleceğini Nehir tahmin etmiyordu ama son zamanlarda içinde çok fazla şey birikmişti. Bu konu da onlardan biriydi. Çözüme kavuşturmalıydı artık.

"Nehir bunu yapma!"

"Neyi yapmayayım. Elimde tüm hayatın var ama sen kırılırsın diye ben bakmıyorum bile. Çünkü senden duymak istiyorum ama sen de sürekli kaçıyorsun."

"Çünkü o Timuçin'i tanımanı istemiyorum."

"Eğer seninle birlikte bir hayat sürmek istiyorsam her şeyini bilmeliyim. Seni mahvediyor ve ben sana yardım etmek istiyorum."

"Bana yardım edemezsin."

"Neden?"

"Çünkü bazıları senin gibi hayata üç sıfır önden başlamıyor. Çoğu şeyi yaşayarak öğreniyor."

"Bu ne demek?"

"İlk önce maaşımın beş katı olan bir saat alıyorsun. Şimdi de karşıma geçmiş oldu bittiye getirmek için bilet alıyorsun. Her an istediğin her şeyi elde edemezsin. Beni bu şekilde itiraf ettirmeye zorlayamazsın. Paran ve gücün bende işe yaramaz." Artık Timuçin de sesinin yükselmesine mani olamıyordu.

"Ben sana değer veriyorum ve bana diyeceklerin bunlar mı?" Nehir'in sesi ağlamaklı bir şekilde çıkmıştı. Hiç de Eren'in dediği gibi olmuyordu. Karşısındaki adamın öfkeyle dolan gözlerine baktı ve orada gerçekten ona değer veren adamı görmek istedi ama bunu göremedi.

"Böyle mi değer veriyorsun! Beni küçük düşürerek mi?"

"Seni küçük düşürmüyorum. Ben sana yardım etmek istiyorum. Seni o yükten kurtarmak istiyorum, biliyorum ki evine gitmemen de o yükler arasında. Seni ikna ederim sanmışım ama yanıldım. Bana güvenmiyorsun bile. Söylesene bana ne kadar değer veriyorsun? O kadar korkaksın ki bana dürüstçe anlatamıyorsun." Nehir o son cümleyi söylememeliydi. Timuçin'in en kötü anılarında o kelime başroldü. İçinde onu korumaya çalışan zırh karşısında kimin olduğuna dikkat etmeden işlemeye başlamış büyük bir öfkeye tutunmuştu. O an ağzından neler çıktığını umursamadan konuşmaya başladı Timuçin.

"Nehir, o kadar şımarıksın ki her şeyi elde edebileceğini düşünüyorsun. İsminin ve paranın her kapıyı açabileceğini düşünüyorsun."

"Ne?" Nehir'in gözleri kısılmıştı. Ona inanamıyordu!

"Başarılı olamadın Nehir Hazinedar. Bunun suçunu bile abinin üstüne attın. Keşke gerçekten sana bir ders verseydi çünkü buna kat be kat ihtiyacın vardı. Her şeyi parayla satın alamayacağını anlamalıydın. Asıl sen bununla yüzleşemeyecek kadar korkaksın. Hayat hakkında en ufak bir bilgin yok. Benim de beni anlamayacak bir kadına ihtiyacım yok."

Nehir şaşkınlıktan tek bir kelime dahi edemedi. Ayakta durmakta zorlanıyordu ama burada daha fazla kalamazdı. Gözünden bir damla yaş akarken karşısında ona öfkeyle bakan adamın yüzüne son bir kez baktı ve hızlı adımlarla kapıya yönelip son kez bu evden çıktı. Artık şunun farkındaydı; en başından beri Derya abisi haklıydı.

Genç kadın meraklı bakışlara aldırmadan tam üç ay önce bünyesinde bulunduğu şirketin kapısından içeri girdi. Kararlı adımlarla yürürken duygularına engel olmaya çalışıyordu ama yüzündeki akmış rimel izlerini sergilediğinden de emindi. Şu bir ayda, geçen sene onu çok heyecanlandıran işini kaybetmişti. Hem de kendi rızası ile. Asla tahmin edemeyeceği olaylar oluyordu hayatında.

Tekrar abisinden işini alabilirdi ama Timuçin'i geri alamazdı. Düşündükçe inanamıyordu ve kendisini tutması zorlaşıyordu. Hatta daha önceden teselliyi abinde bulacaksın deseler inanamazdı ama buradaydı işte. Asansöre tek başına bindi ve yüzündeki güçlü ifadeyi korudu. Kapı yüzüne doğru kapanırken artık duygularını zapt etmek zorlaşmıştı. Aklı inanmak istemiyordu. Sadece yapmak istediği onu mutlu etmekti ama aksine bundan mutlu olmamıştı o.

Daha fazla kendini tutamadı yaşlar istemsiz bir şekilde gözünden akmaya başlamıştı. Artık bir maskenin altına da sığınmak istemiyordu. Arkasından yapılacak onca dedikodu da umurunda değildi. Sadece içindeki acının hafifletilmesini, her nefes aldığında da acımamasını istiyordu. Kat numaraları bir bir değişirken kapının açılma sesi ile bir anda irkildi. O tanıdık ışık yüzüne vururken belki de abisinin burada olmadığı aklına geldi.

Bacaklarındaki son güç kırıntısı ile yürümeye başladı. Abisi odalara kapanan çalışanlar sevmediği için koca kat bölmelere ayrılmıştı bu yüzden kattaki çoğu kişi rahatlıkla onu bu halde görebiliyordu. Abisini hiç ummadığı bir

anda salonda gördü. Adımlarını sıklaştırdı ve ağzından çıkan hıçkırığa engel olamadı. Abisinden özür dilemek istiyordu ama bir türlü cesaret edememişti. Tüm o kötü sözlerden dolayı çok utanıyordu. Onu görmezden gelse bu olaya şaşırmazdı Nehir çünkü çoktan hak etmişti.

Abisi onu fark etmişti. Gözlerinin şaşkınlıkla kısıldığını görebiliyordu. 'Nehir' diyebildi sadece. Genç kız hiç duraksamadan abisine sımsıkı sarıldı. Belki de merhameti yanlış kişide arıyordu. Neyse ki beklediği gibi olmadı. Abisi de ona sarılmıştı ama burada durmamaları gerektiğinin de bilincindeydi. Onu nazikçe kendinden uzaklaştırdı ve koluna girerek odasına götürdü.

Kardeşini koltuğa oturttuğunda kendisi de yanı başına oturdu ve ona bakması için şefkatle yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Nehir ne oldu?" diye fısıldadı ama cevabı gayet biliyordu. Bugünün geleceğini tahmin etmek güç değildi çünkü Nehir'in bu hatayı yapacağını biliyordu. Nehir sevdiği kişilere hediye almaya bayılırdı ve son dönemde kimi hediyeler aldığı da bariz ortadaydı. Bir gün artık genç adamın bu duruma isyan edeceğini biliyordu. Belki de o tepki sandığından daha ağır gelmişti kardeşine. Onu bu kadar üzgün görünce abi olmanın bilinciyle kendi kırgınlığını bir kenara bıraktı. Şu an kardeşi bu kadar kötüyken onu affetmemesi bir seçenek değildi. Her ne kadar kardeşine çok kırılsa da şu an bile teselli için ona gelmesi kardeşinin ona söylediği kötü sözlerin tam tersini gösteriyordu. Belki de Timuçin haklıydı. Nehir ona gerçekten çok değer veriyordu.

"Özür dilerim... Ben... Sen haklıydın... O bana gerçekten hak etmediğim şeyler söyledi." Nehir daha fazla kendini tutamadı ve tekrar o acıtan duygu seline teslim oldu. Tekrar yanı başında duran abisine sarıldı. Derya hiçbir şey demedi ve yavaşça genç kızın saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Durum sandığından daha kötüydü

ve işin daha kötü yanı Timuçin'in gurur kırıklığını anlayabiliyordu.

"Sana çok haksızlık yaptım. Çok utanıyorum. Beni nasıl affedeceksin bilmiyorum. Çok çok üzgünüm. Sen yine haklı çıktın." Hıçkırıkların arasında zorla söylemişti Nehir. Abisinden bu şekilde af dileyeceğini hiç düşünmemişti. Tek tesellisi abisinin onu reddetmek yerine destek olmasıydı.

"Belki de o gün sana her şeyi anlatmalıydım. Sen çok hassastın, beni suçlaman normaldi o kafayla. Ben biraz da olsa bana güvenmeni bekledim senden. Ama... Doğru bir zaman değildi bunun için."

"Ben senin karşı çıkmanı beklemiştim." Nehir biraz da olsa sakinleşmişti ama büyük bir sorun kalbini çok acıtan bir sorun hâlâ duruyordu. Timuçin'in ona söylediği cümleler kafasında yankılanıyordu. Cümlelerin anlamlarını tekrar düşündüğünde kendine engel olamadı ve tekrar gözyaşları gözlerinden düşmeye başladı.

"Nehir... O otuz binlik havale ona bir hediyen miydi?" Nehir başını salladı burnunu çekerken. Timuçin'in ondan istediği bağışın barınağa yapılması gerektiğini anlamıştı düşündüğünde. Saati iade etmeye kıyamadı çünkü bir gün Timuçin'in onu anlayacağını ve saati kabul edeceğini düşünmüştü.

"Sana ne dedi?"

"Çok şımarıkmışım, parayla her şeyi elde edebileceğimi düşünüyormuşum. Başarısızlığımda bile seni suçluyormuşum. Hayat hakkında bir fikrim yokmuş onun da benim gibi kadınlarla işi yokmuş." Nehir hiç bu cümleleri bu kadar sakin söyleyebileceğini düşünmemişti. Sanki onu abisine şikâyet ediyormuş gibi hissetti.

"Ben gerçekten böyle biri miyim?" dedi abisinin yüzüne bakarak.

"İlk başta başarısız değilsin aksine sen gerçekten çok yetenekli ve çalışkan bir kadınsın. Ben olmasaydım bile sen,

sana hak ettiğin şansı verecek bir yerde de parlardın. Bunu biliyorum çünkü sayamayacağın kadar çok kişi yetiştirdim burada. İnsanların neleri yapıp neleri yapamayacaklarını gördüm. Sen kardeşim değil bir başka kişi de olsan fikrim yine değişmezdi. Seni kaçırmak istemezdim." Nehir'in zor da olsa küçük bir gülümseme belirdi yüzünde. Abisinin böyle düşündüğünü bilmiyordu.

"En başından beri oraya gitmemen için seni durdurmaya çalışmam onları az çok tanıdığım içindi. Şahika'nın bu kadar ileriye gidebileceğini ben de hesaba katamadım. Ben sadece sen ne istiyorsan onu yapmanı istedim. Çünkü hayatına ettiğim müdahalelerden dolayı çok şikâyetçiydin. Benden günden güne nefret etmeye başladığını düşündüm."

"Sana çok kızdım ama senden nefret etmedim."

"Deniz'i daha çok sevdiğin bir sır değil," dedi Derya üzüntüsünü gizlemek için alaycılıkla maskelemeye çalışmıştı yüzünü.

"Hayır, ikinizi de çok seviyorum birbirinizden ayırmıyorum. Ben senin yanına gelmek istedim çünkü oradan ayrılırken bile senin ne kadar da haklı olduğunu düşündüm. Her zamanki gibi yine haklıydın. O söylediğim cümlelerden dolayı çok utanıyorum. İyi ki varsın, iyi ki benim abimsin," dedi o gün söylediği o kötü sözlerin yanlış olduğunu kanıtlamak istercesine. Derya kardeşine şefkatle sarılıp başına bir öpücük kondurdu.

"Seni affettim," diye fısıldadı usulca. Nehir ona biraz daha sarıldı. İçi biraz da olsa rahatlamıştı.

"O haklı mı? Ben şımarık biri miyim? Her şeyi parayla çözmeye mi çalışıyorum?" dedi aniden. Derya derin bir nefes aldı.

"Nehir ilk başta yetiştiriliş tarzlarınız çok farklı. Evet, her istediğine kolayca sahip oldun ama bu senin suçun değil. Sana bu imkânları babam ve ben sağladık. Sen böyle birisin ve o seni olduğun gibi kabul etmeliydi. En başından

beri senin varlıklı bir aileden geldiğini biliyordu. Senin bu tarz davranışlar gerçekleştirebileceğinin farkında olmalıydı. Sen aylarca ona anlayış gösterdin. O da sana anlayış göstermeliydi. Onu sadece ben değil kendi abisi de uyardı. Abisi böyle bir şeyin olabileceğini tahmin etmişti. Ben nasıl seni tanıyorsam o da kardeşini iyi tanıyor. Timuçin harika biri gibi görünse de o içindeki adama çok kızgın ve yıllardır onu affetmek için çaba harcıyor. Sürekli anlatmaktan kaçınmasının sebebi bu."

"Bana söylediği o cümlelerden sonra bile... Abi ben onu çok seviyorum." Ağzından bir hıçkırığın çıkmasına engel olamadı Nehir.

"Onu nasıl unutabilirim bilmiyorum," diye fısıldadı Nehir umutsuzca. Gözyaşları tekrardan gözlerinden süzülmeye başlamıştı.

"Hatasını anlayacaktır. Seninle tekrardan konuşmak isteyeceğine eminim." Nehir olumsuz anlamda başını salladı. Timuçin bunu yapmak istese bile yapamayacaktı çünkü yaptığı takdirde sakladığı sırrını da anlatmak zorunda kalacaktı. Bugünkü o tutumunu gördükten sonra Nehir'de ona anlatacağı inancı kalmamıştı.

Otuz Yedinci Bölüm

Timuçin kendi söyledikleri ve onun söyledikleri arasında kalmış olan beynini daha fazla düşünmemesi için ikna etmeye çalışıyordu ama bir türlü olmuyordu. Koltuğa yığılıp kaldı. O sahne gözünün önünden gitmiyordu. Nehir'in ona attığı o son bakış... Genç adam bir daha her şeyin eskisi gibi olamayacağının farkındaydı.

"O kadar korkaksın ki itiraf edemiyorsun!" Nehir kesinlikle haklıydı bu konuda. Timuçin'in kabul etmesi çok zor olmuştu bunu ama zamanla kabullenmeye başlamıştı. Abisinden başka hiç kimse alenen yüzüne gerçeği söylememişti. O sahneyi unutmak istercesine derin bir nefes almayı denedi ama nefesi ciğerlerinde takılı kaldı çünkü orada öyle bir yumru vardı ki her nefes alışında orası acıyordu.

Keşke bugün hiç yaşanmasaydı diye düşündü. Keşke Nehir ona o biletleri göstermeseydi. O biletler hiç alınmamış olsaydı. Kendisini köşeye sıkışmış hissetmeseydi o cümlelerin hiçbirini söylemeyecekti. Bir de saat meselesi vardı ki Timuçin Nehir'e belli etmemek için özen gösterse de içten içe o hediyeye çok kızmıştı. Nehir ona hediye aldı diye değil, ona layık gördüğü saat güzeldi güzel olmasına ama Timuçin aynı şekilde ona karşılık veremezdi. O parayı kazanmak için tam tamına beş ay çalışması gerekiyordu. Bunu düşünmek bile genç adamın gururuna dokundu. Abisi bu konuda haklıydı maalesef. Nehir her zaman istediklerine kolayca ulaşmış biriydi. Timuçin onun yeni işinde tökezleyeceğini daha ona ilk söylediği gün sezmişti çünkü Nehir bu yaşına kadar abisinin koruması altında ya-

şamıştı. Hatta başarısızlığını bile abisine yükleyebiliyordu. O gün de Timuçin ona kızmış ama o çok üzgün olduğu için içindeki gerçeği ona anlatamamıştı. Abisine haksız yere söylediği o cümlelere bakılırsa Nehir gerçekten şımarık yetişmiş bir kadındı. İstediğini alamayınca ortalığı birbirine katan bir çocuk davranışı gibi diye düşünüyordu genç adam. Nehir hayat hakkında en ufak bir şey bilmiyordu. Kendi olayını anlattığı takdirde onu anlamazsa Timuçin çok üzülürdü. Bir anlık ağzından çıkan o cümlenin doğru olduğunu acı içinde fark etti. *Bunu anlamayacak bir kadınla da işim yok demektir.* Bu tecrübesi de Sezin sayesinde olmuştu. Kendisini toplaması da aylar almıştı.

Bilinci bu durumu kavradığında göğsündeki yumru daha da büyüdü. Şimdi ne yapacaktı peki? Hayatına o yokmuş gibi nasıl devam edebilirdi? Ona deli gibi kızgın olsa da neden şimdi onun ne halde olduğunu merak ediyordu. Daha şimdiden neden ona öyle davrandığını açıklamak istiyordu? Cevap çok basitti ama onu tekrardan geri alması çok zordu. Nehir'in o son bakışının görüntüsü tekrar gözünün önüne geldi. Onu kaybettiğini o an çoktan anlamıştı zaten.

* * *

Nehir yatağının içinde karnını tutarak kıvranırken gözyaşlarının saatlerdir durmadığından habersizdi. O kadar stres ve kötü giden günlerden sonra miyalji atağı geçirmesi için harika bir ortam hazırlanmıştı. Bir de onu terk eden bir erkek arkadaşı vardı. Ona iyilik yapmak isterken felaketle sonuçlanması genç kadının suçu olmamalıydı. Zor olacağını o da biliyordu ama günlerini geçirdiği o adamın soğuk yüzünü hiç görmemişti ki Nehir. Asla böyle tepki alacağını düşünmezdi. O soğuk bakışlar ondan nefret eder gibi bakıyordu ve o bakışlar Nehir'i korkutmuştu. Sevdiği

adam değildi karşısındaki kişi. Ona her zaman saygı duyan yeri gelince tatlı tatlı uyaran sıcaklığı ile samimiyetine inandığı kişi değildi. Çünkü sevdiği adam her zaman merhametliydi acımasız yönü ile Nehir ilk defa karşılaşmıştı.

Yargısız infazı Nehir yapardı Timuçin değil. Hatta ona bu konuda bir nasihat bile vermemiş miydi? Neden şimdi bilmediği şekilde genç kızı suçluyordu? Onu şımarık olarak ilan edip her şeyi parayla yaptırabileceğine inanıyordu. Sırf bunu çürütmek için abisinin o kötü testinden geçmemiş miydi sanki! O gün Timuçin kendi gözleriyle şımarık kızın onu seçti diye ne hale geldiğini görmüştü. Ona güzel bir hediye almak istemişti sadece çünkü onun değeri Nehir'de çok fazlaydı ve bu şekilde ifade etmek istemişti Nehir. Zaten aynı şekilde bir karşılık da beklemiyordu. Hediyeyi de bizzat kendi çalışıp kazandığı parası ile almıştı.

Bir kasılma daha onu bulurken bacaklarını karnına hızla çekti. Artık dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı. O hep şikâyet ettiği abisinin yoğun iş hayatında bile bir kere bile atak geçirmemişti. Demek ki işi ile sürekli meşgul olmak stresini birazcık da olsa azaltıyordu.

"Nehir..." Açelya yengesinin ne zamandan beri başında dikildiğini bilmiyordu. Hatta Nehir affedildiğini bile bilmiyordu.

"İyi misin?" dedi Açelya ama gerçeği görmüştü çünkü Nehir'in atağı tuttuğunda ne halde olduğuna çok şahit olmuştu.

"Seni hastaneye götürelim," dedi ayaklanarak ama Nehir'in zaten itiraz edecek gücü yoktu. Yengesinin giyinmesine yardım etmesini bulanık gözlerle seyretti çünkü gözyaşlarını durduramıyordu. Abisi hastaneye götürdüğünde ağrısını rahatlatacak bir serumun yanında sinirlerini gevşetici bir ilaç da verilmişti. Nehir bugün olan tüm o kötü dakikaların bir rüya olmasını diler gibi gözlerini kapattı.

★ ★ ★

Nehir evdeki çalışma masasında tüm dikkatini dosyada yazanlara vermek istiyordu. Abisi ona harika şartlar sağlayan bir iş önermişti. Aylar önce incelemesi için verdiği öğrenci özgeçmişlerine bakıyordu. Bu öğrencilerden bir ekip oluşturmasını önermiş ve Nehir de kabul etmişti. Kendi deneyimiyle öğrenci heyecanı birleşince ortaya güzel çalışmalar çıkacağını düşünüyordu ama bir eksik vardı. Bir türlü işine odaklanamıyordu. Tam iki ay geçmişti aradan ama Nehir gün geçtikçe alışacağını düşünse de kendini kandırmaktan öteye gitmedi bu durum. Olması gereken buydu, gözden ırak olan gönülden de ırak olmalıydı. O cümleleri duyduktan sonra ondan nefret etmesi gerekiyordu. Her gün beklenti dolu geçerken onu nasıl unutmayı düşünebilirdi. Şu an gelse özür dilese Nehir ne kadar kızgın olsa da onu affedebilirdi çünkü onu o kadar çok özlemişti ki...

Ne var ki, bu beklenti acı dolu olmaya başlamıştı artık. O beklediği telefonu almayacağının farkına varmaya başlamıştı. Timuçin ona soğuk bir yüzü daha olduğunu ama mümkün olduğunca o yüzden kaçmaya çalıştığını söylemişti. Artık o yüzünü kullanmaya başlamıştı. Çünkü onun tanıdığı adam onu çoktan arardı. Timuçin onu çoktan silmeye başlamıştı ama Nehir resmen kendine bilerek acı çektiriyordu. O an o kadar kızdı ki kendine, bir şeyler yapmak zorunda hissetti. Nehir onu göremezdi ama Nehir ona kendini gösterebilirdi. Onu çoktan kaybettiğini gösterecekti. Bunu da basın yoluyla yapacaktı. Aynı söylediği gibi davranacaktı. Şımarık baba parası yiyen bir kız gibi gününü gün edecekti. Eğer onu biraz sevmiş olsa bile onu gördüğünde canı yanacaktı. En azından Nehir bunun olabileceğini düşünüyordu. Tam kararını vermiş ayağa kalkacakken kapı açıldı.

"Halacığım..." dedi küçük bir beden ve ona sarıldı.

"Bebeğim hoş geldin," dedi ve gülümsemeye çalıştı. Son zamanlarda gülümsemeyi bile unutmuştu. Umut tüm ciddiyetiyle yüzünü süzerken sıkı bir azarlamaya hazırladı kendini Nehir.

"Mutsuzsun ve bu gerçek bir gülümseme değil."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" dedi onun bu doğru tanımına.

"Babam söyledi. Çünkü gözlerinin altında bir çizgi oluyor. Babamda çok var. Sen yaşlı değilsin baba neden çizgilerin var dedim. O da gerçekten mutlu olduğunda ve gülümsediğinde çizgilerin oluştuğunu ve o çizgileri de annem ve bizim oluşturduğumuzu söyledi." Nehir onun bu sevimliliği karşısında yanağına bir öpücük bıraktı.

"Elçin ablam bana anlattı. Prens gibi biriymiş ama dünyada birçok prens var." O kadar anlayış dolu bakıyordu ki Nehir onun bu şefkatine hayran kaldı.

"Haklısın Umut, çok haklısın." Tekrar küçük kıza sarıldı ve bu küçük yaşında söylediği cümlenin ne kadar da doğru olduğunu düşündü. Geri çekildiğinde Umut babasından aldığı yeşil gözleriyle ona gerçek bir gülümseme gönderince kendini gülümsemekten alamadı.

"Erdem nerede?" dedi ikizini sorarak.

"Onlar aşağıdalar. Ben kız kıza konuşmak istedim." Onun bu kadar büyümüş olduğuna inanamıyordu ama karşısında gerçekten yaşından daha olgun konuşan bir çocuk vardı. Saçlarını okşadı yavaşça ve ona tekrar sarıldı kucağına alıp. Küçük yeğeninin onu teselli edeceğini beklemezdi ama Umut tam şu anda bunu yapıyordu.

Birlikte aşağıya indiklerinde sehpaya koyulmuş oldukça gösterişli olan davetiyeyi gördü. Eline alıp davetiye açınca kocaman harflerle yazan isimlere baktı. *Fırat&Sezin...*

★ ★ ★

Timuçin o resimlere bakarak yanlış yaptığını bilse de kendini durduramamıştı. Nehir neredeyse her gün gazete

haberlerindeydi. Çoktan Timuçin'i unutmuş görünüyordu. Kendinden bir kez daha nefret etti. Şu an onu aramak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Onu unutmuş olan kızdan özür dilemek istiyordu. Nehir bir ihtimal ona bir şans verip özrünü kabul etse bile arkasından onun sırrını da öğrenmek isteyecekti. O noktada Timuçin cesaretli olamayacağını biliyordu.

Yanlış yaptığını bildiği halde telefon ekranında duran videoyu açtı. Nehir tüm güzelliğiyle oradaydı ve yanında arkadaşı Pınar vardı.

"Uzun zamandır sizi göremiyorduk," dedi bir muhabir.

"Artık buradayım," dedi gülümseyerek Nehir. O an Timuçin'in kalbi özlemle kasıldı. Bu gülümsemeyi görmeyeli iki ay olmuştu. Öyle iyi görünüyordu ki, sanki Timuçin hiç hayatına girmemiş sanki onu hiç sevmemiş gibiydi. Bu kadar çabuk atlatmaması gerekiyordu. Çünkü Timuçin şu an bile acı çekiyordu.

"Yine çok şıksınız."

"Nehir Hazinedar ihtişamıyla bilinir. Aksi düşünülemez." O kibri ve şımarıklığı buradan bile görebiliyordu. Sanki ona mesaj veriyordu biz ayrı dünyaların insanıyız diyordu Yeşilçam filmi gibi. Nehir'e bunları vermezdi o bu şekilde yaşamayı seviyordu. Mantığı böyle düşünse de kalbi keşke aynı şartlarda olsaydık diyordu.

Timuçin en doğrusunu yapmıştı. Saati ona hediye ettiğindeki hislerini gayet iyi biliyordu. Hiçbir ayrılık güzel sözlerle olmazdı. Nehir'in onu anlayacağını da sanmıyordu. Ki ayrılık fikri hediyeyi aldığında bile aklında dolaşıyordu ama bunu yapamadı. Ona ihtiyaç duyarken onu tek başına bırakamazdı. Kendi gördüğü muameleyi ona yapmak istemezdi. Bu mantığının fikriydi ona duyduğu aşk şu an bile onun yanında olmak istiyordu. Doğrusunun bu olduğunu bildiği halde.

Telefonunu sertçe yatağa doğru fırlattı. Burada olduğuna da hâlâ inanamıyordu. Bu şekilde acı çekerken bir

düğüne geleceğini asla tahmin edemezdi. Saatine baktı ve çoktan hazırlanması gerektiğini gördü. Halasının oğlu evleniyordu ve gelmezse halasının dilinden asla kurtulamazdı ki onu zorlayan da abisi olmuştu. Ona iyi geleceğini söylüyordu ama Timuçin imkânsız gibi görünen bir aşkın içindeyken iki büyük aşması gereken sorun varken nasıl bir düğün ona iyi gelebilirdi anlayamıyordu.

"Hâlâ hazırlanmamışsın," dedi abisi kapı eşiğinden ona bakarken.

"Gitmek istemiyorum."

"Buraya kadar geldin. Azıcık dişini sık." Tevfik kardeşine baktı. Timuçin hiç iyi görünmüyordu. Zayıflamıştı ve onun uyuyamadığını da görüyordu. Zaten araba yolculuğu sırasında da bir kez bile uyuduğuna şahit olmamıştı. Sürekli düşünceler içindeydi. Tevfik kardeşinin kararını desteklese de onun bu kadar sarsılacağını hesaba katmamıştı. Yaşayan bir ölüden farksızdı. İşe bile gitmek istemediğini söylemişti Timuçin. En azından işinin ona iyi geleceğini düşünen Tevfik bu konuda da yanılmıştı. Kardeşi gerçekten o kızı çok sevmişti. Unutması hem acı hem de zor olacaktı onun için.

"Sen doğru olanı yaptın. Bu kadar düşünme artık." Kardeşi onu onaylar bir şekilde başını salladı. Üzerini değiştirmek için askıdan takımını aldı.

Timuçin insanların neşeyle konuşmalarına, birbirlerine sarılmalarına, gülüşmelerine tahammül edemiyordu. Sanki nefes alamıyormuş gibiydi. Daha fazla otururşa burada boğulacaktı. Masadaki tüm yüzler ona bakarken o ellerini kavuşturmuş düşüncelere dalmıştı. Bir an gözü abisinin kolundaki siyah renkli saate kaydı. Nehir de buna benzeyen bir saat almıştı ona. O zaman asla düşünmeyeceği bir şeyi düşündü. Keşke Nehir şu anda yanında olsaydı ve keşke o saat de kolunda olsaydı. Nehir'den bir hatıra olurdu o saat. O an söylediği cümlenin ne kadar da acımasızca olduğunu anlamıştı. *Ben bu pahalı saati takınca ne değişecek?*

Demişti. Şu an o saati takmış olsaydı çok şey değişecekti. Ona her baktığında Nehir'i hatırlayacak onun bu şekilde pahalı hediyelerle değer verdiğini söylemesi aklına gelecek ve gülümseyecekti. Gururunu bir kenara bıraksa onun zengin bir kişi olduğunu kabul etse bu şekilde yaşamasını doğal bulsa o komplekse girmezdi. Derin bir nefes aldı ama yine nefesi canını yakarak çıktı. Oradaki yumru gün geçtikçe kendini daha da belli ediyordu. Şu anda çalan hüzünlü Karadeniz şarkısı da ona iyi gelmiyordu.

Yaylanun çimenine oturdum iki saat
Aldı beni bir merak, ne tütün var ne kağat
Ne oldu sana aklum niye daldun derine
Koyamazsun kimseyi sevduğunun yerine

Daha fazla dayanamadı çünkü şarkıyı dinledikçe daha da kötü oldu. Hemen ayağa kalktı masadakiler ona bakarken ve kendini dışarıya attı.

"Timuçin çok kötü sanki dünya dar geliyor sığamıyor gibi." Tevfik eşinin tespitinde haklı olduğunu görebiliyordu.

"Aşılamayacak kadar büyük mü sorunları?"

"Anne bilmiyor musun oğlunu? En büyük sorun Timuçin'in ona içini açmayışı. Kız tabii ki öğrenmek isteyecek. Ayrıca siz bana kızdınız ama durum bu. Kız zengin ve Timuçin'e gerçekten pahalı bir hediye almış ve Timuçin de o hediyenin altında kalmış. Gururuna yedirememiş. Başından beri bunun olacağını biliyordum. Eğer Timuçin onunla olmak istiyorsa gururunu asla işe karıştırmamalı ki bunu da yapamamış zaten."

"Tevfik çok acımasızsın."

"Acımasız değilim gerçekçiyim. Tabii ki acı çekecek. Timuçin kendi sınavını geçmek için bunları yapmalıydı," dedi eşine bakarak.

Dışarıda Timuçin nefes almaya çalışıyordu. Artık bu gönül yükü taşıyabileceği sınırları çoktan aşmıştı. İnsanların mutlu olmasına gülmesine bile tahammül edememişti içeride. Kalbi sürekli bir kıskacın içindeyken nasıl bir düğüne

adapte olabilirdi ki! Derin nefes almaya çalıştığında yine o göğsünde duran ağırlığı hissetti bu sefer daha da derindeydi artık. Çünkü burası ona yıkılan hayallerini de hatırlatmıştı. Yutkunmaya çalıştı ama boğazındaki yumru büyümüştü. Yıllardan sonra ilk defa gözlerinin dolduğunu hissetti. Gözlerini kırpıştırırken bir damla düşünce hemen elinin tersiyle sildi.

Ne vardı sanki oracıkta her şeyi anlatsaydı. Tüm çektiği bu acıya değer miydi o onaylanmama korkusu. Telefonunu cebinden çıkardı ve Nehir'in numarasının üzerine gelince durdu. Bir türlü cesaret edemiyordu ve sayamayacağı kadar bu denemeyi yapmıştı. Kendi kendine olan yenilgisini tekrarladı ve telefonunu cebine koydu.

Timuçin klinikte otururken gözlerini karşıya dikmiş önündeki masada duran çayının tahta kaşığını işaret parmağı ile dalgın dalgın çevirmekteydi. O resmi gördüğünden beri iyi değildi. Gözünün önünde durmasına karşın beyni bakmamasını emrederken o tekrar bakışlarını gazeteye yöneltti.

'Nehir Hazinedar Eski Sevgilisi İle Görüntülendi.'

Nehir Hazinedar bir ay önce gizemli sevgilisi ile olan fotoğrafı kaldırdığında ilişkisinin bitiğini anlamıştık ama bu haber en az sizin gibi bizi de şok etti. Yaklaşık iki sene önce Nehir Hazinedar, cemiyetin ünlü simalarından biri Batu Aynacı ile birlikteydi. Dün gece bir gece kulübünde ikilinin oldukça samimi olması gözden kaçmadı. Hatta buna bir öpücüğün de eklenmiş olduğunu içeride olanlardan bizzat duyduk. Kraliçe sahaya tekrar geri dönmüş görünüyor zira üzerindeki kıyafetler her zamanki gibi pahalılık kokuyordu. Sizi bilmeyiz ama biz Nehir Hazinedar'ın sahalara dönmüş olduğuna çok sevindik.

Gördüklerini sindirebilmek adına tekrardan nefes almayı denedi ama nefesi onu rahatlatacağına daha da canını acıttı. O çocuğu tekrar tekrar inceledi Timuçin. Ondan daha genç göründüğü oldukça açıktı. Dış görünüşü de fena değildi. Onun canını acıtan gerçek Nehir'in ailesi gibi zengin bir aileden geliyor oluşuydu. Para hiçbir zaman aralarını bozacak bir unsur olmayacaktı onlar için. Bunu düşündükçe içindeki düğüm nefesini kesecek bir şekilde canını yakınca ayağa kalktı bir anda. Klinik sanki onu boğuyordu. Buradan bir an önce gitmek istiyordu ama bugün gelecek birçok hastası vardı.

Bu kadar kolay mıydı onu unutmak Nehir için? Üç ay içinde hemen eski sevgilisine dönüyorsa Timuçin kadar ona değer vermemiş demekti Nehir. Bir de Nehir onu kendisine güvenmemekle suçluyordu. İşte gerçek buydu. Timuçin işini bile yapamayacak bir haldeyken Nehir gece kulüplerinde gününü gün ediyordu. Tıpkı ona söylediği tanımı gerçekleştiriyordu. *Şımarık* gibi davranıyordu.

Daha dün onu özlediği için internetteki bütün resimlerine bakmış hakkında yazılan tüm yazıları okumuştu. Hatta hakkında birçok şey öğrenmişti. Buna sevdiği markalar bile dâhildi ve Timuçin o markalara baktığında onu ne kadar da aştığına bir kez daha şahit olmuştu. İçi o kadar sıkılıyordu ki kendini pencereden dışarıyı seyrederken buldu. Saatine bir bakış attı hastasının gelmesine biraz daha vardı.

"Daha ne kadar sürecek bu durum?" Hocasının sesini duyunca olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

"Bilmiyorum Hocam."

"Kendini toparlanmalısın artık. Aranızda nasıl bir problem var bilmiyorum ama çözümsüz bir şey olacağını düşünmüyorum."

"O beni çoktan içinde bitirmiş." Bunu söyleten ona beyniydi çünkü kalbi buna inanmıyordu. Ne vardı sanki oracıkta anlatma cesareti bulup olayı tamamiyle ardında bıraksaydı. Güvendiğini ona gösterseydi. Nehir ne kadar da merak etse de onu kırma korkusuyla o dosyaya bakmamışı. Belki de bu olaydan sonra açıp okumuş bile olabilirdi.

"Bu böyle gitmez. Kendini topla o zaman. Sen bir Cerrahsın en ufak bir hata yapmaman gerek. Şu haline bak bistürü tutacak halin bile yok. Kahve mi ne içeceksen iç. Seni bu halde görmek istemiyorum. Hatta sana olmadı izin verelim. Birkaç gün..." Hocası duraksadı. Timuçin hocasına bakamıyordu çünkü hocasının üstünde çok emeği vardı. Onu hayal kırıklığına uğrattığını görmek istemiyordu.

"Onunla hiç konuşma fırsatı yakaladın mı?"

"Hayır, zaten beni yanına yaklaştırmaz. Birbirimize kötü şeyler söyledik."

"Her zaman ikinci bir şans vardır. Sen onu gerçekten çok sevmişsin." Timuçin yavaşça başını salladı.

"O zaman uğrunda gururunu görmezden geleceksin."

"Sanırım haklısınız." O an kapı açılırken Timuçin randevu verdiği hastasını gördü. Kahve içmeye vakti yoktu ama işinin ciddiyeti onu kahve içmiş gibi bir etki verecekti.

Hocasının tavsiyesine uyup uymamak konusunda oldukça kararsızdı Timuçin. Nehir'in tekrardan abisinin yanında çalıştığını gazeteden öğrenmişti. Nehir hatasını anlamış olmalıydı ve abisi de onu affetmişti. İçindeki tereddüt onu boğmaya başlayınca ani bir kararla ayağa kalktı. Ne olacaksa artık olmalıydı çünkü Timuçin hiçbir yere sığamıyordu artık. Ne işyerinde ne de evde huzur bulabiliyordu.

En azından şansını denemek içini rahatlatırdı. Hızlıca üzerini giyinip dışarıya çıktı. Şirketin kapısının önüne geldiğinde önünde duran heybetli binaya baktı. Madem gururunu onun için çiğniyorsa para olayını da görmezden gelecekti. Ona ilk başta hediye olayının kendisini nasıl hissettirdiğini anlatıp ona aynı şekilde karşılık veremeyeceğini söyleyecekti. Sonra da... Belki... O anlatmaya çekindiği olayı anlatacaktı. Derin bir nefes aldı. Üç aydır ona acı veren nefes ilk defa ona güç vermeye çalışıyordu sanki.

Düşünmeden giriş kapısından içeriye girdi ve danışmadaki kadın ona gülümseyerek bakarken masaya yaklaştı.

"Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi kadın samimi bir tavırla.

"Ben Nehir Hanım'la görüşmek istiyordum." Kadın ona şöyle bir baktı ve o an onun kim olduğunu anladı.

"Nehir Hanım şu an şirkette değil."

"Peki, ne zaman burada olur?"

"Onu bilemiyorum kendisi henüz işe başlamadı. Bir ekip topluyor."

"Anladım." Kadın genç adamın yüzündeki hayal kırıklığını görünce bir seçeneği daha olduğunu hatırlatmak istedi.

"Konu önemli ise Derya Bey ile görüşebilirsiniz. O burada." Timuçin bir an duraksadı. Nehir'in nerede olduğunu öğrenebilirdi.

"Tamam, onunla görüşeyim."

"İsminiz?"

"Timuçin Türkdoğan" Kadın telefonunu kaldırdı ve hızlıca konuşmaya başladı.

"Sizi bekliyor. 15. Kat."

"Teşekkürler, kolay gelsin." Timuçin asansörlere yönelirken gerginliğini atmak istercesine etrafını incelemeye başladı. Dışının griliğine rağmen içerisi ahşap detayları ile daha sıcak görünüyordu. Asansör geldiğinde içeriye girip 15. Kata bastıktan sonra gerginlikle asansörün yükselmesi ile birlikte değişen sayılara baktı. Kapı açıldığında hiç beklemediği bir manzara ile karşılaştı çünkü herkes bir arada çalışıyordu aralarında bölmeler bile yoktu. Sanki hepsi bir ekip gibiydi. Etrafına baktığında sol tarafta bir oda olduğunu gördü. Kapının önüne geldiğinde sekreter ona bir bakış attı gülümseyerek.

"Timuçin Bey?" dedi soru soran bir tavırla.

"Evet."

"Derya Bey sizi bekliyor." Timuçin kapının önünde duraksadı ve sonra cesaretinden güç alarak içeriye girdi. Derya masasının başında okumakta olduğu kâğıttan başını kaldırdı ve beklenmedik misafirine baktı. Kardeşinin bir yansımasını genç adamda da görmüştü. Kilo verme, aynı sıkkın yüz ifadesi...

Timuçin ilk başta ne diyeceğini bilemedi ama Derya hiç de beklediği bir tutum içinde değildi. Daha sakin ve daha anlayışlı görünüyordu.

"Hoş geldin," dedi Derya yavaşça. Onun neden burada olduğunu biliyor ve onunla görüşme cesaretinde bulunmasını takdir ediyordu.

"Merhaba!" Timuçin'in masanın önünde duran koltuğa oturması için eliyle işaret verdi Derya. Onun tanıdığı cesur ve cesaretli adam yoktu karşısında. Hatta ona kafa tutan biri değildi artık. Gözaltları morarmıştı uyuyamadığı bariz ortadaydı. Çok yorgun görünüyordu ayrıca yüzü de çökmüştü. Timuçin koltuğa oturduğunda konuya nasıl gireceğini bilmiyordu.

"Sanırım Nehir ile konuşmak istiyorsun." Timuçin bir şey demedi sadece başını olumlu anlamda salladı.

"Baya kötü görünüyorsun yalnız. Benimle konuşmak istediğine emin misin?" Timuçin bakışlarını yere çevirirken Derya masasının köşesinde duran birkaç cam şişe sudan birini alarak ona uzattı. Ona verilen suyu kabul etti Timuçin ve hemen kapağını açıp birkaç yudum alınca kendini daha iyi hissetti. Bir gün ona Nehir için abisi ile konuşacaksın deseler inanmazdı ama Derya'nın ona ilk gördüğü gün gibi bakmadığı ortadaydı.

"Aslında onu burada bulmayı umuyordum," diyerek başladı söze.

"Nehir şu an Türkiye sınırları içinde değil. Sen de öğrenmişsindir morali bozuk olunca kendini direkt başka ülkede buluyor." Geçen gün gazetede gördüğü kadın hiç de morali bozuk görünmüyordu. Hatta eski sevgilisi ile eskileri yad ederken görüntülenmemiş miydi?

"Onu gazetede gördüm." Timuçin ona verilecek olan cevaptan korkuyordu çünkü haberin yalanlanmasını diliyordu umutsuzca. Kalbi, beklemediği o kötü cevabı duymaya hazır değildi. Hayır, Nehir onu kolayca unutmuş olamazdı.

"O haber bir yalan. Eğer konu buysa için rahat olsun." Olayın hayal gücündeki gibi çıkmaması rahat bir nefes almasını sağladı. Düşündüğü gibi Nehir onu bir çırpıda silip atmamıştı. Evet, bunu duymak Timuçin'in içini rahatlatmıştı ama yine de Nehir'in onu affetmesi kolay olmayabilirdi. Her ne kadar kendi onu hemen bağışladıysa Nehir için durum farklı olabilirdi.

"Ben gerçekten onunla konuşmak istiyorum ama nasıl davranır kestiremiyorum."

"Sen asıl bana şunu söyle. Kardeşimi gördün. Yani hediyeleri ve tavrını da... O böyle biri ve ben şu an onu böyle yetiştirdiğimiz için pişmanlık duysam da her zaman kardeşim için en iyisini isterim. Buraya geldiğine göre, içinde onun davranışlarını sindirmiş olmalısın. Timuçin, o lüksten vazgeçemez çünkü başka bir alternatifi görmedi. Ben o malum gün onu cezalandırmak isterken senin nasıl hissedeceğini bir nebze ona yaşatmak istedim. O gurur kırıklığını... Evet, belki yanlış bir seçimdi ama amacım kesinlikle buydu. Çünkü onu sınamam da gerekiyordu. O bana gerçekten karşı çıktı asla yapmazdı böyle bir şeyi. Ona senin cesaret verdiğini düşünüyorum. Seninle tanıştıktan sonra daha da olgunlaştığını gördüm." Timuçin'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Hiç Nehir'i olgunlaştırdığını düşünmemişti.

"Size hak etmediğiniz şeyler söyledi. Ben onu durdurmaya çalıştım gerçekten. O bunu görmese de ben gördüm. O size gerçekten çok değer veriyor ama öfkesi hep bunun önüne geçiyor. Sohbetlerimizde genellikle sizden söz ederdi."

"Bunu bilmiyordum." Timuçin nedense karşısındaki adama bunu söylemek istemişti çünkü karşısındaki adam o kadar samimi ve sıcak görünüyordu ki onu ilk zamanlar tanıdığı adama asla benzetemedi. Ona yardım edeceğini düşünmeye başlamıştı içten içe.

"Beni koruman çok şaşırttı." Derya gülümsedi sıcak bir şekilde ve o an o tavrı hissetti Timuçin. Bir abinin korumaya çalışan o tavrını... Kendi abisiyle de zaman zaman böyle hissettiği anlar olmuştu.

"Ben gerçek neyse onu söylerim. Şu an bende sizden bir gerçek bekliyorum."

"Gerçekler... Onun yerini tek bir şartla söylerim. Bu iş çok uzadı. İkinizin şu halini de görünce iyice emin oldum. Bana gelerek de Nehir'i olduğu gibi kabul edip gurur yapmayacağını anladım. Zaman zaman artık buna katlana-

caksın bu konuda sana güvenmek istiyorum." Timuçin merakla yerinde kıpırdandı çünkü bir anda karşısındaki adamın yüzü ciddileşmişti. Belki de başka bir testin içinde olabileceği aklına geldi hemen. Öyleyse bu testi geçecekti.

"Şu üç ay o kadar zordu ki sanırım bunun yanında hafif kalır o sabır."

"Peki... Onunla evlenmeni istiyorum." Timuçin'in gözleri şaşkınlıkla büyürken Derya onun bu ifadesine gülümseyerek baktı. Timuçin hiç böyle bir şey beklemiyordu. Şiddetle olmamaları gerektiğini söyleyen adam şimdi onları kökten bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Hatta orada. Ben işleri yoluna koyarım. Konsolosluk prosedürlerini yani..."

"Siz bana bu kadar güveniyor musunuz?" Derya kendinden emin o meşhur bakışını attı. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı geriye yaslanırken.

"Senin hakkında her şeyi öğrendiğim o gün ben sana gerçekten onay vermiştim zaten. Tek bir sorun vardı ve o tek sorun gerçekten büyüktü o yüzden bu kadar karşı çıktım çünkü şu an haklı olduğum ikinizin ayrı şehirlerde olmasını kanıtlıyor zaten. Tabii senin karşıma bu şekilde gelebileceğini hesaba katmamıştım."

"Başka sorunlar da var." Timuçin bunu demekten dolayı çok utanıyordu ama karşısındaki adam onun tüm geçmişini biliyordu.

"Nehir seni anlayışla karşılayacaktır. Onu eski kız arkadaşın ile karıştırma. Nehir asla elinde olmayan sebeplerden dolayı bir kişiyi suçlamaz. Evet, yargısız infaz yapar ama bu durum zaten olayın dışında. Nehir'e bu yüzden anlatmak istemedin değil mi? Sezin'in yaptığı gibi bir karşılık alacağından korktun."

"Evet."

"İşte burada yanılıyorsun burası sivil bir dünya ve kimse sana askeri dünyadaki gibi davranmaz. Üzerinden çok zaman geçmiş. Kolay değil yaşadıkların. Tevfik bana anlattı aranızda geçenleri."

"Abimle bu kadar iyi anlaştığınızı unuttum."

"Artık arkadaşlarımdan biri." Timuçin başını salladı onaylar bir biçimde ama kısacık bir konudan uzaklaşmaya ihtiyacı olduğu için o cümleyi söylemişti. Nehir'in nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu. Hatta ona yaptığı şaka aklına geldi. Belki de evlendikten sonra sana anlatırım dediğinde Nehir o zaman ben de senin evlilik teklifini kabul etmem demişti. Eğer Nehir onu affederse onun dediği olacaktı. Tabii evlenme teklifi yapmak için onunla konuşan bir Nehir bulabilirse...

"Peki, Nehir ne diyecek çünkü ben ona evlilikten söz ettiğimde o biraz çekimser kalmıştı. Bu konuda pek konuşmadık." Derya oldukça kendinden emin bir tavırla konuştu. Kardeşi zaten onunla evlenmek istediğini ima etmişti o kötü olaya sebep olan iş yerinde.

"Şu an sen nasılsan o da öyle. Bir şey diyeceğini sanmıyorum çünkü sana söylemese de bana itiraf etti bunu. Asıl mesele şu; o Fransa'da ve senin uçakla gitmen gerekiyor." Derya son anda durdu. Cesaret edip edemeyeceğini soracaktı ama belki genç adamı kırabileceğini düşündü çünkü bu konu onun için çok hassastı.

"Zaten bu konu başlattı kavgayı. Yani ailemin yanına gitmemem ve onun beni sıkıştıracağı düşüncesi."

"Ona anlatman gerek. İnan bana bunu bilmeden evlenmeyi kabul etmeyecektir. O yüzden sınırlarını sonuna kadar zorlaman lazım." İşte bu konuda Timuçin kendine güvenemiyordu. Hatta bunu düşünmesi bile heyecanlanmasına yetmişti. Uçağa binme korkusu... Üstelik olayı Nehir'e anlatacak olması daha da gerilmesine yo açmıştı.

"Gerçekten bana o şekilde bakmaz değil mi?"

"Bakmayacağından emin olabilirsin. Eğer uçak bulabilirsen ve yetişirsen beş gün sonra Versay Sarayında olacak. Waldorf Astoria Versay Trianan Palace'ta kalacak." Derya bir kart uzattı adama.

"Burada numaram yazıyor. Bir sorun çıktığında haber ver. Bu arada nüfus cüzdanın ve pasaportun gerekiyor." Bu kadar hızın genç adama fazla geldiğini görebiliyordu Derya ama tam olarak istediği de buydu zaten. Kardeşini hiç bu kadar acı çekerken görmemişti. Tüm dürüstlüğü ile onunla evlenip evlenmeyeceğini sormuştu. Kardeşi utansa da itiraf etmişti. Zaten Timuçin gelmese o Timuçin'i bulmayı planlıyordu. Çünkü söylediği cümlelerden dolayı Nehir de suçluluk duymuştu. Ne var ki Timuçin'in sözlerini o da hemen sineye çekememişti. Hatta ilk başlarda onu unutacağını söylese de Derya günden güne bunu başaramadığını kendi gözleriyle görmüştü. Zaten çözülemeyecek bir sorun değildi sadece iki tarafta biraz inatçıydı ama yumuşak olan tarafın Timuçin olacağını biliyordu.

Ayağa kalkarken durdu Timuçin. Tam *düşünmek isteyeceğini* söyleyeceği anda durdu Timuçin. Şu an kafasında oluşan baskı o kadar ağırdı ki buraya geliş amacını bile ekarte edebiliyordu. Bu sefer aklını değil kalbini dinleyecekti. Yavaşça gülümsemeye çalıştı. Karşısındaki adam ona güveniyordu ve zaten istediğini de almıştı.

"Size haber veririm."

"Bekliyorum müstakbel damat." İçeriye girdiğinden beri ilk defa gevşediğini hissetti. Yüzünde küçük bir gülümseme haftalardan sonra zoraki olarak değil istediği için oluşuyordu. Gerçekten bu katı adamı ikna etmeyi başarmıştı.

"Teşekkürler Derya Abi." diye karşılık verdikten sonra odadan çıktı. Derya artık rahat bir nefes alabilirdi. Vicdanı çok rahattı bu yaptığından. Kardeşi için olabilecek en iyi kişi kesinlikle Timuçin'di ve onun kendisine gelmesi Derya için çok önemli bir güvenç kaynağı da yaratmıştı. Artık Derya kardeşini sürekli düşünmek zorunda kalmayacak ayıca mutluluğuna da vesile olacaktı.

Timuçin eve gitmeden önce Eren'in haftalardır yaptığı görüşme teklifini kabul etmişti. Timuçin bu süreçte kimseyi görmek istemediği için kendi arkadaşını da o kategoriye koymuştu. Eren baya gücenmişti bu tavrına ama arkadaşı ile konuştuğu takdirde onu suçlayan bir tavır takınacağını çok iyi biliyordu Timuçin. Derya'nın istedikleri ona çok hızlı gelse de yapacaktı bunu. Şu an çok korkutucu geliyordu ona ama yapacak bir şeyi yoktu. Mantık çerçevesinden baktığında olayın saçmalığı Timuçin'i bir kat daha geriyordu. Timuçin ondan sakladığı olayı anlatmaktan kaçtığı için onu kaybetmişti. Ona anlattığında kaybetme korkusu yok muydu içinde? Sezin gibi bir tavra bürünür ve bana öyle bakarsa ne yaparım diye düşünmemiş miydi? Şu an kaybedecek bir şeyi yoktu. Önünde iki ihtimal vardı. Ya abisinin dediği gibi ona anlayışla yaklaşacaktı ya da Sezin gibi onu korkak biri olarak görecekti. Anlatmaktan başka da çaresi yoktu çünkü tepkisinin ne olacağını anlattığı takdirde görebilecekti.

Kahvecide otururken aklından yapacaklarını bir sıraya koymaya çalışıyordu. İlk başta bir uçak bileti bulması lazımdı. Evlenme teklifi için bir yüzük ve tabii alyans da alması gerekiyordu. Nehir'in kabul edeceğini umarak bunları düşünüyordu. Ona bir gelinlik de alması gerekiyordu. Zuhair Murad alamayacağı bir gerçekti. Geçende internette bir haberde Nehir'in en çok o tasarımcıya ait gelinlikleri beğendiğini okumuştu. Sıkıntıyla bir nefes verdi. Bu sandığından kat kat daha zor olacaktı.

"Timuçin?" Arkadaşı ona bakarken düşüncelerinden hızla sıyrıldı.

"O kadar dalgınsın ki birkaç dakikadır beni fark etmeni bekledim."

"Hoş geldin. Çok çılgınca bir şey yapacağım çünkü," dedi Timuçin şakaya vurmaya çalışarak.

"Nehirle konuşacaksın," dedi Eren tahmin ederek. Bir nebze içi rahatlamıştı çünkü aralarını daha da iyi yapmaya çalışırken ters tepmişti her şey. Timuçin'in hiç bu kadar tepki vereceğini düşünmemişti.

"Ne konuşma ama tabii izin verirse. Ona gerçekten kötü şeyler söyledim." Eren ona gerçeği itiraf etmek istedi çünkü ondan sakladığı her gün onun için bir yük olmuş ve içi rahat etmemişti.

"Bilet almasını isteyen bendim." Timuçin bu itirafla yerinden doğruldu.

"Nasıl?" dedi arkadaşına şaşkınlıkla bakarken.

"Onu ben sıkıştırdım çünkü Timuçin onu çok sevdiğini ve anlatıp korkunu yeneceğini düşünmüştüm. Hiç böyle bir şey olacağı aklıma gelmemişti." Timuçin yumruğunu sıktı öfkeyle. Arkadaşı ne hakla hayatına bu denli karışabileceğini düşünüyordu!

"Sen onu manipüle mi ettin!" Eren Timuçin'in bu kadar kızacağını az çok tahmin etmişti. Doğru olan buydu Eren hâlâ yaptığının arkasındaydı.

"Evet ve sen de benim kadar bunun doğru olduğunu biliyorsun. Artık bir yere kaçamayacaktın. Nehir de sabrının son sınırlarındaydı. Kız sana o kadar anlayış gösterdi ki sen bunu bile kullandın. Söyle bencil kim sence?" Timuçin sinirle oturduğu sandalyeden kalktı. Arkadaşının yüzüne vurmamak için kendini zor tutuyordu. Nehir'in neden bu kadar kararlı olduğunu artık anlayabiliyordu. O cesareti ona veren bizzat kendi arkadaşı olmuştu.

"Öfkenin gerçek sahibi ben değilim bizzat kendinsin. Git ve hatanı düzelt imkânın varken." Timuçin bir şey demedi çünkü ağzını açtığı takdirde çok kötü şeyler çıkacaktı ağzından. Tek kelime etmeden orayı terk etti hızlı adımlarla.

Aklı allak bullaktı ve ne yapacağını nereden başlayacağını bilmiyordu. İlk başta banka hesabında ne kadar para olduğuna baktı. Bu tutarın ucu ucuna yetebileceğini düşündü. Olmazsa abisinden borç para alabilirdi. Evet, Nehir hakkında tüm yazılanları okumuştu ama hayalinde nasıl bir teklif beklediğini bilmiyordu. Ayrıca yüzük hakkında da hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği kadınların tektaş yüzükleri sevdiğiydi. Bu konuda yardım almak zorundaydı. Derya'nın ona verdiği kartı çıkardı cebinden ve numaraya baktı. Ondan yardım istemesi gerekiyordu. Çünkü Nehir böyle detaylara çok önem veriyordu. Onun muhabirlere dediği cümlesi aklına geldi. *Nehir Hazinedar ihtişamıyla bilinir.* Elinden geldiği kadar ona yakışır şeyler almaya çalışacaktı. Tereddüt etmeden numarayı tuşladı ve Derya üçüncü çalışta telefonu açtı. Kısa bir selamlaşmadan sonra konuya girdi.

"Ben ona yüzük alacağım ama ölçüsünü bilmiyorum. Belki siz biliyorsunuzdur diye düşündüm."

"Evet biliyorum, Açelya ile aynı çünkü ölçüsü. 17 milimetre... Timuçin o tektaş sevmez nefret eder hatta. Haberin olsun. Uçak bileti aldın mı?"

"Hayır, daha bakma fırsatı bile bulamadım."

"Aktarmasız istersin."

"Evet, öyle düşündüm. Ne kadar az o kadar iyi. Birden dalmak istemiyorum."

"Tamam, ben sana gönderirim."

"Lütfen bana bilet almayın."

"Almayacağım sadece uygun seferleri göndereceğim. Asistanım birazdan yollar yoksa yetişemeyebilirsin. Ayrıca Nehir'in çok sevdiği bir mağaza var. Orada da onun stilini yapan bir kız. Onu bulursan işin kolaylaşır."

"Gerçekten çok iyi olur." En korktuğu detay da buydu. En azından Nehir'in neyi sevip neyi sevmediğini bilen biri çok işine yarardı.

"Tamam, Açelya'ya sorarım kızın adını. Mesajımı bekle."

"Teşekkür ederim. Kolay gelsin." Mesaj gelene kadar yüzük almaya karar verdi. Birkaç yer gezdikten sonra kararını vermişti. Hem çok sade hem de asil duruyordu ve Nehir'in beğeneceğini düşündü. İşini bitirdiği sırada Derya'dan beklediği mesaj geldi. Uçak biletini bulmuştu. Bunu görünce Timuçin'in içi rahatladı. Biletini de internetten aldı. Derya'nın dediği mağazaya geldiğinde ise parasının yetmeyeceği korkusu sarmıştı içini. Şimdiden yarısı gitmişti parasının çünkü. İçeriye girdiğinde onu bir kadın karşıladı.

"Ben Nazlı Hanım'a bakmıştım," dedi kadına gülümseyerek.

"Randevunuz var mı?"

"Randevu mu almam gerekiyordu?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet, stil danışmanı olduğu için öyle çalışıyor."

"Onunla beş dakika konuşamaz mıyım?" Kadın ona uzun uzun baktı. Sanki yüzünü bir yerden çıkarmaya çalışıyordu. Sonra telefonunu aldı ve hızlıca mesaj yazmaya başladı. İki dakika sonra Nazlı Hanım karşısındaydı.

"Nehir Hanım'a danışmanlık yapıyormuşsunuz. Şu an size çok ihtiyacım var."

"Nehir Hazinedar mı?" Timuçin başını salladı. Kadının ona şaşkınlıkla baktığını görebiliyordu.

"Ne konu hakkında?" Danışmadaki dikilen kadının yanından uzaklaşmak istercesine yürüdü ve kadın da peşinden geldi.

"Ona bir gelinlik almak istiyorum ama makul bir fiyata. Bu aramızda kalırsa sevinirim." Kadın gelinlik lafını duyunca daha da şaşırdı.

"Ne kadar bütçeniz var?"

"Sanırım yirmi bin falan. Çok sade elbise gibi olan gelinliklerden olabilir diye düşündüm çünkü onun için sürpriz olacak. Bu konunun burada kalacağını umuyorum. En azından Nehir'in hatırına bunu gizli tutabilirsiniz."

"Elbette," dedi kadın güven veren bir sesle.

"Aslında burada gelinlik satmıyoruz ama istediğiniz tarzda bir gelinlik bakabiliriz başka bir mağazadan. Bir Vera Wang olabilir. Nehir Hanım onun tarzını da sever.

"Nehir Zuhair Murad seviyor sanıyordum."

"Evet, onu daha çok seviyor çünkü ihtişamlı buluyor ama Vera Wang'e de hayır demez. " O sözcük yine karşısına çıkmıştı. İhtişam...

"Ayakkabı ve aksesuar da ayarlamak lazım. Uygun bir Jimmy Choo vardı mağazada. Sizinle modellere bakalım onlar bize yollar gelinliği siz de buradan alırsınız."

"Tamam," dedi Timuçin ve içinden de parasının yetmesi için dua ediyordu.

Timuçin tüm kontrollerden geçtikten sonra nihayet uçağa binmişti. Üç saati biraz geçecek bir yolculuğa çıkacaktı. Sandığından çok çok daha kötüydü. Daha şimdiden ellerinin ve bacaklarının titremeye başladığını hissediyordu. Nefesi de daralmaya başlamıştı. Bunun hiç sırası değildi. Kendini o kadar çok sıkmıştı ki bu durum kabin memuru tarafından da görüldü.

"İyi misiniz?" dedi kadın ilgiyle bakarak.

"Birazdan daha iyi olacağım."

"Uçuş korkunuz mu var?"

"Sayılır, ama yenmeye çalışıyorum," dedi Timuçin kaçamak bir bakış atarak.

"Peki, bir şey olursa bizi çağırabilirsiniz. İyi uçuşlar."

Timuçin bundan tam yedi sene önce eğitimini başarıyla tamamlasaydı Savaş Pilotu olacaktı. Eğitim gördüğü jetleri tek başına kullanmayı öğrenmişti. Ayrıca akrobatik hareketleri bile başarıyla yerine getirebiliyordu. Yolcu uçağına binmekten on kat daha heyecanlıydı jete binmek. Bir zamanlar bunun ne kadar da hoşuna gittiğini anımsadı. Hem

de çok hoşuna gidiyordu. O özgürlük hissini hiçbir yerde tatmamıştı. Bunları hatırlamak bir nebze ona iyi gelmişti. Telkin mekanizmasını iyi kullanması gerekiyordu. Öncelikle bu bir yolcu uçağıydı ve kontrol de onda değildi. Uçuşlar diğer yolculuklara göre daha güvenliydi. Bileti aldığı firma ülkenin en güvenilir firmasıydı ve zaten kendi babası da uzun yıllar bu firmada görev yapmıştı.

Korkması için bir neden yoktu. Kendine rahatça nefes alabildiğini ve emniyette olduğunu hatırlattı. Uçak kalkışa geçerken biraz sarsılsa da başa çıkmayı başarmıştı. Bu korkusunu Nehir için yeniyordu. Onun yanına gitmek için, gönlünü almak için onu çok sevdiğini haykırmak için katlanmaya çalışıyordu. Ona neler söyleyeceğini düşünmeye çalışarak korkusunu bir tarafa bırakmayı denedi. Eren haklıydı her geçen dakika da cesareti daha da artıyordu. Korkusu önceki kadar da değildi. Nehir'e karşı olan sevgisi yıllardır içinde sakladığı bu korkuyu yenmişti. Onu karşısında görünce konuya nasıl gireceğini bilmiyordu. Tabii yedi yıl önce geçirdiği günü de nasıl anlatacağını bilmiyordu. Bir yerden başlaması şarttı. Başladığı anda gerisinin de geleceğini biliyordu.

7 YIL ÖNCE

Güneş Yukarıda parlarken genç adamın keyfi yerindeydi. Paraşüthaneden çıkmış uçakların park edildiği sahaya giderken bir şarkı mırıldanıyordu yanında yürüyen kıza rağmen. Sezin Timuçin'in bu neşeli tavrına gülümseyerek baktı. O kadar kendinden emin duruyordu ki Sezin bu duruşuna daha onu ilk gördüğü günden beri hayrandı. Hatta ona gülümsedikten sonra aynı karşılığı almak genç kadını heyecanlandırmıştı ve o gülümseme onları bu zamana kadar getirmişti. Artık çok az kalmıştı. Onunla paylaştıkları ortak hayal neredeyse gerçeğe dönüşecekti. Hatta Timuçin'in birinci olma gibi bir ihtimali de vardı. Bunu düşündükçe genç kadın gururlandığını hissediyordu çünkü o harika bir yardımcıydı ve bu yolda Sezin'e çok yardımcı olmuştu. Yetenekliydi ve çok çalışmıştı bugünlere gelebilmek için.

Uçağın başına geldiklerinde Timuçin teknisyen Ahmet'e selam verdi ve uçağın harici kontrollerini yapmaya başladı. Uçağın tekerleklerini, kanatlarını gövdesini ve kuyruk bölümünü göz ve elle kontrol ettikten sonra uçuşa hazırdı.

"Görüşürüz," diyerek genç kadına göz kırptı uçağa binmek için tırmandığı merdivenlerden. Uçağa bindikten sonra uçağın kanopisini kapattı ve eliyle kontrol ettikten sonra uçağı çalıştırıp taksirutta ilerlemeye başladı. Uçuş kulesinden kalkma izni isteyip piste girdi ve daha sonra uçak kalkışa geçti.

Timuçin için olağan uçuşlardan biriydi. Artık daha fazla alışmış ve uçmanın keyifli yanını görmeye başlamıştı. Artık abisinin neden akrobasi pilotu olmak istediğini daha iyi anlıyordu. Çünkü havada o şekilde manevralar yapmak insana göklerin hâkimiymiş hissini veriyordu. Zaten o hissi bilen biri uçuşu kolay kolay bırakmazdı. Ama Timuçin bu konuda yanılıyordu.

Kendisine ayrılan çalışma bölgesine hareket ederken anormal bir şey fark etti. Göstergeler bir hatanın varlığına işaret ediyordu ve arıza motor kaynaklı duruyordu. Eğitim süresince böyle kontrol dışı olayların olabileceğini öğrenmişti. Bu olaylara ne gibi çözümler getirebileceğini biliyordu. Önlemleri tek tek uygularken pek fazla işe yaramadığını görünce durumu bildirmek zorundaydı. Kule ile iletişime geçti. Zaten uçuş hocası da onu izlemekteydi. Kuleye rapor verdi ve meydandan uzaklaşmama emrini duydu. Yakıtını kontrol ettiğinde beklediğinden daha da az olduğunu gördü. Bir şey olmuş olmalıydı.

Bu beklenmedik durum genç adamı oldukça heyecanlandırmış uçağa binmeden önceki neşesi çoktan geride kalmıştı. Durum oldukça ciddiydi ve kendini sakinleştirmesi gerekirdi bu acil durum karşısında. Abisinden bu gibi durumlarla ilgili birkaç anı duymuştu. Eğitimleri süresince paniğe kapılmamak hakkında birçok uyarı da duymuştu. O yüzden hemen kendini toparlaması gerekiyordu. Yoksa uçağın yere çakılması olasıydı çünkü yakıtı gitgide azalıyordu. Kuleden gelen ses onu bir an kendine getirdi. Hocasının sesi oldukça ciddiydi.

"Timuçin yakıtın yeteri kadar yok ve gitgide de azalıyor iniş yapman bir mucize olur. Uçağı hemen terk et!" Daha kalkışa geçeli çok olmamıştı ve bu ani gelişen olaylara tam anlamıyla adapte olamamıştı. Kendini sakinleştirmeye çalıştı ve ona verilen emri görmezden geldi. Atladığı takdirde içinde bulunduğu uçak kullanılamaz hale gelecekti. Küçük de olsa bir şansı vardı uçağı indirmek için. İndiremezse de ölümden hiçbir zaman korkmamıştı.

"Komutanım inişi gerçekleştirebilirim."

"Hemen terk et. Atla!" Komutanının sesi hem endişeli hem de kızgındı bunu anlamıştı Timuçin ama kendine haddinden daha fazla güveniyordu. Bunu başarabilirdi. Sonra abisinin sözleri yankılandı kulağında. 'Söz dinlemeyen adam pilot olmaz.'[2] Belki de onu bu davranışı için eleyebilirlerdi ama o an için doğru olan uçak ve kendini kurtarmak gibi görünüyordu. Uçağı indirebilir-

[2] Aşkın Karesi adlı kitaptan alıntıdır.

di. Yakıtı kontrol etti büyük ihtimalle pompa sisteminde teknik sorun vardı.

"Acil iniş izni istiyorum," dedi kararlı bir şekilde. Bir yandan da ölüme ne kadar yakın olduğunu hissetmişti. Sanki o soğukluğu hissedebilmesi için bir işaret gibi olan başından boynuna doğru akan soğuk ter damlası ile irkildi. Göstergeye tekrar baktı. Resmen ölüme meydan okuyordu. Hiçbir zaman görevi başındayken ölmekten korkmamıştı Timuçin. Hatta kaskına bu yüzden Hava Harp Okulu marşından bir kesit yazdırmıştı. Bir Türk oğlu Türk olan böyle ölür nam salar...

Sadece geride bırakacakları onu üzebilirdi. Annesi babası Sezin ve abisi. Hatta abisi bu acı tecrübeyi can dostunun şehit olması ile tatmıştı. O günü Timuçin'e de anlatmıştı. Abisi her ne kadar o acıyı dışına yansıtmasa da Timuçin abisini çok iyi tanıdığından abisinin ne denli kendisini tuttuğunu görebilmişti. Kendisi de şu anda o olayın kıyısında geziniyordu. Birden aklında canlandıkları ile dehşete düştü. Abisi onu bulunca kaskını eline alacaktı ve o sözleri tekrar okuyacaktı. Can dostunun acısının belki iki katı daha acı yaşayacaktı kardeşinin son halini gördüğünde. Sonra annesi geldi aklına asla buraya girmesine onay vermemişti. Belki de anne olduğu için bazı olayları önceden hissediyordu. Belki bugünün geleceğini de önceden hissetmişti. Timuçin o an hayatının son dakikalarını geçirmekte olduğunu tekrardan dehşetle fark etti ve nefesinin kontrol edemeyeceği bir şekilde hızlandığını hissetti. Ayrıca görüşü de dağılmaya başlamıştı. Black out(bayılma) olmanın eşiğindeydi neredeyse. Kulakları uğulduyor bulunduğu durumu anlamlandırmaya çalışıyor ve beyni bir çıkış yolu arıyordu. Aklında ise aynı sahne dönüp dolaşıyordu. Abisinin onu buluş sahnesi...

Terlemişti ve kafasındaki kask onu boğuyordu sanki. Ellerinin bile titrediğini gördü sonra ve artık kendine gelmesini emretti beynine. O korku ve panik hâlâ üzerinde olsa da ölürken bile yaptığı son hareketin doğru olmasını istedi. Tüm dikkatini inişe vermeye çalıştı. Az kalmıştı başaracaktı ama kafasındaki ses çığlık çığlığa yapamayacağını söylüyordu. Pisti karşıladı ve san-

ki bedenini bir robot hareket ettiriyormuşçasına öğrendiği iniş talimatlarını uygulamaya başladı. Tekerleğin piste değdiğinde çıkardığı o tiz ses sanki ona annesinin haberi aldığında atacağı çığlık ile özdeşleşti kafasında.

Ama korktuğu gibi olmadı çünkü yakıtı bittiği için uçak biraz pistte savrulsa da durdu. Bir an önce oturduğu koltuktan kalkmalı ve temiz havayı içine çekmeliydi ama olmuyordu. Öylece kalakalmıştı. Sonra Sezin'i gördü, yüzü çok endişeliydi hatta ağlamış bile olabilirdi. Bu Timuçin'e ilginç geldi çünkü bugüne kadar asla Sezin'in ağladığına şahit olmamıştı. Son bir güç kırıntısı ile kanopiyi açtı ve kaskını çıkararak derin bir nefes aldı. Sezin çoktan inmesi için konulan merdiveni tırmanmış gözlerinin içine bakıyordu.

"İyi misin Timuçin? Bana bak," dedi korkuyla.

"Nefes alamıyorum," olmuştu Timuçin'in cevabı. Nefes almak istercesine tekrar havayı içine çekti ama bu sefer de gözü kararmaya, başı dönmeye başladı.

"Geçecek ve başardın bir mucizeye tanıklık ettim ben az önce," dedi sanki ona güç vermek istercesine.

"Sen başardın ve kesinlikle artık birinci olmayı hak ettin." Şu an için hiçbir şey umurunda değildi. Uçağı indirmişti ve hayattaydı.

Genç kadın gördüğü ihtişam karşısında büyülenmeden edemedi. Goblenler, heykeller ve başını kaldırdığında gördüğü Charles Le Brun yapımı barok dönemini yansıtan tavan onu sanki başka bir dünyaya adım attırmıştı. Dile kolay bu galeride tam 357 tane ayna vardı. Hatta bir çocuk gibi kollarını açıp etrafında dönme isteği uyandırıyordu olduğu yer.

Bu seyahati çok önemli buluyordu Nehir. Üç ay büyük bir üzüntüyle geçirdikten sonra bir karar almıştı. Artık hayatına yepyeni bir sayfa açacaktı ve başlangıcı da bu seyahat olacaktı. Kim bilir belki burada yeni insanlarla tanışıp onu sonsuza dek unutabilirdi. Böyle düşünmek bile göğsüne bir bıçak saplamaktan farksızdı. Derin bir nefes almaya çalışıp, Hall of Mirror'ın güzelliğine doymaya karar verdi. Buraya kesinlikle çok daha önceden gelmeliydi. Özellikle bahçelerinde tekrar tekrar gezmek istiyordu.

Galeride yürürken insanları aynalardan görebiliyordu. Belli belirsiz bir yüz bir anda dikkatini çekti bakış atarken aynalara. İnanmak için tekrar bakmak zorundaydı. Arkasını döndüğünde büyük bir şaşkınlıkla onun yakınında olduğunu gördü. Tıpkı bavulunu hazırlarken umutsuzca hayal ettiği gibi. Burada olması imkânsızdı ama sonra karayolu ile gelebileceği fikri aklına düştü. Evet burada bulunabilirdi. Dahası ona yaklaşıyordu ama Nehir ne yapacağını bilmiyordu. Üç ay boyunca onunla tek kelime dahi konuşmamış ayrıca yüzünü de görmemişti. Oysaki aynadaki yüz onun çok iyi tanıdığı bir yüze işaret ediyordu.

Artık yanı başındaydı ama arkasını dönmeye cesaret edemedi zaten aynadan çoğu detayı görebiliyordu göz

ucuyla bakınca. Oldukça ciddi ve soğuk görünüyordu. Üç ayın ondan da bir şeyler götürdüğü çok açıktı.

"Nehir!" Ses tonu hâlâ aynıydı tıpkı ilk kez duyduğundaki gibi baritondu ve kesinlikle bu saraya yakışıyordu o ton. Karşısına geçti ve gözlerinin içine bakınca Nehir panikledi. O an söyleyebileceği en saçma cümleyi kurdu aceleyle.

"Biliyor musun burası önceden av köşküymüş." Ne söyleyeceğini bilemiyordu, duyguları karmakarışıktı. Üç aydır görmediği ve ona cümleleri ile kırgınlığını kusmak varken burada rehberliğe soyunmuştu. Burası özel konularını konuşmak için kesinlikle uygun bir yer değildi. Asıl konudan uzaklaşmak istercesine başka bir yoldan kendini sakinleştirmeyi denemeye karar verdi.

"Evet, biliyorum." Nehir yavaşça yürümeye başladığında Timuçin de arkasından onu takip etti. Nasıl söze gireceğini bilmiyordu ki neyse Nehir de aynı kendi gibiydi. Bu kararı almak kolay olmamıştı. Çekinerek de olsa yapması gerekeni uygulamaya koymak istemişti. Bir türlü Nehir ona istediği imkânı sunmamıştı. Sürekli sarayla ilgili bilgiler vermeye devam ediyordu. En sonunda bahçeleri gezerken gerginliğinin tavan yaptığını görebiliyordu Timuçin. Nehir ona karşı olan duygularını gizlemeye çalışıyordu ama Timuçin gözlerinden anlayabiliyordu gerçeği.

Çıkış kapısına ulaşırken artık bir adım atmalıydı. Tam ağzını açacakken Nehir karşısına geçti sorgular bir biçimde.

"Neden buradasın?" Artık maskelenen yüz gerçeğini gösteriyordu. Nehir hem meraklıydı hem de biraz öfke duyuyordu ona karşı belli ki. Sakin olmalıydı, Timuçin ona cidden haksızlık etmişti. Hatasını telafi etmek istiyordu. Derin bir nefes aldı. Şu an hatasını itiraf etmek uçağa binmekten daha zor hale gelmişti. En ufak yanlış bir kelimede karşısında duran, ona öfkeyle bakan kadını kaybedebilirdi.

"Gerçekleri anlatmak için."

"Gerçekler?" Yanlış bir cevaptı. Artık o olayla ilgilenmiyordu adam ona ilgisini kesince de o olay de direkt

devre dışı kalmıştı. Artık merak etmek için bir sebebi yoktu Nehir'in.

"Sana haksızlık ettim." Nehir bu cümleyi beklemiyordu. Aynı onun söylediği gibi ayrıldıktan sonra şımarık zengin bir kız gibi davranmıştı. Gününü gün etmeye çalışmıştı. Bunu kendi için yapmamıştı aslında, ona karşı bir isyan olarak görmüştü. Er ya da geç Timuçin o haberleri görmüş olacaktı.

"Hayır, bana haksızlık etmedin. Ben tıpkı dediğin gibi biriyim. Hatta burada olmam bile bunu bir nebze kanıtlar nitelikte." Nehir her ne kadar sükûnetini korumaya çalışsa da öfkelenmesine engel olamıyordu. Karşısındaki adamı deli gibi özlemişken ondan bir aşk itirafı beklerken o, dümdüz bir şekilde durmuş sanki kendi vicdanını rahatlatmak istermiş gibi ona sebep anlatmaya gelmişti. Timuçin etrafına baktı burası bir itiraf için kesinlikle uygun bir yer değildi.

"Baş başa kalabileceğimiz bir yere gitmemiz lazım."

"Üç ay sonra mı karar verebildin ancak?" Timuçin kendinden emin bir şekilde ona baktı. Şu an o büyük özgüvenine ihtiyacı vardı.

"Senden bir işaret bekledim ama sen başka adam..." Nehir onu durdurdu artık dayanamıyordu. Bunun için mi gelmişti yanına! Hayal kırıklığı içindeki umudu çiğneyip geçti. Artık umursamıyormuş gibi davranamazdı, gözyaşları tutulmak istenmiyordu.

"Evet aptal, anlaman için başka adamlarla beni görmeni istedim! Çünkü o kadar acı çekiyordum ki... Senin de acı çekmeni istedim," dedi fısıltıyla.

"Buna gerek yoktu çünkü ben de aynı haldeydim. Beni gerçekten de çok üzmeyi başardın ama şimdi bunu yapamayacaksın. Seni çok seviyorum." Nehir daha duyduklarını sindiremeden Timuçin'in kolları arasında buldu kendini. Öfkeliydi ama gözlerini de ondan ayıramıyordu. Timuçin belinden kavrayıp Nehir'i biraz daha kendine

çekti ve hiç tereddüt etmeden dudaklarını birleştirdi. Neyse ki korktuğu başına gelmedi. Nehir de en az kendisi kadar istekliydi bu konuda. Öpücüğünde onsuz geçirdiği üç ayın özlemi de vardı.

Nehir bugünü hiç böyle hayal etmemişti ama böyle olması onu mutlu etmişti. Şu an ona acı çektiren adamın kollarında onu öperken içindeki öfkenin uçup gittiğini hissediyordu. Onu sandığından daha çok özlemişti. Timuçin geri çekildiğinde gözyaşlarını gördüğü an kendini suçlu hissetti. Kusurunu örtmek istercesine yaşları sildi parmaklarıyla.

"Sana her şeyi anlatmaya geldim. Korkak birini görmeyeceksin bugün karşında." Nehir o gün söylediği cümleye ithafen edilen bu lafa şaşırdı. Timuçin oldukça kararlı görünüyordu.

Nehir eliyle önden buyurmasını işaret edince Timuçin sandığından çok daha zor bir sınavla karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Nehir bilerek oteli buraya yakın bir yer seçmişti ve zaten dünyanın önde gelen lüks otellerinden biriydi burası. Yan yana yürürken ikisi de sesini çıkarmamıştı. Hatta az önce öpüşmüş bir çiftten çok uzaktılar. Timuçin o kadar gerildi ki bir anlık da olsa aklından bunun zor olacağı çıkmıştı ama şimdi öyle değildi.

Otele giriş yaparken Nehir görevliye selam verip içeriye girdi. Konuşmak için en iyi yer odası olacaktı şüphesiz. Kendi katına gelip odasının önüne geldiğinde oldukça gergindi. İlk başta elindeki kartı düşürdü ve zorlukla kapıyı açabildi. İçeriye girdiklerinde Nehir kendini hemen tekli koltuğa bıraktı. Bacakları daha fazla bu gerginliği taşıyamıyordu. Eliyle karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

Timuçin odanın içine hızlıca bir bakış attıktan sonra Nehir'in işaret ettiği koltuğa oturdu. Elleri titriyordu heyecandan ve bunu gizlemek için elini sıktı istemsizce. Sonra da kendini koltuğa bıraktı.

"Aslında... Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Şımarıklığımdan, zengin olduğumdan başlayabilirsin mesela." Anlaşılan Nehir ona asice davranmaya devam edecekti.

"Evet, haklısın bana pahalı hediyeler alman ve benim sana bunları alamayacak olmam bir miktar beni gerdi. Gururumu incitti ama asıl neden bu değildi."

"Seni sıkıştırmış olmam mı?"

"Nehir sana bilet fikrini verenin Eren olduğunu öğrendim hatta oracıkta ona vurmamak için kendimi çok zor tuttum. Benim kendi özel meselelerime bu kadar karışması beni çıldırttı desem yeridir. İstediği zaman çok ikna edici olur insanı manipüle edebilir. Zaten bu yüzden işinde başarılı ve bunu sende de uygulamış."

"Bunu öğrenmen neyi değiştirecek ki! Asıl sorun ikimizin de korkularından kaçması değil miydi? Birbirimizi bununla itham ettik."

"Abinle aranı düzeltmişsin." Nehir bir anda konuyu değiştirmesine şaşkınlıkla baktı. Karşında korkak biri olmayacak demişti ama şu anki görüntü pek ona da işaret etmiyordu.

"Çünkü abim başından beri haklıydı. Resmen geleceği görmüştü ne dediyse çıktı. O an birbirimiz için olmadığımızı anladım. Sürekli ben seni sıkıştıracaktım sen de benim zengin olmamın altında ezilecektin. Zengin kız fakir oğlan hikâyeleri sadece filmlerde geçerli, gerçek hayatta değil!" O an durumun bambaşka olduğunu hissetti Timuçin. Buraya gelmekle hata ettiğini kalbinin acımasına rağmen görebiliyordu. Soracağı sorunun cevabının olumsuz olacağını duymaktan ne kadar çok korktuğunu iliklerine kadar hissetmişti. Nehir onu gerçekten kalbinden söküp atmış olamazdı. Daha on dakika önce sokağın ortasında öptüğü kız ile bu Nehir bambaşkaydı.

"Beni sevmiyor musun?" Nehir söylediği cümlenin şiddetle reddedilmesini beklerken bu soru canını yakmıştı. Onu sevmemek mi? Üç aydan beri sabah akşam tek dü-

şündüğü oydu. Ona bir şeyler anlatamamaktan, onu görmemekten, ismini söyleyişini bile aklından çıkaramazken bu soru çok saçmaydı. O an kendi söylediği cümlenin ağırlığını da fark etmişti. O kadar karışıktı ki duyguları, öfke sandığından daha fazla ele geçiriyordu onu.

"Gerçekten bu mu geldi aklına?" Yüzünü ellerinin arasına aldı. Artık bu boğucu stresten kurtulmalıydı. Ağlamak buna çözümse izin verecekti kendine.

"Üç aydır seni sürekli görmek için her gün gazetelere, internet sitelerine baktım. Sana yaklaştığım anda abinin bana engel olacağını ve senin de buna onay vereceğini düşündüm. Sana kızmış olmam... Bilet almış olduğun için değildi. Beni olayı anlatmaya zorladığın içindi çünkü o an gitmek istemediğimi söylediğimde sen de bana neden diye soracaktın. Ben o nedeni söylemek istemiyordum. Beni baskıyla konuşturmak istediğini düşündüm ki Eren'in planı buydu, seni buna alet etti. Gerçekten çok öfkelendim ve o yüzümü sana asla göstermek istemiyordum ama... Benim öyle bir yüzüm de var. Çok soğuk görünürüm ve gerçekten can yakarım istediğimde. Abine hak verdim o olayda çünkü Nehir sen hep abine ters yönden baktın. Seni uyarmıştım. Canını yakmak istedim çünkü sen de benim canımı yakmıştın."

"Demek öyle... Bunu söylemek için mi onlarca kilometre geldin hem de karayoluyla?"

"Uçağa bindim. Sırf daha çabuk gelebilmek için bunu yaptım. Çünkü sevgim korkumdan daha büyüktü." *Sevgim korkumdan daha büyüktü.* Nehir duyduğu cümlenin anlamı ile olduğu yerde kaldı. *Sevgim korkumdan daha büyüktü.* Sürekli bu cümle aklının içinde dönüp duruyordu.

"Gerçekten yaptın mı bunu?" Nehir sesinin titremesine gözlerinin dolmasına engel olamadı. Yıllardır ailesinin yanına gitmeyen adam onun için yüzlerce kilometre gelmişti.

"Başka şeyler de yaptım. Senin hakkında birçok şey öğrendim. Özellikle pek anılmak istemediğin alanda. Mesela

Jimmy Choo ayakkabılar favorin ki en çok ayakkabı almayı seviyormuşsun. Çantada ise tercihin Gucci ve Chanel'den yanaymış. Elbise alırken özellikle Dior ve Valentino senin vazgeçilmezinmiş. Hatta Eren'in düğününde giydiğin elbise de Dior markalıymış. Favori kokun Caroline Herrera'ya ait, favori gözlük markan da Tom Ford'muş. Hatta Tom Ford'un yönetmenliğini yaptığı son filmi de seviyormuşsun." Nehir hem gülmek hem de ağlamak istiyordu. Söylediği tüm bilgiler doğruydu.

"Tüm bunlara rağmen hâlâ beni şımarık bir kız olarak görmüyor musun?"

"Şımarık bir kız olabilirsin ama ben o şımarık kızı seviyorum. Belki sana o saydığım markalardan sürekli hediye alamam ama sana sonsuz sevgimi verebilirim. O geçirdiğim üç ay çok zordu." Ne demek istediğini çok iyi anlıyordu Nehir. Daha fazla kendini tutamadı. Ayağa kalktı ve birkaç adım sonra onun da ayağa kalktığını görünce sımsıkı sarıldı ona üç ayın hasretiyle. Timuçin de aynı özlemle karşılık verdi. İçinde ne var ne yoksa gözyaşlarına bıraktı Nehir akıp gitmesi için. Tüm o gerginlik ve beklenti onu çok yıpratmıştı ama o cümleyi duyunca sanki bütün kötü cümleler geride kalmış gibiydi. Ailesi için bile değil onun için yenmişti o korkuyu.

Timuçin onun daha fazla ağlamasını istemiyordu. Kollarını genç kızın belinden çekip yüzüne götürdü ve parmakları ile yaşları sildi. Göz rengi birkaç ton açılmış gibiydi. Bu detay onu gülümsetse de ona acı çektirmiş olduğu gerçeği ile birleşince o gülümseme yüzünde dondu ve bir suçluluğa dönüştü.

"Özür dilerim, o cümleleri hak etmemiştin."

"Ben de özür dilerim merakıma çok yenildim. Zorla değil bunu benimle istediğin için paylaşmalıydın."

"Sana önceden de söyledim. İtiraf etmek benim için çok zordu. Kabullenmem bile bana çok acı veriyordu. Ama bugün... Sana her şeyi anlatacağım." Nehir karşısındaki genç adamın yüzünü inceledi ve kararlılığını gördü.

"Peki... Seni dinliyorum." Timuçin etrafına bakındı.

"Başlamadan önce bana bir bardak su verir misin?" Nehir onun ne kadar da gergin olduğunu ellerinin titremesinden anlayabiliyordu. Masanın üzerinde duran şişeyi alıp ona uzattı. Kendisi de en az onun kadar heyecanlıydı çünkü bu durum o kadar çok uzamıştı ki merakı bir beklentiye dönüşmüştü. Timuçin şişeyi açıp birkaç yudum içti.

"Ben..." Duraksadı ve Nehir'in oturmasını işaret etti. Ayakta olmak şu an için daha iyiydi. Yıllar sonra ilk defa başka birine, sürekli kaçmaya çalıştığı geçmişini anlatmak üzere olduğunun bilincindeydi. Aklı avazı çıktığı kadar bağırsa da onu sakinleştirmek göreviydi. Onu meraklı gözlerle izleyen Nehir'e gülümsemeyi denedi. Karşısındaki kadın Sezin değildi ilk başta. Onu bir asker gibi yargılamayacaktı. Bunu tekrar kendine hatırlattı. Sanki Nehir'den biraz daha uzak durmak işini kolaylaştıracaktı. Pencere kenarına birkaç adımda ulaştı ve sırtını soğuk cama dayadı. Bunca yıl geçmesine rağmen içindeki o parça ona acı vermeye devam ediyordu. Timuçin denemişti mücadele etmişti ama olmamıştı ve bu yüzden içinin rahat olduğunu bir kez daha hatırlattı kendine başlamadan önce.

"Okulu bitirdikten sonra pilotluk eğitimi için Çiğli'de eğitim görmeye başladım. Çoğu kişi orada alır o eğitimi abim de orada aldı. Bir buçuk, iki sene kadar... Benim bitirmeme iki ay vardı. Her şey güzel gidiyordu. Hatta birinci bile olabilirdim. O günün eğitim programını uygulamak için uçuşa çıktım. Tek başıma..." O anda durdu. Sanki o gün tüm canlılığıyla gözlerinin önüne gelmişti. Timuçin sanki o anı tekrar yaşıyormuş gibi hissetti. Canlı bir flashback dizlerini titretirken tekrar kendine karşısındaki kişinin Nehir olduğunu hatırlattı. Kalp atışları hızlanıp yine o soğuk terin başından sırtına aktığını hissetse de vazgeçmeye niyeti yoktu.

Nehir onun ne kadar zorlandığını görebiliyor ve şu noktada yardım edemeyeceği için üzülüyordu. Keşke tüm

o kötü anıları aklından silebilseydi. Evet, bunu belki yapamazdı ama o kötü anıların yerini daha güzel anılarla değiştirebilirdi. Timuçin aylarca o eski anılarını anlatmayarak o yükü sırtında yeterince taşımıştı. Artık o yükten nihayet kurtulacağı için Nehir ona olabildiğince anlayışla yaklaşacaktı. Bunu kanıtlamak istercesine ona güven veren bir tarzda gülümsedi.

"O gün farklı bir şey oldu. Motor ve yakıt arızası... Bu tarz olaylar yaşandığında neler yapabileceğimizi öğretmişlerdi. Kesinlikle heyecana kapılmaman ve sakin kalmaya çalışman gerekiyordu çünkü paniğe kapıldığın o bir iki saniyede her şey daha da kötü olabilirdi. Bunun bilincindeydim ama tabii ki herkes kadar biraz da olsa korkuyordum. Uçak düştüğü zaman kaçınılmaz sonu biliyordum. Elimden geleni yaptım ama pek düzelecek gibi durmuyordu. Kuleden atlamam için emir verildi. Ben emre uymadım ki bu çok yanlıştı beni hemen ayırabilirlerdi bu yüzden. İçimden bir ses uçağı indirebileceğimi söylüyordu. Söylenenlere kulağımı tıkadım ve bana öğretilen ne varsa her şeyi kullandım. Bir yandan ölümün yanı başımda olduğunu bildiğim halde kendimi rahatlamak için 'Her uçak mutlaka iner, havada kalan uçak yoktur'[3] diyordum. Bu pilotlar arasında bir espridir ama tabii bu uçağın dışında söylenir. Ama sonra bir şey oldu.." diyerek sustu Timuçin. Nehir onun durmasını istemiyordu. Yine de onun için ne kadar zor olduğunu anladığından bir şey demedi. Timuçin yere eğdiği bakışlarını ona yöneltti. Nehir onu biraz rahatlatıp cesaretlendirmek istercesine konuştu.

"Büyük bir kahramanlık örneği mi gösterdin?" dedi şakaya vurmak isteyerek ama bir yandan da işin ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Timuçin başını olumsuz anlamda salladı. Keşke Nehir'in dediği gibi olsaydı ama o gün ne kadar şanslı olsa da doğru olanı yapmamıştı. En basitinden verilen emre itaat etmemişti.

[3] Havacılık ve Uzay Psikolojisi adlı kitaptan alıntıdır.

"Evet ve hayır... Sakinliğimi korumaya çalışmak gerçekten çok zordu çünkü İster şans de ister yaşayacak ömrün varmış. O an sadece abime aynı acıyı tekrar yaşatacağımı düşündüm." Yine duraksamıştı ama Nehir bu sefer müdahale edememişti çünkü onu hiç böyle kederli görmemişti. O anı tekrar yaşıyor gibi bir hali vardı.

"Abimin can dostu, devresi, abim Türk Yıldızları'na başlamadan önce şehit olmuştu. Onu almaya bizzat abim gitmek istemiş ama gördükleri bir gün bile aklından çıkmamıştı. Abim her zaman vakurdur asla duygularını belli etmez. Törende de öyleydi asla duruşunu bozmadı. Çünkü öyle olması gerekiyordu. Erkekçe bir tutum göstermekti bu ona göre. Ama o metin duruşun altında abimin canının yandığını görebiliyordum. Çok çabuk atlattı abim hep görevinin bilincindeydi. Başına gelebilecek ihtimalleri biliyor ve asla bundan korkmuyordu. Kardeşini o halde gördüğünde ne düşüneceğini hayal etmek bile beni çok üzmüştü ve bu o an başladı."

"Bu ne?"

"Psikolojide Dekompansasyon Sendromu diyorlar. Yani uçuş korkusu... Jeti indirmeyi başardım ama havadayken bana bir şeyler olmuştu. Sanki eski benden eser kalmamıştı. Emre uymamam bile o iğrenç özgüvenimin kanıtıydı. İner inmez ciddi bir fırça yiyeceğimi düşünmem gerekirken ben öylece oturduğum yerde kaldım. İnsanların hareketlerini bu olayı atlatmamın sevincini görebiliyordum ama bir tepki veremiyordum. Sanki beynim uyuşmuştu, hiçbir hareket komutu vermiyordu. İnmem gerektiğini biliyordum ama bir türlü hareket edecek enerjiyi kendimde bulamıyordum. Biraz kendime geldiğimde kanopiyi açtım ayağım toprağa bastı ama sanki bir robot gibiydim. Uçuş doktoru da oradaydı ve o an ne olduğunu kesinlikle anladı. Biraz rahatladıktan sonra derhal yanına gitmemi istedi. Üstümü değiştirdim duşa girdim ama hiçbir şey fayda etmiyordu sanki. Sezin dakikalarca benimle

konuşmaya çalıştı ama sadece kısa cümlelerle cevap veriyordum. Uçuş doktorumun yanına gittiğimde beni oldukça rahatlattı. Bunun geçici bir durum olduğunu ağır bir durum atlattığımı her pilotun bu gibi durumlardan sonra biraz sarsıldığını söyledi ve bana bir ilaç verdi. İlacı aldım ve ertesi gün gerçekten daha iyi bir şekilde uyandım. Ayrıca abim olayı duymuştu ve izinle yanıma geldi. O da çok fazla destek oldu. Birkaç gün sonra uçuş doktorum uçuşa çıkmam konusunda ısrar etti ama tek başıma olmayacaktım. Kabul ettim benim için çok alışıldık bir durumdu. Sadece uçuşa çıkacaktım sevdiğim bir olaydı sonuçta öyle düşünmeliydim ama uçağı gördüğüm anda dondum kaldım. O an sanki hiç uçmamışım ya da yıllarca bu eğitimi almamışım gibi öylece uçağa bakıyordum. O sesler üzerimdeki kıyafet sanki beni sıkıyordu. Kendimi ikna etmeye çalışıyordum ama yapamıyordum. Aslında en heyecanlı ve en istekli zamanlarımdı yaş itibariyle. Olayı yaşamadan önce öyle biriydim. Çok istekli asla korku duymayan hatta korku duyanlarla dalga geçebilecek kadar özgüvenliydim ama başıma böyle bir şey geleceğini hesaba katmamıştım. Kendimi zorladım ve kontrolleri yaptık. Merdivenlerden çıkarken bacaklarım deli gibi titriyordu. Koltuğa oturdum kaskımı taktım ama o an tek istediğim bir an önce uçağın içinden çıkmaktı. Daha uçağı çalıştırmadan terlemeye başladım kalp atışlarım göğsümü delebilecek kadar hızlıydı nefes almak için hızlı bir şekilde soluk alıp veriyordum. Biliyordum ki havaya çıktığımız anda bayılacaktım. En büyük hayalim tıpkı abim gibi akrobasi pilotu olmaktı ama ben havada olduğum an bayılacağımı düşünürken asla bu hayal gerçekleşemezdi. *Yapamam, yapamam* diye fısıldadım kendi kendime ve hemen uçağı terk ettim ve kaskımı çıkardım. İnsanlar bana çok tuhaf bakıyordu. Sonuçta en istekli, uçuşa çıkmaya can atan biriyken geldiğim nokta onları çok şaşırtmıştı. O bakışlara maruz kalmak ne kadar utanç verici bir şey anlatamam. İnsanların oradan birinci çıkmama

kesin gözle bakmaları ve benim başıma gelen o olayla tüm uçuş motivasyonumu kaybetmem dirençli bir uçuş korkusuna çabucak teslim olmam..."

Nehir Timuçin'in yıllar geçmesine rağmen halen bu konudan dolayı büyük bir utanç duyduğunu net bir şekilde görebiliyordu. Artık onun sürekli anlatmaktan neden kaçındığını anlayabilmişti. Hayatındaki en utanç duyduğu anıyı hatırlamaya çalıştı. *Bunu bir çırpıda hemen Timuçin'e anlatabilir miyim acaba* diye düşündü. Özellikle üniversitede uzun geceler uyuyamayıp çalıştığı ama hocasının beğenmeyip gözünün önünde yırttığı proje aklına geldi. O gün okuldan eve gelene kadar durmadan ağlamış ve ilk başta neden öyle olduğunu soran ailesine bir cevap verememişti. Çünkü o kadar emek verdiği bir ödevin beğenilmemesi onu eksik hissettirmiş ve bu durum da utanmasına yol açmıştı.

"Timuçin... Seni anlayabiliyorum. Sanırım sen mükemmeliyetçi birisin. Ya hep ya hiç... Tümüyle harika olmalı, tümüyle harika olmuyorsa hiç olmamalı... Bu yüzden değil mi?" Timuçin başını salladı. İçindeki güven duygusu daha da artmıştı. Evet, Nehir onu Sezin gibi yargılamayacaktı.

"Normal şartlar altında bunu yaşayan ilk kişi değilim. Uçuş doktorum çok iyi bir insandı aynı zamanda. O günlerde beni tek anlayan kişi hep oydu. Abime bile anlatamadığım detayları o biliyordu. Bunun büyük ihtimalle geçici bir şey olduğunu herkesin içinde korku olduğunu korku olmasa o isteğin frenlenemeyeceğini ve kontrolsüz bir istek haline gelip dikkati büyük ölçüde göz önünden çekeceğini anlattı. Söyledikleri çok mantıklıydı ama bunu aşmak için yeterince sürem yoktu. İki ay içinde eğitim sürecim bitiyordu ve ben uçuşa çıkmak için kendimi zorla motive etmeye çalışıyordum. Belki doğru zaman daha gelmemişti atlatmam için belli bir süreye ihtiyacım vardı. Şimdi değil ama ileride yeniden eskisi gibi olacağım diye düşünüyor-

dum ama içimi kemiren bir durum daha vardı. Emre itaat etmemem bile elenmem için bir sebepti. Abim daha ilk başta bana *söz dinlemeyen adam pilot olamaz* demişti. O insiyatifi alacak kadar kıdemli değildim. Belki emre uysaydım böyle olmayacaktı. Hep onun pişmanlığı içinde kıvrandım durdum. Tüm hayatım bir anda kaymış gibi hissediyordum. Artık uyuyamıyor ve sürekli o ana dönüp, gerçekmiş hissi veren o anıları hatırlıyordum." Tekrar durdu ve Nehir onun hâlâ rahatlamamış olduğunu gördü. Sanki o can alıcı ana gelmemiş gibiydi. Tüm bu yaşadıkları bile hayal edince korkunç geliyordu gözüne. Bir gün mesleğini yapamayacak hale geleceğini hiç hayal etmemişti ama şimdi tüm empati yeteneğini kullandığında aslında ne kadar da zor bir durumda olduğunu anlamaya başlıyordu. İşini ciddi anlamda yapamadığı o birkaç ayı düşündü. Hep *cehennem gibi oldu hayatım* diye düşünmüştü. Timuçin daha şimdiden o yükün azaldığını hissedebiliyordu. Aralarını bozan o yükten kurtulmak düşündüğünden daha da zor olsa da anlattıkça rahatladığını da hissediyordu. Onu olduğu gibi kabul eden bu olay yüzünden onu yargılamayan bir Nehir vardı karşısında. Şu an olduğundan daha anlayışlı ve şefkatli de görünüyordu. Asla Sezin gibi değildi. Belki biraz daha bekleseydi Nehir'i kaybedecekti. Tüm o olumsuz düşünceleri kafasından attı. Nehir buradaydı ve onu gerçekten çok seviyordu. Ondan güç olarak tekrar anlatmaya devam etti.

"Beni ayıracaklar diye çok korkuyordum. Uçuş doktorum her şeyin bilincindeydi ve bunun böyle gitmeyeceğini artık bir tedaviye başlamam gerektiğini söyledi. İlk başta kabul etmedim çünkü geçeceğini düşünüyordum. O tek bir an beni en sevdiğim işten alıkoyamazdı. Uçuşa askerliğe verdiğim ruhu benden alamazdı. Ama günler geçmiyordu uyku diye bir şey kalmadı ve artık kilo vermeye de başlayınca doktorun dediğini uygulamaya karar verdim. Beni bir tedavi sürecine aldılar. Gerçek şuydu; günden

güne o eski inancımı kaybediyordum. Daha önce beni deli gibi kıskananlar artık beni dışlıyor aralarında istemiyorlardı. Korkağın teki olmuştum onlar için ve buna artık katlanamıyordum. Önceden havadayken *güç ve özgürlüğün tek sahibi*[4] kendimmiş gibi hissederken şimdi düşüncesi bile beni korkutmaya yetiyordu." Nehir inanamıyordu. Karşısındaki kişi hiç de Timuçin gibi durmuyordu. O her zaman duruşuyla bile etrafına belli bir güç yayıyordu. Onu ilk gördüğü gün yanına geldiğinde göz ucuyla bakmadan önce bunu hissetmişti Nehir. Şu an karşısında duran adam kendini bırakmış, omuzları düşmüş, dokunsa gözünden bir damla yaş düşecekmiş gibi yüzü acıyla kaplıydı. Timuçin derin bir nefes aldı ve anlatmaya devam etti.

"O kadar utanıyordum ki bundan, kendime itiraf etmem bile çok zor oldu. Bu kadar zayıf olduğumu asla düşünmemiştim o zamana kadar. Sürekli korku düşüncesini reddettim. Geçecekti bu durum eski halime dönecektim. Çünkü herkes bunu bilir. Uçuştan korkmadığını söyleyen biri yalan söylüyordur. Bunu engelleyen şey motivasyon ve savunma mekanizmasıdır. Bu iki sistem çok iyi çalışırsa korkuyu yok eder. Asıl amacına kilitlenir ama ben bir türlü o motivasyon kaynağımı eskisi gibi kullanamadım. Bunu başaramadım."

"Ama her insan bunu yaşayabilir."

"Nehir hayır anlamıyorsun, o ortamda hiç bulunmadın. Askeri pilotlar korkuyu asla sevmezler, bu onlar için büyük bir zayıflıktır. Profesyonelliğini ve tüm prestijini kaybedersin. En acısı da görevini en iyi şekilde yapamazsın. Benimle arkadaş olabilmek için peşimde dolanan kişilerin benimle alay etmelerine şahit oldum. Çok sevdiğim kız arkadaşımın birden benden soğuduğunu kendi gözlerimle gördüm. Onun için tüm çekiciliğim gitmişti artık. Bu bendeki baskıyı daha üst yerlere çıkardı. Kendimi günden güne daha da yetersiz hissetmeye başladım. İçimdeki baş-

[4] Havacılık ve Uzay Psikolojisi adlı kitaptan alıntıdır.

ka bir şey de zarar görmeye başlamıştı artık. Buna bir dur demem gerekiyordu. Çünkü en değerli oydu benim için. Onu kendi ellerimle yok edemezdim." Sesi artık fısıltıya dönmüştü. Gözlerini Nehir'in gözlerine dikti ve kısık sesle devam etti.

"Ama etmek zorunda kaldım. Tüm yıllarımı, severek yapacağım mesleğimi o olayda kaybettim." Nehir onun gerçekten de gözlerinin sulandığını gördü. O kadar çok acı çekiyordu ki işin bu boyutundan habersizdi. Sanki kendine kızmış gibi elinin tersiyle gözünü sildi.

"Ruh Adam hakkında konuşmuştuk hatırlıyor musun? Selim Pusat'tan nefret ediyordun."

"Evet..."

"Ben onu anlayabiliyordum. Sürekli o ruhu yaşatmak istiyordu. İçindeki askerlik ruhunu yani. Arkadaşı Şeref ona bir şey demişti: senin her zaman düşüneceğin şey askerliğindir. Rütbeni alabilirler, ordudan kovabilirler ama askerliğini alamazlar. Askerlik rütbe ve elbise değil, ruhtur.[5]"

"Hatırlıyorum ona kızmıştı."

"Ben de kendime kızdım Nehir. Günden güne o ruha ihanet ettiğimi hissettim. Ben artık işe yaramayan görevini yerine getiremeyen bir Teğmen olmuştum. Belki de benim yerimi hak eden başka kişiler vardı. Görevlerini en iyi şekilde yerine getiren... Kendimi bir fazlalık gibi hissettim. O ruhu koruyacaktım ve bir daha asla laf ettirmeyecektim. O benimle, aldığım karar ile birlikte kalacaktı. Daha fazla ruhum zarar görmeden artık karar vermeliyim dedim. İlk başta uçuş doktorum ile görüştüm ve kararımı söyledim. Ona göre de ayrılmam en doğrusuydu çünkü artık o an bir travmaya dönüşmüştü. Eren koydu hatta tanımı çünkü yıllarca benimle beraberdi travma sonrası stres bozukluğu. Flashbackler devam etti, uykusuzluk devam etti, gece kâbusları devam etti. Uçak sesleri, uçağın kendisi her şey

[5] Hüseyin Nihal Atsız'ın Ruh Adam kitabından alıntıdır.

benim için bir korku sebebiydi. Sana her anlatmaya çalıştığımda tekrar beni bunaltmaya başladılar. O bunalımdan kaçmak için ben de sana anlatmaktan kaçındım. Ayrıca anlattığım takdirde beni Sezin gibi yargılayacağını düşündüm." Nehir aksini yaptığını ima eder bir şekilde başını salladı ve ayağa kalkıp Timuçin'in yanına geldi. Artık onun neden bu kadar kaçtığını anlayabiliyordu. Elini şefkatle Timuçin'in yüzüne götürdü ve yavaşça okşadı. O an aklına takılan kavga etmelerinin de bir nedeni olan detay aklına geldi.

"Peki, neden evine gitmek istemiyorsun? Yani ailenin yanına," dedi kısık bir sesle.

"Çünkü olaydan sonra bana istirahat izni verdiler ve ben kâbus dolu günleri evimde geçirdim. Bana o günleri hatırlattığı için beş senedir eve adımımı atmadım. Çünkü büyük oranda düzelme sağlamıştım. Eve gittiğim takdirde her şeyin eskiye dönüşeceğini düşünüyordum. Tekrardan aynı şeyleri yaşayacakmışım gibi geliyordu."

"Peki, abin ile olan bağlantısı? İki sene konuşmadık demiştin."

"Ayrılma kararımdan dönmem için beni ikna etmeye çalıştı. Geçeceğine inanıyordu ama ona gerçekleri anlattım. Onun kendi devreleri gibi değildi benimkiler. Bizde yardımlaşma yoktu, herkes en iyisi olmak için çalışıyordu. Kendi kız arkadaşım bile bana destek olmadı ki! Ayrılığımı resmiyete dökeceğim gün abim uçuş doktorumun anlatmasına rağmen ona inanmadı. Bunu asla yapmamam gerektiğini, aklımın başımda olmadığını söyledi. Çok kötüydü..." Nehir'den bakışlarını çekince Nehir ona güven verip teşvik etmek istercesine elini sımsıkı tuttu. Timuçin uzun bir duraksamanın ardından hayatının en utanç verici hatırasını anlatmaya başladı.

"Zaten neredeyse altı seneye yakın bir geçmişin son gününde olduğumun bilincindeyken acı çekiyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Resmiyete döküldükten sonra

abim inanamadı. O anki halimize kimse anlam veremedi. Abimin arkamdan ettiği tüm lafları duymamaya çalışırken tam çıkış kapısına gelmiştik. Eren bana destek olmak için yanıma gelmişti. Herkesin gözü önünde benden daha alt olanların gözü önünde abim sanki benden tiksinircesine yere itti beni. Zaten olayın kırılganlığında olduğum için yere düştüm. Herkes bizi izliyordu. *Bir daha sakın beni görmeye kalkma. Aslında iyi oldu senin gibi inancı olmayan zayıf ve korkakların burada asla işi olmaz."* Timuçin o anı yaşarcasına ellerini yüzüne götürdü. O gün abisi aklındaki düşünceleri herkesin içinde resmen onun yüzüne haykırmıştı.

"Sıcak asfalta oturdum ve çocuk gibi ağladım Nehir. Herkesin bana bakıyor oluşu umurumda değildi. Bir günde hem abimi hem de altı senedir kendimi adadığım mesleğimi kaybetmiştim."

"Abinin bu kadar acımasız olduğunu düşünmemiştim Ben..." Timuçin elini yüzünden çektiğinde gözünde yaşlar parlıyordu ve Nehir duraksadı. Onun bu kadar acı çekmesine dayanamıyordu. Geçti dercesine sımsıkı sarıldı sevdiği adama. Sonra geri çekildi ve gözlerinin içine baktı ve içinden geçenleri söylemeye başladı.

"Seni asla bu yüzden yargılamam. Ben sana hayranım şu noktadan sonra. Sıfırdan bir hayat kurup o hayata sımsıkı sarılmışsın. Hem o hayat olmasaydı seninle tanışamazdık. Evet, sana çok kızdım ama bir an bile seni düşünmeyi aklımdan çıkaramadım. Seni seviyorum tüm doğrularınla, tüm hatalarınla, tüm geçmişinle..."

"Seni seviyorum," diye fısıltıyla karşılık verdi Timuçin.

"Derya abim için neden daha merhametli dediğini şimdi anladım. Onu nasıl affedebildin? Bilmiyorum, yaptığı çok acımasızca ben kolay kolay affedemezdim. Zaten iki sene konuşmadık demiştin." Timuçin onaylar bir şekilde başını salladı.

"O gün Eren beni yerden kaldırdıktan sonra yepyeni bir hayata başlamam gerektiğini söyledi. Tekrar sınava gi-

recek ve bu sefer gerçekten de daha rahat yapabileceğim bir iş olacaktı. Çocukluktan beri zaten anneme bir hayranlığım vardı. Annem hiçbir zaman benim okula girmemi istemedi çünkü bana göre olmadığını düşünüyordu ve haklı da çıktı. Sınava tekrar hazırlandım güzel bir sonuç da aldım annemin isteğiyle şu an çalıştığım fakülteyi kazandım. En yakın arkadaşlarından biri hocaydı okulda ve baya övüyordu eğitim kalitesini. Bir gün ödev yaparken abim öğrenci evimize geldi. Onu Eren sanmıştım çünkü işime full konsantre olmuştum. Çok şaşırdım abimi karşımda görünce. Bana yaşattığı o günü o zaman için telafi edecek hiçbir şey yoktu benim için. Annem aramızın kötü olmasına çok üzülüyordu. Annemin ısrarları ile geldiğini düşünmüştüm."

"Gerçekten bir kere bile konuşmadınız mı iki sene boyunca?"

"Hayır, bir kere bile. Rütbesi yükseldiğinde bile tebrik için aramadım. Onu ömrümün sonuna kadar affetmeyeceğimi düşünüyordum. Ama o gün farklı bir kişi vardı sanki karşımda. İlk başta ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden ödevimi yapmaya devam ettim."

"Benimle konuşmayacak mısın?" Timuçin'in kaşları çatılsa da sessizce işine odaklanmaya devam etti. Neden şimdi gelmişti ki? Tam her şeyi yoluna koyuyorken tekrar mahvetmek için mi? Artık ona olan bakışlarından rahatsız olmaya başlamıştı sessizlik uzadıkça.

"Beni asla görmek istemediğini söylemiştin? Neden buradasın?" dedi ters bir yüz ile Timuçin.

"Seni özledim." Abisinden beklemediği cümleyi duyunca Timuçin alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bence bunu demek için çok geç kaldın." Timuçin elindeki sabun ve temizleme bıçağını önünde oturduğu sehpaya bıraktı. Çünkü artık odaklanmasını kaybetmiş ve bu yaptığı sabun da çöp olmuştu.

"Seni gerçekten çok kırdığımı biliyorum ama beni anlaman gerekirdi." Timuçin duyduğu cümle ile birlikte eline incelemek için tekrar aldığı sabunu sertçe bıraktı ve abisine öfke saçan gözlerle baktı. İki yıl sonra bile hâlâ ondan bir anlayış beklediğine inanamıyordu.

"Sen beni anlamaya bir dakika bile çalışmadın. Ben neden bunun için çaba göstereyim? Herkesin önünde kendi kardeşini küçük düşürdün. Bunu yaptıran kimdi? Bizzat kendindin!" Üzerinden iki yıl geçmesine rağmen Timuçin sanki olay yeni yaşanmış gibi hissediyordu. Aynı küçük düşürücü duyguların ağırlığını üzerinde hissediyordu. Öfkesini kontrol altına alması gerekiyordu, artık yeniyetme bir çocuk değildi. Abisi konuşmaya başladığında hâlâ o öfkeyi kontrol altına almış değildi.

"Atlatabileceğini düşünmüştüm. Sen benden daha iyi bile olabilirdin." Bu itiraf Timuçin'i bir hayli şaşırtmıştı. Abisi her zaman bu konuda Timuçin'den hep üstün olduğunu göstermeye çalışırdı.

"Ama senden daha iyi olamadım ve buradayım. Ben hâlâ o günün izlerini silmeye çalışıyorum. Aradan iki sene geçmesine rağmen. Asıl orada kalsaydım görevime ihanet etmiş olacaktım çünkü asla layıkıyla yerine getiremiyordum."

"O zaman neydi seni alıkoyan? Ölüm müydü?"

"Ölüm mü? O gün bundan deli gibi korksam verilen emre itaat edip derhal atlardım ama ben hem jeti hem de kendimi kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Cidden böyle mi düşündün! Hele ki ben o an sadece seni düşünürken."

"Nasıl?" Abisi anlayamıyormuş gibi kısık gözlerle ona baktı.

"Serdar... Senin en iyi arkadaşındı. Liseden beri yanındaydı. Sen onunla ilgili son anını anlatmıştın bana. Ne kadar zor olduğunu o görevin. Arkadaşından geriye kalanları gördüğünde... Sen ne kadar göstermek istemesen de ben senin içinin yandığını kendini ne kadar zor tuttuğunu görebiliyordum. O an sadece sen aklıma geldin aynı şeyi tekrar yaşayabileceğini düşündüm. Can dostundan biraz daha fazla acı vereceğini düşündüm kardeşini o halde bulmanın. İşte o an benim için her şey değişti. Kafamda

şekillenen senaryoya dur diyemedim ve her adımımı attığımda hep o sahne canlandı gözümde."

"Bunu bana anlatmamıştın."

"Çünkü anlattığım takdirde aynı korkuyu benim için yaşayabileceğini düşündüm. Seni korumak istedim. Çok emek verdin mesleğine, küçücük yaşında evinden ayrıldın. Sana asla zarar gelmemeliydi. Sırf o konuşulanlar yüzünden çok acı çektim ucu hep sana dokunuyordu çünkü."

"Hiçbiri umurumda değildi. Hiç böyle düşüneceğini bilmiyordum. Ben de Serdar da böyle bir sonun başımıza gelebileceğini biliyorduk. Bunu kabul ederek mesleğimizi sürdürüyorduk. Birbirimize söz verdik. Eğer bir gün birimiz en yüksek mertebeye ulaştığında sağ kalan onu bulunduğu yerden alacaktı. Ben o gün bu sözü yerine getirdim çok zor oldu ilk başta çünkü komutanımın asla izin vermeye niyeti yoktu. Görmüş geçirmişti ama ona aramızdaki o sözü anlatınca zor da olsa izin vermişti. Bu kadar zor bir görev olacağını o zaman ikimiz de bilmiyorduk. Sadece hayal edebilirdik ama... O korkunç hayallerimden bile daha kötüydü gerçekle karşılaşmak. Çocukluğundan beri sürekli yanı başında olan, çoğu anının içinde olan, bütün zorluklara birlikte göğüs gerdiğin arkadaşını o halde görmek çok zordu." Abisi ilk defa karşısında bu kadar duygusal duruyordu. Nefes almak istedi içindeki acıyı bastırmak için ama ilk defa kendini tutmuyordu ve o acı onu ağlatmayı bile başarabiliyordu. Timuçin abisinin gerçekten de pişman olduğunu anladı.

"Seni de kaybetmek istemiyorum."

"Beni anladın mı şimdi? Devam etmek günden güne içimdeki sevgiyi negatif duygulara çeviriyordu. İçimdeki sevgi öyle kalsın istedim çünkü ondan nefret etmeye başlamaya dayanamazdım. Çünkü o altı sene ömrümün en güzel günlerindendi. Daha fazla zarar gelsin istemedim ve o şekilde kalması için o kararı verdim. Zaten ben vermesem bir ay sonra o karar benim adıma alınacaktı." Timuçin iki sene önceki acıyı kalbinin derinliklerinde tekrar hissetti. Anlatmak sanki tekrar o ana dönmek gibiydi. Ne var ki abisi buraya döndüğüne göre pişman olmuş olmalıydı. Onu affe-

decek kadar kalbinde merhamet var mıydı? Önceden olsa katiyen olmazdı ama şimdi öyle değildi. Geçirdiği olay onu daha anlayışlı biri haline getirmişti.

"Beni affedecek misin?"

"Ben, ben sadece... Gerçekten çok utanıyordum kendimden. Artık oraya layık biri değildim. Görevimi yerine getiremiyordum. Uçuşa çıkmayı çok sevdiğim halde en büyük kâbusum oldu. Askerlik ruhumu korumak istedim." O an Timuçin kendini tutamadı ve gözünden bir damla yaş düşünce Tevfik kardeşine güç vermek istercesine sarıldı. Timuçin artık içinde ne varsa duygularını dökmeye başlamıştı. Hızlı hızlı cümlelerini sıralarken artık gözyaşlarına da hâkim olamıyordu. O acı sıkıştığı yerden kurtulmalıydı ve abisi onu anlamalıydı artık.

"Benimle arkadaş olmak isteyenlerin arkamdan nasıl konuştuklarını duyuyordum. İşin içine seni de katıyorlardı. Dayanamıyordum o cümlelere. Sezin de artık bambaşka birine dönmüştü. O bile beni suçluyordu. Sonra sen, sen de beni suçladın." Onu ne denli kırdığını şimdi anlıyordu Tevfik. Kardeşinden o üzüntüyü almak istercesine kollarında sıktı. Timuçin ondan çok daha farklı biriydi her zaman için ama Tevfik biliyordu ki o çok yetenekliydi ve çok başarılı olacağından da emindi. O olaya kadar Timuçin için her şey harika geçmişti. Hatta Tevfik'i şaşırtarak üçüncü olarak mezun oldu. Ki okuduğu mühendislik bölümü diğerlerine nazaran daha zor bir bölümdü. Yine onun gibi sancaktar olmuştu ve tıpkı aynı onun gibi Çiğli'den birinci olarak çıkacaktı o olay olmasaydı. O olay olmasaydı Timuçin karşısında bir Üsteğmen olarak duracaktı. Yapacak bir şey yoktu o olay yaşanmış ve bitmişti. Artık Timuçin kendine yeni bir hayat inşa ediyordu. Tevfik zaten iki sene gecikmişti ona destek olmak için ama şimdi telafi edebilirdi.

"Artık yanında olacağım. Her zaman..."

Nehir anlatılanlar ile şaşırsa da Timuçin'in neden bu kadar çekindiğini de anlamıştı. O baskıyı kaldırması çok zor olmuştu onun için. Herkesten saklaması da doğaldı. Ki Nehir onun kâbustan uyandığına şahit olmuştu. Aylarca öyle yataktan kalktığını düşünemiyordu bile.

"Benden çekinmeni anlıyorum ama asla..." Sıcak heyecanlı nefesini yüzünde hissedebiliyordu ona çok yaklaştığı için.

"Asla ben seni suçlamazdım. Bunun için yargılayıp senden uzaklaşmazdım. Bence kimse birini seçimleri için suçlamamalı. Hele ki senin elinde değilken asla. Ne olursa olsun eğer o kişiyi seviyorsam onun sorununu kendi sorunum gibi görüp yardım etmeye çalışırım. Çünkü doğru olan budur. Sen en yakının olan iki kişiden de kötü bir muamele görünce insanlara kendini kapatmışsın bu konuda. Aynı o şekilde yargılanacağını düşünmüşsün. Ben... Ben ise verdiğin karar ile yaptığın fedakârlık ile gurur duyuyorum. Kimse senin gibi ince düşünüp kendini mahvetmezdi. Belki evet o dünya nasıldır bilmiyorum ama kendi dünyama göre bana anlattıkların için ben böyle düşünüyorum. Kimse çok sevdiği mesleğinden kendi isteği ile ayrılmak istemez. Yaşadığımız olayların güzel bir sonucu da olabilir. Şu an gerçekten çok başarılı bir cerrahsın. Daha da iyi olacağını, işini de ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Hastaların için beni bile ekiyorsun." Nehir ona daha da yaklaştı ve yanağında duran bir gözyaşı damlasını sildi. Gülümsediğini görünce artık onun rahatladığını anladı.

"Demek sevgin korkundan daha büyüktü."

"Sevgim o kadar büyük ki gururumu kesinlikle olaya karıştırmak istemiyor."

"Yani sana otuz bin liralık saatler alabilirim."

"Her zaman değil."

"Arada bir olsa." Timuçin daha fazla kendini tutamadı. Onu o kadar çok özlemişti ki artık bir dakika bile beklemek istemiyordu. Dudakları istekli bir şekilde dudaklarını kavradı. O kadar çok özlemişti ki onu. Üç ay sanki bir yıl gibiydi onsuz. Nehir de en az kendisi kadar özlemişti onu. Çünkü hiç bu şekilde ona sımsıkı sarılmamış öpücüğüne bu denli istekli yanıt vermemişti. Timuçin kendini sakinleştirmek için bir an durdu.

"Eski erkek arkadaşından daha iyi öpüşüyorumdur umarım. Gazetede gördüm." Nehir ellerini onun saçlarından çekmeden gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Şu dünyada beni senin kadar heyecanlandıran başka bir erkek yok," dedi cesurca. Timuçin belindeki ellerini daha da sıkıştırarak onu kendisine biraz daha çekti. Artık gövdesinde onun göğüslerinin baskısını hissedebiliyordu ve bunu düşünmek bile onu tahmin edemeyeceği bir şekilde heyecanlandırdı. Sadece bir gün daha bekleyecekti. Gerçi daha Nehir'e malum soruyu sormamıştı. Belki de Nehir üstüne günlerce düşünülmüş ve çok hazırlık yapılmış evlilik tekliflerinden hoşlanıyordu.

"Ne oldu?" Nehir onun düşünceli halini görmüş ve mutlu bir anda neden kaşlarını çattığına anlam verememişti.

"Hiç," dedi genç adam ve tekrar genç kadının dudaklarını esir aldı. Nehir ona karşılık verirken genç adamın isteğini memnuniyetle kabul etti ve dudaklarından ağzına giren dilinin okşayışları ile içinde oluşan isteğe kulak verdi. Ağzını biraz daha açarken aynı genç adam gibi dilini onun dudaklarında gezdirdi. Karşı konulmaz istek ikisini de sararken Nehir parmaklarında tekrar hissetmek istercesine genç adamın sırtını ve omuzlarını defalarca okşadı. Timuçin kendini zor kontrol ediyordu ve bir an önce elini kızın göğüslerinin üzerinden çekmesi gerektiğinin farkındaydı ama sanki geri çekilmesi çok zordu, yapması da gerekiyordu. Ellerini yumruk yaptı ve dudaklarının temasını kesti hızlıca. Nefes nefese birbirlerinin gözlerinin içine bakarken aklını meşgul eden diğer detayın ağırlığından kurtulmak istercesine ondan uzaklaştı ve koltuğa koyduğu çantasının içinden küçük bir kutu çıkardı.

Nehir bu davranışa anlam verememişti. Timuçin tekrar ona döndüğünde yüzünde farklı bir şey gördü. Sanki çekiniyordu.

"Bana anlatmadığın başka bir detay mı var?"

"Hayır ama sormam gereken büyük bir detay var." Timuçin duraksadı Nehir ise onu anlayabilmek için yüzündeki ifadeye bakıyordu.

"Biliyorum, belki hiç böyle hayal etmedin. Gerçekten bu şekilde olması daha doğru ama güzel olmayabilir. Bunun için biraz korkuyorum çünkü Nehir Hazinedar her zaman ihtişamı ile bilinir."

"Anlamadım." Timuçin onun bu şaşkın haline güldü ama sonra yüzü ciddi bir ifadeye büründü.

"Nehir Hazinedar, sizi ilk kez gördüğümde ne kadar güzel ve farklı bir kadın olduğunuzu düşündüm. Yüzünüzde kendinizden emin bir gülümseme duruşunuzda bir asalet vardı. Yıllardan beri ilk kez bir kadından gözlerimi alamıyordum. Karşımdaki kadın aynı zamanda çok alımlıydı. İtiraf ediyorum o gün sizi izlemek kendi ahlak ilkelerime aykırı olsa da gözlerimi sizin üzerinizden çekemedim." Nehir anlamıştı artık. Bu itiraflardan sonra neyin geleceğini az çok biliyordu. Kalbi hızla çarparken yutkundu.

"Defalarca karşılaşmamız artık evrenin bir oyunu gibi geldi ve sizinle tanışmak istedim. Gördüm ki siz de beni izlemeyi seviyordunuz."

"Evet," dedi Nehir fısıltıyla. O sözleri bekliyordu. Bu zamana kadar nasıl evlenme teklifi beklediğini hiç düşünmemişti. O an hiçbir şeyin önemi olmadığını anladı. Üç aydır onsuz yaşamanın ne demek olduğunu anlamıştı. Kendi içindeki boşluğun onunla dolduğunu öğrenmişti. Artık hazırdı evlenmek için. Çünkü her dakikasını onunla birlikte geçirmek istiyordu. Onunla konuşmak her zaman terapi gibiydi. Birlikte yemek yapmaktan ve yemekten zaten keyif alıyordu. Geceleri sıcak kollarında uyumak o günün en dinlendirici zamanıydı. Tüm bu anıları ondan ayrıyken defalarca aklından geçirmiş ve artık o anları tekrar yaşayamayacağının bilincinde olup üzüntü duymuştu.

"Tüm hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Tabii senin de iznin olursa. Benimle bir ömür geçirir misin? Benimle evlenir misin?" Genç adam gözlerinin içine bakıyordu ve titreyen ellerini kavramıştı. Belki üç ay ayrı kalmasalar bu teklif ona çok ani gelebilirdi ama şimdi öyle düşünmüyordu Nehir.

"Evet, seninle bir ömür geçirmek isterim. Tabii bu şımarık kıza katlanmak istersen." Timuçin son cümlesine güldü yavaşça.

"O kıza katlanmak benim için mutluluk verici." Nehir ona sımsıkı sarıldı sanki kaybetmek istemiyorcasına. Bugünün bu kadar güzel olabileceğini düşünmemişti. Hatta sabah yataktan kalktığında kendini neşelendirmek için çok fazla çaba harcamıştı. Bugünün güzel anılar içinde yer alacağını söylemiş durmuştu kendine. Çünkü Versay Sarayı'nı çok merak ederdi hep ama bir türlü buraya gelme fırsatını yakalayamamıştı. Abisinin ısrarı ona bu cesareti verirken bir yandan da kalbi Timuçin'in ona ulaşmasını diliyordu. Bir mesaj bile yetebilirdi ama sonra gazetedeki o haberi hatırladı. Nehir sadece görüntülenmek istemişti sevgili olarak tanıtmalarını değil. Timuçin belki yanında başka bir adamı gördüğünde kıskanabilir ve ona ulaşmak için cesarette bulunabilirdi. Gerçi onu nasıl bulduğunu da hâlâ bilmiyordu.

Geri çekildiğinde Timuçin elini eline alarak parmağına bir yüzük taktı. Damla şeklinde bir zümrüt vardı ve altında küçük pırlantalar ile yüzüğe asil bir detay vermişti. Nehir hiçbir zaman tektaş yüzüklerden hoşlanan biri olmamıştı. Bu seçimi oldukça hoşuna gitmişti. Elindeki duruşunu incelerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Umarım beğenmişsindir."

"Çok güzel. Ben tektaş sevmem," dedi gülerek.

"Evet, istihbaratı sağlam bir yerden aldım."

"Kimden?"

"Abinden." Nehir şaşkınlıkla gözlerini açtı.

"Sakın yerimi de abimin söylediğini söyleme."

"Aynen öyle oldu. Ben... Hocam bana baya baskı yaptı çünkü gerçekten yüzü sürekli asık tahammül sınırları alt noktada gezen biri olmuştum. Sürekli uzaklara dalıp seni düşünüyordum ve bunu da sergiliyordum tabii. İlk başta yine beni engellediğini düşündüğüm için aramayı

bile denemedim. Belki seni üzdüğüm için abin beni sana yaklaştırmayacaktı. Ama sonra gazetedeki haberi görünce beni bir çırpıda sildiğini düşündüm ama kalbim bunu kabul etmiyordu." Nehir kendini savunurcasına konuşmaya başladı.

"O yalan bir haberdi ama seni kıskandırmak istediğim bir gerçekti. Beni aramanı bana ulaşmanı bekledim günlerce."

"Evet, beni kıskandırmayı başardın. Hocam da baskı kurunca seninle konuşmak için şirketinize geldim ama sen yoktun. Danışmadaki kadın abin ile görüşebileceğimi söyledi ve onunla konuştum. Abin olayı bildiği için senin de Sezin gibi bir tepki vermeyeceğini söyledi. Bu konuda biraz içim rahatladı."

"Asla seni bunun için suçlayıp küçük görmezdim. İlk tanıştığımızda anlatsan bile düşüncem bu olurdu değişmezdi. Çünkü ben seni sen olduğun için seviyorum. Her insanın bu hayatta problemleri var. Önemli olan geride bırakabilmek bunları ve sen yepyeni bir yaşam kurarak zaten başarmışsın. Sınav sonucunu gördüm. Çok büyük bir başarı vardı ortada."

"O kadar iyi bir sonuç beklemiyordum. Çalıştığım üniversiteye girebilecek bir derece yeterdi benim için. Orada çalışmasam ve annemin arkadaşı olan hocam sürekli beni yardıma çağırırken, içimden deli gibi isyan ederken bana seni getireceğini bilmiyordum. İyi ki hocama yardım ediyordum."

"Sesim çok kötüydü değil mi?" dedi Nehir çekinerek ama gözlerinin içi tam tersi bir şekilde gülüyordu.

"Açıkçası ben şarkının bile çok farkında değildim. Sadece ne kadar da tatlı göründüğünü düşünüyordum."

"Ben ise tüm gecemi hatayı bulmak için harcadığım adama lanet okuyordum. Sadece bir maketti."

"Seninle konuşmak için benim tek şansımdı ben de onu kullandım." Timuçin elleriyle genç kadının yüzünü kavradı ve başını eğip onu tekrar öpmeye başladı.

Ertesi gün Nehir gözlerini açtığında yanında kimse yoktu. Bir an için dünün hayal olmasından korktu ve hemen elindeki yüzüğe gitti bakışları. Yataktan doğrulduğunda Timuçin'in pencereden dışarıyı seyrederken telefonla konuşmakta olduğunu gördü. Parmağındaki yüzüğe bakarken yüzünde bir gülümseme oluştu ve tekrardan kendini yumuşak yastıklara bıraktı.

"Günaydın," dedi gülümseyerek Timuçin yanına gelip yatağa oturduğunda.

"Bir an seni yanımda göremeyince rüya olduğunu düşündüm. Kiminle konuşuyordun?" Timuçin'in hemen bir yalan uydurması gerekiyordu.

"Hocamla çünkü izni bana o verdi. Bilirsin ki asistanlar çok yoğun çalışırlar. İznin hakkını verip vermediğini soruyor."

"Kesinlikle hakkını vereceğiz çünkü bugün benden kaçışın yok." Nehir o kadar hevesli görünüyordu ki bir an Timuçin ne diyeceğini bilemedi. Onu sezdirmeden oraya nasıl götürebileceğinin planını yapmıştı kafasında.

"Aslında benim bir planım var. Seninle bir yere gitmemiz lazım."

"Nereye? Gelmeden önce bir gezme planı oluşturmuştum kendime."

"Harika bir eve," diyerek kaçamak bir cevap verdi Timuçin.

"Sana çok güzel bir elbise aldım." Nehir onun işaret ettiği yere bakarken bir askı gördü.

"Resmi bir yer mi?"

"Evet resmi."

Nehir meraklanmıştı ama Timuçin pek detay vermeyecek gibi duruyordu. Onunla kahvaltı ettikten sonra bu merak iyice arttı. Özellikle giyinmesi için onu yalnız bıraktığında bu merak daha da arttı. Ona almış olduğu elbisenin koruyucu kılıfını çıkardıktan sonra dikkatle inceledi. Vera Wang marka olduğunu görünce daha da şaşırdı. Beyaz asil bir elbiseydi. Vücudunu ve kalçasını sımsıkı sarıyor bacaklarından bollaşmaya başlıyordu. Kumaşı satendi ve inci işlemeleri vardı. Bu bir elbiseden çok gelinliğe benziyordu aslında ama elbise niyetine de giyilebilirdi. Evlilik gibi bir şey olması çok zordu çünkü işlemlerin uzun sürdüğünü biliyordu. Kıyafet onun için bir elbise olarak seçilmişti. Bu yüzden gideceği yeri görme merakı ile saçları ve makyajını hızlıca yaptı. Aynada kendisine bakıp beğendikten sonra dışarıya çıktı. Aynı kendisi gibi Timuçin de resmi kıyafetler içindeydi. Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı üzerinde ve her zamankinden daha da yakışıklı görünüyordu sanki. Onu görünce mavi gözleri beğendiğini gösteren bir işaretle parladı.

Timuçin karşısındaki kadına bakarken nefesinin kesildiğini hissetti. Saçlarını geriye doğru tarayıp dağınık bir topuz yapmıştı. Gözlerinin rengi sanki daha önce görmediği bir mavinin tonu gibiydi. Merakla ona bakıyordu. Aslında Nehir bunu anlamalıydı ama sanırım böyle bir şey beklemediği de açıktı.

"Gerçekten nereye gideceğiz? Çok merak ediyorum."

"Çok az kaldı aşkım," dedi Timuçin ve göz kırptı. Ona uzatılan eli tuttu Nehir ve birlikte aşağıya indiklerinde onları bir araba bekliyordu. Artık bir an önce öğrenmek Nehir'in önceliği olmuştu ve sorduğu sorulara da mantıklı bir cevap bulamıyordu. Nihayet araba durduğunda Nehir merakla arabadan indi ve cevabı karşısında buldu.

"Konsolosluk." O an anlamıştı Nehir neler olduğunu. İçeriye girdiklerinde bir kadın eline beyaz güllerden oluşan bir buket verdi. Nehir etrafına şaşkın gözlerle bakar-

ken Timuçin'in ondan izin isteyip yanından kaybolduğunu gördü. Yanına bir yetkili geldi ve yüzündeki şaşkın bakışlara muzip bir tavırla baktı.

"Oldukça heyecanlı olmalısınız."

"Evet," diye fısıldadı Nehir. Bu şekilde evleneceğini hiç hayal etmemişti ama Timuçin her şeyi ayarlamış görünüyordu. Düğünleri severdi özellikle de organize etmekten büyük bir keyif almıştı abileri evlenirken. İhtişamlı olması, göz kamaştırması, onun sevdiği detaylardı ama şimdi burada dururken aslında bu detayların sadece gösterişten ibaret olduğunu anladı. Çünkü insan sevdiği kişiyle olduğu sürece bu detaylara ihtiyacı yoktu. Sadelik ilk defa gözüne bu kadar anlamlı görünmüştü. Sevdiği adamla biraz sonra evlenecekti ve Nehir buna inanamıyordu. Şu son yirmi dört saatte hayatı kökten değişmeye başlamıştı. Hepsi de Nehir'in kontrolü dışında olmuştu ama bundan rahatsız değildi genç kadın. Aksine tüm bu detayları günlerce düşünmeyecek olmasından dolayı kafası rahat ve mutluydu. Elindeki çiçeği burnuna götürdü ve kokladı heyecanını yatıştırmak için. Karşısında duran büyük aynadan kendisine baktı. Bu elbiseyi gördüğü an bunun bir gelinlik olduğunu anlaması gerekti. İyi göründüğünü ayna da söyleyince rahatladı.

Heyecanla kıpırdanıp dururken Timuçin yanına geldi. Artık sadece gömlek ve pantolon yoktu üzerinde. Smokini papyon ve ceketle tamamlanmıştı artık. Kendini şanslı hissederken onun yakışıklılığına bir kez daha hayran kaldı. Uzun boyu ve geniş omuzlarından ona gülümseyen yüzüne kaydı bakışları. Kemikli yüz yapısı köşeli çenesi onu daha çekici kılıyor lacivert gözleri bu çekiciliği biraz daha üst bir seviyeye çıkarıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu. Nehir bu bariton ses tonuna da hayrandı.

"Evet." Nehir onun koluna girdi ve etrafa gülücükler saçarak salona girdi. En sevdiği şehirlerden biri Paris'ti

ve burada evleneceği hiç aklına gelmemişti. Hatta imzayı atarken bile ellerinin titremesine engel olamadı. Timuçin'e yüzüğünü takarken bu titreme hâlâ devam ediyordu. Bu duruma ikisi de gülerken fotoğraflarının çekildiğinden habersizlerdi.

Timuçin karşısında sakince yemeğini yiyen eşine baktı. O kelimeye daha alışamasa da Nehir kesinlikle korktuğu bir tepki vermemişti. Ona haber vermeden oraya götürmesi ve genç kadının bu konuda memnuniyetsiz bir tavır almaması içini rahatlatmıştı. Nehir'in kendi içinde bazı konuları aştığını hissetmişti o an. Çünkü karşısında şımarık bir kızdan ziyade kendisini seven bir kadın görmüştü. Nehir inceleyici bakışlar altında olduğunu hissedebiliyordu. Başını kaldırıp eşine baktı.

"Ne oldu?" dedi gülümseyerek.

"Ne kadar da güzel olduğunu düşünüyordum ve artık birlikte yaşayacağımız aklıma geldi. Her gün bu güzel yüze bakarak uyanacağım için şanslıyım." Nehir gülse de başından sonuna kadar her şeyi bilmek istiyordu ve onu bu konuda rahat bırakmaya niyeti yoktu.

"Timuçin Bey benden kaçamazsınız. Sana kim yardım etti? Hemen bütün prosedürleri tek başına yapabileceğini sanmıyorum. Sakın abin yardım etti deme."

"Neredeyse her şeyi abin ayarladı. Ben sadece yüzükleri ve kıyafetleri ayarladım. Şu konuda çekindim açıkçası, Zuhair Murad gelinliklerine hayranmışsın. Üzerindeki pek onun tarzı bir gelinlik değil. Bu konuda bana karşı çıkabileceğini düşündüm." Nehir ağzından bir kahkahanın çıkmasına engel olamadı. Abisi onu çok şaşırtmaya başlamıştı son zamanlarda. Onu kolayca affetmesi şirketinde kuracağı departmanı sadece onun yönetimine sunması ve onu tatile gitmeye ikna etmesi...

"O an için ne gelinlik, ne üzerinde bulunduğum şehir, ne de salon umurumda değildi. Sadece orada senin olman yeterliydi. Ayrıca bu gelinliği de çok sevdim. Her ne kadar elbise diye ilk başta kendimi kandırsam da. Çünkü bu kadar sürede izin alamayacağını düşündüm. Ama dersen ki düğün yapalım o zaman tabii ki giymek isterim."

"Düğün ailelerin emri bilmiyor musun? Annem çok hevesliydi zaten Eren'in düğününde." Nehir onu onaylar bir şekilde başını salladı. Sadece abisinin onlara bu kadar karşı çıkarken ve görüşlerinde haklı çıkmışken bu kadar yardım etmesine anlam veremiyordu.

"Abim nasıl böyle bir şey yaptı?" dedi ciddiyetle. Gerçi abisi ayrılıkları boyunca hiç bu konudan söz etmemişti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Nehir'i kolayca affetmesinin nedenlerinden birisi Nehir'in acısının ikiye katlanmış oluşuydu. Çünkü ondan nefret değil şefkat görmüştü. Belki de Timuçin'e yardım etmesi de o şefkatin bir ürünüydü.

"Bir şartla Nehir'in yerini söylerim dedi ve seninle evlenmemdi şart. Ben de kabul ettim ama büyük bir tereddütle geldim. Bu kadar hıza karşı çıkacağını düşündüm ama sen kafamda ne kadar kötü düşünce varsa tam tersini yaptın. Hatta uçakta defalarca provasını yaptım."

"Gerçekten korkularını bir kenara atıp bunu mu düşündün?"

"Evet." Nehir uzandı ve Timuçin'in elini tuttu.

"Seni aynadan gördüğüm anda bunun bir hayal olduğunu falan düşündüm çünkü aklımda hep sen vardın. Şunu itiraf etmek gerekirse ilk bir hafta sen geri dönmeyince beni unutacağını düşündüm ben de seni unutmaya karar verdim ama bunu başaramadım."

"O adamla seni görünce beni sildiğini düşündüm."

"Bütün bunları unutalım. Artık yepyeni bir hayata başlıyoruz. Bu gece harika olmalı." Nehir bir an durdu. Bu gece diyerek kast ettiği şey gece kulübünde eğlenmekti

ama artık evli olduklarına göre onları durduran bir engel yoktu karşılarında. Nehir bunu düşününce içini bir heyecan kapladı. Her zaman en ufak bir konuda dahi olsa ona taktik veren yengelerinden de bir tavsiye alamayacaktı. Timuçin önceden bu olayı deneyimlemişti Nehir bunu biliyordu ama kendisi ilk gecesini âşık olduğu çok sevdiği adam ile geçirmek istemişti hep ve bu da otomatikman hayatını birlikte geçirmek istediği kişi oluyordu. Bu kendi içinde bir durumdu ama Nehir Timuçin ile birkaç defa bu durumu aşabileceğini hissetmişti. Şimdi ise tam da istediği gibi bir durum ile baş başaydı.

"Yemekleriniz çok güzeldi eminim gece kulübünüz de Türkiye'dekini aratmayacaktır." Neyse ki Timuçin ne demek istediğini anlamıştı. Rahat bir nefes aldı ve heyecanını o an gelince kullanmaya karar verdi.

Tüm gece gönüllerince eğlenirken Nehir aylardan beri ilk defa bu kadar mutlu olduğunu hissetmişti. Artık geleceği için hayalleri vardı işini bir kenara bırakırsa. Belki bir iki sene sonra kendi çocuğunu kucağına alabilirdi. Nehir yeğenleri ile her zaman çok ilgilenmişti ve onları çok sevdiği de bir gerçekti. Kendi çocuğuna vereceği ilgiyi ve sevgiyi hayal edemiyordu bile. Tabii çocuğu olması için bu gece onu heyecanlandıran durumu aşması gerekliydi. Saat ilerlerken bu bariz heyecan onu ele geçirmişti. Ona verilen süite çıkarken bu heyecan her adımında daha da artıyordu.

Kapıyı açıp içeriye girdiğinde bu heyecan daha da fazla artmıştı. Bu heyecanın Timuçin tarafından görülmesini istemiyordu çünkü yanlış anlayabilirdi. Onun aksine Timuçin gayet sakin görünüyordu. Ne yapacağını ne söyleyeceğini bilmiyordu. Düşünmemek istercesine ayağını ağrıtan topuklu ayakkabılarını çıkardı.

"Sabah uyanırken akşam kendi odama geleceğimi hiç düşünmemişim." Kendini rahatlatmak için konuşmak istiyordu. Nehir korkmuyordu sadece daha önce deneyimlemediği için nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

"Ama sen biliyordun." Timuçin ona yalandan suçlamayla bakmasına güldü. Onun gergin olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden onu rahatlatmak adına bu gece olmasının şart olmadığını söyleyecekti ki Nehir'in ona olan bakışıyla durdu. Nehir'in bakışlarında korku yoktu sadece biraz daha heyecanlıydı o kadar. Heyecanını biraz bastırması için onu konuşturmak istedi.

"Girişi nasıl buldun?"

"Giriş?" Nehir anlaması için ona birkaç saniye verdi.

"Sen mi çizdin burayı?"

"Evet, ben çizdim ve o beğenmediğin girişe çok benziyor."

"Demek ki yapılınca böyle görünecek." Nehir başını salladı. Bu otelleri daha birkaç senelikti ve abisinin ona olan güveninin bir sonucu Nehir'in ilk büyük projelerinden biriydi.

"Güzel görünüyordu. Vay canına, sen gerçekten sınırları zorluyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Nehir ve gülümsedi. Onun takdirini kazanmak hoşuna gitmişti.

"Ne zaman canın sıkkın olsa kendini burada buluyorsun. Paris neden önemli senin için?"

"Şehri seviyorum garip bir çekiciliği var. Hatta bugün Versay'ı daha çok sevdim diyebilirim. Bahçelerde dolaşmak harikaydı."

"Beni gördüğünde ilk söylediğin kelime sarayın önceden bir av köşkü olduğuydu."

"Başka şeyler de söyleyebilirim." Dün bilgi aktarmak o an için Nehir'i rahatlatmıştı. Belki şimdi de işe yarayabilirdi.

"14. Louis Fransa'nın en meşhur kralı."

"Güneş Kral."

"Neden öyle dediklerini biliyor musun?" Timuçin bilse de bilmemezlikten gelmeyi tercih etti çünkü Nehir anlatırken o kadar kendini kaptırıyordu ki bu dalgın tavrı çok hoşuna gidiyordu.

"Beş yaşında tahta çıkmış. Çocukken onu bir piyeste oynatmışlar. Güneş rolünü oynamış. Sonra da o kadar çok başarılı olmuş ki Fransa'nın üzerine güneş gibi doğmuş."

"Ben de sana bilmediğin detaylardan söz edeyim. 14. Louis Avrupa'da ilk kez profesyonel orduyu kuran adamdır. Tabii Osmanlı'yı bu denklemin dışında tutuyorum Avrupa için konuşuyorum. Çünkü Avrupa'da görülmemiş bir olay. Askeri 14. Louis'e çok bağlıymış çünkü çoğu evsiz ve bir meslekleri olmayan insanlarmış. O zamanın şartlarına göre asker olduklarında barınacakları bir çatı yiyecekleri yemek ve giyebilecekleri bir üniforma ve en önemlisi bir statüleri olmuş ve maaş almışlar. Yani o dönem için çok büyük bir olay bu durum. Hatta bilerek üniformaların düğmelerini metalden yaptırırmış. Güneş altında parlasın ve düşman o düzenli ordudan korksun çekinsin diye. Çünkü Avrupa insanı karşısında ilk defa üniformalı belli bir disiplin altında bir ordu görmüş. Yani o düğmeler bir ihtişam da sağlıyor."

"Hiç bilmiyordum bunu."

"İşin askeri boyutu."

"Evet, sen onu iyi bilirsin." Timuçin gülümsedi ve uzanıp genç kadının elini tuttu.

"Nehir bu gece olması gerekmiyor. Gergin olduğunu görebiliyorum." Nehir bir an için kendine kızdı. Böyle düşünmesi çok olasıyken şimdi gerçek olmuştu bile.

"Hayır, senden çekinmiyorum zaten biz... Kendimizi zor durdurduğumuz zamanlar oldu. Ben sadece tecrübesiz olmaktan çekiniyorum. Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım. Bunun çok özel olması gerektiğini o kişinin de özel bir kişi olmasını istedim. Yani nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Sanırım tarih konuşarak olaya başlanmaz," dedi gülerek.

"Beni seçtiğin için gerçekten çok mutluyum ve ayrıca deli gibi de heyecanlı." Aynı zamanda onu incitmekten de korkuyordu. Söz konusu Nehir olunca duyguları katlanı-

yordu. Nehir gözlerinin içine bakarken kalbinin atışının arttığını sık nefes aldığını hissetti. Bu ufacık bir bakış bile onu uyarmaya yetiyordu. İkisi de havadaki cinsel gerilimin farkındaydı. Timuçin bir adım attı ona doğru Nehir ise hızla yutkundu. Nefes alışının ani değişimi kendisini şaşkınlığa uğratmıştı. Timuçin onun biraz daha gerildiğini görünce konuşmaları gereken bir detayın varlığını hatırladı.

"Düzensizlikler veya hormon bozuklukları için doğum kontrol ilaçlarının kullanıldığını biliyorum."

"Hiç öyle bir sorunum olmadı. Soruna gelirsek ilaç almıyorum ve başka bir şekilde korunmamız gerek." Nehir bir an utansa da bunu konuşmaları gerektiğinin de farkındaydı. Kalbi heyecanla çarparken biraz da olsa korktuğunu kendine itiraf etti sonunda. İlk seferin biraz sıkıntılı olduğunu biliyordu. Hatta bir kadın dergisinde bu konu hakkında biraz daha iç rahatlatan bir yazı okumuştu. Önemli olan acele etmemekti ki Timuçin gergin olduğunu görünce başka bir zamana erteleyecek kadar onu düşünen bir adamdı.

"Sadece... Birazcık korkuyorum çünkü beni neyin beklediğini bilmiyorum."

"Biliyorum ama ne yapmam gerektiğini de biliyorum. Bana güven söz veriyorum çok güzel olacak." Nehir gülümsedi ve başını salladı yavaşça.

Timuçin elini uzatınca Nehir tuttu ama bu temas ikisini de beklemedikleri şekilde etkilemişti. Yatağın önüne geldiklerinde Timuçin onu belinden tutup kendine çekerken Nehir'in heyecanlı sıcak nefesi genç adamın yüzüne vurunca daha fazla bekleyemedi Timuçin. Başını eğdi ve ikisinin de istediği o durumu başlattı. Dudakları ilk değdiği anda o istediği karşılığı almıştı. İlk başta yavaş olan öpücük git gide daha heyecanlı hale geldi ve hızlandı. Nehir boynuna doladığı ellerinden birini serbest bırakarak Timuçin'in sırtında dolaştırdı. Dudaklarından ayrılan dudakları boynuna indiğinde Nehir gözlerini kapattı ve boynunu

yana eğerek biraz daha fazla alana yaymasını istedi öpücüklerini. Elleri Timuçin'in gömleğinin üzerinde dolaşırken her ne kadar elleri heyecandan titrese de yavaş yavaş çözmeye başladı düğmeleri. En sona geldiğinde duraksasa da gömleği pantolondan kurtarmayı başardı. Şuradaki beceriksizliğine gülmek istiyordu. O kocaman özgüvenine ne olmuştu! Gömleği üzerinden çıkarttıktan sonra eşinin gövdesine baktı. Omuzlarından kollarına, göğsünden karnına ve kasıklarına kadar olan kasları belirgin bir şekilde görüyordu. Aynı spor salonunda gördüğü gibi yutkunmadan edemedi. Özellikle adonis kasının da olduğunu fark edince biraz daha heyecanlandığını hissetti. Korkusuzca ellerini eşinin göğsüne yasladı ve yavaşça okşamaya başladı. Timuçin gözlerini kapadı ve dokunuşları ile hızlanan nefesini yavaşlatmayı denedi. Özellikle Nehir'in elleri göbeğine indiğinde daha fazla dayanamadı ve dudakları arzuyla tekrar genç kadının dudakları üzerine kapandı. Elleri de aldığı bu elbisenin fermuarını bulmaya çalışıyordu. Bulduğunda fermuarı indirdi ama bir sorun daha vardı. Elbisenin sırt kısmında aynı zamanda düğmeler de vardı. Bunu tamamen unutmuştu. Dudakları ayrıldı ve Nehir'in arkasına geçip düğmeleri açmaya başladı. Elleri titrerken kendini beceriksiz biri gibi hissediyordu. Nehir ile her duygu normalden çok daha fazla oluyordu. Düğmeleri de açtıktan sonra elbiseyi aşağıya doğru çekti yavaşça ve elbise Nehir'in ayaklarının dibinde bir yığın haline geldi. Birkaç adım daha yaklaştı ve Nehir'in boynunu öptü ve saçlarının kokusunu içine çekti. Kollarıyla Nehir'i kendine çekti ve ona arkasından sarıldı. Boynunu ve omuzlarını tekrar öpmeye başladığında Nehir'in hızla nefesini içine çektiğini başını geriye yaslayıp vücudunu vücuduna yapıştırdığını hissedince ellerini özgürce onun vücudunda dolaştırmaya başladı. Sutyenin kopçasını açtı ve çıkardı. Elleri hızlıca göğüslerine ulaştı. Göğüsleri avuçlarını doldururken bir göğüs ucunu parmağına alıp sıkınca Nehir ona daha da

yaslandı ve ağzından küçük bir inleme çıktı. Bir eli göğüslerini okşar sıkarken diğer eli cesurca genç kadının kasıklarına indi ve külotunun içine girerek yavaşça okşayınca Nehir tekrar inledi. Parmakları biraz daha aşağıya indi ve onun ıslaklığı ile karşılaştı. Ellerini yavaşça çekti çünkü Nehir'in zorlukla ayakta durduğunu fark etmişti.

"O kadar güzelsin ki!" Timuçin eşinin karşısına geçti ve gözlerinin içine baktı. Nehir gözlerindeki ateşi görebiliyordu. Az önceki okşayışları Nehir'in o kadar hoşuna gitmişti ki olacaklardan sonra nasıl hissedeceğini tahmin edemiyordu bile. Timuçin elini uzatınca elini tuttu ve elbisenin içinden çıktı iki adım atıp. O andan itibaren her şey değişti. Dudakları tekrar birleştiğinde Nehir artık onun arzusunun kanıtını hissedebiliyordu. Timuçin onu daha da fazla kendine çekerken Nehir'in parmakları tekrardan gövdesinde keşfe başladığında kendini tutmakta zorlandığını hissetti. Kalçasından tutup genç kadına kendine daha da bastırırken buldu. Nehir'in belini sıkıca kavradığında onu kaldırdı ve bacaklarının beline dolanmasını sağladı. Onu yatağa yatırdığında dudakları tekrardan birleşti ve öpüşürken dilleri birbirine karıştı. Bulundukları şehre has *french kiss* ikisinin de daha istekli olmasını sağlıyordu. Timuçin ellerinin özgürlüğünü ilan edercesine genç kadının göğüslerinde gezdirdi. Kısa süre sonra ellerinin yerini dudakları aldı. Göğüslerinin ucuna kapanan dudakları hissettiğinde Nehir kendinden geçercesine inledi ve genç adamın başını göğsüne doğru bastırdı. Timuçin'in elleri bacaklarını okşayıp kalçasını sıkarken bir an durdu. Üzerindeki son giysisi olan külotu da çıktığında Nehir utanmasına engel olamadı. Timuçin de bunu hissetmişti bu yüzden işi şakaya vurmaya çalıştı.

"Bahse girerim Victoria Secret'tır."

"Hayır, La Perla ama Victoria Secret olan çamaşırlarım da var," dedi Nehir ve güldü. İsteğinden aldığı cesaretle konuşmuştu.

"Eşit olalım," dedi ama sesi biraz titremişti. Timuçin pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarırken nefesi hızlanmıştı özellikle de onun hazır olduğunu görünce yutkunmaktan alamadı kendini. Timuçin tekrar yatağa geldiğinde Nehir'in gözlerinin içine baktı.

"Seni seviyorum Nehir. O kadar güzelsin ki kendimi kaybedeceğim diye çok korkuyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şu ana kadar harikaydı. Sözünü tutuyorsun." Dudakları tekrar birleştiğinde o karşı konulmaz isteğe boyun eğdiler. Timuçin genç kadının tüm vücudunu arzuyla okşarken kendini tutmakta zorlanıyordu. Vücudu hemen birleşmeyi istese de bunu görmezden gelmeye çalışıyordu. Artık Nehir de çekingenliğini atmıştı ve bu sandığından daha da zor bir hale gelmişti. Dudakları göğüslerine öpücükler bırakır emerken parmakları da genç kadının gizli yerlerini keşfetmeye başlamıştı. Nehir ilk başta karşı koymaya çalışsa da aldığı haz ile kendini ona bırakmıştı. Parmaklarını içinde hissettiğinde kendinden geçerek inledi ve kalçasını ellerine daha da bastırdı. Vücudu yanıyor ve daha önce bilmediği bir ihtiyaçla kıvranıyordu. Okşayışlar daha da çıldırtıcı etki bırakmaya başladığında artık onu içinde istediğini anladı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı arzuyla. Timuçin cevabını ıslak bir öpücük ile verdi. Ağzının içindeki dilini emerken kendini ona sürtünürken buldu. Timuçin dudaklarını ondan çektiğinde içindeki büyük heyecana biraz da korku eklendi. Timuçin uzanıp bir kondom aldı ve dişiyle açarken hiç bu görüntünün ona bu kadar seksi geleceğini düşünmemişti. Vücudu alev alev yanarken o anı bekliyordu.

Timuçin eğildi ve tekrar onu öptükten sonra gözlerinin içine baktı bacaklarının arasına girerken.

"Çok güzel olacak söz veriyorum. Kendini rahat bırak ve sakin ol," diye fısıldadı ve olabildiğince nazik bir şekilde eşinin içine girdi. Nehir bir anlık acıyla inledi ama biraz bekledikten sonra acı azaldı. Timuçin Nehir'in gözlerinin

içine baktı ve onun biraz daha rahatladığını görünce dudaklarını tekrardan birleştirirken tekrar bir hamle yaptı. Artık acı yok sayabileceği kadar azalmıştı. Vücudu onu istercesine yükseldi ve bir sonraki hamleyi karşıladı. Nehir gözlerini kapattı. Hiç bu kadar hoşuna gideceğini düşünmemişti ama şimdi daha fazlasını istiyordu. Kalçaları onunla birlikte hareket ederken tek düşünebildiği bunun harika bir his olduğuydu. Gözlerini açtı ve onun arzuyla yanan gözlerine baktı. Timuçin dudaklarını yakalayıp öpmeye başlarken inlemesi onun dudaklarında kayboluyordu. Timuçin hiç bu kadar güzel olacağını tahmin etmemişti kendini fazlasıyla tutuyordu onun canını yakmamak için ama Nehir'in elleri onu teşvik edercesine kalçasında gezinip tırnakları tenine batıyordu. O an kendini kaybetti. Dudakları boynunda göğüslerinde dolaşırken hızını arttırdı ve inlemeleri Nehir'in inlemelerine karıştı. Nehir ismini haykırıp doyuma ulaşırken birkaç dakika sonra ona eşlik etti. Başını göğüslerine gömdüğünde nefesinin yavaşlamasını bekliyordu. Hiçbir deneyiminde böyle hissetmemişti. Onunla olmak olağanüstüydü.

Nehir yavaşça gözlerini açtı ama nefesi hâlâ hızlıydı. Vücudunun hiç bu kadar gevşediğini hatırlamıyordu. Timuçin onu kendine çekti ve Nehir başını Timuçin'in göğsüne yasladı. Parmakları dokunmaya doymadığı karnında ve göğsünde dolaşıyordu. Parmaklarının uçlarında onun kaslarını hissetmek çok güzeldi.

"Doğum gününde bana söylediklerin gerçekmiş," dedi Nehir parlayan gözlerle eşine bakarken. Timuçin güldü yavaşça. Sözünü tuttuğu için çok mutluydu ama sonra aklına sorması gereken bir detay geldi.

"Canını yakmadım değil mi?"

"İlk başta biraz acı vericiydi ama sonrası çok güzeldi. Sen oldukça naziktin." Biraz da olsa içi rahatlamıştı. Nehir'i biraz daha kendine çekti ve başına bir öpücük kondurdu.

"Hayal ettiğimden bile daha güzeldi kendimi tutamayacağım canını yakacağım diye çok korktum. O kadar güzelsin ki düşündükçe nefesim kesiliyor. Ellerin biraz daha karnımı okşamaya devam ederse kendimi tutamayabilirim." Nehir kendini tutamadı ve gülmeye başladı.

"Seni spor salonunda üstün çıplak bir vaziyette ve terli bir şekilde gördüğümden beri karnına istediğim kadar dokunmak istiyordum. Bu kadar yapılı olmana beni bir hamlede güçlü kollarınla sarıp kaldırmana bayılıyorum. Bugün yeni bir şey daha keşfettim."

"Neymiş o?"

"Kalçaların, onlar da kaslardan nasibini almış ve dokunmak güzeldi." Timuçin gülerken Nehir'in hiç bu kadar cüretkâr bir şey söyleyeceğini düşünmemişti.

"Senin için spor salonuna gitmeyi hiç aksatmayacağım." Nehir başını kaldırıp gözlerinin içine bakarken ona yaklaştı ve dudaklarını onunla birleştirdi. Kısa sürede baştan çıkarıcı bir öpücüğe dönüşünce arzuya tekrardan teslim oldular.

★ ★ ★

Nehir gözünü açtığında etrafı görmek için birkaç kez gözünü kırpıştırmak zorunda kaldı. Kirpikleri birbirine yapışmıştı. Elini gözüne götürüp ovuşturdu ve parmağındaki siyah kalıntılara baktı. Makyajını silmeden yatmıştı. Birden gerçeği kavrayınca gözleri kocaman açıldı. Dün geceyi hatırlayınca gülümsedi kendi kendine. Mutlulukla iç geçirerek Timuçin'e biraz daha sokuldu ve gözlerini kapattı keyifle.

"Üşüdün mü Nehir?" Gözlerini tekrar açtı ve doğrulup eşine baktı.

"Biraz," dedi Nehir. Timuçin örtüyü biraz daha üzerlerine çekti ve Nehir'in sırtını yavaşça okşamaya devam etti.

"Yağmur yağıyor." Nehir tekrardan başını göğsüne koydu.

"Şansımıza..."

"O kadar günden sonra ben odada tıkılıp kalmaya gönüllüyüm. Çünkü seni çok özledim."

"Ben de seni. Ama şu an çirkin görünüyor olabilirim," dedi gülerek Nehir.

"Sen ve çirkinlik?"

"Bak rimelim yine akmış." Parmağına bulaşan siyah kalıntıları gösterdi.

"Olsun, tekrardan silerim. Lafı bile olmaz." Nehir onunla ilk defa yakınlaştığı o garip banyo anısını hatırladı. Beceriksizce şişeyi elinden düşürüşü ve Timuçin'in akan rimeli silmesi...

"O gün, evinde kaldığım gün yani lavaboda beni şaşırtmıştın," dedi Nehir o sabaha atıf yaparak.

"Ne anlamda?"

"Yakınlık... Yani o gün bana öyle bir baktın ki gözlerimi gözlerimden çekmek istemedim," dedi Nehir itiraf ederek.

"Beni sürekli uyaran irademolmasaydı o gün seni öpmeyi çok istemiştim."

"Artık istediğin zaman öpebilirsin beni."

"Şimdi olsa olur mu?"

"Evet." Nehir ona istekle bakarken Timuçin daha fazla kendini tutamadı ve dudaklarını birleştirdi. İyi ki yağmur yağıyordu çünkü bugün bu odadan çıkmayı hiç istemiyordu.

Nehir karşısında oturmuş kirpiklerine dikkatlice rimelini sürerken Timuçin onu izliyordu. Gözlerini kocaman açması ve sonra kırpıştırmasına gülümseyerek baktı. Üzerindeki elbisenin içinde o kadar güzel görünüyordu ki Timuçin ona hayran hayran bakmaktan kendini alamıyordu. Nehir aynasına daha da yaklaşıp gözlerine baktıktan sonra eline bir fırça alarak allık sürmeye başladı. Timuçin'e göre onun kesinlikle makyaja ihtiyacı yoktu ama Nehir makya-

jı olmadığı zaman yüzünün bir hayalet gibi bembeyaz ve sağlıksız göründüğünden oldukça şikâyetçiydi. Ansızın Nehir bakışlarını yakaladı. Makyaj çantasını toplarken Timuçin'in onu dikkatle izlediğinin farkındaydı.

"Nasıl görünüyorum?" dedi Nehir ve ayağa kalktı. Timuçin vereceği cevabı bilse de onu inceliyormuş gibi yaptı. Saçları dalgalar halinde elbisenin üzerine dökülüyordu. Dizinin biraz yukarısında biten elbiseye kısa topuklu ayakkabılar eşlik ediyordu.

"İhtişamlı..."

"Bu halimle mi?" dedi Nehir alaycılıkla bakarak.

"Sen her halinle öylesin zaten."

"Öyle miyim?" dedi Nehir ve Timuçin'in kucağına oturdu. Timuçin onu kollarıyla sımsıkı sararken gözlerinin içine bakıyordu.

"Kesinlikle." Nehir kollarını boynuna dolayıp bakışlarına cesurca cevap verince Timuçin aralarındaki santimleri hızlıca kapattı ve dudaklarını eşiyle birleştirdi. Öpücük kısa bir sürede baştan çıkarıcı bir hale geldi. O kadar hızlı gelişmişti ki Nehir ne zaman yatağa yatırıldığını anlamamıştı. Timuçin'in elleri bacaklarını okşayarak iç çamaşırına gelince vücudu istekle gerildi.

"Eğer durmazsak bu odadan çıkamayacağız. Çünkü ben sana doyamıyorum," dedi Timuçin geri çekilirken. Kendini yan tarafa attı ve sıklaşan nefesinin düzelmesini bekledi.

"Bu hep böyle mi olacak?" Nehir küçük bir kıkırtı çıkartınca Timuçin başını çevirip ona baktı. Dün gece hayal ettiğinden daha güzel geçmişti ve Nehir'in içindeki tutkulu kadını çok sevmişti.

"İtirazın mı var? Benden sıkılmaya mı başladın yoksa?" dedi Timuçin alaycı bir şekilde. Nehir kolunu başının altına koyup dirseğine dayandı ve Timuçin'e baktı.

"Hayır tabii ki, seninle burada zaman geçirmeyi çok sevdim." Nehir'in utandığını görebiliyordu.

"Sanki her deneyimden sonra daha da güzel oluyor. Bunu kastetmiştim." Nehir kendini yatağa bıraktı ve elleriyle yüzünü kapattı. Bu haline Timuçin kahkahalarla güldü. Nehir'in ellerini yüzünden çekti ve gözlerinin içine baktı.

"Sen bu kadar dayanılmaz görünürken başka ne yapabilirim bilmiyorum." Nehir'in elini aldı ve kalbine götürdü.

"Bir bakışın ile kalbimi böyle yerinden oynatıyorsun işte. Bu da bana aptallığımı hatırlatıyor. Sana daha önceden gelmeliydim, birbirimize acı çektirmemeliydik."

"Olsun şimdi daha önemli değil mi? Artık her şey yoluna girdi ve geçmişi düşünmek hiçbir işe yaramaz."

"Kesinlikle öyle." Nehir şefkatle elini Timuçin'in yüzüne getirdi ve yavaşça okşadı. Dün gece ona nazikçe dokunan ve dünyadaki en güzel kadınmış gibi hissettiren karşısındaki adama baktı. Lacivert gülen gözlerine bakarken o an Nehir'in aklına bir detay geldi. Timuçin aynı tepkiyi vermez diye düşünse de içinde bir şüphe de vardı. Bu şüpheyi de denemeden aşamazdı. Yavaşça doğrulurken Timuçin'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve yataktan kalktı.

Çantasını bulup içindeki siyah kutuyu çıkardı. Saati buraya getirmesi çok saçmaydı ama o an sanki o saat Timuçin'i hatırlaması için bir nedendi. Derin bir nefes aldı ve arkasını dönüp yatağa doğru yürüdü. Timuçin oturmuş ona bakarken kutunun kapağını açtı.

"Bunu iade edemedim. Bir gün hep beni anlayacağını ve bu saati de kabul edeceğini düşündüm. Sadece bir saat ama... Benim için farklı bir anlamı da var." Timuçin kolunu uzatıp saati kutunun içinden çıkardı. Gerçekten de hoş bir görüntüsü vardı saatin. Biraz inceledi ve markasını görünce gülümsedi.

"Rolex?" Nehir başını salladı. O gün hiç böyle ilgili olmamıştı saate karşı. Biraz da olsa kötü bir tepki almadığı için içi rahatlamıştı Nehir'in.

"Bu aslında en ucuz modellerden biri markanın. Daha iyisini almak isterdim ama çekindim. Gerçi sen bu modele bile çok reaksiyon verdin." Timuçin Nehir'in hâlâ o günkü davranışından dolayı kırgın olduğunu görebiliyordu. O günü tersine çevirmek istedi.

"Hediyen hâlâ geçerli mi?"

"Evet," dedi Nehir gülümseyerek. Timuçin'in saati sol koluna taktığını görünce çok mutlu olmuştu.

"Bu güzel hediyen için teşekkür ederim. Ayrıca sana bir şey göstermem gerek." Telefonunu almak için ayağa kalktı ve ona barınaktan atılan mesajı gösterdi. Nehir mesajı okurken hiç bu kadar çok hayvana ulaşacağını düşünmemişti. Mama, engelli hayvanlar için yürüteç ve rehabilitasyon hizmeti, aşılar derken birçok hayvana dokunmuştu.

"Artık neden bu şekilde kullanmak istediğimi anlamışsındır."

"Zaten her ay düzenli olarak bağışta bulunuyorduk. Biliyorsun Levent abi aile dostumuz... Ben sadece bu kadar çok şey yaptıklarını bilmiyordum. Mutlu oldum."

"O gün çok kaba davrandım biliyorum ama bir daha asla beni o şekilde karşında görmeyeceksin." Nehir başını salladı ve sımsıkı sarıldı eşine. Sonunda ona böyle yaklaşması içini çok rahatlatmıştı.

★ ★ ★

Açelya gördüğü fotoğrafla şaşkınlığa uğrarken bu durumun nasıl olabildiğini merak ediyordu. Nehir, Timuçin ile el ele tutuşmuştu ve altına da Mr&Mrs Türkdoğan yazmıştı. Derya iş seyahatinden dönecekti ve şu dakikalarda da eve geliyor olması gerekiyordu. Tam onu arayacakken evin kapısı açıldı. Hızlıca ayağa kalkıp eşinin yanına giderken kaşları çatıktı Açelya'nın. Bu tavrı Derya hemen hissetti ve nedenini de çoktan anlayınca bıyık altından güldü.

"Hoş geldin Derya." Açelya eşine sorgulayıcı bir bakış attıktan sonra gerçeği anladı.

"Haberin vardı. Derya nasıl izin verdin?"

"Açelya izin vermedim bizzat aracı oldum diyelim buna."

"Nehir gerçekten evlendi mi?" Derya başını sallamakla yetindi. Kendini çok yorgun hissediyor ve daha fazla kapının önünde dikilmek istemiyordu.

"Kim biliyor?"

"Timuçin'in abisi ve ben."

"Annenler bile bilmiyor."

"Böylesi daha iyi oldu. Hem Nehir şu an çok mutlu onu boş verebiliriz. Seni özledim." Tam Açelya'yı kendini çekmiş öpecekken birden merdivenlerden gelen sesi duyunca kendini geri çekti.

"Sana defalarca dedim. Sen evde olmadığında çok zor uyuyor." Sırma görüş alanına girdiğinde Derya kendini gülümsemekten alamadı. En son basamaktayken Sırma resmen üstüne atladığında Derya hemen onu yakaladı.

"Neden uyumadın bebeğim? Seninle konuşmuştum. Uykusuz kalman beni üzüyor demiştim."

"Evet ama... Uykum gelmedi işte," dedi küçük kız gözlerini kaçırıp utanarak. Sırma biyolojik ailesini kazada kaybettikten sonra çok zor günler yaşamış ve Derya da tüm o olanlara şahit olduğu için Sırma'ya asla kıyamıyordu. Ona olan bu düşkünlüğü büyüdükçe daha da makul bir seviyeye gelecekti ama şu an için Derya o ne istiyorsa onu yapmak istiyordu. Sırma'yı yere indirmeden kucağında koltuğa kadar taşıdı ve koltuğa oturduğunda küçük kızın başını çoktan omzuna koyduğunu gözlerini kapattığını gördü. Sırma bu şekilde uyuduğunda kendini güvende hissediyordu.

"Bir de uykusu gelmemişti. Benim güzel kızım, "dedi Açelya gülerek.

"O bıkana kadar sanırım böyle uyumasına izin vereceğim." Şimdiden nefesinin düzenli sesini duyabiliyordu.

"Tekrar söylüyorum Derya bu yaptığın yanlış. Hem anlat bakalım Nehir nasıl evlendi?"

"Çocuk bana geldi ben de onu teşvik ettim hepsi bu."

"Hepsi bu mu? Cidden Nehir o kadar sade bir şekilde evlenmeyi kabul etti mi?"

"Açelya sen de bilirsin, insan âşık olduğunda bazı davranışlarından vazgeçer. Bazı aşırılıklarından arınır. Bunu en iyi bilen kişilerden birisi sen değil misin?" dedi ve eşine göz kırptı alaycı bir şekilde.

"Demek öyle... Nehir'in olgunlaştığını söylüyorsun." Derya başını salladı ve nikâhta çekilip ona yollanan fotoğrafları Açelya'ya göstermek için telefonunu uzattı. Açelya telefonu alıp fotoğraflara bakarken Derya'nın gerçekten de haklı olduğunu gördü.

"Gerçekten birbirlerine çok yakışıyorlar. Bence annenler görmeden onlara söylemelisin."

"Söyledim gelirken, biraz can sıkıcı bir konuşmaydı ama böyle olduğu için içim rahat. Onları bir araya getirmesem kendimi kötü hissederdim."

"O sert duruşunun altındaki merhameti çok seviyorum biliyor musun?" dedi Açelya eşine sevgiyle bakarak. Derya içtenlikle gülümsedi.

"Ben senin her şeyini seviyorum ama," dedi takılarak. Sonra kucağında uyuyan kızını artık yatağına yatırması gerektiğini düşündü ve ayağa kalktı.

Timuçin yıllar sonra evinin önünde duruyordu. Gözünü kapattığı an tüm o yaşadığı kötü günler aklına birer birer üşüşürken gözlerini açtı ve Nehir'in elini sıktı güç almak istercesine. Pek bir değişim yok diye düşünürken bahçeyi görmesiyle yanıldığını anladı. Annesi hayallerinin bahçesine kavuşmuş görünüyordu. Her zaman onu rahatlatan bu bahçe muhteşem görünüyordu. Annesinin rengarenk çiçekleri her yerdeydi.

"Gerçekten bahsettiğin kadar varmış," dedi Nehir. Balayı dönüşü onun evine gitmesinin tam vakti olduğunu düşünmüştü. Neyse ki Timuçin önceki gibi aşırı bir tepki vermek yerine daha ılımlı yaklaşıp kabul etmişti. Nehir onun biraz da olsa çekindiğini biliyordu ama yanında olup ona her türlü desteğini vermeye de hazırdı.

"Aslında böyle değildi daha küçüktü." Bahçeden yürüyerek giriş kapısına geldiklerinde Timuçin zile bastı. Kendi evine gelmişti ama oldukça heyecanlıydı. Ailesinin tepkisini çok merak ediyordu. Fazla beklemelerine gerek kalmadan kapı açıldı ve Timuçin karşısında annesini gördü.

"Timuçin!" diyen annesinin gözleri kocaman açıldı çerçeveli gözlüğünün ardında. Önce Timuçin'e sonra Nehir'e baktı.

"Hoş geldiniz," dedi ilk şaşkınlığını attıktan sonra. Nehir annesi ile sarılan eşini izledi. Asuman Hanım'ın gözleri dolsa da bunu hemen geçiştirdi. Nehir Eren'in neden bu konuda ısrarcı olduğunu daha da iyi anlıyordu. Bu Timuçin için o karanlık devranın bittiği anlamına geliyordu. Şu ana kadar da harika gitmişti her şey. Hiç de anlattığı gibi

değildi hatta Timuçin yine gölgelerin onu izlediğini söylese de başa çıkmıştı başarıyla.

"Sizi mahvetmeliyim aslında." Yalandan öfkesi ikisini de gülümsetti. Evet, bu ani evlilikleri çok hoş karşılanmasa da kabul edilebilirlik sınırlarındaydı.

"Anne bak giderim, dedi Timuçin şakacı bir şekilde.

"Hadi oradan," dedi annesi de ona uyarak ve güldü.

"Bunca sene bekledim, bırakır mıyım! Ayrıca tam zamanında geldiniz." Birlikte salondan mutfağa geçerlerken Nehir birçok resmin olduğu bir köşe gördü. Aynı Timuçin'in evindeki köşeye benziyordu ama burada daha çok resim vardı. Bir ara göz atacaktı buraya.

Mutfaktan bahçeye açılan kapıya geldiklerinde bahçenin arka tarafında duran masayı gördü. Timuçin'i karşısında görünce en az annesi kadar o da şaşırsa da ne kadar mutlu olduğunu Nehir görmüştü.

Yolculuk bir hayli yorucu geçmiş ve acıkmışlardı. Birlikte oldukça neşeli bir kahvaltıdan sonra Nehir'in kaçındığı konu açılmış oldu. Düğünleri çok severdi önceden ama şimdi kaçmak için birçok neden arıyordu. Her şey harika giderken bu konudan dolayı anlaşmazlık olsun istemiyordu. Yaşayacakları evi Nehir kendisi de düşünmemişti. Aslında bir fikri de vardı. Timuçin'in o beğenmediği girişe sahip evden bir daire onundu. Abisi iş karşılığı ona ek olarak bir jest yapmıştı. Her şeyini severek özenerek yaptığı projenin içinde yaşama fikri şu an kulağa güzel geliyordu. Tabii Timuçin bu konuda ne düşünür kestiremiyordu. En iyisi zamanı geldiğinde bunları düşünmekti çünkü şu an hayatının en mutlu günleri yaşıyordu ve ufacık bir pürüzün bile bunu bozmasına izin vermeyecekti.

Akşam olduğunda Timuçin'in odasına gittiler birlikte. İçerisi tam bir genç erkek odasıydı. Duvarlara yapıştırılan posterler ve mantar panoya asılmış resimleri inceledi Nehir. Resimlerde genelde yanında hep Eren vardı ve bu anılar genellikle lisedeki anılardan oluşuyordu. Bir fotoğrafı eline alıp inceledi.

"Ben bu fotoğrafı daha önceden görmüştüm," dedi gülerek.

"Ona ne şüphe." Nehir gülerken Timuçin'in daha önceden bahsetmiş olduğu yıldız haritasını gördü. Oldukça büyük bir çerçeve ile asılmıştı duvara.

"Baya güzel çalışmışsın." Çerçeveyi işaret edip gözlerini kitaplığa yönlendirirken açık pencereden güneşin batışı dikkatini çekti. Her zaman gördüğü ama pek bir fikrinin olmadığı yıldız gökte ışıl ışıl parlıyordu. Pencereye yaklaştı ve gökyüzüne baktı.

"O zaman beni aydınlat. Bu yıldız nedir?" Timuçin yanına geldi, elini beline koyup kendine çekti ve o da gökyüzüne baktı.

"Akşam yıldızı yani Venüs. Güneş doğmadan önce de görebilirsin o zaman da Sabah Yıldızı denilir. Çoban Yıldızı ismini duymuşsundur. Hepsi de Venüs. Çok parlak değil mi?"

"Her zaman dikkatimi çeker ama hiç araştırmamıştım."

"Ama duymuşsundur." Nehir başını salladı.

"Sen benim Venüs'ümsün. En parlak yıldızım... Çok dikkat çekiyorsun, gözlerimi senden alamıyorum." Nehir iltifatı kabul eder bir biçimde kocaman gülümserken Timuçin'e doğru döndü ve kollarını boynuna dolayıp gözlerinin içine baktı.

"Sen de benim gökyüzüm ol ve ben de senin üzerinde parlayabileyim." Timuçin onu belinden tuttu ve kendisine çekti. Dudaklarını âşık olduğu kadınla birleştirdi. Burada kendi odasında yıllar sonra bu kadar mutlu olacağını söyleseler inanmazdı ama hayat her zaman kendi sürprizlerini yapmayı seviyordu. Her ne kadar yıllarca buradan kaçmış olsa da şimdi burada her şey eskisinden bile daha güzel olmuştu. Ayrıldıklarında Nehir ona parlayan gözlerle bakarken yavaşça konuşmaya başladı.

"Senin gökyüzün de olurum hatta her şeyin bile olurum."

"Zaten her şeyimsin."

"Bu delilik gibi geliyor. Gerçekten buradayım ve bu senin sayende oldu. Hayatımdaki yerin ve etkin inanılmaz. Siz de benim her şeyimsiniz Nehir Hanım." Nehir gülümsedi ve ona sıkıca sarıldıktan sonra geri çekildi ve odada gözlerini gezdirmeye başladı.

"Benden kurtulamazsın odanın her detayını inceleyeceğim. Birkaç detay bulacağımdan da eminim."

"Oda senindir," dedi Timuçin muzip bir tavırla.

"Kendi evindekine göre oldukça küçük bir kitaplığın var."

"Aslında daha çoktu ama annem onları bağışlamış." Nehir'in dikkatini üst üste yığılmış olan test kitapları çekti. En üsttekini alıp açtı ve tamamının çözülmüş olduğunu gördü. Elindeki kitabı bırakıp alttakini aldı ama onda da durum aynıydı.

"Çoğu arkadaşım o kitapları tek tek yırttı, bazıları yaktı ama ben onları bir emek olarak gördüm ve atmak istemedim. Sınavın tüm lanetiymiş gibi yaklaşmadım. Çalışmalarımda bana yardımcı oldular diye gördüm hep."

"Neden derece yaptığın ortada. Bunu bir görev gibi görmemişsin. Tabii çözebiliyormuşsun, bu kadar çözemesen eminim diğer arkadaşların gibi atabilirdin."

"Olabilir. Annem eğitimimiz konusunda çok titizdi her zaman. Çünkü babam yurtdışı seferlerine gidiyordu biz çocukken o yüzden pek ilgilenemedi. Eve uzun süre gelmediği zamanlar oldu." Nehir anlayışla başını salladı ve kitapları yerine koydu.

"Buraya eşimi getireceğim aklımın ucundan geçmezdi," dedi Timuçin gülerek.

"İşte buradayım ve diğer utanç verici sırlarını öğreneceğim." Nehir'in alaycı tehditkâr tavrı üstüne gülmeyi sürdürdü Timuçin.

"Aslında bir sırrım daha var ve izin verirsen sabah göstermek isterim."

"Elbette."

Timuçin gözünü açıp uyandığında hâlâ odasında bu olayın devam etmesine inanamadı. Yıllardan sonra tekrar o ana şahit olacağı için çok mutluydu. Yalnız bir sorunu vardı. Nehir o kadar güzel uyuyordu ki bir an onu uyandırmanın kötü bir fikir olacağını düşündü. Uyandırmasa bu güzel manzaraya şahit olmayacaktı. Etraf biraz karanlıktı ama birazdan aydınlanacağını tahmin ediyordu.

"Nehir," dedi kulağına usulca ve Nehir çok derin uyumadığı için hemen gözlerini açtı.

"Görmek istiyor musun?" Nehir uyku mahmurluğu ile ilk başta ne demek istediğini anlamasa da sonradan hatırladı ve doğruldu.

"Evet," dedi hemen.

"Biraz serin olur, üzerine bir şey alalım." Nehir geceliğinin saten sabahlığını aldı ve üzerine giydi. Birlikte bahçeye çıktılar. Timuçin tekrardan kendini on sekiz yaşında gibi hissetti. Birazdan kafası ve ruhu rahatlayacak ve odasına gidip ders çalışacaktı sanki. Bahçenin kokusu öncekinden bile çok güzeldi. Tahmin ettiği gibi beş dakika sonra güneş yavaş yavaş üzerlerine doğru doğmaya başladığında Nehir onun neden bu kadar çok sevdiğini anladı çünkü burası huzur doluydu. Onu stresten çekip kurtarıyor olmalıydı. Ayrıca dinlendiren bir hali de vardı. Nehir gözlerini kapattı ve bahçenin güzel çiçek kokularını içine çekti gülümseyerek. Timuçin elini beline attı ve genç kadını kendine çekti ve Nehir de ona yaslandı.

"Biliyor musun, bir şekilde seninle burayı özdeşleştirmiştim."

"Nasıl?"

"Senin yanındayken de aynı buradaki gibi huzurlu hissediyordum. Hatta kokunu bile buradaki çiçeklere benzetiyordum."

"Seni çok seviyorum," dedi Nehir ve ona doğru dönüp kollarını boynuna dolayıp gözlerinin içine baktı.

"Bende seni hem de çok fazla..." Nehir bunun anlamını çok değerli buluyordu. Sevgim korkumdan daha büyüktü dediği andan beri böyleydi. Timuçin başını eğdi ve genç kadını öpmeye başladı ve kısa sürede baştan çıkarıcı bir hal alınca geri çekilen Nehir oldu.

"Biri görmeden içeri girmeliyiz," dedi gülerek. Birlikte eve tekrar girdiklerinde Nehir'in gözü fotoğraflarla dolu olan köşeye ilişti. Bir fotoğrafı eline aldı. Abisi ve Timuçin vardı ama Timuçin baya küçük duruyordu. Abisi de liseli gibi duruyordu ve üzerinde bir üniforma vardı. Çerçeveyi bıraktı ve bu sefer babası, abisi ve Timuçin'in yer aldığı çerçeveyi aldı. Üçünün de üzerinde üniformaları vardı.

"Ailenin pilot erkekleri temalı olacaktı ama ben olamadım tabii," dedi Timuçin.

"Evet." Gözünü tüm fotoğraflarda gezdirdi Nehir ve ona döndü.

"Ama ben Cerrah olan Timuçin'i seviyorum. Anlayışlı, nazik ve merhametli olanı. O zaman böyle değildim diyorsun hep." Timuçin başını salladı onu onaylamak için.

"Belki de o olayın başıma gelme nedeni budur." Nehir başını ona yasladı Timuçin elini beline sarınca.

"Seni uyutalım pek dirençli değilsin," dedi Timuçin gülerek.

"Maalesef..."

"İyi ki öyle çünkü ben seni kollarımda uyutmayı çok seviyorum." Timuçin onu kavradı ve kucağına aldı ve odasına götürdü. Yatağa yavaşça Nehir'i yatırdıktan sonra kendi de yanına uzandı ve Nehir göğsüne yatınca onu kollarıyla sardı.

"Bugün seni bir yere götüreceğim. Benim için biraz zor olabilir ama sanırım bitmesi için gitmem gerekiyor." Nehir az çok tahmin edebiliyordu ve doğrulanması için bir adım attı.

"Hiç askeri üsse gitmemiştim."

"Açıkçası kendimi biraz kötü hissediyorum. Uçuş doktoru Rıdvan Yüzbaşı bana çok destek olmuştu. Hatta birkaç kere abim vasıtasıyla beni sormuştu. Onu daha önceden arayıp sormam gerekiyordu." Timuçin bu konuda kendini oldukça kötü hissediyordu. Ona çok yardımcı olan adamı bir kere bile arayıp sormamıştı. Sanki o hayatı bitince her detaydan ve kişilerden de uzaklaşmak istemişti. Zaten bu denklemin içinde kendi öz abisi bile vardı.

"Seni anlayışla karşılayacaktır bence. Telafi etme şansın var." Nehir eşinin elini tuttu güven vermek istercesine.

"Umarım," dedi Timuçin ve eşinin başına bir öpücük bıraktı. Düşününce bile geriliyordu ama bir yandan içinde bir istek de vardı. Ne yapacağını kestiremese de orada çok güzel anıları da olmuştu. Belki de isteğinin sebebi de buydu. Ayrıca ne yapacağını nasıl hissedeceğini kestiremese de yanında Nehir'in varlığıyla *belki sandığımdan daha da kolay* olur diye düşünüyordu. Onu rahatlatan iç sesine güvendi ve huzurla gözlerini kapattı.

Nehir üssün içine girdiklerinde kendini her yeri incelerken buldu. Birlikte uçuş hocalarını ve komutanlarını ziyaret ettikten sonra sabah bahsettiği uçuş doktorunun odasına gelmişlerdi. Timuçin kapıya vurmadan önce Nehir'e bir bakış attı ve Nehir onu teşvik eden bir biçimde gülümsedikten sonra kapıyı çalıp içeriye girdiler.

"Timuçin?" diyerek ayağa kalktı uçuş doktoru. Oldukça şaşırmış görünüyordu.

"Nasılsınız komutanım?" dedi Timuçin ve iki erkeğin birbirine sarılmalarını izledi Nehir. Gerçekten de uçuş

doktoru Timuçin'i önemseyen birine benziyordu. Ayrıldıktan sonra gözleri hemen Nehir'i buldu.

"Eşim ile tanıştırayım sizi. Nehir..." dedi ve Nehir elini uzattı gülümseyerek.

"Memnun oldum," dedikten sonra gözleri tekrar Timuçin'i buldu ve koltuklara oturmalarını işaret etti.

"Seni çok iyi gördüm."

"Kusura bakmayın abim ile haberinizi aldım ama buraya tekrardan gelmek çok zor oldu." Uçuş doktoru anlayışlı bir şekilde bakınca Timuçin biraz daha rahatlamıştı.

"Anlıyorum. Abin annenin mesleğini seçtiğini söylemişti."

"Evet Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi asistanıyım."

"Senin adına gerçekten mutlu oldum. Timuçin sana anlatmıştır sanırım." deyip Nehir'e döndü.

"Biraz zor oldu ama anlattı," dedi Nehir gülümseyerek.

"Onun için hiç kolay değildi ama çok yetenekli ve şanslı olduğunu söyleyebilirim. Hatta seninki hâlâ duruyor. Bakmak ister misin?" Timuçin *seninki* kelimesinin anlamını biliyordu. Buna hazır mıydı bilmiyordu. Evet, buraya kadar gelmişti ama en kötü anının kahramanı ile tekrardan yüzleşmek nasıl hissettirirdi ona emin değildi. Bu duraksamayı uçuş doktoru da görmüştü.

"Hem Ahmet de burada. Gidişine baya üzülmüştü."

"Kendini suçluyor mu hâlâ?" Uçağın son kontrolünü Ahmet yapmıştı. Bu yüzden o dönem kendinde bir hata var mı acaba diye bir yanılgıya düşmüştü ama Timuçin kendisi bizzat kontrol etmişti ve hiçbir kusur yoktu.

"Kusuru olmadığına ikna ettim onu merak etme." Belki de Ahmet'in hatırına gitmeliydi. Nasıl davranacağını kestiremese de içindeki bir ses gitmesini söylüyordu. Sanki onun için son bir adımdı bu. O eşiği de geçtikten sonra hayatını cehenneme çeviren o korkudan tamamıyla kurtulacağını düşünüyordu. Bunu yapması için de kendini biraz zorlaması gerekiyordu.

"Onu görmeden gitmek hoş olmaz." Birlikte ayağa kalktılar ve binadan dışarıya çıktılar. Timuçin'in her köşede bir

anısı vardı ve bunları hatırlamak ona iyi gelmişti. Dışarıya çıktıklarında biraz gerilse de bastırmayı başarmıştı. Birlikte uçaklara bakım yapılan hangara geldiklerinde Ahmet'i işinin başında konsantre olmuş bir şekilde buldular.

"Ahmet bak sana kimi getirdim," dedi Rıdvan Yüzbaşı. Genç adam başını kaldırdığında bir an afalladı.

"Timuçin Teğmenim." Timuçin içinden *Teğmen yok* dese de anı bozmak istemedi. Ona hâlâ saygı duyması hoşuna gitmişti.

"Nasılsın görüşmeyeli?" dedi Timuçin ve sarıldılar.

"İyiyim sizi de iyi gördüm. Tevfik Yüzbaşımdan arada haberlerinizi aldık."

"Evet, öyle olmuş."

"Yine arıza çıkarıyor mu?" dedi Timuçin uçağı işaret ederek.

"Siz gittikten sonra hiç kusuru olmadı." Nehir jeti incelerken Timuçin onun meraklı bakışlarına gülümseyerek baktı.

"Sen de evlenmişsin," dedi parmağındaki yüzüğü gördüğünde Timuçin.

"Evet, bir oğlum oldu."

"Allah bağışlasın."

"Bayan eşiniz mi?" dedi Nehir'i göstererek Ahmet.

"Evet." Nehir elini uzattı tanışmak için ve genç adam da sıktı.

Birlikte oturup çay içtiler sonra ve koyu bir muhabbete daldıklarında Nehir Timuçin'in gerçekten de burada çok mutlu zamanlar geçirdiğini gördü. Pek muhabbetlerine katılamasa da Timuçin'i izlemek çok keyifliydi. Onunla bir kez daha gurur duydu. Artık tüm korkularını yenmiş ve olayı yaşadığı uçağı bile görmüştü. Timuçin ilk başlarda piste gitmekte bile zorlandığını seslerin onu çok etkilediğini anlatmıştı ama yakınlarında birkaç kere jetlerin havalandığını görmüşler ve Timuçin de pek etkilenmiş görünmemişti. Hatta birlikte üsten çıktıklarında abisinin bir sonraki gösterisine gitmek bile istediğini söylemişti.

Nehir kapıyı açıp içeriye girerken içeriden gelen keman seslerini duyunca hareketlerini yavaşlattı. Onları izlemeye bayılıyordu. Timuçin beş yaşına giren kızlarına bir keman hediye etmişti ve o günden beri Duru, çalmayı öğrenmek için büyük bir çaba harcıyordu. Şimdilik fena da sayılmazdı. Timuçin Duru'nun parmaklarının duruşunu düzeltirken Duru'nun yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Timuçin şefkatle kızındaki bu ani değişikliği görüp.

"Senin gibi tellere basamıyorum." Timuçin çocuklara özel yapılmış olan kemanı kızının elinden aldı ve yanına koydu.

"Ellerini getir," dedi ve küçük kızla ellerini birleştirdi.

"Gördün mü benim parmaklarım seninkilerden çok daha uzun. Gün geçtikçe parmakların daha da uzun olacak ve eminim benden daha güzel çalacaksın," dedi kızına ve güven veren bir tarzda gülümsedi.

"Gerçekten mi?" dedi Duru babasına bakarak. Timuçin kızını kaldırıp kucağına oturttu ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Kesinlikle, sadece pes etmemen gerekiyor." Küçük kız başını salladı kararlı bir şekilde ve gülümsedi. Timuçin gün geçtikçe Nehir'e daha da benzeyen kızına hayranlıkla bakarken Nehir birkaç adım attı.

"Ben geldim," dedi Nehir salona geçerken.

"Hoş geldin!" dedi Timuçin ona çerçeveli gözlüklerinin ardından bakarak. Timuçin'de de aynı annesindeki gibi astigmat oluşmuştu. Nehir sehpaya yaklaştı ve üzerindeki kâğıdı ters çevirip bakacakken Duru hemen babasının

kucağından indi ve tam zamanında resmini orada tutmayı başardı.

"Daha bitirmedim anne, şimdi çirkin ama bitirince çok güzel olacak," dedi Duru annesine bakarak. Timuçin Nehir'e gülerek bakarken o da aynı şekilde karşılık verdi çünkü Nehir de projesi bitmeden asla kimseye göstermezdi.

"Peki... Acıkmadınız mı daha?" dedi saati görünce.

"Köfte yiyebilir miyiz anne?"

"Resmini gösterirsen olabilir bebeğim." Küçük kız yüzünü buruşturunca Timuçin Nehir'e bakarak güldü.

"Hayır gösteremem." Bu net tavrına hayrandı Nehir ve daha fazla onu sıkıştırmak istemedi.

"Tamam, o zaman bir anlaşma yapalım. Bitirdiğinde ilk bana göster ben de sana köfte yapayım. Ne dersin?" Küçük kız başını hızlıca sallarken Nehir eğildi ve kızının yanaklarından öptü.

Timuçin ile birlikte mutfağa geçip yemek hazırlamaya başladıklarında karnı oldukça acıkmıştı ve birkaç ay içinde bunun daha da artarak onu bir yemek canavarına dönüştüreceğinin bilincindeydi Nehir. Çünkü Duru'ya hamileyken aynen öyle olmuştu.

"Bir sorun çıkmadı umarım," dedi Timuçin Nehir'e bakarak.

"Yok, hayır." Nehir evden çıkarken yalan söylemişti. Çünkü işe gitmemişti. Özel bir klinikte bir Jinekoloğa muayene olmuştu. Nehir sinyalleri yanlış anlarım korkusuyla da gerçeği söylememişti. Boşuna ümit vermekten korkmuştu ama bu gece gerçeği söyleyecekti. Nehir iki aylık hamileydi.

"Bu aralar biraz yorgun gibi duruyorsun. İşkolik birine dönmenden korkuyorum," dedi Timuçin muzip bir şekilde.

"Evet, hafta sonu işe gitmemem gerekti ama acil bir durumdu." Artık bu konunun kapanmasını ve yalanının ortaya bu şekilde çıkmamasını istiyordu.

"Peki, öyle olsun." Nehir işkolik değildi evi ve işini çok güzel dengeliyordu ama bu ara eve iş getiren o değil de Timuçin'di. Bunu da yapmak zorundaydı ama Nehir ona takılmak istemişti.

"Hem bana diyene bakın. Dün gece ders çalışan da sizdiniz Timuçin Bey."

"Bu gece de çalışacağım," dedi Timuçin yalandan üzgünmüş gibi yaparak.

"Annenin yolundan gitmelisin diyen sizdiniz Nehir Hanım. Annemin Profesör olduğunu söylememe gerek yok sanırım." Nehir onun bu tavrına güldü.

"Ama senin de içinde varmış bu durum."

"İyi ki bunu açığa çıkardınız. Sizi çok seviyorum Nehir Hanım." Timuçin yaklaştı ve eğilerek Nehir'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ben de sizi Cerrah Bey." Timuçin artık uzmandı ama bir yandan da doktor öğretim görevlisi olmaya çalışıyordu. Belli zamanlarda da ders çalışması gerekiyordu.

Akşam aynı dediği gibi ders çalışırken Nehir de bir yandan onu izliyordu. Hatta onu çalışırken izlemeye bayılıyordu. Elindeki nota göz gezdirmesi, gerekli yerlerde kalemi eline alıp ciddiyetle bir şeyler yazması, işine olan saygısı çok hoşuna gidiyordu. Hele ki gözünde o siyah kemik çerçeveli gözlüğü varken olduğundan çok daha çekici görünüyordu gözüne.

Hiç ummadığı bir anda kollar onu sardı ve kendini Timuçin'in kucağında otururken buldu.

"Sen bana öyle bakarken nasıl derse konsantre olabilirim ki. Derslerin canı cehenneme," dedi ve tam Nehir'i öpecekken genç kadın durdurdu onu gülerek. Gözlüğünü çıkardı. Genç adamın gözlerine bakarken kendi gözleri aşkla parlıyordu.

"Şimdi öpebilirsin," dedi muzip bir tavırla. Timuçin hiç tereddüt etmeden eşini öpmeye başlarken onu belinden sımsıkı kavradı ve yatak odalarına götürdü. Nehir'in itira-

fı yine ertelenmişti çünkü Timuçin üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başlamıştı bile. Her şey bittiğinde genç adamın kolları arasında yatarken ancak fırsat bulabildi.

"Bu yaptıklarımızın mutlak bir sonucu olabileceğini biliyorsun değil mi?" diyerek konuya girmeye çalıştı.

"Biliyorum ve o mutlak sonucu çok seviyorum." Kızından böyle bahsetmesi Nehir'i güldürmüştü.

"Bir tane daha mutlak sonuç ister miydin?"

"Duru gibi olur ve sana benzerse neden olmasın."

"Ama ben belki sana benzemesini istiyorum. O zaman ne yapacağız?"

"Bir düşünelim, ben hakkımı kullanmış sayabilirim o halde." Nehir tekrardan güldü.

"Bana bir şey mi söyleyeceksin?" dedi Timuçin tahmin ederek.

"Bugün işe gitmedim. Belli olmadan da sana söylemek istemedim. Bir tane daha mutlak sonucumuz olacak."

"Evet, tahmin etmiştim." Nehir bir anda doğruldu ve eşinin yüzüne baktı. Timuçin ona *benden kaçar mı* bakışı atarken birbirlerine bakıp gülmeye başladılar.

"Yorgunsun, daha çok yemek yemeye başladın ve bana, beni deli gibi etkileyen o bakışlarla bakıyorsun."

"Ben farkında değildim," dedi Nehir ve gözlerini kaçırdı. Timuçin dalgın bir şekilde saçlarını okşarken mutluluğu ve huzuru sonuna kadar hissediyordu. Bazen birbirlerinin sınırlarını zorlasalar da sorunları konuşarak çözmeyi öğrenmişlerdi. Birbirlerine olan saygıları gün geçtikçe daha da artınca sevgileri çok daha güçlü bir hale gelmiş aşkları hiçbir zaman zarar görmemişti.

"Nehir bana bir bebek daha vereceğin için çok mutluyum. Duru ve sen benim en kıymetli varlığımsınız. Hep neden ebeveynler çocuklarını eşsiz ve kusursuz bulurlar diye düşünürdüm ama şimdi neden öyle olduğunu anladım. Onu ve seni çok seviyorum."

"Ben de sizi çok seviyorum. Çok iyi bir babasın, onunla seni izlemeyi çok seviyorum. Hatta bugün bile izledim."

"Git gide sana daha da çok benziyor ve bu benim çok hoşuma gidiyor. Gittiğinde biraz üzüldü hatta Derya dayısına kızacağını söyledi seni işe çağırdığını düşündüğü için."

"Canım benim... Acaba kıskançlık krizlerine girer mi? Elçin baya zor durumda bırakmıştı abimi. Duru'nun da ondan kalır yanı yok."

"Zamanla kabul edecektir hem onun da bir kardeşe ihtiyacı var ve bunu fark edecek. Endişelenme..." Nehir biraz rahatlamıştı Timuçin haklıydı kesinlikle.

"İyi ki benimsin ve iyi ki o zaman abimin ısrarını kabul etmişim. Yoksa seninle karşılaşamayacaktım." Timuçin kollarını biraz daha sıkılaştırdı ve Nehir'in saçlarına bir öpücük kondurdu. Mutluluğu iliklerine kadar hissediyordu. Şu beş yıl içinde böyle hissetmediği bir gün bile olmamıştı.

"Komik olan şey abilerimizin ilk başta bize deli gibi karşı çıkarlarken aslında istemeden de olsa tanışmalarımızı sağlamaları."

"Abimin bana yaptığı en büyük iyiliği sensin Timuçin. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok fazla... Ayrıca birçok mutlak sonuç istiyorum." Nehir güldü ama onun da isteği bu yöndeydi. Huzurla gözlerini kapattı ve uykuya kendini teslim etti.